

БЕСТСЕЛЪР №1

ГЛЕДАЙТЕ В КИНАТА

НЕ КАЗВАЙ СБОГОМ

ДЖИЛИАН ФЛИН

LIVE FOX TV
KINOKY

SEARCH FOR "AMAZING AMY" CONTINUES 86°

ДЖИЛИАН ФЛИН НЕ КАЗВАЙ СБОГОМ

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Лятна сутрин в градче край Мисисипи. Петата годишнина от сватбата на Ник и Ейми Дън...

И точно в този ден Ейми изчезва от дома си.

Следите от борба изглеждат нагласени, а поведението на примерния съпруг е повече от съмнително. Намереният дневник на Ейми утежнява ситуацията, защото... разкрива съвсем различен поглед за брака им от думите на Ник.

Златното момче на града бързо се превръща в главния и единствен заподозрян.

Но той упорито твърди, че е невинен.

Ник е неискрен и определено крие тайни — но наистина ли е убиец? И ако не е виновен, то тогава къде е красивата му съпруга?

Джилиан Флин прави брилянтна дисекция на рухването на един брак. Напрегнат и оригинален, „Не казвай сбогом“ е трилъър за отношенията между двама души, които превръщат любовта помежду си в отровен коктейл от лъжи и омраза.

Вече две години романът е на челните места в класациите за най-продавани заглавия, критиците го обявиха за една от книгите на 2012 г. През 2014 излезе филмовата екранизация с участието на Бен Афлек и Розамунд Пайк.

*Любовта е несекваща изменчивост: в нея се
преплитат лъжи, омраза, дори убийство. Тя е
неизбежното разцъфване на
противоположностите, великолепна роза с лек
мирис на кръв.*

Пиер Корней,
„Илюзията“

ПЪРВА ЧАСТ
МОМЧЕ ИЗГУБВА МОМИЧЕ

НИК ДЪН

Изчезнала от седем дни

Замисля ли се за жена си, винаги си представям главата ѝ. Формата, оттам тръгвам. Когато я зърнах за пръв път, най-напред забелязах тила ѝ и в извивките му открих нещо прелестно. Приличаше на лъскав твърд царевичен кочан или на речна вкаменелост. Тя имаше изящна глава, както би се изразил някой от викторианско време. Човек лесно си представяше формата на черепа.

Навсякъде бих познал главата ѝ.

И онова, което е вътре. За него също си мисля — за ума ѝ. За мозъка, за всички онези гънки, за мислите ѝ, които се стрелкат напред-назад през гънките като обезумели пъргави гъсенички. Детински си представям, че отварям черепа ѝ, развивам масурите на мозъка и го проучвам, опитвайки се да уловя и да стисна мислите ѝ. За какво си мислиш, Ейми? Въпросът, който съм задавал многократно по време на брака ни, макар и негласно, макар и не на човека, който би могъл да отговори. Допускам, че подобни въпроси надвисват като буреносни облаци над всеки брак. За какво си мислиш? Как се чувстваш? Кой си ти? Какво си причинихме взаимно? Какво ще правим?

* * *

Очите ми се отвориха точно в шест сутринта. Не беше птиче потрепване на клепачите, не беше нежно примигване към пълната осъзнатост. Събудих се механично. С призрачно потракване сякаш от клепачите на кукла на вентролог — светът беше черен, а после изведнъж: време е за шоу! Часовникът показваше 6:00 — точно срещу лицето ми, първото нещо пред погледа ми. Почувствах се различно. Рядко се събуждах на кръгъл час. Обикновено ставам в по-нащърбени часове: 8:43, 11:51, 9:26. В живота ми нямаше будилници.

Точно в този момент, 6:00, слънцето се изкатери над короните на дъбовете и прояви пълната си лятна същност на разгневено божество.

Отражението му проблесна по реката към къщата ни — дълъг и сияен пръст, който сочеше към мен през рехавите пердета на спалнята. Обвинително: *Забелязан си. Ще бъдеш забелязан.* Повъртях се в леглото, нийоркското ни легло в новата ни къща, която все още наричахме „новата къща“, макар че живеехме там вече две години. Къща под наем на брега на река Мисисипи, типична за новобогаташко предградие, къща, за каквато си мечтаех като дете от квартала с домовете на различни нива и овехтели килими. Къща, която тутакси ти се струва позната: най-общо внушителна, непредизвикателна, нова, нова, нова къща, която съпругата ми би възненавидяла — и наистина ненавиждаше.

Да си извадя ли душата, преди да вляза вътре? Първата й реплика, щом пристигна. Беше компромисно решение: Ейми настояваше да живеем под наем, не да купуваме в родното ми градче в Мисури, понеже твърдо се надяваше, че няма да се задържим там дълго. Само че единствените къщи под наем бяха струпани в този провалил се строителен комплекс: миниатюрен призрак на градче от къщи, собственост на банката, съсипани от рецесията и обезценени, квартал, който бе затворил врати още преди да ги отвори. Беше компромис, обаче Ейми не го възприемаше така, ни най-малко. За нея това бе наказателен каприз от моя страна, злобно и себично завъртане на ножа. Да я замъкна като пещерен човек в град, който агресивно е отбягвала, и да я принудя да живее в къща, която преди би превърнала в обект на присмеха си. Е, може би не е компромисно решение, ако само единият от двамата го смята за такова, но нашите компромиси си бяха такива. Един от нас винаги се сърдеше. Обикновено Ейми.

Не винете мен за това недоволство. Недоволството Мисури. Обвинявайте икономиката, лошия късмет, моите родители, вашите родители, интернет, хората, които използват интернет. Преди бях писател. Пиших за телевизията и киното, пишех книги. Навремето, когато хората четяха неща на хартия, когато всички се интересуваха какво мисля. Пристигнах в Ню Йорк в края на 90-те години, последното издихание на славните дни, макар че тогава още никой не го знаеше. Ню Йорк гъмжеше от писатели, от истински писатели, защото там имаше списания, истински списания, безброй. Това беше във времето, когато интернет все още беше като екзотичен домашен любимец, когото държиш в ъгъла на издателския свят — подхвърляш

му нещо за ядене, гледаш го как танцува на късичката си каишка: о, какъв сладур, със сигурност няма да ни убие през нощта. Помислете само: беше времето, когато току-що завършили колежа младежи идваха в Ню Йорк и им плащаха, за да пишат. Нямахме представа, че се захващаме с професия, която след едно десетилетие ще изчезне.

Единайсет години имах работа, после изведнъж вече нямах. Из цялата страна започнаха да затварят списания, повалени от внезапно плъзналата зараза на икономическия провал. Свършено беше с писателите (такива като мен: амбициозни романисти, вгълбени мислители, хора, чийто мозък не щрака достатъчно бързо, за да водят блогове, да дават линкове или да пишат в твитър, в основни линии стари и упорити самохвалци). Приличахме на дамски шапкари или на производители на камшици за кочияши: минало ни беше времето. Три месеца след като ме уволниха, Ейми също изгуби работата си. (Сега усещам как тя наднича над рамото ми, как се усмихва насмешливо на времето, когато обсъждах кариерата и личното си нещастие, а нейните преживявания отхвърлях само с едно изречение. Типично за мен, така би казала тя. Такъв си е Ник... Все това повтаряше. Такъв си е Ник... и каквото и да следваше, каквото и точно да бях, все беше лошо.) Ние бяхме двама безработни зрели хора: седмици наред се мотаехме по чорапи и пижами из хола, не обръщахме внимание на бъдещето, разхвърляхме неотворени писма по масите и канапетата, ядахме сладолед в десет сутринта и дремвахме продължително следобед.

Не щеш ли, един ден звънна телефонът. Обаждаше се близначката ми. Марго се върна у дома след уволнението си година порано — винаги беше една крачка пред мен, дори в злополучието. Обаждаше се от добрия стар Норт Картидж, Мисури, от къщата, в която бяхме отраснали, и докато слушах гласа ѝ, си я представях десетгодишна, с коса като тъмно кепе и гащеризон с къси крачоли, седнала на верандата на баба и дядо с отпуснато като стара възглавница тяло и потопила във водата кльоцавите си крачета — наблюдаваше как реката тече над белите ѝ като риби стъпала невероятно съсредоточено, напълно вгълбена в себе си още от малка.

Гласът на Го беше топъл и къдрав, въпреки че новините бяха студени. Нашата несломима майка умираше. Баща ни почти си беше отишъл — неговият (зъл) ум и неговото (нешастно) сърце бяха помътнени и криволичеха към зейналата сива бездна на отвъдното.

Изглежда обаче майка ни щеше да го изпревари. С около шест месеца, може би година. Го беше ходила сама да се види с лекаря, старателно си беше водила бележки с немарлив почерк и хълцайки, се мъчеше да разчете какво е записала. Дати и дози.

— По дяволите, нямам представа какво пише тук, дали не е деветка? Смеслено ли ти се струва? — попита тя и аз я прекъснах. Предоставяше ми се задача — като плод върху протегнатата длан на сестра ми. Едва не се разплаках от облекчение.

— Ще се върна, Го. Ще се преместим у дома. Не трябва да се справяш с всичко сама.

Тя не ми повярва. Чувах дишането ѝ отсреща.

— Сериозно говоря, Го. Защо не? Тук нямам нищо.

Дълга въздишка.

— Ами Ейми?

Не се замислих много-много по този въпрос. Просто си представях, че ще опаковам нюйоркската си съпруга с нейните нюйоркски интереси и нюйоркска гордост и ще я откъсна от нюйоркските ѝ родители, че ще оставим зад гърба си забързания и вълнуващо футуристичен Манхатън, ще я пренеса в малко градче на брега на Мисури и всичко ще бъде наред.

Тогавата още не разбирах колко глупаво, колко оптимистично и, да, колко себично разсъждавах. И до какво нещастие ще доведе това.

— Ейми ще бъде добре. Ейми... — Тук трябваше да кажа: „Ейми обича мама“, но не можех да кажа на Го, че Ейми обича нашата майка, понеже след толкова много време Ейми почти не я познаваше. Няколкото техни срещи бяха озадачили и двете. Дни наред след тях Ейми анализираше разговорите — „и какво искаше да каже с...“ — като че ли майка ми беше някаква примитивна селянка, пристигнала от племето си в тундрата с няколко къса сурово месо и шепа копчета, за да ги размени за нещо, което Ейми дори не предлагаше за продан.

Ейми не искаше да опознае семейството ми, не искаше да види родното ми място, а аз, кой знае защо, реших, че е добра идея да се преместим там.

* * *

Сутрешният ми дъх затопли възглавницата и аз мислено смених темата. Не беше време за съмнения или съжаления, а за действия. Долу чувах излязъл от дълго забвение шум — Ейми приготвяше закуска. Хлопането на дървени шкафове (бум-бум), тракането на стъклени и метални съдове (трак-трак), разместването и подреждането на метални тенджери и тигани (дрън-дрън)! Свиреше цял кулинарен оркестър, вихрено и шумно устремен към финала, а тиганът за палачинки се удари в пода, търкулна се и се блъсна в стената с цимбален трясък. Твореше се нещо чутовно, вероятно френски палачинки, защото те са специални, а днес Ейми би искала да сготви нещо специално.

Беше петата ни годишнина.

Отидох бос до стълбите и се ослушах, заровил палци в плюшения мокет (който тя принципно ненавиждаше), опитвайки се да преценя дали съм готов да отида при жена си. Ейми беше в кухнята и не подозираше за колебанията ми. Тананикаше си нещо меланхолично и познато. Наострих уши — някаква фолк песен, приспивна мелодия? — и в този миг осъзнах, че е темата от филма „Военнополева болница“. Самоубийството е безболезнено. Заслизах по стълбите.

Застанах на прага, наблюдавайки жена си. Русата ѝ коса с цвят на жълто масло беше вдигната, конската ѝ опашка се полюшваше весело като въженце за скачане, а тя разсеяно смучеше изгореното връхче на пръста си и си тананикаше. Тихичко, понеже притежаваше несравнимо умение да обърква текстовете на песните. Веднъж, още докато бяхме гаджета, по радиото пуснаха песен на Фил Колинс: „Невидимо докосва тя“, а вместо това Ейми пееше: „Навреме му подава шапката“. Когато я попитах никога ли не се усъмнява — поне мъничко, евентуално, смътно — дали текстът ѝ е верен, тя отговори, че според нея жената от песента обича истински мъжа, защото нежно му подава шапката. Знам, че в този момент я харесах, истински я харесах — момичето, което имаше обяснение за всичко.

Има нещо притеснително в това да си припомниш мил спомен, а сърцето ти да остане студено. Ейми погледна към цвърчащата в тигана палачинка и близна нещо от китката си. Изглеждаше победоносна, така присъщо на една съпруга. Ако я притиснех в обятията си, щеше да ухае на горски плодове и на пудра захар. Когато ме забеляза да я наблюдавам по мърляви боксерки и с чорлава коса, тя се облегна на кухненския плот и каза:

— Здравей, красавецо.

В гърлото ми се надигна жлъчен ужас. „Добре, давай“, казах си.

* * *

Много закъснях за работа. Двамата със сестра ми направихме голяма глупост, когато се върнах у дома. Осъществихме нещо, за което открай време говорехме. Отворихме бар. Заехме пари от Ейми, осемдесет хиляди долара, които някога бяха нищо за нея, но после станана всичко. Заклех се да ѝ ги върна с лихвите. Нямах да се превръщам в съпруг, който взема пари назаем от жена си — усещах как татко свива устни само при мисълта за такова нещо. Е, хора всякакви — гласеше най-осъдителната му фраза, чиято втора част оставаше недоизречена: — А ти си от онези, които не харесвам.

Решението обаче наистина беше практично, умен делови ход. Двамата с Ейми се нуждаехме от нова работа — тази щеше да е моята. И тя щеше да си избере нещо някой ден — или пък не — а междуременно щяхме да имаме доходи, осигурени с последните остатъци от попечителския ѝ фонд. Подобно на грамадната къща, която бях наел, барът имаше символична роля в детските ми спомени — беше място, където ходят само възрастни и правят там каквото правят възрастните. Може би затова толкова настоявах да го купя, след като ми бе отнета прехраната. Като напомняне, че аз в крайна сметка съм възрастен и зрял човек, полезно човешко същество, нищо че съм изгубил работата, която ме превърна в такъв. Нямах отново да допусна същата грешка: многобройните някога орди от автори за списанията щяха да си останат бракувани: от интернет, рецесията, американската читателска публика, която предпочита да гледа телевизия, да играе видеоигри или да осведомява електронно приятелите си за неща като „Дъждът е гаден!“. Само че никое електронно устройство не може да ти поднесе чаша бърбън в топъл ден в прохладен полутъмен бар. Светът винаги ще се нуждае от питие.

Барът ни е ъглов и се отличава с хаотична и разпокъсана естетика. Най-хубавото в него е масивният викториански бар в дъното с гравирани в дървото драконови глави и ангелски лица — пищна дърворезба в тази скапана епоха на пластмасата. Останалата част от

помещението всъщност е жалка и е нещо като изложение на най-долнопробните представители на дизайна от всяко десетилетие: покрит с линолеум под от времето на Айзенхауер с извити нагоре ъгълчета като изгоряла препечена филийка, съмнителна дървена ламперия по стените като декор на домашно порно от 70-те години, халогенни лампи на пода — случайна лепта към спалното в пансиона ми от 90-те години. Цялостното впечатление е учудващо уютно — прилича не толкова на бар, колкото на нечия приятно занемарена съборетина. И приветлива: имаме общ паркинг с местната зала за боулинг и когато някой отвори широко нашата врата, тракането на кеглите аплодира влизането на клиента.

Кръстихме бара „Бар“.

— Хората ще решат, че е плод на ирония, а не на творческа немощ — разсъди сестра ми.

Да, мислехме се за умни нюйоркчани — въобразяваме си, че името е шега, която никой всъщност няма да схване, не и като нас. Не в смисъл на метапроумяване. Представяхме си как местните бърчат нос: „Защо сте го кръстили «Бар»?“. Обаче първият ни клиент, жена с прошарена коса, очила с бифокални стъкла и розов анцуг, заяви:

— Името ми харесва. Като в „Закуска в Тифани“, където котката на Одри Хепбърн се казваше Котка.

След този случай чувството ни за превъзходство намаля, което беше добре.

Спрях на паркинга и изчаках от залата за боулинг да се разнесе тракането на кеглите — благодаря ви, благодаря ви, приятели — после излязох от колата. Полюбувах се на околността, все още не ми беше омръзнала питомната гледка: четвъртитата поща от светли тухли от отсрещната страна на улицата (вече затворена в събота), непретенциозната бежова офис сграда по-надолу (вече затворена и точка). Изобщо не лъхаше на благоденствие. По дяволите, не беше дори оригинално, понеже имаше два града Картидж — нашият формално е Северен Картидж, все едно е град близък, а всъщност е на стотици километри от другия и е по-малък от него: чудато градче от 50-те години, раздуло се до средно голямо предградие и кръстило това прогрес. Тук обаче беше отраснала майка ми, тук беше отгледала мен и Го. Не беше което и да е скучно предградие, имаше си история. Поне моята история.

Докато вървах към бара по обраслия с плевели паркинг, погледнах надолу по пътя и видях реката. Ето това ми харесваше в градчето открай време — не сме безопасно построени на някой склон, който гледа към Мисисипи, ние сме на самия бряг на реката. Можех да изляза на улицата, да се спусна около метър и да се озова на път за Тенеси. По всяка сграда в центъра на града има черти, отбелязващи нивото на реката по време на наводненията през шейсет и първа, седемдесет и пета, осемдесет и четвърта, деветдесет и трета, две и седма, две и осма, две и единайсета година. И така нататък.

В момента реката не беше придошла, но се движеше напрегнато, на силни и провлечени течения. Покрай нея се движеше дълга колона мъже, заболи поглед в краката си, с напрегнати рамене, упорито запътили се наникъде. Както ги зяпах, един ненадейно вдигна поглед, но лицето му остана в сянка — черен овал. Извърна се.

Обзе ме внезапна и силна нужда да вляза вътре. Не бях извървял и двайсет крачки, а по шията ми бяха избили капки пот — слънцето все още беше гневно око на небето. *Забелязан си.*

Коремът ми се сви и ускорих ход. Нуждаех се от питие.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ

ДНЕВНИК

5 януари 2005 г.

Тра и ла! Ухилила съм се до ушите като осиновен сирак, докато пиша. Неудобно ми е, че съм толкова щастлива — като момиче от цветен комикс с вдигната на конска опашка коса, което говори по телефона и над главата си има балон с текст: „Запознах се с едно момче!“.

Но е точно така. Това е фактическата, емпирична истина. Запознах се с едно момче, със страхотен и великолепен мъж, забавен и готин тип. Нека да опиша сцената, понеже си заслужава за поколенията (не, моля ви, не съм стигнала чак дотам — поколенията! Пфу!). Но все пак. Още не е Нова година, но е почти новата година. Зима е — стъмва се рано, мразовито е.

Кармен, една нова приятелка — почти приятелка, едва приятелка, приятелка, на която не можеш да откажеш — ме убеди да отидем в Бруклин на едно от нейните писателски партита. Аз харесвам писателските партита, харесвам и писателите, аз съм дете на писатели, самата аз съм писателка. Още ми харесва да пиша думата — ПИСАТЕЛ — във всеки формуляр, въпросник и документ, където ме питат за професията ми. Добре де, съставям личностни тестове, не пиша за основните актуални проблеми, но въпреки това ми се струва основателно да твърдя, че съм писателка. Пиша в този дневник, за да се усъвършенствам: да изостря перото си, да натрупам подробности и наблюдения. Да покажа, не да кажа... и всякакви подобни писателски щуротии. („Усмехната като осиновен сирак“, така де, не е лошо.) Но всъщност тестовете ми не са достатъчно основание да се нарека писателка, поне не и напълно почтено. Нали? На парти сте и се оказвате заобиколени от истински, талантиливи писатели, които работят в уважавани и добри вестници и списания. А вие просто съставяте тестове за женски списания. Когато някой ви попита какво работите, вие:

а) се смуцавате и казвате: „Аз съм просто писателка, глупава работа“;

б) заемате отбранителна поза: „Сега съм писателка, но смятам да се заема с нещо по-предизвикателно и стойностно — защо, а вие какво работите?“;

в) изразявате гордост от постиженията си: „Пиша личностни тестове въз основа на познанията от магистърската си степен по психология — а, и нещо забавно: аз съм вдъхновила една обичана поредица детски книжки, сигурна съм, че я знаете — «Невероятната Ейми»“? Да, така че духай супата, снобар такъв!

(Отговор: В. Абсолютно!)

Както и да е, партито е у един от добрите приятели на Кармен, който пише за филми за някакво филмово списание и според Кармен е много забавен. За кратко се притеснявам, че тя иска да ни сватоса — определено не искам някой да ме урежда. Искам да попадна в засада, да ме хванат неподготвена като див чакал. Иначе много се смуцавам. Усецам, че се старая да се държа чаровно, после си давам сметка, че го правя съвсем очевидно, а накрая толкова се пъна да бъда още по-чаровна, че на практика се превръщам в Лайза Минели: танцувам по чорапи и дрехи с пайети и те умолявам да ме обичаш. Имам си бастунче, потраквам степ и усмивката ми показва доста зъби.

Обаче докато Кармен ми хвали приятеля си, разбирам, че не става дума за това — всъщност тя го харесва. Добре.

Изкачваме три етажа изкорубени стълби и попадаме на сред вихър от телесна топлина и писателство: многобройни очила с черни рамки и чорлави коси, спортни ризи и поло блузи меланж, черни вълнени къси палта, нахвърляни върху кушетката и повесени до пода, германски плакат за филма „Бягството“ (Ihre Chance war gleich Null), който покрива една стена с напукана боя. От уредбата се носи Франц Фердинанд: „Изведи ме навън“.

Група мъже се навъртат край масичката, на която е всичкият алкохол, и си наливат още само след няколко глътки, понеже прекрасно виждат колко малко остава в шишетата. Проправям си път, прицелвам пластмасовата си чаша към центъра, сякаш съм странстваща актриса, и чувам как изтракват няколко кубчета лед, а един тип с мило лице и фланелка на видеоиграта „Пришълци от Космоса“ ми налива малко водка.

Смъртоносна на вид бутилка с ликьор от зелена ябълка, иронична покупка на домакина, скоро ще се превърне в наша съдба, освен ако някой не изприпка да купи пиене, което ми се струва малко вероятно, понеже явно всеки смята, че го е направил предния път. Купонът определено е януарски, всички са преситени и им е писнало от сладко след празниците, чувстват се едновременно лениви и раздражителни. Купон, на който хората пият прекалено, подегат умно премерени словесни двубои и издухват цигарен дим през отворения прозорец дори след като домакинът ги е помолил да излизат да пушат навън. Всички вече са разговаряли един с друг на хиляди празнични партита, не е останало нищо за казване, колективно сме отегчени, но не ни се излиза на януарския студ — костите още ни болят от стълбите на метрото.

Кармен ме изоставя и отива при своя обожател, домакина — двамата водят оживен разговор в ъгъла на кухнята, привели рамене, извърнали лице един към друг, с тела под формата на сърце. Добре. Смятам да хапна нещо, за да има какво да правя, а не само да стърча в средата на стаята и да се усмихвам като новия ученик в столовата. Но почти всичко вече е ометено. На дъното на грамадна пластмасова купа са останали натрошени парченца чипс. На ниската масичка има непокътнат поднос от деликатесния щанд на супермаркета със стари моркови, спаружена целина и някакъв сос на бучки — целия осеян с фасове като зеленчукови пръчици, отпуснати като бонус. Правя моето си нещо, импулсивното си занимание: ами ако си представя, че скачам от балкона на театъра? Ако наругая бездомника, застанал срещу мен в метрото? Ако седна на пода тук, на купона, сам-самичка и изям всичко от този поднос, дори цигарите?

— Моля те, не яж нищо по тези места — казва той. Това е той (дум, дум, ДУМ!), обаче още не знам, че е той (дум-дум-думмм). Знам, че е тип, който ще разговаря с мен — носи напереността си като иронична фланелка, но му стои по-добре. От онези типове е, които се държат така, все едно често им се отваря парашутът с жените, тип, който харесва жените, който наистина ще ме изчука както трябва. Искам някой да ме изчука както трябва! Срещите ми се въртят около три вида мъже: неопитни студентчета от Бръшляновата лига, които си мислят, че са в роман на Фицджералд; мазни типове от Уолстрийт с парични знаци в очите, ушите и устата; чувствителни умни момчета,

които се стесняват от всичко, което наподобява шега. Фицджералдовите типове обикновено имат неефективно порно поведение в леглото — много звуци и акробатика с почти нулев резултат. Финансистите стават унили и отпуснати. Умниците се чукат, все едно композират математически рок: тази ръка дрънка ето тук, после ето този пръст хваща хубав басов ритъм... Звуча доста мръснишки, нали? Спирам за малко и броя до колко... до единайсет. Не е зле. Винаги съм смятала, че дванайсет е стабилно разумно число, с което да завършиш.

— Сериозно — продължава номер 12 (ха!), — дръпни се от подноса. Джеймс има поне още три неща за ядене в хладилника си. Мога да ти направя маслина с горчица. Само една маслина обаче.

Само една маслина обаче. Репликата е съвсем мъничко смешна, но вече ми звучи като наша си шега, като нещо, което ще става по-смешно след носталгичните повторения. Мисля си: след година ще минаваме по Бруклинския мост по залез, един от нас ще прошепне: „Само една маслина обаче“, и ще се разсмеем. (Но се спирам. Ужас. Ако знае, че вече си представям какво ще е след година, той тутакси ще избяга и аз ще трябва да го насърчавам.)

Признавам, че се усмихвах най-вече защото той беше превъзходен. Разсейващо превъзходен, с външност, от която очите ти започват да мятат искри и ти се иска да му подхвърлиш очевидното: „Знаеш, че си превъзходен, нали?“, а после да продължиш разговора. Обзалагам се, че другите типове го мразят — изглежда като богат негодник от юношеските филми от 80-те години, който тормози чувствителните особняци и накрая се оказва с торта в мутрата, а разбитата сметана се стича по вдигнатата му яка, докато всички в кафенето надават доволни възгласи.

Обаче той не се държи така. Казва се Ник. Харесва ми. Името му придава приятен и обикновен вид и той е точно такъв. Когато ми казва името си, заявявам:

— Ето това е истинско име.

А той грейва и отвърща на един дъх:

— Ник е тип, с когото може да пиеш бира и който няма да се ядоса, ако повърнеш в колата му. Ник!

И после прави поредица от ужасни каламбури. Улавям три четвърти от филмовите препратки. Може би две трети. (Бележка за

мен: да си взема от видеотеката „Твоя е“.) Той ми долива, без да се налага да го моля, като някак успява да намери последната чаша хубав алкохол. Заплюл си ме е, отбелязал ме е със знаменце: аз пристигнах пръв, тя е моя, моя. Всъщност е доста приятно да съм нечия територия след последните ми истории с нервни и уважителни мъже от епохата на постфеминизма. Ник има страхотна усмивка, котешка. Като нищо ей сега ще изкашля жълтите пера на някое птиче. Не ме пита какво работя и това е добре, различно е. (Споменах ли, че съм писателка?) Говори ми с лъкатушния си мисурски акцент — роден е и е отраснал край Ханибал, града от детството на Марк Твен, мястото, където се развива действието в „Том Сойер“. Разказва ми, че като тийнейджър работил на параход с вечеря и джаз за туристите. Когато се засмивам (невъзпитана, невъзпитана нийоркчанка, която така и не се е осмелила да посети тези мъчни Средни щати, където живеят много други хора), той ме осведомява, че Мисури е вълшебено място, най-красивото на света, че няма по-прекрасен щат. Очите му са палави, миглите — дълги. Представям си как е изглеждал като малък.

Поделяме си таксито до къщи, уличните лампи хвърлят шеметни сенки и колата препуска, все едно някой ни преследва. Един през нощта е, когато се озоваваме в едно от необяснимите нийоркски задръствания на дванайсет пресечки от апартамента ми, затова излизаме от таксито на студа, в огромното *Ами сега?*, и Ник тръгва да ме изпраща, придържайки с ръка кръста ми. Лицата ни са изтръпнали от студ.

Тъкмо завиваме зад ъгъла, когато кварталната пекарна получава доставката си от пудра захар — изсипват я в мазето ѝ в огромно количество, все едно е цимент, и ние виждаме само силуетите на работниците в белия сладък облак. Улицата се превръща в огромна вълна, Ник ме придърпва към себе си и се усмихва, и се усмихва отново, стисва кичур коса между два от пръстите си и ги плъзга до края, подръпвайки два пъти, все едно дрънка със звънче. По миглите му е полепнал захарен пращец и преди да се наведе към мен, той изтрива захарта от устните ми, за да ме вкуси.

НИК ДЪН

Денят, когато...

Отворих със замах вратата на бара си, хлътнах в тъмното и за пръв път този ден си поех дълбоко въздух, вдъхнах мириса на цигари и бира, приятното ухание на разлят бърбън, характерната миризма на стари пуканки. В заведението имаше само една клиентка, седнала сама в далечния край на бара: възрастна жена, която се казваше Сю и идваше всеки вторник заедно със съпруга си до смъртта му преди три месеца. Сега тя идваше сама всеки вторник, не говореше много, просто си седеше на чаша бира и кръстословица, поддържайки ритуала.

Сестра ми работеше зад бара, прибрала косата си с малки шноли, а ръцете ѝ бяха порозовели, докато слагаше и вадеше бирените халби в горещата сапунена вода. Го е слабичка и има необикновено лице, с което не искам да кажа, че е непривлекателно. Просто човек се нуждае от мъничко време, за да възприеме чертите ѝ: широката челюст, красивото прищипано носле, тъмните кръгли очи. Ако бяхме в исторически филм, мъжът би килнал назад шапката си, би подсвирнал, щом я зърне, и би казал: „Ето това е страхотна жена!“. Лицето на ексцентрична филмова звезда от трийсетте години невинаги се възприема в нашите времена на нимфетки, но от годините ни заедно знам, че мъжете харесват сестра ми много, което ме поставя в странната братска позиция едновременно да се гордея и да се тревожа.

— Още ли правят руло с бахар и туршия? — попита тя вместо поздрав, без да вдига поглед, понеже знаеше, че съм аз, и веднага изпитах облекчение като всеки път, когато я видех: положението може и да не беше страхотно, но щеше да се оправи.

Моята близначка Го. Произнасял съм тази фраза толкова много пъти, че отделните думи губят смисъл и се получава по-скоро утешителна мантра: моятаблизначкаго. Родени сме през 70-те години, когато близнаците все още бяха рядкост, нещо магично: близнаци на еднорога, братя и сестри на елфите. Дори притежаваме близнашката телепатия. Го буквално е единственият човек в целия свят, с когото съм самият себе си. Не се налага да ѝ обяснявам постъпките си. Не

пояснявам, не се съмнявам, не се тревожа. Не й казвам всичко, вече не, но й казвам повече, отколкото на всеки друг, много повече. Казвам й толкова, колкото мога. Прекарали сме девет месеца гръб в гръб, предпазвайки се взаимно. И това ни остана навик за цял живот. За мен никога не е било от значение, че тя е момиче — странно за едно много стеснително дете. Какво да кажа? Тя просто винаги е готина.

— Това е вид колбас, нали? Да, мисля, че правят.

— Трябва да вземем — заяви тя и ме погледна с извита вежда. — Заинтригувана съм.

Без да ме пита, ми сипа наливна бира в една халба със съмнителна чистота.

— По-добре ли си, принце?

Го е категорично убедена, че аз съм взел най-доброто от родителите ни, че аз съм момчето, което са планирали да имат, единственото дете, което са можели да си позволят, а тя просто се е промъкнала на този свят, вкопчена в глезена ми, като нежелана непозната. (За баща ми — твърде нежелана непозната.) Убедена е, че през цялото си детство е била зарязана на самотек, жалко същество, оставено на случайни подаяния и забравени разрешителни бележки от родителите, пестелива издръжка и всеобщо съжаление. Тази представа вероятно бе донякъде вярна, но аз просто не съм в състояние да го призная.

— Да, мой презрени жалки робе — отговорих и магнах с ръка с царствено пренебрежение.

Приведох се над халбата си. Имах нужда да седна и да изпия две-три бири. Нервите ми още бяха обтегнати след днес сутринта.

— Какво ти става? — попита тя. — Много си напрегнат. — Пръсна ме със сапунената вода: повече пяна, отколкото сапун.

Климатикът се включи и разроши косата на темето ми.

Прекарвахме в „Бар“ повече време от необходимото. Заведението се превърна в наш клуб, какъвто не бяхме имали като деца. Предната година след една пиянска нощ бяхме отворили кашоните в мазето на майка и отново се върнахме при играчките и игрите с много „ох“ и „ах“ между глътките бира от кутийка. Коледа през август. След смъртта на мама Го се премести в старата ни къща и ние постепенно прехвърлихме играчките си една по една в бара: кукла „Строубъри Шорткейк“, вече изгубила ягдовото си ухание, ненадейно един ден

качна на високото столче (подарък от мен за Го). Мъничък шевролет „Ел Камино“ с едно липсващо колело изведнъж се появи на полицата в ъгъла (подарък от Го за мен).

Мислехме да въведем вечер на настолните игри, макар че повечето ни клиенти бяха твърде възрастни, за да изпитват носталгия по нашите „Гладни хипопотами“, „Игра на живота“ с мъничките пластмасови колички, които да напълниш с миниатюрни пластмасови съпрузи и миниатюрни пластмасови бебета.

Го отново ми напълни чашата, наля и на себе си. Левият ѝ клепах беше съвсем лекичко увиснал. Беше точно по обед, дванайсет нула нула, и аз се запитах откога ли пие. Последните десет години бяха трудни за нея. Моята умозрителна сестра, с мозък бръснач и дух за родео, която напусна колежа и се премести в Манхатън в края на 90-те години. Тя е едно от истинските явления от епохата на електронните компании — направи луди пари за две години, после пи една студена вода, когато интернет балонът се спуска през 2000 г. Но остана невъзмутима. Още нямаше трийсет, беше добре. Второ действие: завърши колежа и се присъедини към издокарания в сиви костюми свят на инвестиционните банкери. Беше на средното ниво, нищо лъскаво, нищо осъдително, но изгуби работата си — бързо — по време на финансовата криза през 2008 година. Дори не знаех, че е напуснала Ню Йорк, докато не ми се обади от къщата на мама: *Предавам се*. Умолявах я, придумвах я, но отсреща ми отговаряше само раздражено мълчание. След като затворих, направих тревожно поклонение до апартамента ѝ в Бауъри и видях Гари, любимия ѝ фикус, мъртвешки жълт на пожарната стълба, от което отсъдих, че Го повече няма да се върне.

Барът като че я ободри. Тя се грижеше за счетоводството, тя наливаше бирата. Крадеше от буркана с бакшишите относително редовно, но пък и работеше повече от мен. Никога не говорехме за предишния си живот. Само ние бяхме останали от семейство Дън, бяхме приключили и изпитвахме необичайно задоволство от това.

— И какво? — Обичайното за Го начало на разговора.

— Аха.

— Какво аха? Аха зле ли? Понеже изглеждаш зле.

Свих рамене и тя се вгледа в лицето ми.

— Ейми ли?

Въпросът беше лесен. Пак свих рамене — този път за потвърждение, свиване в духа на „какво да се прави“.

Тя си лепна развеселено изражение, облегна лакти върху бара, обхвана с длани брадичката си и се приготви за прозорлив анализ на брака ми. Давай, експертна комисийо с един-единствен член.

— Какво за нея?

— Лош ден. Просто имам лош ден.

— Не допускай тя да те тревожи. — Го запали цигара. Пушеше само по една дневно. — Жените са луди. — Сестра ми не се смяташе за част от общата категория „жени“ и използваше тази дума подигравателно.

Духнах дима ѝ обратно към притежателката му.

— Днес е годишнината ни. Пет години.

— Аууу! — отметна глава назад Го. Беше ни шаферка, цялата в лилаво — „великолепната дама с гарвановочерна коса и загърната в аметист“, както я описа майката на Ейми — но тя не следи годишнините. — Боже. Мамка му. Пич. Бързичко минаха. — Издуха още дим към мен в ленива игра на „да видим кой ще се разболеє от рак“. — Тя ще предприеме някое от нейните... хм... как ги наричаше ти... глупацини...

— Търсене на съкровище — поправих я.

Жена ми обичаше игрите, предимно мисловните, но също така и истинските развлекателни игри, а за годишнината ни винаги организира търсене на съкровище, при което всеки ключ води до скривалището на следващата следа и така най-накрая стигах до подаръка си. Така винаги правел баща ѝ за годишнините им с майка ѝ и не си мислете, че не забелязвам ролята на половете и не схващам намека. Обаче не съм отраснал в семейството на Ейми, а в своето, а последният подарък, който помня, че татко направи на мама, беше ютия, оставена просто така върху кухненския плот, без никаква опаковка.

— Да се обзаложим ли колко точно ще ти се вбеси тази година? — попита Го и се ухили над ръба на халбата си.

Ето какъв е проблемът със съкровищата на Ейми: аз никога не разгадавам следите. На първата ни годишнина още в Ню Йорк отгатнах две от седемте. Най-доброто ми постижение. Първата загадка:

*Това място е нещо като дупка в стената,
но един вторник миналата есен се целувахме
страхотно там.*

Като дете ходили ли сте на състезания по правопис? През онази нежна секунда след като оповестят думата, докато пресявате всичко през мозъка си, за да видите дали можете да я напишете правилно? Ето така се чувствах — същата сляпа паника.

— Ирландска кръчма на не съвсем ирландско място — подсказа ми тя.

Захапах устната си отстрани и понечих да свия рамене, оглеждайки хола ни, сякаш отговорът ще изникне отнякъде. Ейми ми отпусна още една много дълга минута.

— Бяхме се изгубили в дъжда — каза тя умолително, но на крачка от раздразнението.

Аз довърших свиването на рамене.

— „Макман“, Ник. Помниш ли, когато се изгубихме в дъжда в китайския квартал, докато се опитвахме да намерим онова място, където сервират димсум, уж близо до статуята на Конфуций, обаче се оказа, че има две статуи на Конфуций, а после случайно се озовахме целите вир-вода в онази ирландска кръчма, обърнахме по няколко уискита, а ти ме сграбчи и ме целуна, и беше...

— Да! Трябваше да ми подскажеш с Конфуций, така щях да се сетя.

— Не статуята беше важна, а мястото. Моментът. Просто си мислех, че е специален. — Тя изрече последните думи с детинска напевност, която навремето намирах за пленителна.

— Наистина беше специален. — Придърпах я към себе си и я целунах. — Онази целувка там беше специалното ми изпълнение за годишнината. Хайде пак да го направим в „Макман“.

В заведението барманът — едър като мечок брадат здравеняк — се ухили, като ни видя да влизаме, сипа ни две уискита и побутна към мен следващата гатанка.

Когато печално мечтая,

едно местенце си зная.

Това се оказа статуята на Алиса в Страната на чудесата в Сентръл Парк, за която Ейми ми беше разказвала — сигурна беше, че ми е разказвала много пъти — как оправяла настроението ѝ като малка. Не помня нито един такъв разговор. Казвам го съвсем честно, не помня. Страдам от лек дефицит на вниманието, а и винаги съм намирал жена си за донякъде ослепителна в най-чистия смисъл на думата: както зрението на човек се замъглява, когато погледне към ярка светлина. Стигаше ми да съм близо до нея и да я чувам, че говори — невинаги имаше значение какво точно казва. Би трябвало, но нямаше.

Докато стигнем до края на този ден, до действителната размяна на подаръците — традиционните хартиени подаръци за първата година от брака, Ейми вече не ми говореше.

— Обичам те, Ейми. Знаеш, че те обичам — уверявах я аз, следвайки я сред смаяните семейства от туристи на сред тротоара, които ни зяпаха открито и със зяпнала уста. Ейми се провираше из навалищата в Сентръл Парк, маневрираше между бегачи с очи лазери и кънкъори с крака ножици, коленичили родители и клатушкащи се като пияници дечица, все пред мен, стиснала устни, забързана неясно накъде. И аз подире ѝ, опитвам се да я настигна, да я хвана за ръката. Най-накрая тя спря и ме загледа непреклонно, докато аз се обяснявах и мислено притисках раздражението си с един прът:

— Не разбирам защо трябва да ти доказвам любовта си, като помня точно какво си казала, дума по дума. Това, че не помня, не означава, че не харесвам съвместния ни живот.

Клоунът до нас духна нагоре един балон с формата на животно, някакъв мъж купи роза, дете ближеше сладолед от фунийка и се роди истинска традиция, която никога няма да забравя: Ейми винаги се възторгваше, аз никога не се извисявах на нужната висота. Честита годишнина, задник.

— Допускам, че за петата годишнина... тя здравата ще се вбеси — продължи Го. — Затова се надявам да си ѝ купил много хубав подарък.

— Имам го в списъка.

— Какъв е символът за пет години? Хартия?

— Хартия е за първата година — поправих я, понеже знаех. В края на неочаквано мъчителното търсене на съкровище за първата ни годишнина Ейми ми подари комплект шикозни канцеларски принадлежности с инициалите ми в релеф в горния край, а хартията беше толкова мекичка, сякаш щеше да навлажни пръстите ми. Аз от своя страна подарих на жена си яркочервено евтино хартиено хвърчило, като си представях парка, пикници, топли летни пориви. Нито един от двамата ни не хареса подаръка си, всеки предпочиташе подаръка на другия. Точно обратното на разказа на О'Хенри.

— Сребро? — опита се да отгатне Го. — Бронз? Резбована раковина? Помогни ми де.

— Дърво — казах. — Няма романтични подаръци от дърво.

В другия край на бара Сю прилежно сгъна вестника и го остави върху бара до празната халба и петдоларова банкнота. Разменихме си безмълвни усмивки и тя излезе.

— Сетих се — каза Го. — Прибери се у дома, спукай я от чукане, а после я напляскай с пениса си, крещейки: „Ето ти дръвце, кучко!“.

Засмяхме се. После бузите ни порозовяха на едно и също място. Беше една от мръснишките и съвсем не сестрински шеги, които Го обичаше да ми мята като гранати. Освен това точно заради тези неща в гимназията плъзнаха слухове, че двамата сме интимни. Близнакосмешение. Бяхме прекалено близки: имахме си наши шеги, шушукахме си наши неща. Сигурен съм, че не се налага да го казвам, но понеже вие не сте Го и може да ме разберете погрешно, ще го кажа: сестра ми и аз никога не сме се чукали, нито ни е минавало през ума. Ние просто наистина се харесваме.

Го ми показваше нагледно как да нашляпам жена си с онази си работа.

Трябва недвусмислено да отбележа, че Ейми и Го никога няма да се сприятелят. И двете зорко си пазеха територията. Го беше свикнала да бъде най-важната жена в живота ми, а Ейми — най-важната жена в живота на всеки. Макар да живееха в един и същи град вече два пъти — в Ню Йорк и тук сега — те двете почти не се познаваха. Прелитаха през живота ми като актриси в идеален синхрон: едната излизаше през вратата, докато другата влизаше, а в редките случаи, когато обитаваха една и съща стая, бяха някак объркани от създалото се положение.

Преди с Ейми да започнем сериозна връзка, да се сгодим и после да се оженим, аз долавях откъслечи от притеснението на Го в едно или друго нейно изказване. „Странно, не мога да я проумея, не схващам каква е всъщност.“ И: „Има разлика между това наистина да обичаш някого и да обичаш представата за него“. И накрая: „Важното е, че тя наистина те прави щастлив“.

Тогава Ейми наистина ме правеше щастлив.

Ейми също изказваше мнението си за Го: „Тя е много... мисурска, нали?“. И: „Човек просто трябва да е в подходящото настроение за нея“. И: „Малко е прилепчива по отношение на теб, но нали си няма никого другиго“.

Надявах се, че когато всички се озовем в Мисури, двете ще приемат различията си, ще се почувстват свободни всяка да бъде каквато е. Нищо подобно. Го беше по-забавна от Ейми обаче, така че битката не беше равна. Ейми беше умна, унищожителна, саркастична. Ейми беше в състояние да ме извади от кожата, можеше да изтъкне превъзходен язвителен довод, обаче Го винаги ме размиваше. Опасно е да се смееш на съпругата си.

— Нали се бяхме разбрали да не споменаваши повече гениталиите ми — изтъкнах. — Че в границите на братско-сестринските ни взаимоотношения аз гениталии нямам.

Извън телефонът. Го отпи още глътка от бирата си и вдигна, завъртя очи и се усмихна.

— Разбира се, че е тук. Един момент, моля. — На мен само с устни поясни: — Карл.

Карл Пели живееше срещу нас с Ейми. От три години беше пенсионер. От две беше разведен. Веднага след това се беше преместил в нашия комплекс. Преди работел като търговски пътник — продавал всичко необходимо за организирането на детски празненства — и аз усещах, че след като четири десетилетия бе живял по мотели, той не се чувстваше съвсем у дома в дома си. Почти всеки ден се появяваше в бара с плик пикантна храна от „Хардис“ и се оплакваше от ограничените си средства, докато не получеше първото си питие от заведението. (Още нещо научих за Карл от времето, което прекарваше в „Бар“ — че успява да функционира, но въпреки това е сериозен алкохолик.) Беше така добър да приема всичко, от което се опитвахме да се отървем, при това искрено: цял месец се наливаше само със

зими^[1] в прашни бутилки от около 1992 година, които намерихме в мазето. Когато махмурлукът го задържаеше у дома, той си намираще повод да се обади: „Пощенската ти кутия изглежда адски пълна днес, Ники, може би е пристигнал колет“. Или: „Очаква се да вали, дали не искаш да затвориш прозорците?“. Всичките му поводи бяха измислици. Карл просто имаше нуждата да чуе подрънкването на чашите, бълбукането на питието, докато го наливаш. Взех слушалката и разклатих една чаша с лед до слушалката, та да си представи своя джин.

— Здравсти, Ники — долетя съзливият му глас, — извинявай, че те притеснявам. Но реших, че трябва да знаеш... вратата ти е широко отворена и котката ви е навън. Не би трябвало да е така, нали?

Погледнах часовника. Беше два часът. Два нула нула.

— Бих отишъл да проверя, но нещо не ми е добре — тежко изпъшка Карл.

— Не се тревожи, бездруго ми е време да се прибирам.

* * *

С кола беше на петнайсет минути — право на север по пътя край реката. Понякога потръпвам, когато навляза в нашия комплекс, просто заради броя на зейналите празни къщи — къщи, които никога няма да имат обитатели или които са имали собственици, но те са били изгонени, а домовете са останали победоносно опразнени, безчовечни.

Когато се нанесохме, единствените ни съседни буквално ни нападнаха: една самотна майка на средна възраст, която ни донесе гювеч, млад баща на трима близнаци, който донесе половин дузина бири, възрастно християнско семейство, което живееше през няколко къщи, и разбира се, Карл отсреща. Седяхме на задната веранда и се любувахме на реката, а те всички говореха печално за нула процента лихва, за нулево авансово плащане и отбелязваха, че само ние с Ейми имаме пряк достъп до реката и само ние нямаме деца.

— Само двамата ли сте? В тази огромна къща? — попита самотната майка, разсипвайки по чиниите нещо като бъркани яйца.

— Само двамата сме — потвърдих усмихнат и закимах одобрително, налапвайки някакво тресящо се яйце.

— Струва ми се самотно.

За това имаше право.

Четири месеца по-късно жената, която говореше за „огромната къща“, изгуби битката с ипотеката и изчезна някъде една нощ заедно с трите си деца. Къщата ѝ сега е празна. На прозореца на хола още е залепена детска рисунка на пеперуда, а ярките цветове от флумастерите са избледнели до кафеникаво от слънцето. Една вечер неотдавна минавах оттам и видях някакъв мъж — брадясал, раздърпан — да наднича иззад рисунката, да се носи в тъмното като печална риба в аквариум. На следващия ден оставих кафяв хартиен плик със сандвичи на предните стълби — седя си там недокоснат цяла седмица и влажно прогни, докато не го вдигнах и не го изхвърлих.

Тихо е. В комплекса винаги е притеснително тихо. Докато приближавах към нашата къща, чувайки ясно боботенето на автомобилния двигател, виждах котака на стълбите. Все още си беше на стълбите дващест минути по-късно. Карл сигурно го беше забелязал. Ейми обичаше котарака, той беше с изрязани нокти, никога не го пускахме навън, ама никога, понеже Блийкър беше сладичък, но извънредно глупав и въпреки че имаше проследяващо устройство, поставено някъде в пухкавата му козина, Ейми знаеше, че никога повече няма да види животното, ако се изсули навън. То щеше да нагази право в река Мисисипи — тра-ла-ла-ла — и да се понесе по водите ѝ чак до Мексиканския залив и до пастта на някоя гладна акула.

Оказваше се обаче, че котакът няма достатъчно ум дори да слезе по стълбите. Блийкър се беше настанил в края на верандата като дундест, но горд страж — наш личен охранител. Докато спирах на алеята, Карл излезе и застана на предните стълби на своята къща. Старецът и котката ме наблюдаваха как излизам от колата и тръгвам към къщата, а червените божури по края изглеждаха сочни и бухнали, сякаш молеха да ги погълнеш.

Тъкмо да препреча пътя и да хвана котката, когато забелязах, че предната врата е отворена. Карл го бе споменал, но аз реших, че е било само за малко, колкото да се изнесе боклукът. Тя обаче зееше зловещо.

Карл стърчеше колебливо отсреща в очакване на реакцията ми и като в някакво нелепо сценично изпълнение аз усетих как влизам в ролята на разтревожения съпруг. Застанах на средното стъпало и се

намръщих, после бързо се качих по стълбите, вземайки ги по две наведнъж и викайки жена си.

Мълчание.

— Ейми, вкъщи ли си?

Хукнах право нагоре. Нямах и следа от Ейми. Дъската за гладене беше разпъната, ютията все още беше върху нея заедно с една рокля в очакване да бъде изгладена.

— Ейми!

Хукнах обратно надолу, свърнах към хола и се заковах на място. По килима лъщяха парченца стъкло, ниската масичка беше разбита. Другите масички бяха прекатурени, а по пода бяха пръснати книги като карти от някакъв номер. Дори тежката отоманка беше катурната с търбуха нагоре, а четирите ѝ крачета стърчаха във въздуха като на мъртво животно. Насред цялата тази бъркотия имаше една хубава остра ножица.

— Ейми!

Хукнах, крещейки името ѝ. Прекоших кухнята, където някакъв чайник вече загаряше, втурнах се към мазето, където беше празната стая за гости, после излетях през задната врата. Тежко минах през двора и се качих на малкия пристан на реката. Надникнах оттам да проверя дали Ейми не се е качила на лодката ни с гребла, където я намерих един ден, завързана за пристана да се поклаща във водата, изложила лицето си на слънце, затворила очи, и докато се вирах към ослепителните отражения във водата, в красивото ѝ спокойно лице, тя внезапно отвори сините си очи, но не ми каза нищо, аз също не казах нищо и тя се върна в къщата самичка.

— Ейми!

Не беше във водата, не беше и в къщата. Ейми я нямаше.

Ейми беше изчезнала.

[1] „Зима“ е бистра, газирана и леко алкохолна напитка, представяна като алтернатива на бирата. Производството ѝ в САЩ спира през 2008 г., но все още се предлага в Япония. — Б.пр. ↑

ЕЙМИ ЕЛИЪТ

ДНЕВНИК

18 септември 2005 г.

Така, така, така. Познай кой се е върнал. Ник Дън, момчето от онова парти в Бруклин, майсторът на целувката в захарен облак, майсторът на изчезването. Осем месеца, две седмици и няколко дни — нито думичка — и после изведнъж изниква, сякаш всичко е част от плана. Оказва се, че ми изгубил телефона. Мобилният му нямал батерия, затова си го бил записал на залепващо се листче. Пъхнал листчето в джоба на джинсите си, а джинсите — в пералнята, където листчето се превърнало във вихър от пулпа. Помъчил се да го развие, но видял само 3 и 8. (Така твърдеше.)

После работата го смазала и преди да се усети, вече било март, адски неудобно късно, за да се опитва да ме намери. (Така твърдеше.)

Разбира се, че бях сърдита. Преди. Вече не съм. Нека ви опиша сцената. (Каза тя.) Днес. Ветровит септември. Вървя сама по Седмо авеню и разглеждам обедно бакалските контейнери — безкрайни пластмасови контейнери с пъпеши „Медена роса“, дини, тикви, поставени върху лед като дневния улов риба — и усещах натрапчивото присъствие на някакъв мъж отстрани до мен, докато крачех по тротоара. С ъгълчето на очите си погледнах натрапника и разбрах кой е. Беше той. „Момчето“ от „Запознах се с едно момче“.

Не забавих ход, само се обърнах към него и казах:

а) Познаваме ли се (манипулативно, предизвикателно)?

б) О, много се радвам да те видя (нетърпеливо, слабохарактерно)!

в) Я се разкарай (агресивно, огорчено).

г) Е, ти определено не обичаш да прибързваш, нали, Ник (лековато, игриво).

Отговор: Г.

И сега сме заедно. Съвсем заедно. Оказа се съвсем лесно.

Моментът е интересен. Благоприятен, може да се каже. (А аз мога.) Снощи беше премиерата на книгата на родителите ми. „Невероятната Ейми и Големият ден“. Да, Ранд и Мерибет не издържаха. Дадох на съименницата на дъщеря си онова, което не можеха да дадат на дъщеря си: съпруг! Да, в двайсетата книжка от поредицата „Невероятната Ейми се жени“. Ухаааааа. Никой не дава и пет пари. Никой не е искал Невероятната Ейми да порасне, най-малко пък аз. Оставете я по три четвърти чорапи и панделки в косите и нека да порасна аз, необременена от литературното си алтер егo, от своята по-добра половинка, съществуваща на хартия, от онази, каквато би трябвало да бъде.

Само че Ейми осигурява прехраната на семейство Елиът, и то доста добре, затова май не бива да ѝ завиждам за идеалния партньор. Тя се жени за добрия стар Способен Анди, разбира се. И двамата ще бъдат точно като родителите ми: от щастливи по-щастливи.

Въпреки това е смущаващо колко малък тираж пуска издателят. А преди, през седемдесетте години, всяка нова книжка от поредицата „Невероятната Ейми“ излизаше в тираж 100 000. И премиерата беше също толкова невзрачна. Без настроение. Как се прави тържество в чест на измислен герой, започнал живота си като шестгодишен вундеркинд, а вече е трийсетгодишна бъдеща булка, която все още говори като дете? („Божичко — мислеше си Ейми, — скъпият ми годеник много се чумери, когато не стане на неговата...“ Това е действителен цитат. Цялата книга събужда у мен желание да цапардосам Ейми по тъпата ѝ безукорна вагина.) Книгата е носталгична, целта е да я купуват жени, отраснали с Невероятната Ейми, но не съм сигурна кой наистина ще я прочете. Аз я прочетох, естествено. Дадох благословията си на книгата — три пъти. Ранд и Мерибет се опасяваха, че може да приема брака на Ейми като укор към постоянно неомъженото си положение. („Аз лично не смятам, че жените трябва да се женят преди трийсет и пет“, казваше майка ми, която се бе омъжила за баща ми на двайсет и три.)

Родителите ми винаги са се притеснявали, че приемам Ейми прекалено лично — все ми повтарят да не се зачитам прекалено. Но въпреки това няма как да не забележа, че щом аз оплескам нещо, Ейми винаги го прави както трябва: когато на дванайсет години престанах да свиря на цигулка, Ейми се оказа виртуоз на този инструмент.

(„Божичко, цигулката иска много труд, но само с труд можеш да се усъвършенстваш.“) Когато шестнайсетгодишна не се явих на младежкия шампионат по тенис, понеже отидох на плажа с приятели, Ейми се посвети на играта. („Божичко, знам, че ще е хубаво да се позабавлявам с приятели, но да не се явя на турнира означава да подведа себе си и всички останали.“) Преди такива неща ме влудяваха, но след като заминах да уча в Харвард (а Ейми правилно избра университета, който бяха завършили моите родители), реших, че е нелепо изобщо да се замислям. Фактът, че родителите ми, двама детски психолози, са избрали тази конкретна и публична разновидност на пасивно-агресивно отношение към собственото си дете, беше извратен, но освен това глупав, нелеп и някак адски смехотворен. Толкоз по въпроса.

Премиерата на книгата беше шизофренна като самата книга. В „Блунайт“ до Юниън Скуеър, в един от онези полутъмни салони с кресла с високи облегалки и огледала в стил ар деко, в които би трябвало да се чувстваш като голям умник. Мартинита с джин, които се поклащат върху подноси, разнасяни от широко ухилени келнери. Ненаситни журналисти с многозначителни и подигравателни усмивки и кухи крака, дошли за безплатно питие, преди да се отправят към по-хубаво място.

Родителите ми обикалят залата, хванати за ръка — любовната им история неизменно е част от сюжета на „Невероятната Ейми“: съпруг и съпруга, които творят заедно вече три десетилетия. Сродни души. Наистина се наричат така и звучи смислено, понеже според мен са точно такива. Уверявам ви, тъй като аз, самотното единствено детенце, съм ги изучавала много години. Никога не са резки един с друг, нямат остри конфликти, носят се през живота като две слепени медузи — разширяват се и се свиват инстинктивно, течно и плавно изпълват пространствата си. При тях тази работа със сродните души изглежда лесна. Говори се, че на децата на разведени родители им е трудно, обаче децата от щастливи семейства също са изправени пред свои си трудности.

Разбира се, налага се да седя на някакво плюшено канапе в ъгъла на стаята, далеч от шумотевицата, за да дам няколко интервюта на печална група стажанти в различни издания, на които редакторите са наредили „да измъкнат няколко думи“.

Как се чувствате, след като Ейми най-сетне се омъжи за Анди?
Защото вие не сте омъжена, нали?

Въпросът е зададен от:

а) стеснително хлапе с огромни очи, подпряло бележника си върху куриерската си чанта;

б) прекалено официално облечена млада жена с лъскава коса и съблазнителни обувки на висок ток;

в) сериозна и татуирана почитателка на рокабили, която, изглежда, проявява много по-голям интерес към Ейми, отколкото човек би предположил за татуирана почитателка на рокабили;

г) всички изредени по-горе.

Отговор: Г.

Аз: О, много се радвам за Ейми и Анди, пожелавам им всичко най-хубаво. Ха-ха.

Ето отговорите ми на всички въпроси, но не подред:

Някои части на Ейми са вдъхновени от мен, а други са художествена измислица.

В момента съм щастливо неомъжена, в живота ми няма Способен Анди!

Не, не смятам, че Ейми опростява динамиката на взаимоотношенията между мъжа и жената.

Не, не бих казала, че Ейми е отживелица — според мен поредицата е класика.

Да, не съм омъжена. В момента в живота ми няма Способен Анди.

Защо Ейми е невероятна, а Анди е само способен? Ами не познавате ли много забележителни и способни жени, които се омъжват за по-обикновени мъже, за някой способен Джо или способен Анди. Не, шегувам се, не го пишете.

Да, неомъжена съм.

Да, родителите ми определено са сродни души.

Да, бих искала същото за себе си някой ден.

Да, неомъжена съм, тъпако.

Едни и същи въпроси отново и отново, а аз се старая да се преструвам, че предизвикват размисъл. И те се опитват да се преструват, че предизвикват размисъл. Слава богу, че барът е отворен.

После вече няма желаещи да разговарят с мен — толкова бързо — и момичето, отговарящо за връзките с обществеността, се преструва, че това е нещо хубаво: „Вече можеш да се върнеш към своите занимания!“. Аз си проправям път обратно през малцината присъстващи, сред които родителите ми все още са във вихъра си като домакини: с поруменели лица, Ранд си е лепнал своята озъбена усмивка, с която прилича на праисторическа чудовищна риба, Мерибет с нейното бодро кокоше клатене на глава, ръцете им са сплетени, размиват се взаимно, радват се един на друг, вълнуват се един от друг. А аз си мисля: „Толкова съм самотна, мамка му!“.

Прибирам се у дома и си поплаквам. На трийсет и две съм. Не съм стара, особено за Ню Йорк, но истината е, че от години дори не ми е харесвал някой. Така че каква е вероятността да срещна мъж, когото да обикна, камо ли да го обикна толкова, че да се омъжа за него? Омръзна ми да не знам с кого ще бъда и дали изобщо ще бъда с някого.

Имам много женени приятели — не са много щастливо женените, но семейните ми приятели наистина са много. Малцината щастливи приличат на родителите ми: фактът, че не съм омъжена, ги озадачава. Умно и красиво момиче като мен, момиче с толкова много интереси и ентузиазъм, с готина работа, с любящо семейство. И нека да си го кажем: с пари. Сключват вежди и се преструват, че се опитват да се сетят за мъже, с които да ме съберат, обаче всички знаем, че не е останал никой, никой свестен. А аз, освен това, знам колко искрено убедени са всички, че нещо не ми е наред, че има нещо скрито, което ме прави незадоволима, незадоволителна. Онези, които не са си намерили сродна душа — а просто са се установили — се отнасят още по-пренебрежително към положението ми: не е толкова трудно да намериш някого, за когото да се ожениш, казват. Няма идеални връзки, казват — те, които се примиряват със секса по задължение и пръдливите ритуали в леглото, които заменят разговорите с телевизия, които бъркат съпружеската капитулация — да, скъпа, добре, скъпи — със съгласието. Той прави каквото му казваш, понеже не те обича достатъчно, за да спори, мисля си. Дребнавите ти изисквания просто го карат да изпитва превъзходство или го обиждат и някой ден ще си легне с красивата си колежка, която няма никакви изисквания към него, а ти ще се шокираш. Аз търся мъж, който иска да се бори, мъж, който няма да търпи глупостите ми. (Но и който харесва глупостите

ми.) Но въпреки това: не ме поставяйте в някои от онези взаимоотношения, в които хората постоянно се заяждат, маскират оскърбленията като шеги, въртят очи и „игриво“ се счепкват пред приятелите си с надеждата да ги подмамят на своя страна в спор, за който не дават и пет пари. Тези ужасни взаимоотношения от типа „само ако“: Бракът ни щеше да е страхотен, само ако... И човек усеща, че списъкът на „само ако“ е много по-дълъг, отколкото двамата си дават сметка.

Така че съм права да не правя компромис, обаче не се чувствам по-добре, когато приятелите ми се чифтосват, а аз си стоя у дома в петък вечер на бутилка вино, приготвям си разточителна вечеря и се уверявам, че всичко е страхотно, все едно съм излязла на среща със себе си.

Обикалям безброй купони и барове, парфюмирана, с прическа и изпълнена с надежда, въртя се из стаята като някакъв съмнителен десерт. Излизам по срещи с мъже, които са свестни, хубави и умни — идеални са на теория, обаче ме карат да се чувствам като в чужбина, все се налага да се обяснявам, да се представям. Защото няма това не е целта на всяко взаимоотношение: някой друг да те опознае, някой друг да те проумее. Той ме разбира. Тя ме разбира. Нали това е вълшебната фраза?

Затова страдаш нощем до идеалния на теория мъж — пелтеченето на неразбраните шеги, подметнатите остроумни забележки, непопаднали в целта. Или пък той може би разбира, че си казала нещо остроумно, но не знае как да реагира и стисва репликата ти в ръка като някаква разговорна хрочка, която по-късно ще изтрие. Още един час се мъчите да се намерите, да се разпознаете, а ти пиеш малко повече и се стараяш прекалено. После се прибиращ у дома в студеното легло и си мислиш: „Мина не зле“. И целият ти живот е дълга поредица от „не зле“.

И после налиташ на Ник Дън на Седмо авеню, докато купуваш нарязана тиква, и хоп — вече си познат, вече си разбран. И двамата имате един и същ безценен спомен. („Само една маслина обаче.“) Имате един и същ ритъм. Щрак. Просто се познавате. Изведнъж ти се случва четене в леглото, вафли в неделя, безпричинен смях и неговите устни върху твоите. И е много повече от не зле, затова съзнаваш, че

повече няма да можеш да се задоволиш с „не зле“. Толкова бързо.
Казваш си: „О, ето това е остатъкът от живота ми. Най-сетне дойде“.

НИК ДЪН

Денят, когато...

Отначало чаках полицията в кухнята, обаче острата миризма на изгорелия чайник се кълбеше някъде в гърлото ми и засилваше нуждата да повърна, затова излязох на задната веранда, седнах на найгорното стъпало и си наредих да остана спокоен. Постоянно звънях на мобилния на Ейми и постоянно ми се включваше гласова поща, онази забързана каденца, която уверяваше, че тя ще звънне при първа възможност. Ейми винаги отговаряше при първа възможност. Минаха два часа, бях оставил пет съобщения, но тя още не ми се беше обадила.

А и не очаквах да го направи. Ето какво щях да кажа на полицията: Ейми никога няма да излезе от вкъщи и да остави чайника включен. Или вратата отворена. Или нещо неизгладено върху дъската. Тази жена довежда всичко докрай, тя не зарязва нищо по средата, дори да реши, че не ѝ допада. (Дори недодялания си съпруг.) Беше печална фигура на плажа във Фиджи през двете седмици от медения ни месец, докато се бореше геройски с милионите мистични страници на „Хроника на птицата с пружина“^[1] и ми хвърляше ядосани погледи, понеже поглъщах трилър след трилър. След като се преместихме в Мисури, щом тя изгуби работата си, животът ѝ се завъртя (или по-скоро се търкулна?) около изпълнението на безброй дребни, несъществени задачи. Роклята щеше да е изгладена.

А и следите в дневната, които говореха за борба. Вече знаех, че Ейми няма да отговори на обажданията ми. Чаках да започне следващата част.

Беше най-хубавото време от деня, юлското небе вече бе станало пурпурно, залязващото слънце беше като прожектор на запад и багреше всичко в златисто и зелено като във фламандска картина. Пристигна полицейската кола. Беше някак съвсем небрежно — аз седях на стълбите, вечерна птица пееше на дървото, двамата полицаи слязоха от колата и закрачиха лениво, като че ли просто се отбиваха на пикник в квартала. Млади полицаи, на двайсет и няколко, самоуверени и суховати, свикнали да успокояват притеснени родители на нарушили

вечерния си час младежи. Латиноамериканско момиче със сплетена на плитка тъмна коса и чернокож тип със стойка на морски пехотинец. Градчето ни беше позагубило превеса на бялото си население (съвсем мъничко), докато ме е нямало, но сегрегацията все още беше толкова силна, че единствените цветнокожи, които виждах в ежедневието си, бяха навън по работа: доставчици, продавачи, пощенски служители. („Това място е толкова бяло, че чак е тревожно“, отбеляза Ейми, която в етнически пъстрия Манхатън имаше една-единствена афроамериканка сред приятелите си. Обвиних я, че си мечтае за колоритни етнически витрини, че гледа на малцинствата като на фон. Не се получи добре.)

— Господин Дън? Аз съм полицай Веласкес — представи се жената, — а това е полицай Риърдан. Разбрахме, че се тревожите за съпругата си.

Риърдан погледна надолу по пътя, смучейки бонбон. Забелязах как проследи с поглед една птица, която се стрелна над реката. После рязко завъртя очи отново към мен, а по извитите му устни разбрах, че е видял каквото виждаха всички. Имам лице, което на човек му се иска да фрасне: аз съм ирландско хлапе от работническата класа в тялото на неприятник с попечителски фонд. Често се усмихвам, за да компенсирам заради физиономията си, но само понякога върши работа. В колежа дори за известно време носех очила, фалшиви очила със стъкла без диоптри, понеже смятах, че ще ми придадат приятен и незаплашителен вид.

— Нали съзнаваш, че с тях си още по-голям тъпак? — обясни ми Го. Изхвърлих очилата и започнах да се усмихвам още по-усърдно.

— Влезте в къщата и погледнете.

Двамата изкачиха стълбите, придружени от скърцането и шумоленето на коланите и на оръжията си. Застанах на входа на дневната и посочих опустошенията:

— О! — възкликна полицай Риърдан и отривисто изпука с кокалчетата си. И изведнъж вече не изглеждаше толкова отегчен.

* * *

Риърдан и Веласкес се приведоха напред на столовете си край масата в трапезарията и ми зададоха първите няколко въпроса: кой,

къде, откога. Буквално бяха наострили уши. Проведоха телефонен разговор, който не чух, и ме осведомиха, че вече са изпратени детективи. Имах печалната чест да ме вземат на сериозно.

Риърдан ме питаше за втори път дали напоследък съм мяркал непознати в района и за трети път ми напомняше за скитащите шайки от бездомници из града, когато звънна телефонът. Хвърлих се през стаята и вдигнах наред звъненето.

Кисел женски глас каза:

— Господин Дън, обаждам се от дома за възрастни хора „Камфърт Хил“.

Там беше болният ми от алцхаймер баща.

— В момента не мога да говоря, ще ви звънна по-късно — срязах я аз и затворих. Презирам жените, които работят в „Камфърт Хил“: неспособни да се усмихват, неспособни да вдъхват утеха. Зле платени, адски зле платени, което може би беше причината да не се усмихват и да не предлагат утеха. Съзнавах, че неправилно насочвам гнева си към тях — всъщност бях бесен, че баща ми още живурка, а мама е в гроба.

Беше ред на Го да изпрати чека. Почти бях сигурен, че през юли е ред на Го. Както съм сигурен, че според нея беше мой ред. И преди го бяхме правили. Го заяви, че явно и двамата подсъзнателно забравяме да изпратим чековете и че онова, което искаме да забравим, всъщност е баща ни.

Разказвах на Риърдан за непознатия мъж, когото бях забелязал в празната къща на съседите, когато някой звънна на входната врата. Прозвуча съвсем нормално, все едно очаквах да ми доставят пица.

Влязоха двама детективи, излъчващи типична за края на дежурството умора. Мъжът беше слаб и дългнест, а лицето му се изостряше до невероятно тънка брадичка. Жената беше учудващо грозна, безобразно, отвъд обичайното грозно: мънички кръгли очета, положени близо едно до друго като копчета, дълъг крив нос, осеяна с малки подутини кожа, дълга провиснала коса с цвѳета на сиво валмо прахоляк. Имам слабост към грозните жени. Отгледан съм от три създания от женски пол, които никак не хващат окото — баба ми, майка ми и нейната сестра — и те до една бяха мили, забавни, енергични, добри, много добри жени. Ейми е първото красиво момиче, с което съм излизал, ама истински.

Грозната жена се обади първа — точно като госпожица полицайката Веласкес.

— Господин Дън? Аз съм детектив Ронда Бони. Това е партньорът ми, детектив Джим Гилпин. Доколкото разбираме, тревожите се за съпругата си.

Коремът ми изръмжа толкова високо, че всички го чухме, но се престорихме, че не сме.

— Може ли да огледаме, господине? — попита Гилпин.

Под очите му имаше месести торбички, а от мустаците му стърчаха бели косъмчета. Ризата му не беше смачкана, но на него му седеше, все едно е. Имаше вид на човек, който би трябвало да мирише на цигари и на възкисело кафе, макар да не миришеше. Всъщност ухаеше на сапун. Въведох ги в дневната, отново посочих неразборията, до която двамата млади полицаи бяха коленичили предпазливо, като в очакване да ги сварят как вършат нещо полезно. Бони ме поведе към един стол в трапезарията, далеч, но така, че да се виждат признаците за борба.

Вперила бдителните си птичи очи в мен, тя ме преведе през същите основни неща, които бях съобщил на Веласкес и на Риърдан. Гилпин беше приклепнал на едно коляно и оглеждаше дневната.

— Позвънихте ли на приятели на семейството, на хора, при които може да е отишла съпругата ви? — попита детектив Ронда Бони.

— Амиии... не. Още не. Мисля, че чаках вас.

— А! — усмихна се тя. — Нека позная: вие сте малкото дете в семейството.

— Моля?

— Вие сте по-малкият.

— Имам сестра близначка. — Усетих как тя мислено ме преценява. — Защо питате?

Любимата ваза на Ейми лежеше на пода непокътната, захвърлена до стената. Беше ни сватбен подарък, японски шедьовър, който тя прибираше всяка седмица, преди да дойде чистачката, за да е сигурна, че няма да я счупи.

— Просто предположих защо сте ни изчакали — понеже сте свикнали винаги някой друг да поема водещата роля — поясни Бони. — По-малкият ми брат е такъв. Свързано е с реда на раждането.

Записа си нещо в бележника.

— Добре — свих сърдито рамене. — Интересува ли ви и коя зодия съм, или можем да започваме?

Бони ми се усмихна мило и изчака.

— Почаках, преди да предприема нещо, понеже е ясно, че тя не е при приятели — посочих неразборията в дневната.

— Живеете тук от колко, от две години ли, господин Дън? — попита тя.

— От две години.

— Откъде се преместихте?

— От Ню Йорк.

— От града?

— Да.

Тя посочи към горния етаж, безмълвно искайки разрешение, а аз кимнах и я последвах. Гилпин последва мен.

— Там бях писател — изломотих, преди да успея да се съдържа. Дори сега, вече две години по-късно, не исках хората да си мислят, че това е единственият ми живот.

— Звучи впечатляващо — каза Бони.

— За какво? — попита Гилпин.

Съгласувах отговора си с изкачването на стълбите: пишех за едно списание (стъпало), пишех за попкултурата (стъпало) в едно мъжко списание (стъпало). Най-горе на стълбите се обърнах към Гилпин, който все още оглеждаше дневната. Той се сепна:

— За попкултура ли? — провикна се и се заизкачва. — Какво точно покрива това?

— Популярна култура — поясних. Горе ни очакваше Бони. — Филми, телевизия, музика, но без високото изкуство, нищо маниерно. — Маниерно ли, смръщих се. Ама че надменно! За вас двамата, дръвници такива, май трябва да преведа образования си английски от Източното крайбрежие на простонародния от Средния запад. — Пописвах за неща, които ми хващаха окото, след като ги гледах на кино.

— Тя си пада по филмите — посочи Гилпин към Бони, която кимна утвърдително.

— А сега съм собственик на „Бар“ в центъра — добавих.

Бони надничаше в банята, поради което двамата с Гилпин се спряхме в коридора.

— Така ли? — попита тя. — Знам го. Все се каня да се отбия. Името ми харесва. Много е мета.

— Умен ход, струва ми се — отбеляза Гилпин. Бони се запъти към дневната и ние я последвахме. — Не е зле човек да живее, заобиколен от бира.

— Понякога отговорът се крие на дъното на бутилката — казах и се намръщих от неуместната си забележка.

Влязохме в спалнята.

Гилпин се засмя.

— Познавам чувството.

— Нали виждате, че ютията не е прибрана? — подех.

Бони кимна, отвори вратата на просторния ни дрешник, влезе вътре, светна лампата и ръцете ѝ с латексови ръкавици пробягаха по ризите и роклите, преди да се запъти към бюрото. Неочаквано издаде някакъв звук, наведе си, обърна се — държеше квадратна кутийка, опакована пицно със сребриста хартия. Стомахът ми се сви.

— Някой има рожден ден ли? — попита тя.

— Годишнината от сватбата ни.

Бони и Гилпин потръпнаха като паяци, но се престориха, че не са.

* * *

Когато се върнахме в хола, младите полицайчета си бяха тръгнали. Гилпин коленичи и огледа преобърнатата отоманка.

— Мммм, явно не съм съвсем на себе си — отбелязах.

— Не ви виня, Ник — сериозно отговори Гилпин. Имаше светлосини очи, които някак трептяха в ямките си — много смущаващ тик.

— Можем ли да предприемем нещо? Искам да кажа, за да намерим жена ми. Тя явно не е тук.

Бони посочи към сватбената ни снимка на стената: аз със смокинг, със застинали на лицето ми два реда зъби, официално обгърнал с ръка талията на Ейми, и тя — с прибрана на стегнат кок коса, с развято от морския вятър на Кейп Код було и с ококорени очи, понеже винаги примигваше в последния момент и сега се бе постарала

да не го направи. Беше след Деня на независимостта и сярата от фойерверките се беше примесила с океанската сол — лято.

Кейп ни се отрази добре. Помня как няколко месеца след началото на връзката ни открих, че приятелката ми Ейми е и доста заможна, обичано единствено дете на родители писатели. Дори беше своеобразна икона заради едноименната поредица книги, които май помнех от детството си. „Невероятната Ейми“. Ейми ми обясни всичко това спокойно и премерено, все едно съм пациент, който излиза от кома. Сякаш го беше правила много пъти досега и винаги се бе получавало зле — признание за заможност, посрещано твърде въодушевено, разкриването на тайна самоличност, която не бе създадена от самата нея.

Ейми ми каза коя е и каква е, после отидохме заедно в дома на семейство Елиът, историческа къща, паметник на културата, на Нантъкет Саунд, ходихме да плаваме с яхта и си помислих: „Аз съм обикновено момче от Мисури, което се носи из океана с хора, видели много повече от мен. Дори да започна да виждам тези неща сега, да живея активно, пак няма да мога да ги настигна“. Това не предизвика завистта ми. Породи у мен задоволство. Никога не съм се стремил към слава или към богатство. Не съм отгледан от родители мечтатели, които си фантазират, че детето им ще стане президент. Възпитан съм от прагматични хора, които си представяха, че синът им ще работи в офис и ще си изкарва някак прехраната. За мен беше достатъчно опияняващо да бъда в обкръжението на семейство Елиът, да се нося по водите на Атлантика и да се върна в пищно реставрирания им дом, построен през 1822 година от капитан на китоловен кораб, където се готвеха и ядяха здравословни ястия от биопродукти, чиито имена дори не знаех как се произнасят. Киноа. Помня, че взех това чудо за вид риба.

Оженихме се на брега в един яркосин четвъртък, хапнахме и пийнахме под снежнобяла тента, която се издуваше като платно на кораб, и няколко часа по-късно откъгнах Ейми тайно в мрака, към вълните, понеже се чувствах съвсем нереално и си мислех, че съм се превърнал в трептяща светлинка. Студената мъгла по кожата ми ме върна в действителността, Ейми ме върна в действителността, към златистото сияние на тентата, където боговете пируваха с амброзия. Целият период на ухажването ни беше такъв.

- Съпругата ви е много красива — изтъкна Бони.
— Така е, красавица е — отвърнах и стомахът ми се сви.
— Коя годишнина празнувате? — попита тя.
— Петата.

Пристъпвах от крак на крак и ми се искаше да правя нещо. Не желяех да обсъждат колко прекрасна е жена ми, исках да излязат и да започнат да я търсят, мамка му. Не го казах на глас обаче, често не изричам гласно някои неща, макар да трябва. Признавам, че правя разграничения в тревожно голяма степен: в мазето на съзнанието ми има стотици бутилки с гняв, отчаяние и страх, но както ме гледате, никога не бихте предположили.

— Пет години, голяма работа. Нека позная — резервация в „Хаустънс“? — попита Гилпин. Това беше единственият изискан ресторант в града. „Наистина трябва да опитате «Хаустънс»“ — каза майка ми, когато се върнахме в града, понеже си мислеше, че това е уникалната малка тайна на Картидж, и се надяваше да достави удоволствие на жена ми.

— Разбира се.

Това беше седмата ми лъжа пред полицията. А всичко едва започваше.

[1] Роман от японския писател Харуки Мураками. — Б.ред. ↑

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

5 юли 2008 г.

Дебела съм от любов! Прегракнала съм от плам. Отвратително пълна съм от обожание! Щастлива и заета пчеличка, обзета от брачно въодушевление. Наистина жужа край него, суетя се и все правя нещо. Превърнала съм се в нещо странно. Превърнала съм се в съпруга. Улавям се как направлявам кораба на разговорите — тромаво, неестествено — само за да произнеса името му гласно. Станала съм съпруга, превърнала съм се в досадница, помолиха ме да върна членската си карта като млада и независима феминистка. Не ми пука. Правя баланса на чековата му книжка, подстригвам го. Станала съм толкова ретро, че в един момент сигурно ще започна да казвам „тефтер“, ще излизам облечена с провиснало сако от туид и с начервени устни на път за „козметичката“. Нищо не ме притеснява. Струва ми се, че всичко ще се подреди прекрасно, всяка тревога ще се превърне в забавна история, която да си разказваме на вечеря. Днес убих един скитник, скъпи... ха-ха-ха! Ох, голям смях!

Ник е като хубаво силно питие: дава правилен поглед към всичко. Не различен, а правилен поглед. С Ник осъзнах, че наистина няма значение дали ще закъснея с няколко дни да платя тока, ако последният ми тест не се е получил както трябва (най-последният, не се шегувам: „Какво дърво бихте искали да бъдете?“. Аз, ябълково дърво! Това нищо не означава!). Няма значение, че последната книжка от поредицата „Невероятната Ейми“ е здравата и основателно оплута, че рецензиите са люти, че след слабото начало продажбите главоломно паднаха. Няма значение в какъв цвят ще боядисам стаята ни, колко ще закъснея заради движението и дали разделно събраните ни отпадъци наистина се преработват разделно. (Мери се с мен, Ню Йорк, нали така?) Няма значение, защото съм намерила своята половинка. Това е Ник, спокоен и хладнокръвен, умен, забавен и непретенциозен. Неразтерзан, щастлив. Мил. С голям пенис.

Онова, което не харесвам у себе си, е изтласкано някъде назад в съзнанието ми. Може би това ми харесва най-много у него — начина,

по който ме създава. Не чувствата, които създава, а самата мен. Забавна съм. Закачлива съм. Смела съм. Чувствам се естествено щастлива и напълно задоволена. Аз съм съпруга! Странно ми е да изговарям тези думи. (Сериозно, относно разделното събиране на отпадъците, Ню Йорк — стига де, това е само намигване.)

Вършим глупости, като например миналия уикенд, когато отидохме с колата до Делаяер, понеже никой от нас не беше правил секс в Делаяер. Нека да ви опиша какво стана, понеже е достойно за поколенията. Прекосихме границата на щата — „Добре дошли в Делаяер!“, пишеше на една табела, а също: „Малко чудо“, а също: „Първият щат“, а също: „Домът на пазаруването без данъци“.

Делаяер, щат с много самоличност.

Посочих на Ник първия черен път, който забелязах, и трополихме по него пет минути, докато не се озовахме отвсякъде заобиколени с борове. Не говорехме. Той избута седалката си назад. Аз си вдигнах полата. Не носех бельо, видях как устата и лицето му се отпуснаха и той доби отнесеното и решително изражение, както когато е възбуден. Покатерих се върху него с лице към предното стъкло. Притисната бях към волана, докато се движехме заедно, клаксонът тихичко се обаждаше, имитирайки ме, а ръката му шумно мажеше по стъклото. С Ник можем да свършим навсякъде — никой не страда от сценична треска и двамата доста се гордеем с това. После се прибрахме обратно вкъщи. Ядох телешка пастърма, вдигнала боси стъпала върху таблото. Обичаме къщата си. Къщата, построена от „Невероятната Ейми“. Бруклинска постройка от кафяв пясъчник, която моите родители ни купиха, точно на крайбрежната улица с оформен широкоекранен изглед към Манхатън. Екстравагантна е и ме кара да се чувствам виновна, но е идеална. Боря се с навиците си на богато и разглезено момиче, когато мога. Много от работата свършихме сами. Току-що бяхме боядисали стените — само за два уикенда: пролетно зелено, бледожълто и кадифеносиньо. На теория. Никой от цветовете не се оказа какъвто предполагахме, но въпреки това се престорихме, че ни харесват. Напълнихме къщата с джунджурии от битпазарите, купихме плочи за грамофона на Ник. Една вечер седяхме на стария персийски килим, пиехме вино и слушахме надрасканите грамофонни плочи. После небето притъмня, Манхатън светна и Ник каза: „Винаги съм си го представял така. Точно така си го представях“.

През уикендите си говорим под четири пласта завивки и със затоплени лица под огрения от слънцето жълт юрган. Дори дюшемето изглежда весело: има две стари скърцащи дъски, които се провикват, когато влезем през вратата. Обожавам я, обожавам това, че е наша, че имаме страхотна история, свързана със старата лапа на стойка или с разкривената глинена кана до кафеника, в която има една-единствена хартиена изрезка. По цял ден си мисля за приятните неща, които да направя за него — да купя ментов сапун, който той ще усеща в дланта си като топъл камък, или пък тънко филе от пъстърва, което да сготвя и да му поднеса — ода за дните, които е прекарал на речния параход. Знам, че се държа нелепо. Но ми харесва — никога не съм подозирала, че съм способна на това заради мъж. Носи ми облекчение. Примирам дори по чорапите му, които той успява да захвърли очарователно усукани, като че ли кутре ги е разнасяло от стая в стая.

Първата годишнина от сватбата ни е и аз съм дебела от любов, макар хората да ни повтарят, че първата година ще бъде много трудна, като че ли сме наивни хлапета, тръгнали на война. Не беше трудно. Създадени сме да бъдем съпрузи. Сега е първата ни годишнина и Ник ще си тръгне от работа на обяд. Очаква го моето търсене на съкровища. Всичките загадки са свързани с нас, с годината, която прекарахме заедно.

*Когато скъпият ти съпруг се простуди,
това ястие му сервирай ти.*

Отговор: Супата „Том Ям“ от тайландския ресторант на Президент стрийт. Управителят ще е там днес следобед с една купичка супа и следващата загадка.

Също и „Макман“ в китайския квартал, статуята на Алиса в Сентръл Парк, панорамна обиколка на Манхатън. Накрая ще се озовем на рибния пазар на Фултън стрийт, откъдето ще си купим два прекрасни омара, аз ще държа кутията в скута си, а Ник нервно ще мърда в таксито до мен. Ще се втурнем към вкъщи и аз ще ги пусна в новата тенджерка върху старата ни печка с целия финес, на който е способно момиче, прекарало много лета на Кейп, а Ник ще се киска и ще преструва, че се крие от страх зад кухненската врата.

Предложих просто да си вземем бургери. Ник искаше да излезем — някъде петзвездно, изискано, някъде с часовников механизъм от блюда и келнери, които току подхвърлят името на някоя важна клечка. Затова омарите са прекрасно средно решение, омарите са точно това, което всички ни повтарят (и повтарят, и повтарят), че представлява бракът: компромис!

Ядем омари с масло и правим секс на пода, докато някаква жена от старите ни джазови записи пее с глас, който сякаш идва от другия край на тунел. Бавничко и лениво ще се напием с хубав скоч, любимия на Ник. Ще му направя подарък — листовете за писма, които толкова искаше от „Крейн и Ко“. Хартия за писател и съпруга на писател, която може би няма нищо против едно-две любовни писма.

А после може би пак ще правим секс. И ще хапнем по един бургер късно през нощта. И ще пием още скоч. Ето я най-щастливата двойка в квартала! А разправят, че бракът искал много работа.

НИК ДЪН

Нощта, когато...

Бони и Гилпин пренесоха разпита в полицейския участък, който прилича на пропадаща общинска банка. Оставиха ме сам в малка стая за четирийсет минути, където се заставих да не мърдам. Да се престоря, че съм спокоен, спокоен... в известен смисъл. Приведох се над масата, облегнах брадичка на ръката си. Чаках.

— Искате ли да се обадите на родителите на Ейми? — попита Бони.

— Не искам да изпаднат в паника — отговорих. — Ако нямаме новини от нея след час, ще се обадя.

Вече трети път водехме този разговор.

Накрая ченгетата влязоха и седнаха срещу мен на масата. Овладях се и не се разсмях — беше като сцена от телевизионен сериал. Същата стая виждах, докато обикалях каналите на кабелната през последните десет години, а двете ченгета — напрегнати и изморени — се държаха като филмови звезди. Абсолютно превзето. В полицейския участък на Епкот. Бони дори държеше картонена кафена чашка и кафеникава папка, която приличаше на част от реквизита. Полицейски реквизит. Свят ми се зави, за миг всички бяхме измислени герои: хайде да си поиграем на „Изчезналата съпруга“!

— Добре ли сте, Ник? — попита Бони.

— Добре съм, защо?

— Усмивайте се.

Световъртежът се смъкна към плочките на пода.

— Съжалявам, просто всичко е...

— Знам — изглежда ме Бони така, все едно ме потупваше по рамото. — Много е странно, знам. — Тя се прокашля. — Най-напред искаме да се уверим, че е и удобно. Ако се нуждаете от нещо, само ни кажете. Колкото повече информация можете да ни дадете в момента, толкова по-добре, но ако искате да си тръгнете, също няма да е проблем.

— Каквото трябва.

— Добре, страхотно, благодаря ви — каза тя. — Хммм, така. Най-напред искам да изясним досадните неща. Глупостите. Ако съпругата ви наистина е била отвлечена — а ние не го знаем — но ако се окаже така, искаме да заловим този тип, а когато го пипнем, здравата ще го притиснем. Няма да има измъкване. Никакво увъртане.

— Добре.

— Затова трябва да ви изключим бързо и лесно. За да не може извършителят да ни обвинява, че не сме изключили вас, нали ме разбирате?

Кимнах механично. Всъщност не разбирах какво говори, но исках да изглеждам максимално склонен да им сътруднича.

— Каквото ви трябва.

— Не искаме да ви плашим — додаде Гилпин. — Просто неотдавна в Сейнт Луис имаше един случай. Брайън Лори-младши. Домашен майстор, изнасил и убил една жена, чийто водопровод поправял. Отива на процес и противният му адвокат заявява, че всъщност съпругът е убил жената и понеже ченгетата не го разследвали сериозно, не го изключили напълно като евентуален извършител — ето ти достоверна алтернативна теория. И Брайън Лори-младши се измъкна.

— Не че това има нещо общо с нашия случай — додаде Гилпин. — Но искаме да обхванем всички варианти.

— Нямам нищо против.

Винаги е съпругът, помислих си. Всички знаят, че винаги е съпругът, така че защо просто не кажат: подозираме те, понеже си съпругът, а винаги е съпругът. Просто гледай „Криминална хроника“.

— Добре, Ник, страхотно — каза Бони. — Първо, ще вземем проба от вътрешността на устата ви, за да изключим всички ДНК улики от къщата, които не са ваши. Нещо против?

— Не, разбира се.

— Освен това искам бързо да проверим ръцете ви за барутен нагар, за всеки случай...

— Чакайте, чакайте. Открихте ли нещо, което да ви кара да мислите, че жена ми е...

— Нееее, Ник — внезапно ме прекъсна Гилпин. Придърпа стола си до масата и наистина седна на него на обратно. Винаги съм се чудел дали ченгетата го правят. Или е хрумнало на някой съобразителен

актьор, а после и ченгетата са започнали да го правят, понеже са видели от актьорите, които изпълняват роли на ченгета, и са решили, че е готино?

— Процедурата го изисква — продължи Гилпин. — Стараем се да покрием всичко: да проверим ръцете ви, да вземем ДНК проба, а ако може, да погледнем и колата ви...

— Разбира се. Както ви казах, каквото е необходимо.

— Благодаря ви, Ник. Оценяваме го. Понякога хората ни затрудняват просто ей така.

Аз правех точно обратното. Баща ми беше изпълнил детството ми с неизречен срам — беше човек, който все търси нещо, на което да се ядоса. Това накара Го да заеме отбранителна позиция и крайно неохотно да приема неоснователни обвинения. А аз инстинктивно започнах да се подчинявам на всеки авторитет. На мама, на татко, на учителите: *Готов съм на всичко, което ще улесни работата ви, госпожо или господине.* Мечтаех за несекващо одобрение. „Готов си буквално да лъжеш, да мамиш и да крадеш — дори да убиваш, по дяволите — само и само да убедиш хората, че си свестен тип“, каза ми Го веднъж. Бяхме на опашка за книшове^[1] в магазинчето на Йона Шимел, недалеч от стария апартамент на Го в Ню Йорк — затова толкова ясно го помня — и аз изгубих апетит, понеже беше съвсем вярно, а досега не го бях осъзнал. Още докато Го ми го казваше, си помислих: „Никога няма да го забравя, това е един от миговете, които завинаги ще останат запечатани в съзнанието ми“.

Тримата си побъбрихме за фойерверките на 4 юли и за времето, докато проверяваха ръцете ми за барутен нагар и взеха проба с памучен тампон от гладката вътрешна страна на бузата. Преструвахме се, че е съвсем нормално, преглед при зъболекар.

Когато приключиха, Бони сложи пред мен още една чаша кафе и ме стисна за рамото.

— Съжалявам за това. Най-неприятната част от работата. Готов ли сте сега да отговорите на няколко въпроса? Наистина ще ни е от помощ.

— Разбира се, питайте.

Тя постави тънък дигитален диктофон пред мен на масата.

— Нещо против? Така няма да се налага да отговаряте на едни и същи въпроси отново и отново...

Искаше да ме запише, за да ме обвърже с една-единствена история. Трябва да повикам адвокат, помислих си, но понеже реших, че само виновните се нуждаят от адвокати, само кимнах: няма проблем.

— И така — поде Бони, — откога двамата живеете тук?

— Около две години.

— Тя е от Ню Йорк. От града.

— Да.

— Работи ли? — попита Гилпин.

— Не. Преди пишеше личностни тестове.

Детективите се спогледаха — тестове ли?

— За женски списания, за младежки списания — поясних. — Сещате се: Ревнив ли сте? Направете теста, за да разберете! Плашат ли се мъжете от вас? Направете теста и ще узнаете!

— Много гот, много ги обичам — каза Бони. — Не знаех, че това е професия. Да пишеш тестове. Истинска професия.

— Е, не е. Вече не. Интернет е пълен с безплатни тестове. Тези на Ейми бяха по-умни — тя беше магистър по психология... е магистър по психология. — Засмях се неловко на грешката си. — Обаче хората предпочитат безплатното пред умното.

— И после какво?

Свих рамене.

— После се преместихме тук. В момента тя си стои у дома.

— О! Имате ли деца? — бодро попита Бони, все едно беше напипала някаква добра новина.

— Не.

— Аха. В такъв случай с какво се занимава Ейми през деня?

И аз това искам да попитам. Преди време Ейми беше жена, която прави по малко от всичко през цялото време. Когато заживяхме заедно, тя проучи основно френската кухня, прояви извънредно бързо умения и направи едно вдъхновено бургундско говеждо. За трийсет и четвъртия й рожден ден летяхме до Барселона и тя ме смая, понеже чуруликаше разговорен испански, който беше учила тайно месеци преди това. Съпругата ми имаше бляскав и пъргав ум, ненаситна любознателност. Само че маниите й бяха подхранвани от конкурентен дух: тя имаше нужда да заслепява мъжете и да кара жените да й завиждат. Разбира се, че умееше да готви френски ястия и да говори

гладко испански, да плете и да шие, да бяга маратони, да търгува с акции и да пилотира самолет. Тя трябваше непрекъснато да бъде невероятната Ейми. Тук, в Мисури, жените пазаруват в „Таргет“, прилежно приготвят питателни ястия и със смях признават колко малко испански помнят от училище. Съревнованието не ги вълнува. Безмилостните постижения на Ейми посрещат без завист, дори може би с малко съжаление. Това беше може би най-неприятното стечение на обстоятелствата за моята състезателно настроена съпруга.

— Има много хобита — отговорих.

— Нещо да ви притеснява? — попита Бони с притеснен вид. — Да не би да се тревожите за наркотици или за пиене? Не искам да говоря лоши неща за съпругата ви. Много домакини, много повече, отколкото предполагате, прекарват дните си по този начин. Когато човек е сам, денят му се проточва безкрайно. А ако пиенето се превърне в наркотици — дори не говоря за хероин, а за болкоуспокояващи с рецепта — е, наоколо се навъртат доста неприятни типове, които ги продават.

— Търговията с наркотици се влоши — каза Гилпин. — В полицията имаше няколко вълни на уволнения и хората не достигат. Положението наистина е лошо, онези са повече.

— Миналия месец една домакиня, сваятна жена, остана без един зъб за доза оксиконтин — вметна Бони.

— Не, Ейми понякога изпива чаша вино, но не взема наркотици — заявих.

Бони ме изгледа — явно не такъв отговор искаше.

— Тя има ли добри приятели тук? Бихме искали да повикаме някои от тях само за да се уверим. Не се обиждайте. Понякога съпругът последен разбира, ако става дума за наркотици. Хората се срамуват, особено жените.

Приятели. В Ню Йорк Ейми всяка седмица се сприятеляваше и се разделяше с някакви хора, гледаше на тях като на лични проекти. И много се вълнуваше: Кармен, която ѝ даваше уроци по пиене и имаше зловещо хубав глас (Ейми е учила в пансион в Масачузетс и на мен ми харесваха изключително редките случаи, когато се изразяваше по типичния за Ню Ингленд начин: зловещо хубав), Джеси от курса по моден дизайн. Но когато я попитах за Джеси или за Кармен месец по-късно, тя ме погледна така, все едно си съчинявам.

Освен това имаше мъже, които неизменно се мъкнеха след Ейми, изгарящи от нетърпение да изпълнят съпружеските задължения, които съпругът ѝ не успяваше. Да поправят крака на стола, да намерят къде се продава любимият ѝ азиатски чай. Мъже, които се кълнях, че са ѝ приятели, само добри приятели. Ейми ги държеше на една ръка разстояние — достатъчно далеч, за да не се дразня аз, и достатъчно близо, за да може да ги повика с пръст и те тутакси да дотърчат.

В Мисури... мили боже, наистина не знам. Едва сега ми хрумва. Ама ти си наистина си задник, помислих си. Живеем тук от две години, но след първоначалните запознанства и оживените първи няколко месеца Ейми не се срещаше редовно с никого. Имаше майка ми, но тя почина, и мен — а разговорите ни преминаваха най-често под формата на нападки и опровержения. Близо година след като се преместихме, я попитах с престорена галантност: „Как ви се струва Северен Картидж, госпожо Дън?“. „Искаш да кажеш Ню Картидж, нали?“, отговори тя.

Не попитах какво има предвид, но знаех, че това е оскърбление.

— Има няколко добри приятели, но повечето са на изток.

— Роднините ѝ?

— Те живеят в Ню Йорк. В града.

— И вие още не сте им се обадили? — попита Бони с озадачена усмивка.

— Правех всичко останало, което поискахте, не ми остана време.

Бях подписал разрешение да проследят кредитните карти, дебитните карти и мобилния телефон на Ейми, дадох им номера на мобилния на Го и името на Сю, вдовицата от „Бар“, която вероятно можеше да свидетелства кога съм отишъл там.

— Малкото дете в семейството — поклати глава Бони. — Наистина ми приличате на малкото ми братче. — Кратка пауза. — Това е комплимент, кълна се.

— Душа дава за него — поясни Гилпин, дращейки в бележника си. — Добре, значи сте излезли от вкъщи към седем и половина и сте се появили в бара към обяд, а междувреме сте били на брега.

На около петнайсет километра северно от къщата ни има нещо като плаж — не особено приятно местенце с пясък, тиня и парченца от бирени бутилки. Кофи за смет, препълнени със стиропорени чашки и с мръсни памперси. Обаче има маса за пикник, добре огряна от

слънцето, и ако човек гледа право към реката, може да забрави за другите гадости.

— Понякога отивам там с кафе и с вестник и просто си седя. Човек трябва да се възползва максимално от лятото.

Не, не съм говорил с никого на брега. Не, никой не ме видя.

— Там е тихо през седмицата — призна Гилпин.

Ако полицията разговаряше с някого, който ме познава, бързо щяха да разберат, че рядко ходя на брега и че никога не отивам да си пия там кафето и да се наслаждавам на утрото. Имам бяла кожа на ирландец и никакво търпение за умозрение: не съм плажен тип. Разказах тази история на полицията, понеже на Ейми ѝ хрумна да отида да поседя някъде сам и да се полюбувам на реката, която обичам, за да поразмишлявам над съвместния ни живот. Каза ми го едва днес сутринта, след като изядохме палачинките. Наведе се над масата и каза: „Знам, че ти е трудно. Все още много те обичам, Ник, и знам, че трябва да поработя над доста неща. Но искам да ти бъда добра съпруга, искам ти да бъдеш моят съпруг и да си щастлив. Трябва обаче да решиш какво искаш“.

Явно беше репетирала речта си, понеже се усмихна гордо, след като я произнесе. Но докато съпругата ми казваше тези мили думи, аз си мислех: „Разбира се, че е постановка. Тя иска просто да си представи как стоя до мощното течение на реката и вятърът роши косата ми, а аз се вирам към хоризонта и размишлявам над съвместния ни живот. Не може да отида просто в някое заведение на «Дънкин Донатс»“.

Трябва да решиш какво искаш. За жалост, Ейми, вече бях решил.

* * *

Бони издаде някакъв йогийски звук.

— Добре, Ник, ето какво правим, за да помогнем.

И ги изреди: следяха мобилния телефон на Ейми, бяха разпространили снимката ѝ, следяха кредитните ѝ карти. Бяха разпитали местните сексуални манажи. Бяха огледали рехаво населените ни съседни къщи. Домашният ни телефон се подслушваше, в случай на някое случайно обаждане.

Не знаех какво да кажа. Зарових в паметта си за нужните думи: какво казва съпругът в този момент във филма? Зависи дали е невинен, или виновен.

— Не бих казал, че това ме успокоява. Според вас за какво става дума — за отвличане или за изчезнал човек? Какво точно се случва?

Беше ми известна статистиката, знаех я от същото телевизионно предаване, в което участвах в момента: ако през първите четирийсет и осем часа не се появеше нещо по случая, той надали щеше да бъде разрешен. Първите четирийсет и осем часа бяха най-важни.

— Жена ми изчезна. Жена ми изчезна! — Съзнавах, че за пръв път го изричам както трябва — гневно и с паника. Баща ми владееше безкрайно много степени на горчивина, ярост и антипатия. През целия си живот се стремях да не заприличам на него и поради това бях развил неспособност изобщо да демонстрирам отрицателни емоции. Това бе друга моя особеност, заради която изглеждах като задник — в стомаха ми може и да гъмжеше от змиорки, обаче лицето ми не издаваше нищо, а думите ми — още по-малко. Този проблем постоянно ме съпътстваше: или се контролирах прекалено, или никак.

— Ник, приемаме това изключително сериозно — увери ме Бони. — В момента криминалистите са в къщата ти и ще ни дадат още информация, за да продължим с разследването. На този етап колкото повече неща ни кажеш за съпругата си, толкова по-добре. Що за човек е тя?

Хрумнаха ми обичайните съпругески фрази: тя е мила, тя е страхотна, тя е добра, тя ме подкрепя.

— В какъв смисъл? — попитах.

— Опишете характера ѝ — настоя Бони. — Например какво ѝ купихте за годишнината? Някакво бижу?

— Още нищо не бях ѝ купил — отговорих. — Щях да го направя днес следобед.

Очаквах да се засмее или отново да каже нещо за „по-малкото дете“, но тя не го направи.

— Добре. Разкажете ми още за нея. Общителна ли е? Тя... не знам как да се изразя... държи ли се като нюйоркчанка? Например дали някой не би казал, че е груба? Може ли да подразни хората?

— Не знам, не е дръпната, обаче не е и достатъчно остра, че да предизвика някого да я нарани.

Това беше единайсетата ми лъжа. Сегашната Ейми беше достатъчно остра да наранява, понякога. Говоря конкретно за сегашната Ейми, понеже тя само смътно прилича на жената, в която се влюбих. Беше ужасно преобразяване, точно обратното на онова, което става във вълшебните приказки. Само за няколко години предишната Ейми, момичето със сърдечния смях и непосредственото поведение, буквално смени кожата си — на пода до краката ѝ лежеше старата, от която се показва новата, по-избухлива и изпълнена с повече горчивина Ейми. Съпругата ми вече не ми беше съпруга, а бодлива тел, която ме предизвикваше да я развия, а аз не можех да се справя със своите дебели, нервни, безчувствени пръсти. Пръсти на провинциалист. Прелитащи пръсти, неподготвени за сложната и опасна задача да разгадаят Ейми. Когато вдигах окървавените чуканчета, тя въздишаше и се обръщаше към тайния си бележник някъде в мислите, в който си записваше всичките ми грешки, неизменно забелязаните разочарования, слабости, недостатъци. Скъпата стара Ейми, мамка му, забавна беше. Беше смешна. Разсмиваше ме. Бях го забравил. Тя също се смееше. Дълбоко от гърлото си, зад малката вдлъбнатинка с формата на пръст, която е най-хубавото място, от което да извира смехът. Тя хвърляше всички поводи за недоволство като шепа храна за птици: сега са тук, след миг ги няма.

Тя не беше онова, в което се бе превърнала, онова, от което най-много се страхувах: гневна жена. Не умеех да се справям с гневни жени. У мен те изваждаха на повърхността нещо противно.

— Властна ли е? — попита Гилпин. — Обича ли да държи юздите?

Тогава си помислих за календара на Ейми, който планираше три години напред, и ако човек разгледаше следващата година, намираше действителни ангажименти: прегледи при дерматолог, при зъболекар, при ветеринар.

— Обича да планира — не прави нищо прибързано. Обича да изготвя списъци и да отмята нещата. Да ги върши. Затова не ми се връзва...

— Това може да подлуди човек — състрадателно отбеляза Бони. — Ако самият той не е такъв. А вие не ми изглеждате властен човек.

— Аз май съм по-спокоен — казах. После добавих онова, което се очакваше от мен: — Допълваме се.

Погледнах към стенния часовник, а Бони докосна ръката ми.

— Защо не отидете да се обадите на родителите на Ейми? Сигурна съм, че ще го оценят.

Минаваше полунощ. Родителите на Ейми си лягаха в девет часа и кой знае защо обичаха да се хвалят с този ранен час. Най-вероятно вече спяха, така че за тях това щеше да е спешно среднощно обаждане. Мобилните си изключваха в девет без петнайсет, неизменно, така че щеше да се наложи Ранд Елиът да отиде от леглото си до другия край на коридора и да вдигне тежката стара слушалка, щеше да се суети с очилата си, несръчно да опитва да светне нощната лампа. Щеше да си повтаря всякакви доводи да не се тревожи заради това късно обаждане, да си изрежда всякакви безобидни причини защо може да звъни телефонът.

Набрах два пъти, преди да оставя телефона да звънне. А когато го направих, вдигна Мерибет, а не Ранд, и дълбокият ѝ глас отекна в ушите ми. Успях да кажа само:

— Мерибет, Ник се обажда... — и рухнах.

— Какво има, Ник?

Поех си дълбоко въздух.

— Нещо с Ейми ли? Кажете ми.

— Аз... много съжалявам... трябваше да се обадя...

— Казвай, по дяволите!

— Не можем да намерим Ейми — изломотих.

— Не можете да я намерите?

— Не знам...

— Ейми е изчезнала?

— Не сме сигурни. Днес сутринта излязох малко след седем...

— Сега е един през нощта, Ник.

— Съжалявам, не исках да се обаждам, докато не...

— Мили боже! Тази вечер играхме тенис. Тенис! А можехме да бъдем... Боже! Полицията знае ли? Съобщи ли им?

— В момента съм в участъка.

— Дай ми да говоря с ръководещия разследването, Ник. Моля те.

И аз като послушно хлапе отидох да доведе Гилпин. „Тъща ми иска да говори с вас.“

След обаждането до семейство Елиът всичко вече стана официално. Нещастieto — Ейми е изчезнала — плъзна и в света

навън.

* * *

Докато вървях обратно към стаята за разпити, чух гласа на баща си. Понякога, в особено срамни мигове, той звучеше в главата ми. Но това сега наистина беше гласът на баща ми, тук. Думите изникнаха като влажни мехурчета, като нещо от зловонно мочурище. Кучка кучка кучка. Побърканият ми баща беше започнал да запраща тази дума към всяка жена, която дори леко го подразнише: кучка кучка кучка. Някога е бил красив мъж, сериозен, с трапчинка на брадичката. Разтърсващо прекрасен, така го описваше леля ми. Сега седеше на пода и ломотеше нещо неразбираемо, русата му коса беше сплъстена, панталоните му изцапани, а ръцете му — надраскани, все едно е минал през трънак. На брадичката му лъщеше струйка слюнка като охлювена опашка и той стягаше и отпускаше мускулите си, които все още бяха запазени. До него седеше напрегната полицайка, сърдито нацупила устни, и се мъчеше да не му обръща внимание: кучка кучка кучка казах ти кучка.

— Какво става? — попитах я. — Това е баща ми.

— Не ви ли се обадиха?

— Кой да ми се обади?

— Да вземете баща си — поясни тя прекалено натъртено, все едно съм десетгодишен.

— Аз... съпругата ми изчезна. Тук съм почти цяла нощ.

Тя ме гледаше и изобщо не проумяваше какво ѝ говоря. Виждах как се чуди дали да не се откаже от стратегическото си преимущество и да се извини, да ме разпита. Тогава баща ми отново поде: кучка кучка кучка — и тя предпочете да не се отказва от преимущество то си:

— Господине, от „Камфърт Хил“ се опитват да се свържат с вас цял ден. Днес сутринта баща ви избягал през пожарната стълба. Поодраскал се и се понатъртил, както виждате, нищо сериозно. Прибрахме го преди няколко часа по случайност — вървеше по Ривър Роуд напълно дезориентиран. И оттогава се мъчим да се свържем с вас.

— Аз съм тук — казах. — Ето зад тази врата, никой ли не се досети, по дяволите?

— Кучка кучка кучка — повтаряше баща ми.

— Господине, моля да не ми говорите с такъв тон.

— Кучка кучка кучка.

Бони разпореди на един полицай — мъж — да заведе баща ми обратно в дома, за да приключи ангажимента си с тях. Стояхме на стълбите пред полицейския участък и наблюдавахме как баща ми се настанява в колата и не спира да мърмори. През цялото време той нито за секунда не даде признак, че забелязва присъствието ми. Когато потеглиха, дори не погледна назад.

— Не сте ли близки? — попита детектив Бони.

— Ние сме самото възплъщение на липсата на близост.

* * *

Полицаяте приключиха с въпросите и ме отпратиха към два през нощта, като ме посъветваха да се наспя добре и да се върна към единайсет за обедната пресконференция.

Не ги попитах дали мога да се прибра у дома. Отидох у Го, понеже знаех, че ще остане с мен, ще ми налее питие, ще ми направи сандвич. Печалното беше, че само от това се нуждаех в онзи момент: жена, която да ми направи сандвич, а не да ми задава въпроси.

* * *

— Не искаш ли да отидем да я потърсим? — предложи Го. — Мога да карам.

— Струва ми се безсмислено — отвърнах мрачно. — Къде да я търсим?

— Ник, това е адски сериозно, мамка му.

— Знаем, Го.

— Ами тогава се дръж подobaващо, ясно, Ланс? Недей да ми мрънкаш.

Издаде звук като че ли с набъбнал език, както правеше винаги, когато искаше да предаде моята нерешителност, и го придружаваше с въртене на очите и с промяна на законното ми собствено име. Човек с

моето лице не може да бъде наричан Ланс. Го ми подаде чаша с бърбън.

— И изпий това, но само това. Няма нужда да си махмурлия утре. Къде може да е, по дяволите? Боже, направо ми се повръща! — Тя си наля чаша скоч, отпи жадно, после се постара да пие на малки глътки. — Не се ли тревожиш, Ник? Че някой тип може да я е забелязал на улицата и просто да е решил да я отвлече? Да я цапардоса по главата и...

Вперих поглед в нея.

— Защо каза „да я цапардоса по главата“? Какво е това, мамка му?

— Съжалявам, не исках да рисувам някаква картина, просто... Не знам, просто размишлявах на глас. За някакъв луд.

Тя си капна още малко скоч.

— Като стана дума за луди, татко отново избягал днес, намерили го да се скита по Ривър Роуд. Върнаха го в „Камфърт“.

Тя сви рамене: добре. Татко бягаше за трети път през последните шест месеца. Го си запали цигара, все още размишлявайки за Ейми.

— Няма ли с кого да поговорим? — попита тя. — Не можем ли да направим нещо?

— Боже! Наистина ли искаш да се почувствам още безпомощен? — срязах я. — Нямам представа какво трябва да правя. Няма наръчник за това какво да предприеме човек, когато жена му изчезне. От полицията ме пуснаха да си ходя. И си тръгнах. Правя каквото ми кажат.

— Разбира се — промърмори Го, която открай време се бе нагърбила с трудната мисия да ме превърне в бунтовник. Не се получаваше. Аз бях гимназистът, който спазва вечерния час, писателят, който предава текстовете си в срок, дори несериозните. Уважавам правилата, понеже ако следваш правилата, нещата протичат гладко. Обикновено.

— Мамка му, Го, след няколко часа трябва да се върна в участъка, ясно? Не може ли поне за мъничко да си мила с мен? Адски ме е страх.

Измервахме се взаимно с поглед около пет секунди, после Го отново напълни чашата ми за извинение. Седна до мен и сложи ръка върху рамото ми:

— Горката Ейми — каза.

[1] Печени или пържени кнедли от ронливо тесто с пълнеж по специална еврейска рецепта. — Б.ред. ↑

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

22 април 2009 г.

Горката аз. Нека ви опиша сцената: Камбъл, Инзли и аз вечеряме в „Табльо“. Много тарталети с козе сирене, агнешки кюфтенца и зелена салата, не съм сигурна за какво е всичко това. Но действваме отзад напред: първо вечерята, после питиета в едно малко заведение, резервирано от Камбъл, нещо като минидрешник, където можеш да побезделничиш срещу сериозна сума, макар че мястото не се различава особено от дневната ти, да кажем. Добре де, понякога е забавно да правиш такива глупави модерни неща. Всички сме прекалено издокарани с лъскавите си къси роклички и остри обувки на висок ток и всички се храним от малки чинии с хапки, които са точно толкова декоративни и несъществени като самите нас.

Решили сме съпрузите ни да се присъединят към нас за питиетата. И ето ни сега, след вечеря, натъпкани в малкото сепаре, а една келнерка, която спокойно би могла да се яви на прослушване за второстепенна роля за „Момичето от провинцията, което току-що слиза от автобуса“, ни поднася нашите мохито, мартини и бърбън. Вече поизчерпваме темите за разговор, вторник е и на никого не му се говори, но... Предпазливо прием питиетата си: Инзли и Камбъл имат някакви неуточнени срещи на следващата сутрин, аз имам работа, така че не се готвим за дълга нощ, а намаляваме темпото отегчени и не особено остроумни. Щяхме да си тръгнем, ако не очаквахме евентуално да се появят мъжете. Камбъл постоянно поглежда блекбърито си, Инзли оглежда извивките на прасците си от различни ъгли. Джон идва пръв — огромни извинения за Камбъл, широки усмивки и целувки за всички нас, мъж, който адски се радва, че е тук, направо е на седмото небе, че идва от другия край на града и е хванал последните минути от часа за коктейли, за да гаврътне една чашка и да се прибере вкъщи с жена си. Джордж се появява около двацет минути по-късно — стеснителен, напрегнат, тръсва кратко извинение, че имал работа, Инзли го срязва: „Закъсня с четирийсет минути“, той й

отговаря: „Да, извинявай, че изкарвам парите ни“. Двамата почти не си говорят, но разговарят с останалите.

Ник нито идва, нито се обажда. Чакаме още четирийсет и пет минути, Камбъл се мъчи да ми помогне („Сигурно в последния момент са го сюрпризирали с някакъв краен срок“, казва тя и се усмихва на добрия стар Джон, който никога не допуска крайните срокове да смутят плановете на жена му); Инзли поомеква към съпруга си, щом си дава сметка, че той не е най-големият задник в компанията („Сигурна ли си, че дори не ти е изпратил есемес, скъпа?“). Аз само се усмихвам: „Кой знае къде е — ще се видим направо у дома“. Сега е ред на мъжете от групата да се слисат: да не искате да кажете, че е имало и такъв вариант? Да пропуснем бара без катастрофални последици? Без вина, гняв или цупене?

Е, може би не за вас, момчета.

Понякога с Ник се смеем на глас на страхотиите, които жените карат мъжете си да правят само за да им докажат любовта си. Безсмислените задачи, многобройните жертви, безкрайните дребни отстъпления. Наричаме такива мъже танцуващи майmunки.

Например Ник се връща у дома потен и солен, след като е ритал на стадиона, аз се сгушвам в скута му, разпитвам го за мача и дали приятелят му Джак е прекарал добре, а той казва: „О, Джак се разболя от болестта на танцуващите майmunки — горката Дженифър имала «истински напрегната седмица» и наистина се нуждаела от него у дома“.

Или споменава за приятеля си от службата, който не може да излиза на питие, понеже гаджето му много настоява той да се отбие в някакво бистро, където тя вечеря с приятелка от друг град. Та най-сетне да се запознаят. И тя да се похвали с послушната си майmunка: „Пристига, когато му звънна, и виж колко е спретнат!“.

Облечи това, не обличай онова. Свърши това и това, когато имаш възможност, тоест веднага. И на всяка цена, ама на всяка цена се откажи от нещата, които обичаш, заради мен, за да ми докажеш, че мен обичаш най-много. Това е отвратителното женско съревнование — докато се шляем из литературните си клубове и часовете си за коктейли, едно от най-любимите ни неща е да разказваме за жертвите, които мъжете ни правят за нас. В очакване на ответната реакция, а тя е: „Оооо, колко мило!“.

Радвам се, че не съм в този клуб. Не участвам, не се вълнувам от емоционалното изнудване, от това да принуждавам Ник да играе ролята на щастливия съпруг — на покорния, ведър, прилежен *Скъпи, изхвърли боклука!* Съпругът мечта на всяка жена, пълната противоположност на мъжката мечта за мила, съблазнителна и лежерна жена, която обича секса и силното питие.

Иска ми се да вярвам, че съм достатъчно самоуверена, сигурна и зряла, за да съзнавам, че Ник ме обича и без постоянно да се налага да го доказва. Не са ми нужни жалките маймунски сценарии, за да го доказвам пред приятелите си, достатъчно ми е да го оставя да бъде какъвто си е.

Не знам защо на жените това им е толкова трудно.

Когато се прибирам вечерта, таксито ми пристига точно когато той слиза от своето, застава на улицата, протегнал ръце към мен и с огромна усмивка на лицето — „Миличка!“ — а аз хуквам, хвърлям се в прегръдката му и той притиска брадясалата си буза към мен.

— Какво прави тази вечер? — питам.

— Едни момчета играха покер след работа и аз останах да погледам. Нали нямаш нищо против?

— Не, разбира се. Забавлявал си се повече от мен.

— Всички ли дойдоха?

— Камбъл и Инзли и танцуващите им маймунки. Скука. Ти се спаси. От наистина противна вечер.

Той ме притиска към себе си — ах, тези силни ръце — и ме понася нагоре по стълбите.

— Боже, колко те обичам — казва.

После е ред на секса, на силното питие и на спокойния сън с преплетени тела в огромното ни меко легло. Горката аз.

НИК ДЪН

Изчезнала от един ден

Не се вслушах в предупрежденията на Го за пиячката, изпих половин бутилка, седнал сам на дивана, и за осемнайсети път усетих прилив на адреналин точно когато си мислех, че най-сетне ще заспя: клепачите ми натезаха, наместих възглавницата си, очите ми се затвориха и тогава видях жена си — в русата ѝ коса имаше съсирена кръв, плачеше, ослепена от болка, влачеше се по пода на кухнята ни. Викаше ме. Ник, Ник, Ник!

Току надигах бутилката, за да се упоя и да заспя, но напразно. Сънят е като котка — идва само ако не му обръщаш внимание. Продължих да пия и да повтарям мантрата си: *Спри да мислиш*, глътка, *изпразни главата си*, глътка, *хайде, сериозно, прочисти си главата веднага*, глътка. *Утре трябва да си с бистър ум, трябва да поспиш!* Глътка. Успях само да дремна надве-натри на зазоряване и се събудих един час по-късно с махмурлук. Не такъв, че да ме извади от строя, но все пак. Всичко ме болеше, сетивата ми бяха притъпени. Задръстени. Дали да не пийна още малко. Заклатушках се към колата на Го и движението ми се стори неприсъщо, като че ли краката ми се движеха на обратно. Временно разполагах с колата, понеже полицията взе за оглед моята грижливо използвана джета.

На пресечката пред къщи имаше три полицейски коли и малцината ни съседни се бяха скупчили наблизко. Карл не се виждаше, обаче там беше Джан Тевърър — християнката, и Майк, бащата на трите близначета, които се казваха Тейлър, Тофър и Талула. („Мразя ги всичките, дори само заради имената“, бе заявила Ейми, строг съдник на всякаква мода. Когато споменах, че навремето Ейми е било модерно име, тя ми заяви: „Ник, знаеш историята на името ми“. Нямах никаква представа за какво ми говори.)

Джан ми кимна отдалеч, без да ме поглежда в очите, но Майк се приближи, докато излизах от колата.

— Съжалявам, човече, ако мога да помогна с нещо, само кажи. Каквото и да е. Сутринта окосих тревата, така че не се притеснявай за

това.

С Майк се редуваме кой да коси около изоставените и затворени къщи в комплекса — обилните дъждове превръщат дворовете в същинска джунгла, която привлича миещи мечки. Беше пълно с тях навсякъде: гризяха в боклука ни нощем, промъкваха се в мазетата, излежаваха се по верандите като лениви домашни любимци. Косенето не ги прогони, но така поне ги виждахме.

— Благодаря, човече, благодаря — отговорих.

— Жена ми е в истерия, откакто научи, направо в истерия.

— Съжалявам. Трябва да... — посочих вратата.

— Седи и рони сълзи над снимките на Ейми.

За една нощ в интернет се появиха хиляди снимки, сякаш точно за да подхранват жалките нужди на жени като съпругата на Майк. Не симпатизирах на склонните към излишен драматизъм.

— Ей, трябва да те попитам... — поде Майк.

Потупах го по ръката и отново посочих вратата, все едно имам спешна работа. Обърнах се, преди да успее да ми зададе някакъв въпрос, и потропах на вратата на собствения си дом.

Полицай Веласкес ме придружи до горния етаж, до собствената ми спалня, до собствения ми дрешник — покрай сребрилата идеално квадратна кутийка с подаръка — и ме остави да ровя из нещата си. Напрегнах се, че трябва да си избирам дрехи пред погледа на тази млада жена с дълга кестенява коса, от която се очакваше да ме преценява, да си състави мнение. В крайна сметка взех няколко неща на сляпо: крайният резултат беше небрежно делови — спортен панталон и риза с къси ръкави, като че ли отивах на някакво събрание. Интересна статия би се получила, помислих си — как избираме подходящо облекло, когато любимият ни човек е изчезнал. Ненаситният и жаден за гледни точки писател у мен се обади — не можех да го изключа. Натъпках всичко в една чанта, обърнах се и погледнах към кутийката с подаръка на пода.

— Може ли да погледна какво има вътре? — попитах.

Полицайката се поколеба, после реши да не рискува.

— Не, съжалявам, господине, по-добре да не е сега.

Забелязах, че опаковъчната хартия е разрязана внимателно по ръбчето.

— Някой поглеждал ли е вътре?

Тя кимна. Някой полицаи беше прочел първата загадка за мен от търсенето на съкровища.

Заобиколих Веласкес и се запътих към кутийката.

— След като вече е отворена...

Тя ми препречи пътя.

— Не мога да ви позволя да го направите.

— Нелепо е. Подаръкът е за мен от моята съпруга...

Заобиколих я, наведох се и вече докосвах ъгълчето на кутийката, когато ръката ѝ връхлетя гърдите ми изотзад. В тях бликна гняв, че тази жена си позволява да ми нарежда какво да правя в собствения ми дом. Колкото и да се старая да бъда син на майка си, в главата ми току се обажда гласът на баща ми: неканен, нарежда отвратителни думи, наслагва ужасни мисли.

— Господине, това е местопрестъпление, не...

Глупава кучка.

Изведнъж партньорът ѝ Риърдан се появи в стаята и се метна да ме обуздава, а аз се мъчех да се освободя от тях — добре де, добре, мамка му — докато те ме блъскаха надолу по стълбите. Някаква жена беше коленичила близо до входната врата, пълзеше по дъските на пода и търсеше — вероятно кървави пръски. Изглежда ме равнодушно и отново сведе поглед.

Опитах да се отпусна, докато карах към къщата на Го, за да се преоблека. Това беше само едно от дългата и дразнеща поредица глупашки неща, които полицаите щяха да направят в хода на разследването си (привърженик съм на смислените правила, не на лишениите от логика), така че трябваше да се успокоя: *Не се дръж враждебно с ченгетата, работещи по този случай*, казах си. Повтори, ако се налага: *Не се дръж враждебно с ченгетата*.

* * *

Още с влизането си в полицейския участък се натъкнах на Бони, която ми съобщи:

— Родителите на съпругата ви са тук, Ник. — Каза го насърчаващо, все едно ми предлагаше топло кексче.

Мерибет и Ранд Елиът стояха прегърнати. Насред полицейския участък, все едно позираха за снимка. Когато и да ги видех, все това правеха: потупваха се по ръцете, търкаха си брадичките, притискаха си бузите. Когато и да отидех у семейство Елиът, започвах маниакално да се прокашлям — внимание, влизам! — понеже те двамата можеше да се спотайват влюбено зад всеки ъгъл. Целувах се истински по устата при всяка раздяла, а Ранд обхващаше с ръка задника на жена си, когато минаваше покрай нея. Всичко това ми беше непознато. Моите родители се разведоха, когато бях на дванайсет, и ми се струва, че съвсем малък може и да съм ги мярвал да се целуват целомъдрено, когато е невъзможно да го избегнат. На Коледа, на рождени дни. Със сухи устни. В най-хубавите дни от брака си общувах съвсем делово: Пак ни е свършило млякото. (Днес ще купя.) Това ми трябва добре изгладено. (Ще го направя днес.) Толкова ли е трудно да купиш мляко? (Мълчание.) Забравила си да се обадиш на водопроводчика. (Въздишка) По дяволите, обличай се и отивай да купиш проклетото мляко. Веднага! Това бяха послания и заповеди, отправяни от баща ми, началник от средно ниво в телефонна компания, който се отнасяше с майка ми в най-добрия случай като с некомпетентен служител. А в най-лошия? Никога не ѝ е посягал, но чистата му неизречена ярост изпълваше къщата с дни, понякога дори със седмици, и от нея въздухът ставаше влажен и тежък за дишане. Баща ми се цупеше с издадена напред долна челюст, което му придаваше вид на наранен отмъстителен боксер, и скърцаше със зъби толкова силно, че се чуваше в другия край на стаята. Хвърляше неща — не точно по нея, но съвсем наблизо. Сигурен съм, че си е мислел: *никога не съм я удрял*. И най-вероятно по този причина никога не е възприемал себе си като насилник. Обаче превърна семейния ни живот в безкрайно пътуване с лоши ориентири и скован от гняв шофьор във ваканция, която така и не стана забавна. *Не ме карай да обръщам колата. Ама моля те, обръщай и да се връщаме.*

Струва ми се, че татко нямаше проблем конкретно с мама. Той просто не харесваше жените. Смяташе, че са глупави, незначителни, дразнещи. Тази тъпа кучка. Любимите му думи за всяка жена, която го подразнеше: някоя шофьорка, келнерка, наша учителка, макар че не се беше срещал с нито една, понеже смяташе родителските срещи за женско царство. Още помня, когато номинираха Джералдин Фераро за

вицепрезидент през 1984 г. и ние всички заедно гледахме новините преди вечеря. Майка ми, дребничката ми мила майка, обхвана с ръка тила на Го и каза: „Е, според мен това е чудесно“. Баща ми изключи телевизора и заяви: „Нелепо е. Нали съзнавате, че е нелепо? Все едно маймуна да кара колело“.

Минаха пет години, преди майка ми най-сетне да реши да сложи точка. Един ден се върнах от училище и баща ми го нямаше. Сутринта беше вкъщи, следобед вече го нямаше. Мама ни каза да седнем на масата в трапезарията и ни съобщи: „С баща ви решихме, че за всички ще е най-добре да живеем отделно“, а Го избухна в сълзи: „Страхотно, мразя ви и двамата!“, а после, вместо да избяга в стаята си, както обикновено става по сценарий, тя се приближи до мама и я прегърна. И така, баща ми си замина, а моята слабичка и изтерзана майка стана пълничка и щастлива — относително пълна и изключително щастлива — каквато по принцип трябваше да си бъде: един спаружен балон, който отново се напълни с въздух. Само за година мама се превърна в ангажираната, сърдечна и весела жена, каквато остана до смъртта си, а сестра ѝ казваше: „Слава богу, че предишната Морийн се върна“, като че ли жената, която ни отгледа, беше някаква самозванка.

Що се отнася до баща ми, години наред говорех с него по телефона веднъж месечно, а разговорът ни беше учтив и информативен, изреждане на нещата, които са се случили. Единственото нещо, което той ме попита за Ейми, беше „Как е Ейми?“, а в отговор не очакваше нищо повече от: „Добре е“. Остана си упорито дистанциран дори докато потъваше в деменция след шейсетата си година. Ако винаги отиваш по-рано, никога няма да закъснееш. Това повтаряше баща ми дори когато се разболя от алцхаймер — бавно спускане към внезапното пропадане в пропастта, което ни принуди да преместим своя независим баща женомразец в огромен дом, където миришеше на пилешка каша и на пикня и където той непрекъснато беше заобиколен от жени, които да му помагат. Ха.

Баща ни си имаше недостатъци. Това все ни повтаряше моята добродушна майка. Но не искал да вреди. Мило беше от нейна страна, че го казва, но той всъщност вредеше. Съмнявам се, че сестра ми ще се омъжи някога: когато е тъжна, разстроена или гневна, има нужда да остане сама — страхува се, че някой мъж ще се отнесе с презрение към женските ѝ сълзи. Аз съм същият. Доброто у себе си съм взел от мама.

Мога да се шегувам, мога да се смея, мога да подкачам, мога да подкрепям и да възхвалявам — в общи линии, мога да функционирам на светло — но не мога да се справям с разплакани или разгневени жени. Усещам в мен да се надига бащината ми ярост по най-грозен начин. Ейми може да ви разказва за това. И определено би ви разказала, ако беше тук.

Наблюдавах Ранд и Мерибет известно време, преди те да ме забележат, и се чудех колко ли са ми бесни. Бях извършил нещо непроситимо, като не им бях звъннал толкова дълго. Заради страха ми партията тенис от онази вечер щеше завинаги да остане запечатана в мислите им: топлатата вечер, ленивите жълти топки, които подскачат по корта, скърцането на обувките за тенис, най-обикновена вторник вечер за тях, а в същото време дъщеря им вече била изчезнала.

— Ник — възкликна Ранд Елиът, като ме забеляза. Направи три широки крачки към мен и макар да се готвех да ме фрасне с юмрук, той ме прегърна отчаяно и силно. — Държиш ли се? — прошепна в шията ми и ме залюля. Накрая се задави шумно, преглътна риданието си и стисна ръцете ми. — Ще намерим Ейми, Ник. Няма друга възможност. Убеден си, нали?

Ранд Елиът ме прикова със сините си очи за още няколко секунди, после отново се разстрои и от гърлото му се изтръгнаха три момичешки стенания, все едно изхълца. Мерибет се присъедини към прегръдката и зарови лице в мишницата на съпруга си. Когато се откъснахме един от друг, тя ме изгледа с огромните си смаяни очи.

— Това е просто кошмар! — каза тя. — Как си, Ник?

Когато Мерибет ме попита как съм, това не беше любезност, това беше екзистенциален въпрос. Тя ме изгледа изпитателно и аз бях сигурен, че ще продължи да изучава всяка моя мисъл и действие. Семейство Елиът бяха убедени, че всяка особеност трябва да бъде взета под внимание, преценена, категоризирана. Че всичко означава нещо и може да бъде използвано. Мама, татко и детето бяха три висши създания с висши степени по психология и още преди девет сутринта през главата им минаваха повече мисли, отколкото на повечето хора за цял месец. Помня, че веднъж отказах парче черешов пай на вечеря, а Ранд наклони глава и каза: „Ах! Борец срещу отживелиците! Презира лековатия символичен патриотизъм“. А когато опитах да подмина забележката му със смях и казах, че не обичам и черешов чийзкейк,

Мерибет докосна ръката на Ранд и поясни: „Заради развода. Всички приятни и питателни храни, десертите, които членовете на едно семейство ядат заедно, за Ник са само лоши спомени“. Старанието на тези хора да ме разберат беше глупаво, но невероятно мило. А отговорът беше, че просто не обичам черешки.

* * *

В единайсет и половина полицейският участък вреше и кипеше. Звъняха телефони, хора се провикваха през стаята. Една жена, чието име така и не разбрах и която възприемах само като бърбореща и кимаща чорлава глава, изведнъж се оказа до мен. Нямах представа от колко време е там.

— ... главната цел на това, Ник, е да накараме хората да търсят Ейми и да разберат, че тя има близки, които я обичат и искат да се върне при тях. Всичко ще бъде строго контролирано. Ник, ти трябва да... Ник?

— Аха.

— Хората искат да чуят кратко изявление от съпруга ѝ.

В този момент от другия край на стаята към мен се втурна Го. Беше ходила до бара за половин час, за да се погрижи за нещата там, и вече се бе върнала и се държеше така, все едно ме е изоставила за цяла седмица, криволичеше между бюрата, пренебрегвайки младия полицаи, който явно би трябвало да я доведе, но го правеше умело, без да се натрапва и с достойнство.

— Всичко наред ли е засега? — попита Го и ме стисна с една ръка — момчешката прегръдка. Децата в семейство Дън не се и прегръщат — палецът на Го се озова върху дясното ми зърно. — Искат ми се мама да беше тук — прошепна тя, а аз точно това си мислех. — Някакви новини? — попита ме и се отдръпна.

— Нищо, абсолютно нищо, мамка му.

— Съдейки по вида ти, явно се чувстваш ужасно.

— Чувствам се адски скапано.

Точно щях да ѝ призная колко глупаво е било от моя страна да не я послушам за алкохола, когато Го каза:

— И аз щях да допия шишето. — И ме потупа по гърба.

— Почти е време — оповести пиарката, която отново се беше появила чудодейно. Подбра всички ни към малка и неприветлива зала за пресконференции — с алуминиеви щори, сгъваеми столове и отегчени репортери — и ни качи на подиума. Почувствах се като треторазреден говорител на посредствена конференция: аз, с деловия си костюм, срещу пленена публика от изморени от полета си хора, които мечтаят какво ще обядват. Забелязах обаче как журналистите се оживиха, когато ме видяха — да си го кажем — млад и свестен на вид мъж, а после пиарката сложи един картонен плакат на статива — увеличена снимка на Ейми в най-зашеметяващия ѝ вид, онова лице, което постоянно те кара да се питаш: не може да е толкова красива, нали? Всъщност можеше и беше, и аз се възрях в снимката на жена си, а фотоапаратите защракаха и ме заснеха как се взирам. Мислех за онзи ден в Ню Йорк, когато отново я бях открил: виждах само русата коса, тила ѝ, но знаех, че е тя, и го възприемах като знак. Бях виждал милиони глави през живота си, но бях сигурен, че пред мен на Седмо авеню е красивият череп на Ейми. Знаех, че е тя и че двамата ще бъдем заедно.

Заблестяха светкавици. Извърнах се, понеже пред очите ми се появиха черни петна. Беше сюрреалистично. Така обикновено хората описват необикновени моменти, а аз си мислех: и представа си нямате какво означава сюрреалистично. Махмурлукът ми беше наистина кошмарен и лявото ми око пулсираше като сърце.

Фотоапаратите щракаха и двете семейства стояха заедно пред тях със стиснати устни — единствено Го имаше някаква прилика с истинско човешко същество. Другите приличахме на заместители, на тела, които са били облечени и изправени на подиума. На статива си Ейми присъстваше по-осезаемо. Всички бяхме гледали такива пресконференции за други изчезнали жени. Принудени бяхме да изиграем сцената, която телевизионните зрители очакваха: разтревоженото, но обнадеждено семейство. Зашеметени от кофеина очи и ръце като на парцалени кукли.

Някой произнесе името ми и залата хлъцна в очакване. Време беше за шоу. По-късно, когато гледах пресконференцията, не разпознах гласа си. И почти не познах лицето си. Алкохолът, който се носеше като мътилка точно под кожата, ми придаваше вид на пълен пройдоха, който все пак е достатъчно на себе си, за да се zlepостави.

Притеснявах се, че гласът ми ще трепери, затова се стараех прекалено и изяждах думите, все едно четях инвентарен списък. „Искаме само Ейми да се прибере у дома жива и здрава...“ Абсолютно неубедително, несвързано. Все едно изреждах наслуки някакви числа. Ранд Елиът се намеси и се помъчи да ме спаси:

— Дъщеря ни Ейми е мило момиче, изпълнено с живот. Тя е единственото ни дете и е умна, красива и мила. Наистина е Невероятната Ейми. Искаме да се върне при нас. Ник иска тя да се върне при него.

Той сложи ръка върху рамото ми, избърса очите си и аз неволно се вкамених. Отново се намеси баща ми: мъжете не плачат.

Ранд продължи:

— Всички искаме тя да се върне където ѝ е мястото, при семейството ѝ. Устроили сме импровизиран кризисен център в хотел „Дейс Ин“...

По новините щяха да покажат как Ник Дън, съпругът на изчезналата жена, стои сковано до тъста си, със скръстени ръце, с изцъклен поглед и с едва ли не отегчен вид, докато родителите на Ейми плачат. А после по-лошото: моята реакция, нуждата да напомня на хората, че не съм някакъв негодник, че съм свестен тип въпреки безизразния поглед и надменната неприятна физиономия.

И така, докато Ранд умоляваше дъщеря му да се върне, изневиделица се появи тя — моята убийствена усмивка.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

5 юли 2010 г.

Няма да обвинявам Ник. Не обвинявам Ник. Отказвам — отказвам! — да се превърна в устата и язвителна гневна жена. Когато се омъжих за Ник, си обещах две неща: първо, никакви изисквания в духа на танцуващите майmunки; второ, никога да не казвам: Разбира се, нямам нищо против... (... да закъснееш, да заминеш на уикенд по мъжки, да направиш нещо, което искаш да направиш), а после да го накажа, задето е направил онова, което съм го уверявала, че нямам нищо против да направи. Притеснявам се, че съм опасно близо до това да наруша и двете си обещания.

Но все пак. Третата годишнина от сватбата ни е и аз съм сама в апартамента, а лицето ми е изопнато от пролетите сълзи — днес следобед получавам гласова поща от Ник и вече знам, че ще бъде зле, разбирам го още от първата секунда, защото се обажда от мобилния си телефон, отзад чувам мъжки гласове и той прави огромна, просторна пауза, като че ли се опитва да реши какво да каже, а после гласът му звучи неясно от таксито, вече влажен и ленив от алкохола, и аз знам, че ще се ядосам — онова бързо поемане на въздух, стиснатите устни, вдигнатите рамене, чувството „не искам да се ядосвам, обаче знам, че точно така ще стане“. Мъжете познават ли това чувство? Не искаш да се ядосваш, обаче някак си длъжен да се ядосаш. Защото едно правило, едно хубаво правило, е нарушено. Или пък „правило“ не е точната дума? Етикет? Финес? Обаче правилото или етикетът или финесът — нашата годишнина — не са спазени поради основателна причина. Разбирам го, наистина. Слуховете се оказват верни: шестнайсет автори от списанието на Ник са уволнени. Една трета от служителите. Ник засега е пощаден, но той, разбира се, се чувства длъжен да изведе останалите да се напият. Всички мъже са се накачулили в такси и пътуват по Второ авеню, преструвайки се на смели. Неколцина са се прибрали у дома при жените си, но учудващо голям брой са останали. През нощта на нашата годишнина Ник ще купува питиета на тези хора, ще обикаля стриптийз клубове и долнопробни барове, ще флиртува с

двайсет и две годишни девойчета. („Току-що уволниха приятеля ми, една прегръдка ще му се отрази добре...“) Тези безработни мъже ще обявят Ник за голяма работа, докато той плаща за питиетата им с кредитна карта, свързана с моята банкова сметка. Той ще си прекара страхотно на годишнината ни, а дори не го спомена в съобщението си. Каза само: „Знам, че имахме планове, но...“.

Държа се като малко момиче. Просто си въобразявах, че ще се превърне в традиция: из целия град съм пръснала любовни послания, спомени от изминалата година заедно, организираното от мен търсене на съкровища. Представям си третата загадка, която потрепва на вятъра, залепена с тиксо в извивката на Б от скулптурата ЛЮБОВ на Робърт Индиана в Сентръл Парк. Утре някой отегчен дванайсетгодишен турист, който се мъкне подир родителите си, ще дръпне листчето, ще го прочете, ще свие рамене и ще го захвърли като опаковка от дъвка.

Финалът на организираното от мен търсене на съкровища беше съвършен, но вече не е. Едно абсолютно превъзходно старинно куфарче. Кожено. За третата годишнина се подарява кожа. Подарък, свързан с работата, може и да не е добра идея, като се има предвид, че в момента положението в службата не е розово. В кухнята ни имам два живи омара както винаги. Трябва да звънна на мама да я попитам дали ще издържат един ден, мотаейки се замаяни в клетката, или трябва да се намеся със замъглени от виното очи, да се преборя с тях и да ги сваря без основателна причина. Ще убия два омара, които дори няма да изям.

Татко се обади да ни честити годишнината, аз вдигнах с намерението да запазя самообладание, но се разплаках, когато заговорих — разциврих се по онзи ужасен женски начин — и му разказах какво се е случило, а той ме посъветва да си отворя бутилка вино и за малко да си потъгувам. Татко е голям любител на обилното хубаво мусене. Въпреки това Ник щеше да се разсърди, че съм споделила с Ранд, който в даден момент ще постъпи бащински, ще го потупа по рамото и ще каже: „Чух, че се е наложило да отидеш на спешен запой на годишнината от сватбата си, Ники“. И да се засмее. Ник ще разбере и ще ми се ядоса, понеже иска родителите ми да го мислят за идеален — целият грейва, когато им разказвам какъв

безукорен зет е. Освен тази вечер. Знам, знам, държа се като малко момиченце.

* * *

Пет сутринта е. Слънцето тъкмо изгрява, почти толкова ярко, колкото уличните лампи навън, които току-що угаснаха. Открай време харесвам тази промяна, когато съм будна, за да я наблюдавам. Понякога, когато не мога да заспя, се измъквам от леглото и тръгвам по улиците на зазоряване, а когато лампите угаснат всички едновременно, винаги оставам с усещането, че съм видяла нещо специално. Иде ми да оповестя: О, ето, уличните лампи угаснаха! В Ню Йорк е най-тихо не в три-четири през нощта — тогава твърде много хора излизат от баровете, провикват се един на друг, докато се стоварват в такситата, крещат по мобилните си телефони, пушейки неистово последната си цигара преди лягане. Най-хубавото време е пет сутринта, когато потракването на обувките ти по тротоара звучи някак непозволено. Всички хора са се прибрали в кутийките си и целият град е на твое разположение.

Ник се прибра малко след четири в облак от мирис на бира, цигари и пържени яйца — плацентата от воня. Още бях будна и го чаках, а мозъкът ми се беше разкашкал след маратон от „Закон и ред“. Той седна на отоманката, погледна към подаръка върху масичката и нищо не каза. Аз също го гледах. Явно изобщо не възнамерява да се извини — извинявай, нещата днес наистина се оплескаха — а аз само това искам, да ме забележи за малко.

— Честит ден след годишнината — казах.

Той въздъхна дълбоко и вбесено.

— Ейми, имах наистина ужасен ден. Моля те, не ме карай отгоре на всичко да се чувствам и виновен.

Ник е отраснал с баща, който никога за нищо не се е извинявал, затова когато има чувството, че е оплел конците, минава в настъпление. Знам го и изчаквах да му мине. Обикновено правя така.

— Просто ти честитя годишнината.

Честита годишнина, мой скапан съпруге, който ме пренебрегна на този специален ден.

Седяхме мълчаливи известно време, а стомахът ми се бе свил на топка. Не исках да съм лошата. Не го заслужавах. Ник се изправи.

— Е, как беше? — попитах равнодушно.

— Как беше ли? Ужасно, мамка му. Шестнайсет мои приятели останаха без работа, беше потискащо. Сигурно и мен ще изритат след няколко месеца.

Приятели. Той дори не харесва половината от типовете, с които е бил, но си замълчавам.

— Знам, че в момента е отвратително, Ник, но...

— За теб не е отвратително, Ейми. За теб никога няма да бъде отвратително. Но за нас, останалите? Съвсем различно е.

Същата стара история. Ник негодува, че никога не ми се е налагало да се тревожа за пари и че никога няма да ми се наложи. Според него това ме прави по-разглежена от останалите и аз не му възразявам. Обаче аз работя. На работно време. Някои от приятелките ми никога не са работили, те обсъждат хората и техните служби със същото съжаление, с което човек би казал за някое дебело момиче: „... а има толкова хубаво лице“. Навеждат се напред и казват: „Но разбира се, Елън работи“, като реплика от пиеса на Ноъл Кауърд. Мен не ме броят, понеже ако искам, винаги мога да напусна работа. Мога да си прекарвам времето по комитети за благотворителни мероприятия, в обзавеждане на дома, градинарство и доброволен труд и не виждам нищо нередно в тези занимания: много красиви и добри неща са дело на жени, които хората презират. Но аз работя.

— Ник, на твоя страна съм. Каквото и да се случи, ние ще се оправим. Моите пари са и твои.

— Не и според предбрачния договор.

Той беше пиян — споменава предбрачния договор само когато е пиян. Тогава се връща цялото му негодувание. Казвала съм му стотици пъти, буквално стотици пъти съм изричала думите: „Предбрачният договор е просто делово решение“. Не е за мен, не е дори за родителите ми, а за адвокатите на родителите ми. Той не показва нищо за нас, за мен и за теб.

Ник тръгна към кухнята и хвърли върху масата портфейла си с няколко сгънати долара, смачка някакво листче и го хвърли в кошчето заедно с няколко бележки за кредитната карта.

— Много е гадно, че го казваш, Ник.

— Много гадно се чувствам, Ейми.

Запъти се към барчето ни — с предпазливата и клатушкаща се походка на пияница — и си наля още едно питие.

— Ще ти прилошее — отбелязах.

Той вдигна чаша уж за мое здраве.

— Ти не разбираш, Ейми. Просто не схващаш. Работя от четиринайсетгодишен. Не съм ходил на скапан лагер по тенис, на лагер по творческо писане или за подготовка за САТ, на нищо такова, макар че явно цял Ню Йорк е ходил, понеже бършех маси в мола, косях морави, карах до Ханибал и се обличах като Хък Фин за туристите, а нощем търках тиганите.

Идеше ми да прихна, направо да се разкикотя. Силно и дълбоко, така че и Ник да се зарази, двамата да се разхилим и всичко да приключи. Тази литания на отвратителни занимания. Бракът ни неизменно ми напомня, че на хората им се налага да вършат отвратителни неща за пари. Откакто съм омъжена за Ник, винаги махам с ръка на хората, костюмирани като някакви храни.

— Бях принуден да работя много по-усърдно от всеки друг дори за да ме назначат в списанието. Всъщност се бяхтя двацет години, за да стана това, което съм, а сега всичко ще свърши и аз не знам какво друго ще правя, освен да се прибера къщи и отново да стана речен плъх.

— Май вече си твърде голям за ролята на Хък Фин — отбелязах.

— Майната ти, Ейми.

И после той отиде в спалнята. Никога не ми е говорил така, но го изрече толкова гладко, че вероятно — а дотогава не ми беше хрумвало — си го е мислел. Много пъти. Никога не съм предполагала, че ще бъда жена, която съпругът ѝ ще ругае. А си бяхме обещали никога да не си лягаме ядосани. Компромиси, разговори и никакво лягане ядосани — трите съвета, повтаряни отново и отново на всички новобрачни. Напоследък обаче ми се струва, че само аз правя компромиси, разговорите ни не водят до никакви решения, а Ник адски го бива да си ляга ядосан. Умее да спира емоциите си като с кранче. Вече хърка.

След това просто не можах да се сдържа, макар да не ми беше работа, макар че Ник щеше да побеснее, ако разбере: приближих до кошчето и извадих касовите бележки, за да разбера къде е бил цяла

нощ. Два бара и два стриптийз клуба. Представих си го на всяко място, как говори за мен с приятелите си, понеже явно е говорил за мен, след като цялата тази дребнава злоба излиза на повърхността толкова лесно. Представих си ги в един от по-скъпите стриптийз клубове, онези шикозните, които внушават на мъжете, че все още им е отредено да господстват, че жените трябва да им служат, клубове с преднамерено лоша акустика и оглушителна музика, за да не могат хората да си говорят, представих си полуголата жена, настанила се в скута на мъжа ми (който се къльне, че било само за забавление), със спускаща се по гърба дълга коса, с влажни от гланца устни, обаче не бива да се чувствам застрашена, защото нали всичко е само за развлечение, не, забавно е, би трябвало да се смея, би трябвало да не развалям купона.

После развих смачканото листче и видях женски почерк — Хана — и телефонен номер. И ми се прииска да е като във филмите, името да е някакво глупаво — Канди или Бамби, нещо, на което да можеш отчаяно да завъртиш очи. Мисти с нарисувани две сърца над двете „и“-та. Обаче името е Хана, а жената е истинска, вероятно като мен. Ник не ми е изневерявал, къльне ми се, че е така, но аз знам също, че е имал предостатъчно възможности. Мога да го попитам за Хана и той ще отговори, че няма никаква представа кой му е дал номера, но не е искал да бъде груб, затова го е взел. Кое то може и да е истина. Или пък не. Може да ми изневерява и изобщо да не ми каже, както и да престане да ме уважава, понеже не се сецам какво се случва. Може да ме гледа срещу себе си на закуска как невинно си сърбам зърнената закуска, напълно убеден, че съм глупачка, а кой уважава глупаците?

Пак плача, с Хана в ръката си.

Типично по женски, нали, лавинообразно да превърнеш една мъжка вечер в изневяра, която ще разруши брака ни?

Не знам какво да правя. Чувствам се като гръмогласна продавачка на риба или като глупава отрепка, а не желая да е така. Не искам да съм гневна, не мога дори да преценя дали трябва да съм гневна. Чудя се дали да не отида на хотел и да го оставя този път той да се позамисли.

Оставам на мястото си още малко, после си поемам дъх и влизам във вонящата ни на алкохол спалня, а когато лягам, той се обръща към мен, обгръща ме с ръце, заравя лице в шията ми и двамата едновременно казваме „извинявай“.

НИК ДЪН

Изчезнала от един ден

Избухнаха светкавици и аз изтрих усмивката, но не достатъчно бързо. Усетих по шията ми нагоре да плъзва вълна от топлина и капки пот да избиват по носа ми. Глупаво, Ник, глупаво! И после, тъкмо се овладях, пресконференцията приключи и вече беше твърде късно да създам друго впечатление.

Излязох заедно със семейство Елиът навел ниско глава, а светкавиците продължаваха да щракат. Почти бях стигнал до изхода, когато Гилпин притича през стаята към мен и ми махна да спра:

— Имаш ли минутка, Ник?

* * *

Докато вървахме към стаята отзад, той ме осведоми за последните новости:

— Проверихме онази къща в комплекса ви, в която е влизано, явно там са живели хора, така че взехме проби за лабораторията. Установихме, че и в друга къща в края на комплекса ви е имало самонастанили се.

— Точно това ме притеснява: навсякъде лагеруват хора. Целият град е завзет от гневни безработни.

Допреди година Картидж беше градче, свързано с една компания, а компанията беше „Ривъруей Мол“, градче сама по себе си, в която някога работеха 3000 местни жители, една пета от населението. Беше построен през 1985 година — мол, който целеше да привлече клиенти от целия Среден запад. Още си спомням откриването: отидохме с мама, татко и Го, наблюдавахме празненството най-отзад в тълпата на огромния, покрит с катран паркинг, понеже баща ни винаги искаше да може да си тръгне бързо откъдето и да било. Дори на бейзболните мачове паркирахме до изхода и си тръгнахме в осмия ининг, а двамата с Го, както може да се предположи, мрънкахме с изцапани с горчица

лица, раздразнителни и напечени от слънцето: „Никога не оставаме до края“. Онзи път обаче това, че бяхме толкова назад, беше добре, понеже така можехме да наблюдаваме цялостния развой на събитията: нетърпеливите зрители, които едновременно пристъпваха от крак на крак, кмета върху подиум на червени, бели и сини ивици, отекващите над нас рекламни думи — гордост, развитие, благоденствие, успех, воините от бойното поле на консуматорството, въоръжени с подвързани в пластмасови обложки чекови книжки и платнени пазарски чанти. Отварянето на вратите. Щурмът в климатизираната вътрешност, музиката около ескалаторите, усмихнатите продавачи, които ни бяха съседи. Баща ми дори ни пусна да влезем тогава, нареди се на опашка и ни купи нещо: влажни картонени чашки с оранжада.

Почти три десетилетия „Ривърпей Мол“ цъфтеше. После връхлетя рецесията, помете магазините в мола един след друг и накрая целият мол фалира. Сега са останали сто и осемдесет хиляди квадратни метра ехо. Нито една компания не дойде да го поеме, нямаше предприемчиви хора, които да обещаят възраждане, никой не знаеше какво да прави с мола, нито какво ще стане с всички хора, които работеха там, включително майка ми, която изгуби работата си в магазина за обувки — двайсет и четири години коленичене, пробване на обувки, подреждане на кутии отлетяха ей така. Фалитът на мола на практика съсипа Картидж. Хората изгубиха работата си, изгубиха домовете си. Никой не виждаше нищо хубаво да се задава на хоризонта. Няма да дочакаме края. Само че май този път Го и аз щяхме. Всички щяхме.

* * *

Гилпин отвори вратата на същата стая, в която ме разпитваха предната вечер. В средата на масата се намираше сребристая кутийка с подаръка от Ейми.

Вперих поглед в кутийката в средата на масата, която изведнъж ми се стори зловеща в новата обстановка. Ужасих се. Защо не я открия по-рано? Трябваше да я намеря по-рано.

— Хайде, искаме да погледнете това — подкани ме Гилпин.

Отворих кутийката колебливо, като че ли очаквах вътре да има отрязана глава. Намерих само син плик с надпис „Първа следа“. Гилпин се подсмихна.

— Представи си объркването ни: разследваме случай с изчезнал човек, а намираме плик с надпис „Първа следа“.

— Това е от търсенето на съкровища, което жена ми...

— Ясно. За годишнината ви, тъстът ви спомена.

Отворих плика и извадих плътно небесносиньо листче — любимата хартия на Ейми — сгънато на две. Жлъчка се надигна в гърлото ми. Тези търсения на съкровища винаги се свеждаха до един въпрос: коя е Ейми. (Какво си мисли жена ми? Какво е било важно за нея през изминалата година? Кои мигове са я направили щастлива? Ейми, Ейми, Ейми, да помислим за Ейми.)

Прочетох първата следа със стиснати зъби. Като имах предвид състоянието на брака ни през последната година, това щеше да ме представи в ужасна светлина. Предостатъчно беше.

*Представи си, че съм твоя студентка,
а ти — красив и умен мой преподавател,
съзнанието ми се разтваря (бедрата също!).
Ако ти бях ученичка, нямаше да има нужда от
цветя,
а само от палава среща в приемния ти час.
Така че, моля те, побързай, и този път
може би нещо ти от мен ще научиш.*

Беше пътеводител за един друг живот. Ако нещата се бяха развили според представите на жена ми, вчера тя щеше да стои край мен, докато чета листчето, и щеше да ме наблюдава очаквателно, излъчвайки гореща надежда: *Моля те, разгадай го. Разгадай ме.*

Накрая щеше да попита: „Е?“. А аз щях да кажа:

— О, всъщност това го знам! Сигурно има предвид кабинета ми. В общинския колеж. Преподавам там на хонорар. Хм. Това трябва да е, нали? — Присвих очи и препрочетох написаното. — Тази година Ейми е снизходителна.

— Искате ли да ви закарам? — попита Гилпин.

— Не, ще се отбия на път за Ранд и Мерибет.

— Идвам с вас.

— Мислите ли, че е важно?

— Ами показва къде е ходила ден-два преди да изчезне. Така че не е маловажно. — Той разгледа хартията и плика. — Знаете ли, мило е. Като във филм: търсене на съкровища. Ние със съпругата ми си разменяме картички и понякога излизаме да хапнем. Вие явно го правите както трябва. Пазите романтиката.

После Гилпин сведе поглед към обувките си, смути се и издрънча с ключовете да тръгваме.

* * *

Колежът великодушно ми беше предоставил един тесен като кутийка кабинет, колкото да се поберат бюро, два стола и няколко етажерки. Двамата с Гилпин си проправихме път сред студентите от летните школи: комбинация от невероятно млади хлапета (отегчени, но и заети, пръстите им тракаха есемеси или избираха музика) и сериозни по-възрастни хора, вероятно бивши служители от мола, които се опитваха да се преквалифицират.

— Какво преподавате? — попита Гилпин.

— Журналистика.

Едно момиче, което изпращаше есемес, вървейки, едва не се блъсна в мен. Дръпна се настрана, без дори да вдигне поглед. А това ме накара да се почувствам странно, отвратително стар.

— Мислех, че вече не се занимавате с това.

— Който не може да го прави, преподава — усмихна се аз.

Отключих кабинета си и влязох в прашното помещение с мирис на застояло. Бях си взел отпуск за лятото, от седмици не бях идвал тук. На бюрото ми имаше плик с надпис „Втора загадка“.

— Ключът ви винаги ли е на ключодържателя? — попита Гилпин.

— Да.

— Значи Ейми трябва да го е взела, за да влезе?

Разкъсах плика.

— Имаме още един у дома. — Ейми правеше дубликати на всичко, понеже аз все губех ключове, кредитни карти, мобилни телефони, но не исках да го казвам на Гилпин и да си навлека поредната подигравка за по-малкото братче. — Защо питате?

— Просто исках да се уверя, че не се е налагало да се обръща към портиер или някой друг.

— Тук не съм забелязал типове като Фреди Крюгер.

— Не съм гледал тези филми — отговори Гилпин.

В плика този път имаше две сгънати листчета. На едното беше нарисувано сърце, а на другото пишеше „Втора следа“.

Две бележки. Различно. Коремът ми се сви. Един бог знае какво беше написала Ейми. Искаше ми се да не бях позволил на Гилпин да дойде, но после се зачетох в първите думи:

Скъпи съпруже,

Реших, че това е идеалното място — тези достолепни зали на знанието! — за да ти кажа, че според мен ти си блестящ мъж. Не ти го казвам достатъчно често, но съм смаяна от ума ти: от странните статистики и анекдоти, необикновените факти, плашещата ти способност да цитираш от всеки филм, бързата ти мисъл, красивия начин, по който си служиш с думите. Мисля, че след години съвместен живот съпрузите понякога забравят колко забележителен човек е партньорът им. Помня как ме заслепи на първата ни среща и искам да те уверя, че все още съм заслепена и че това е едно от нещата, които най-много харесвам у теб: ти си блестящ!

Устата ми се напълни със слюнка. Гилпин четеше над рамото ми и въздъхна.

— Мила жена — прокашля се той. — Хммм, тези ваши ли са?

С гумичката на един молив той вдигна чифт дамско бельо (всъщност бяха гащички — дантелени, оскъдни, червени — но познавам жени, които се ужасяват от тази дума... потърсете в Гугъл „мразя думата гащички“). Висяха на копчето на климатика.

— Боже! Много неловко!

Гилпин чакаше обяснението ми.

— Веднъж двамата с Ейми... Е, нали прочетохте бележката й. Ние, нали се сещате, понякога трябва да поосвежиш нещата.

Гилпин се ухили.

— А, разбирам: похотливият професор и палавата студентка. Разбирам. Вие двамата наистина вършите нещата както трябва.

Посегнах да взема бикините, но Гилпин беше извадил плик за улики от джоба си и ги пъкна вътре.

— За всеки случай — необяснимо каза той.

— О, моля ви, недейте... Ейми ще умре от... — Спрях се навреме.

— Не се тревожете, Ник, просто спазвам процедурата. Няма да повярвате какви неща ни се налага да вършим. За всеки случай, за всеки случай. Нелепо е. Какво пише за следващата следа?

Оставих го отново да прочете бележката през рамото ми, леко разсеян от невероятно свежото му ухание.

— И какво означава? — попита той.

— Нямам представа — излъгах.

* * *

Шофирах двайсет минути по магистралата, за да отида да се видя със семейство Елиът в „Дейс Ин“. Влязох във фоайето, пълно с членове на Асоциацията на счетоводителите от Средния запад — навсякъде имаше пътни чанти на колелца, а притежателите им посръбваха безплатни напитки от пластмасови чашки и общуваха: насилена гърлен смях и бъркане в джобовете за визитни картички. В асансьора пътувах заедно с четирима мъже, всичките оплешивяващи, с панталони в цвят каки и ризи за голф, а над големите женени шкембета се полюшваха ланци.

Мерибет отвори вратата, разговаряйки по мобилния си телефон, посочи към телевизора и ми прошепна:

— Имаме студено плато, ако искаш, скъпи — после влезе в банята, затвори вратата и продължи да говори.

Появи се няколко минути по-късно, точно навреме за местните новини в пет часа от Сейнт Луис, които започнаха с изчезването на

жена му.

— Идеална снимка — промърмори Мерибет към екрана, откъдето ни гледаше Ейми. — Хората ще разберат как наистина изглежда.

Аз намирах снимката — с фокус на лицето ѝ от периода на краткия ѝ флирт с актьорската игра — красива, но объркана. Снимките на Ейми създават впечатлението, че тя те гледа като от едновременните портрети на обитавани от духове къщи, че очите се движат наляво-надясно.

— Трябва да им дадем и няколко естествени снимки — казах. — Ежедневни.

Двамата Елиът кимнаха едновременно, но не казаха нищо, само гледаха. Когато новината приключи, Ранд наруши тишината:

— Повдига ми се.

— Разбирам — увери го Мерибет.

— Ти как си, Ник? — попита той приведен, сложил ръце върху коленете си, сякаш се канеше да стане от дивана, но не можеше.

— Честно казано, съм пълна развалина. Чувствам се напълно безполезен.

— Надявам се разбираш, че трябва да те попитам — какво ще кажеш за служителите си? — най-сетне се изправи Ранд. Приблужи се до минибара, наля си джинджифилова лимонада, после се обърна към двама ни с Мерибет. — Някой? Нещо? Каквото и да е.

Аз поклатих глава, а Мерибет помоли за газирана вода.

— С малко джин, скъпа? — попита Ранд, извисявайки плътния си тембър на последната дума.

— Да, с удоволствие. — Мерибет затвори очи, наведе лицето си между коленете, пое си дълбоко дъх, после се изправи точно в предишната си поза, все едно прави йогистко упражнение.

— Дадох им списъци на всички — отговорих. — Но това е безполезно, Ранд. Не смятам, че там трябва да търсят.

Ранд прокара ръка през устата си и потърка нагоре, при което кожата около очите му се набръчка.

— Разбира се, ние правим същото със своя бизнес, Ник.

Ранд и Мерибет винаги наричаха поредицата книги „Невероятната Ейми“ бизнес, което неизменно ми се струваше глупаво: ставаше дума за детски книжки за едно идеално момиченце,

изобразено на корицата на всяка книжка, нещо като комиксова версия на моята Ейми. Но според тях това, разбира се, беше бизнес, голям бизнес. Почти две десетилетия книжките бяха част от програмата в началното училище най-вече заради тестовете в края на всяка глава.

В трети клас например Невероятната Ейми разбира, че приятелят ѝ Брайън дава твърде много храна на костенурката на класа. Опитва се да му обясни, но Брайън продължава да тъпче животинчето и на Ейми не ѝ остава друг избор, освен да се обърне към учителката: „Госпожо Тибълс, неприятно ми е да доносича, но не съм сигурна как да постъпя. Опитах се да поговоря с Брайън, но сега... мисля, че ми е нужна помощта на възрастен човек...“. В крайна сметка:

1) Брайън казва на Ейми, че е неблагоприятна приятелка и престава да ѝ говори.

2) Кротката ѝ приятелка Сузи казва на Ейми, че не е трябвало да го издава, а тайно от Брайън да извади излишната храна.

3) Най-голямата съперница на Ейми, Джоана, заявява, че Ейми просто завивжда, понеже иска тя да храни костенурката.

4) Ейми не отстъпва — смята, че е постъпила правилно.

Кой е прав?

Е, не е трудно, понеже Ейми винаги е права, във всяка история. (Не мислете, че не съм повдигал този въпрос в споровете си с истинската Ейми, понеже съм го правил, и то неведнъж.)

Тестовете — написани от двама психолози, които са и родители като вас! — дават възможност да бъдат очертани личностните качества на детето: дали детето ви е намусено хлапе като Брайън, което не търпи критика? Или е безхарактерен нагаждач като Сузи? Или е интригант като Джоана? Или е безукорно като Ейми? Книгите станали невероятно популярни сред оформящата се прослойка на юпитата: превърнали се в колекционерска страст на младите родители. Кубчето на Рубик в детското възпитание. Семейство Елиът забогатели. Според статистиката в даден момент във всяка училищна библиотека в Америка имало книжка от поредицата „Невероятната Ейми“.

— Да не би да се опасявате, че може да има връзка с бизнеса ви? — попитах.

— Има няколко човека, които наистина не е зле да бъдат проверени — поде Ранд.

Засмях се:

— Да не мислите, че Джудит Виърст е отвлякла Ейми заради Алегзандър, за да няма той повече „ужасни кошмарни неприятни отвратителни дни“?

Ранд и Мерибет извърнаха към мен еднакво изненаданите си лица. Беше адски безвкусно твърдение от моя страна — мозъкът ми постоянно бълваше неуместни мисли в неподходящия момент. Мисловни газове, които не можех да контролирам. Както когато мислено започвам да си тананикам „Бони Марони“ всеки път, когато видя полицайката Бони. „Тя е слаба като макарон...“ — започваше да тананика мозъкът ми, докато детектив Ронда Бони ме осведомяваше, че претърсват дъното на реката за изчезналата ми съпруга. Защитен механизъм, повтарях си, просто странен защитен механизъм. Много ми се искаше да престане.

Деликатно размърдах крака и деликатно заговорих, сякаш думите ми са тежка купчина порцеланови съдове:

— Извинете, не знам защо го казах.

— Всички сме изморени — каза Ранд.

— Ще накараме ченгетата да издирят Виърст — опита да се пошегува Мерибет. — И онази кучка Бевърли Клиъри. — Не беше толкова шега, колкото прошка.

— Може би трябва да ви кажа — подех, — ченгетата... обичайно е в такива случаи...

— Най-напред да разследват съпруга, знаем — прекъсна го Ранд. — Казах им, че си губят времето. Въпросите, които ни задаваха...

— ... бяха оскърбителни — довърши Мерибет.

— Значи са говорили с вас за мен? — Приближих се до минибара и небрежно си налях джин. Изгълтах три яки глътки, но още ми се гадеше. — За какво ви разпитваха?

— Дали някога си наранявал Ейми, дали тя е споменавала да си я заплашвал — заизрежда Мерибет. — Дали си женкар, дали Ейми е споменавала, че си ѝ изневерявал. Като че ли би направила такова нещо. Казах му, че не се ровим в живота на хората.

Ранд положи ръка на рамото ми.

— Ник, преди всичко искаме да ти кажем следното: знаем, че ти никога не би наранил Ейми. Дори разказах на полицията как спаси онази мишка от капана в къщата на брега. — Той погледна към Мерибет, като че ли жена му не знаеше историята, и тя му отвърна с

прехласнатото си внимание. — Цял час се мъчи да приклешиш проклетото животно в ъгъла, а после буквално го изгони от града. Това да ти прилича на човек, който би посегнал на жена си?

Усетих прилив на силна вина, на самоненавист. За миг ми се стори, че най-сетне ще се разплача.

— Обичаме те, Ник — увери ме Ранд и ме стисна за пореден път.

— Така е, Ник — повтори Мерибет. — Ти си ни като син. Ужасно съжаляваме, че трябва да се справяш не само с изчезването на Ейми, но и с този... облак от подозрение.

Не ми хареса фразата „облак от подозрение“. Предпочитам „рутинно разследване“ или „просто формалност“, но никой не се изрази така.

— Озадачи ги резервацията ти за ресторанта вчера — каза Мерибет подчертано небрежно.

— Каква резервация?

— Казал си им, че си направил резервация за „Хаустънс“, но те проверили и се оказало, че няма никаква резервация. Това истински ги е заинтригувало.

Не бях направил резервация и не бях купил подарък. Понеже ако планирах да убия Ейми онзи ден, нямаше да се нуждая от никаква резервация, нито от подарък, който да ѝ връча. Все решения на крайно прагматичен убиец.

Аз съм прагматичен до крайност — приятелите ми несъмнено биха могли да уверят в това полицията.

— А, не, не, не съм направил резервация. Не са ме разбрали. Ще им кажа.

Тежко се отпуснах на канапето срещу Мерибет — не исках Ранд отново да ме докосва.

— А, добре тогава — каза Мерибет. — Тя организира ли ти... търсене на съкровища тази година? — попита и очите ѝ отново се зачервиха. — Преди да...

— Да, днес ми дадоха първата следа. Двамата с Гилпин намерихме втората следа в кабинета ми в колежа. Все още се опитвам да отгатна следващата.

— Може ли да погледнем? — попита тъща ми.

— Не е у мен — излъгах.

— Ти ще... ще се опиташ ли да я отгатнеш, Ник? — попита Мерибет.

— Да, Мерибет, ще я отгатна.

— Просто ми е неприятна мисълта, че неща, които тя е докосвала, си стоят някъде ей така...

Телефонът ми звънна, едnodневката, погледнах екранчето и после го изключих. Трябваше да се отърва от това чудо, но още не можех.

— Трябва да отговаряш на всяко обаждане, Ник — каза Мерибет.

— Знам кой беше — от сдружението на завършилите колежа, събират пари.

Ранд седна до мен на канапето. Старите и твърде употребявани възглавници потънаха под тежестта ни, така че в крайна сметка се наклонихме един към друг и ръцете ни се докоснаха, което устройваше Ранд. Той беше от хората, които биха ти налетели с обяснението „обичам да прегръщам“, без да се интересува дали е взаимно.

Мерибет отново подхвана делово:

— Ние смятаме, че е възможно да е отвлечена от някой вманиачен почитател на „Невероятната Ейми“ — Тя се извърна към мен като пледиращ адвокат. — Имали сме много такива през годините.

Ейми обичаше да разказва за манияци, обсебени от мисълта за нея. Описваше ми преследвачите на чаша вино и снижила глас в различни периоди от брака ни — мъже, които все още бяха някъде там, постоянно мислеха за нея и я желяеха. Подозирах, че тези истории са раздути: мъжете винаги се оказваха опасни само до определена степен — колкото да се разтревожа, но не достатъчно, че да въвлека полицията. С две думи, игра, в която можех да бъда героят, изпъчил гърди и бранещ честта на любимата си. Ейми беше твърде независима, твърде модерна, за да признае истината — искаше ѝ се да изпълнява ролята на крехка девица.

— Скоро ли?

— Не, напоследък не — отговори Мерибет и задъвка устната си. — Обаче имаше едно емоционално, много неуравновесено момиче в гимназията.

— В какъв смисъл неуравновесено?

— Беше обсебена от Ейми. От Невероятната Ейми. Казваше се Хилари Ханди и беше възприела ролята на най-добрата приятелка на

Ейми от книжката. Сузи. Отначало ни се стори мило. Обаче после на нея вече не ѝ беше достатъчно и искаше да бъде Невероятната Ейми, а не обикновената Сузи. Затова започна да имитира нашата Ейми. Обличаше се като нея, изруси си косата, висеше пред къщата ни в Ню Йорк. Веднъж вървах по улицата, а това странно същество дотича при мен, хвана ме под ръка и каза: „Сега аз ще ти бъда дъщеря. Ще убия Ейми и ще стана твоята нова Ейми. Защото за теб всъщност няма значение, нали? Стига да си имаш една Ейми“. Като че ли дъщеря ни е някакво разказче, което тя може да пренапише.

— В крайна сметка извадихме ограничителна заповед, понеже тя беше бутнала Ейми по някакви стълби в училище — каза Ранд. — Много неуравновесено момиче. Това не се оправя.

— След нея беше Деси — продължи Мерибет.

— Да, и Деси — потвърди Ранд.

Дори аз знаех за Деси. Ейми учела в Уикшър Академи в Масачузетс — виждал съм снимките: Ейми със спортни поли и ленти за коса, винаги на есенен фон, като че ли училището не се намира в град, а в месец. Октомври. Деси Колингс живеел в момчешкия пансион, свързан с „Уикшър“. Ейми го описваше като блед романтичен тип, а помежду им имало типичен ученически флирт: хладни игри на топка и твърде разгорещени танци, лилави корсажи и разходки с ретро „Ягуар“. Малко в духа на средата на миналия век.

Ейми излизала с Деси доста сериозно цяла година. Обаче той започнал да я плаши: говорел така, все едно са сгодени, знаел точно колко деца ще имат и от какъв пол. Щели да бъдат четири, все момчета. Кое то подозрително приличало на семейството на самия Деси, а когато той довел и майка си да се запознае с годеницата му, Ейми ужасно се притеснила от огромната си прилика с тази жена. Тя я целунала хладно по бузата и спокойно ѝ прошепнала: „Късмет“. Ейми така и не разбрала дали това е предупреждение, или заплаха.

След като скъсала с Деси, той продължил да се навърта край кампуса на Уикшър — призрачна фигура с тъмен блейзър, облегната на някой гол зимен дъб. Една февруарска вечер Ейми се върнала от танци и го заварила в леглото си гол, проснат върху завивките и замаян от съвсем лека свръхдоза хапчета. Малко след това Деси напуснал училището.

Обаче продължил да ѝ се обажда от време на време и няколко пъти годишно ѝ изпращаше дебели пликове, които тя изхвърляше неотворени, след като ми ги покаже. Пощенското клеймо беше от Сейнт Луис. На четирийсет минути път. „Това е просто ужасно и нещастно съвпадение“ — каза ми тя. Деси имаше роднини по майчина линия в Сейнт Луис — толкова знаеше Ейми и не искаше да разбира нищо повече. Веднъж разрових боклука, извадих едно омазано с някакъв сос писмо и го прочетох. То се оказа съвсем банално: приказки за тенис, за пътуване и за други детински неща. За шпаньоли. Опитах да си представя този слабичък денди с папийонка и с очила с костени рамки да нахлува в къщата ни и да грабва Ейми с меките си пръсти с маникюр. Да я мята в багажника на своя ретро спортен автомобил и да я откарва да пазаруват антики във Вермонт. Деси. Дали изобщо някой би го заподозрял?

— Всъщност Деси живее недалеч оттук — отбелязах. — В Сейнт Луис.

— Ето, виждаш ли? — възкликна Ранд. — Защо ченгетата не тръгнат по тази следа?

— Някой трябва да го направи. Аз ще опитам. Но най-напред трябва да претърсим Картидж.

— Полицаяте определено смятат, че е някой... близо до вкъщи — отбеляза Мерибет. Задържа погледа си върху мен малко по-дълго, после потръпна, сякаш за да се отърси от някаква мисъл.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

ДНЕВНИК

23 август 2010 г.

Пролет. Нарциси. Птички. Днес цял ден скитам из Проспект Парк с чувствителна кожа и крехки кости. Боря се с нещастieto. Крачка напред, понеже предишните три дни прекарах вкъщи с една и съща мръсна пижама, броейки времето до пет следобед, когато ще мога да пийна нещо. Мъчейки се да си напомня за човешкото страдание в Дарфур. Да поставя нещата в различна перспектива. Но това май също си е възползване от хората от Дарфур.

Толкова много неща се случиха през изминалата седмица. Според мен това е причината — че всичко се случи наведнъж, и затова емоциите ми криволичат. Ник изгуби работата си преди един месец. Рецесията би трябвало да утихва, но явно никой не го знае. И така, Ник изгуби работата си. Втора порция уволнения, точно както той предрече — три седмици след първата. *По дяволите, не уволнихме достатъчно хора.* Идиоти.

Отначало мислех, че Ник ще се оправи. Изготви огромен списък с неща, които открай време иска да направи. Някои са маловажни: смени батериите и нави часовниците, смени тръба под мивката ни и пребоядиса всички стаи, които бяхме боядисали преди, но не харесвахме. В основни линии, поправи много неща. Приятно е да поправиш нещо, когато всичко в живота ти се разваля. После се зае с по-значими неща: прочете „Война и мир“. Подмяташе, че ще започне да взема уроци по арабски. Отделяше много време на това да гадае какви умения ще се търсят на пазара през следващите десетилетия. Сърцето ми се късаше, но заради него се преструвах, че всичко е наред. И все го питах:

— Сигурен ли си, че си добре?

Отначало опитвах сериозно, на кафе, гледайки го в очите, положила длан върху неговата. После уж безгрижно, лековато, мимоходом. Накрая нежно, в леглото, галейки го по косата.

Винаги ми отговаряше по един и същи начин:

— Добре съм. Не ми се говори за това.

Написах тест, който е идеален за момента. Как се справяте с уволнението си?

а) Седя по пижама и се тъпча със сладолед — мусенето е лечебно!

б) Пиша гадории за бившия си шеф онлайн, където ми падне — отмъщението е страхотно!

в) Преди да си намеря нова работа, се опитвам да оползотворя свободното си време, например да науча полезен чужд език или най-накрая да прочета „Война и мир“.

Тестът беше комплимент към Ник, беше правилният отговор, обаче той само се усмихна кисело, когато му го показах.

Няколко седмици по-късно оживлението секна, полезните занимания спряха, сякаш една сутрин той просто се събуди под прашна и очукана табела „Защо да си правя труда, мамка му!“. Очите му помръкнаха. Сега гледа телевизия, зяпа порно по интернет, обикаля телевизионните канали за порно. Тъпче се с храна, която доставят у дома, а кутиите от стиропор обляга до препълненото кошче. Не говори с мен, държи се, все едно говоренето му причинява физическа болка и аз съм зла жена, задето го принуждавам.

Едва-едва свива рамене, когато му съобщавам, че съм уволнена.

— Това е ужасно, съжалявам — казва. — Ти поне имаш пари.

— Ние имаме пари. Обаче си харесвах работата.

Той запява „Не можеш винаги да имаш каквото искаш“ фалшиво, пронизително, олюлява се, танцувайки, и аз разбирам, че е пиан. Късно следобед е, денят е красив, с ясно синьо небе, а в нашата къща е усойно, навсякъде се усеща сладникавият мирис на стара китайска храна, завесите са дръпнати и аз започвам да обикалям стаите и да проветрявам, да дърпам завесите, да плаша прахоляка, а когато стигам до сумрачния хол, се препъвам в една чанта на пода, после в още една и още една като котката от анимационния филм, която попада в стая, пълна с миши капани. После запалвам осветлението и виждам десетки торбички от магазини, от каквито не пазаруват хора без работа. Скъпарски мъжки магазини за поръчкови костюми, където продавачите показват вратовръзките една по една, праметнати през

ръката си, на клиенти, настанени в кожени кресла. Боже, все поръчкови неща.

— Какво е това, Ник?

— За интервюта за работа. Ако отново започнат да наемат хора.

— Толкова много ли ти трябваха?

— Имаме пари — усмихва ми се той мрачно, със скръстени ръце.

— Няма ли поне да ги закачиш?

Блийкър е разкъсал няколко пластмасови опаковки. До костюм за три хиляди долара виждам малка купчинка котешко повърнато, по поръчкова бяла риза е полепнала оранжева козина, където е спал котаракът.

— Не, няма — ухилва ми се Ник.

Никога не съм му натяквала, всъщност доста се гордея, че никога не натяквам. Затова се вбесявам, че Ник ме принуждава да натяквам. Склонна съм да приема известна немарливост, мързел, вялост. Съзнавам, че съм по-подреден човек от него и се старая да не му натрапвам чистофайната си и организирана страна. Ник не е мъж, който ще се сети да пусне прахосмукачка или да почисти хладилника. Той просто не забелязва такива неща. Добре де, нямам нищо против. Но държа на определен стандарт на живот — според мен е нормално боклукът да не прелива извън кофата, чиниите да не стоят неизмити в мивката с петна засъхнало бурито по тях. Това се очаква от свестния и зрял съквартирант. А Ник вече нищо не прави, затова се налага да натяквам, което ме вбесява: „Превръщаш ме в нещо, което никога не съм била и не съм искала да бъда — досадница, понеже не спазваш своята част от съвсем елементарна уговорка. Не го прави, не ми харесва“.

Знам, знам, че е изключително стресиращо да изгубиш работата си, особено за един мъж. Говори се, че е като смърт на близък роднина, особено за мъж като Ник, който винаги е работил. Затова си поемам дълбоко дъх, правя гнева си на червена гумена топка и мислено го пращам в Космоса.

— Имаш ли нещо против аз да ги окача? Просто за да не ти се мачкат.

— Както искаш.

И двамата сме уволнени, не е ли сладко? Знам, че имаме повече късмет от редица други хора — когато се притесня, отивам да проверя

попечителския си фонд. Никога не съм го наричала така, преди Ник да използва тези думи: всъщност не е нищо толкова грамадно. Искам да кажа, хубаво е, страхотно е — имам 784 404 долара благодарение на родителите ми. Но това не са пари, които ти позволяват да престанеш да работиш, особено в Ню Йорк. Целта на родителите ми беше да ме подсигурят дотолкова, че да не се налага парите да бъдат съображение при избора ми — на училище, на кариера — но не са чак толкова, че да се изкуша и да престана да работя. Ник се подиграва, но според мен жестът на родителите ми е страхотен. (И напълно уместен, като имам предвид, че са изплагиатствали моето детство за книгите си.)

Въпреки това обаче уволнението — и на двама ни — много ме тревожи, но в този момент се обажда татко и пита дали може да се отбият с мама. Искали да поговорят с нас. Днес следобед, всъщност веднага, ако е удобно. Разбира се, че е удобно, казвам, а в главата ми се завърта една-единствена мисъл: рак, рак, рак...

Родителите ми цъфват на прага с вид на хора, които доста са се постарали. Баща ми е огладен, спретнат и излъскан, безупречен, с изключение на торбичките под очите. Майка ми е облечена в светлопурпурно — виолетова рокля — както се облича обикновено за речи и церемонии, когато все още получаваше такива покани. Твърди, че цветът изисква самоувереност от този, който го носи.

Изглеждат страхотно, но сякаш се срамуват.

— Деца, двамата с майка ви май сме... — подема баща ми, после млъква, за да се изкашля. Слага ръце върху коленете си, а кокалчетата му са побелели. — Забъркали сме се в огромна финансова бъркотия.

Не знам как точно се очаква да реагирам: да се шокирам, да ги утеша, да се разочаровам? Родителите ми никога не са признавали пред мен да имат неприятности. А и мисля, че никога не са имали бог знае какви неприятности.

— Всъщност сме постъпили безотговорно — продължава Мерибет. — През последното десетилетие живеем така, все едно печелим колкото през предишните две десетилетия, а не е вярно. Не печелим и половината, но... отричахме проблемите. Може да се каже, че... гледахме оптимистично на нещата. Все си повтаряхме, че следващата книжка от поредицата ще ни оправи. Но не се случи. А ние продължихме да вземаме лоши решения. Инвестирахме глупаво. Харчихме глупаво. И сега...

— На практика сме разорени — казва Ранд. — Къщата ни, а също и тази къща, всичко заминава.

Мислех... допусках... че са ни купили тази къща изцяло, не подозирах, че я изплащат. И изведнъж ужасно се засрамах, че съм така закриляна, както се изразява Ник.

— Както ви казах, допуснахме сериозни грешки в преценката — казва Мерибет. — Би трябвало да напишем книга „Невероятната Ейми и променливите вноски по ипотеката“ и ще се проваляме на всеки тест. Ние сме предупредителната история, приятелката на Ейми — Уенди, която иска всичко веднага.

— Хари, заровил глава в пясъка — добавя Ранд.

— И сега какво? — питам.

— Ами зависи изцяло от вас — казва баща ми.

Мама изважда от чантата си някаква самоделна брошура и я слага на масата пред нас — графики и схеми, направени на домашния им компютър. Сърцето ми се свива, като си представям как родителите ми четат с присвити очи ръководството за употреба, за да придадат примамлив вид на предложението си.

Мерибет започва речта си:

— Искахме да ви попитаме дали може да вземем малко пари назаем от фонда, докато решим какво да правим през остатъка от живота си.

Родителите ми седят пред нас като две нетърпеливи колежанчета, изпълнени с надежда да ги изпратят на първия им стаж. Коляното на баща ми подскача и мама лекичко го докосва с върха на пръста си.

— Парите в попечителския фонд са ваши, разбира се, че може да вземете назаем — казвам. Просто искам всичко това да свърши — не издържам обнадеждените им изражения повече. — Колко смятате, че ще ви трябват, за да изплатите всичко и известно време да живеете спокойно?

Баща ми забожда очи в обувките си, майка ми си поема дълбоко дъх.

— Шестстотин и петдесет хиляди — казва тя.

— О! — Само това успявам да кажа. Това е почти всичко, което имаме.

— Ейми, може би двамата трябва да обсъдим... — подема Ник.

— Не, не, ще се справим — казвам. — Само да отида да си взема чековата книжка.

— Всъщност ще е най-добре да ги преведеш на сметката ни утре — казва Мерибет. — Иначе ще трябва да чакаме десет дни.

Така разбирам, че здравата са закъсали.

НИК ДЪН

Изчезнала от два дни

Събудих се на разтегателния диван на семейство Елиът изтощен. Те настояха да остана да пренощувам, понеже домът ми още не беше отворен за мен. Със същата настойчивост дръпнаха и сметката за вечеря: гостоприемството им беше свирепо като природна стихия. *Трябва да ни позволиш да го направим за теб.* И аз им позволих. Цяла нощ ги слушах как хъркат в съседната стая, той и тя — единият ритмично и дълбоко като здравеняк дървар, а другият задъхано и неритмично като човек, който сънува, че се дави.

Открай време умея да се изключвам като лампа — казвам си: „Заспивам!“, пъхвам долепените си длани под бузата и заспивам дълбоко като бебе, а страдащата ми от безсъние жена се върти в леглото до мен.

Снощи обаче се почувствах като Ейми — умът ми не спираше да работи, тялото ми беше напрегнато. През повечето време се чувствам удобно в кожата си. Когато двамата с Ейми седим на дивана и гледаме телевизия, аз се превръщам в разтопен восък, а жена ми постоянно мърда и шава до мен. Веднъж я попитах дали не страда от синдрома на нервния крак — вървеше реклама на заболяването, в която лицата на актьорите бяха сгърчени от напрежение, докато клатеха прасци и разтриваха бедра — и Ейми отговори: „Имам синдром на нервното всичко.“

Наблюдавах как таванът на хотелската стая стана сив, после розов, после жълт и накрая се надигнах и видях, че слънцето блести ярко срещу мен от другия бряг на реката. После в главата ми започнаха да никнат имена — хоп! — Хилари Ханди. Толкова хубаво име, а я обвиняват в такива притеснителни неща! Деси Колингс, някогашен маниак, който живееше на един час от нас. И двамата бяха моя идея. Живеем във времето на „направи си сам“: здравеопазване, недвижими имоти, полицейски разследвания. Влизаш в интернет и сам се оправяш, понеже всички са претоварени с работа и нямат достатъчно служители. Аз бях журналист. Десет години си изкарвах прехраната,

като интервюирах хора и ги карах да разкриват себе си. Бях способен да се справя със задачата, Мерибет и Ранд също го вярваха. Признателен им бях, задето все още ми гласуват доверие — на мен, съпруга, поставен под тънкия облак на подозрението. Или се заблуждавах, като използвах думата „тънък“?

Хотел „Дейс Ин“ беше отпуснал един от неизползваните си салони за щаб на издирването на Ейми Дън. Мястото беше неуютно — с кафяви петна и консервни миризми — но точно след зазоряване Мерибет се зае да го преобрази, почисти с прахосмукачката, мина с мокра кърпа, подреди табла за бюлетини и бюра за телефони, окачи голям плакат на Ейми на едната стена. Плакатът — с хладния ѝ уверен поглед, с очите ѝ, които те следват навсякъде — беше като от президентска кампания. Всъщност, когато Мерибет излезе, помещението пулсираше от ефикасност, от настойчивата обнадяденост на сериозно онеправдан политик, но с многобройни истински почитатели, които отказват да се предадат.

Малко след десет часа пристигна Бони, говорейки по мобилния си телефон. Потупа ме по рамото и започна да ръчка някакъв принтер. Доброволците пристигаха на тълпи: Го и половин дузина приятелки на покойната ни майка. Пет жени на четирийсет и няколко, всички по бермуди, все едно репетират за танцов рецитал: две от тях — слабички, руси и с тен — си съперничеха за ръководната роля, другите ведро се задоволиха да свирят втора цигулка. Група шумни белокози възрастни дами, всяка от които се опитваше да надвика другата, а няколко изпращаха есемеси — възрастни жени със смайваща енергия, толкова младежка сила, че се питах дали не ти го натякват. Появи се само един мъж — хубав мъж на моята възраст, добре облечен, сам, който явно не проумяваше, че присъствието му се нуждае от известно обяснение. Наблюдавах самотника, докато душеше край сладкишите и тайничко мятеше погледи към плаката на Ейми.

Бони приключи с инсталирането на принтера, грабна едно пълнозърнесто кексче и застана до мен.

— Държите ли под око всички, които се явяват за доброволци? — попитах. — Искам да кажа, в случай че някой...

— Някой с подозрително голям интерес ли? Абсолютно. — Тя отчупи парченце от кексчето и го лапна. После снижи глас: — Честно

казано обаче, серийните убийци гледат същите сериали като нас и знаят, че ние знаем, че те обичат да...

— Да се намърдват в разследването.

— Аха, точно така — кимна тя. — Затова сега внимават повече за такива неща. Но, да, оглеждаме се за всякакви откачалки, за да сме сигурни, че са... само откачалки.

Извих вежда.

— Например с Гилпин водехме разследването по случая на Кайла Холман преди няколко години. Името говори ли ви нещо?

Поклатих глава — нищичко.

— Както и да е, някои любители на страхотии просто си падат по такива неща. Внимавайте с тези двете — посочи Бони две красиви жени на четирийсет и няколко години. — Защото ми приличат на такива. На твърде ентусиазирани да утешават разтревожения съпруг.

— О, хайде стига...

— Ще се изненадате. Красив мъж като вас. Случва се.

В този момент една от жените, по-русата и с по-силния тен, погледна към нас, срещна погледа ми и ми се усмихна с нежна и стеснителна усмивка, а после сведе глава като котка, която иска да я погалиш.

— Тя обаче здравата ще се постарее, ще бъде самата ангажираност — поясни Бони. — Така че няма лошо.

— Как завърши случаят на Кайла Холман? — попитах.

Тя поклати глава — отрицателно.

Влязоха още четири жени, предавайки си шишенце слънцезащитен лосион една на друга и размазвайки крема по голите си ръце, рамене и носове. В стаята замириса на кокос.

— Ей, помните ли, че ви попитах дали Ейми има приятелки в града? Да ми кажете нещо за Ноел Хоторн? Не я споменахте — настоя Бони.

Погледнах я неразбиращо.

— Ноел, от вашия жилищен комплекс. Майката на тризнаците?

— Не, не бяха приятелки.

— О, интересно, тя определено смята, че са били.

— На Ейми това често ѝ се случва. Веднъж говори с някого и после няма отърване. Зловещо е.

— Същото казаха и родителите ѝ.

Зачудих се дали да не я попитам направо за Хилари Ханди и Деси Колингс. После реших да не го правя — щеше да изглежда по-добре, ако аз водех нападението. Искях Ранд и Мерибет да ме видят как се справям като екшън герой. Не можех да се отърся от онзи поглед на Мерибет към мен: *полицията определено смята, че е... някой близо до вкъщи.*

— Хората си въобразяват, че я познават, понеже са чели книжките като малки — поясних.

— Разбирам — кимна Бони. — Хората обичат да вярват, че познават други хора: родителите искат да вярват, че познават децата си. Съпругите искат да вярват, че познават мъжете си.

* * *

След още час доброволческият център ми заприлича на семеен пикник. Няколко мои бивши гаджета се отбиха да кажат „здрости“ и да ми покажат децата си. Една от най-добрите приятелки на мама, Вики, дойде с трите си внуци — стеснителни момичета в розово.

Внучета. Майка ми често говореше за внуци, като че ли щеше да се случи скоро — когато купеше нова мебел, обясняваше, че е предпочела точно този стил, понеже „ще свърши работа, когато се появят внуци“. Искаше да доживее да види внуците си. Всичките ѝ приятелки имаха по няколко. Когато с Ейми поканихме нея и Го на вечеря, за да отбележим шест месеца от отварянето на „Бар“, аз оповестих, че имаме причина да празнуваме — а мама скокна от мястото си, избухна в сълзи и прегърна Ейми, която също се разплака и промърмори в задушавашите обятия на майка ми: „Той има предвид бара, говори за бара“. После мама се постара да се престори, че е развълнувана за бара. „Има предостатъчно време за бебета“ — каза тя възможно най-утешително и Ейми отново се разплака. Кое то беше странно, понеже тя не искаше деца и няколко пъти повтори този факт, обаче сълзите ѝ събудиха у мен извратена искрица надежда, че може пък да е променила мнението си.

Понеже наистина нямаше много време. Беше на трийсет и седем, когато купих „Бар“. През октомври щеше да навърши трийсет и девет.

И тогава си помислих: ако това продължава, ще трябва да организираме мнимо празненство на рождения ѝ ден или нещо подобно. Щеше да се наложи да го отбележим някак, с някакво празненство за доброволците, за медиите — нещо, което да възроди вниманието. И щеше да се наложи аз да се преструвам на обнадяден.

— Будният син се завръща — каза носов глас, обърнах се и видях кльошав мъж с изопната фланелка да се чеше по извитите нагоре дълги мустаци. Старият ми приятел Стъкс Бъкли, който ме наричаше блудния син, макар да не знаеше нито как се произнася, нито какво означава. Вероятно смяташе, че е модерен синоним на „тъпак“. Стъкс Бъкли звучи като име на бейзболен играч и точно такъв би трябвало да бъде Стъкс, обаче никога не бе имал нужния талант, а само огромно желание. Като малък беше най-добрият в града, но това не беше достатъчно. В колежа преживя най-силния шок в живота си, когато го отстраниха от отбора, и после всичко отиде по дяволите. Сега беше наркоман с непостоянна работа и променливи настроения. Няколко пъти се беше отбивал в бара, за да пита за работа, но клатеше глава при всяко мое непривлекателно предложение за пълен работен ден и раздражено дъвчеше вътрешността на бузата си: „Стига, човече, какво друго имаш, не може да няма още нещо“.

— Стъкс — поздравих го аз и изчаках да проверя дали е в приятелско настроение, или не.

— Чувам, че полицията здравата е оплела конците — каза той и пъкна длани под мишниците си.

— Малко е раничко да се твърди.

— Стига, човече, тези несериозни педалски обиски? Повече се постараха, докато търсеха кучето на кмета. — Лицето му беше изгоряло от слънцето — усещах как излъчва топлина, когато се приведе към мен и ме лъкна на вода за уста. — Защо не са набелязали някого? В града има толкова хора, измежду които да избират, а не са прибрали нито един? Нито един? Ами Сините тетрадки? Това попитах онази дама детектив: ами Сините тетрадки? А тя изобщо не ми отговори.

— Кой са те? Някаква банда ли?

— Уволнените от завода за сини тетрадки миналата зима. Никакво обезщетение, нищичко. Нали си виждал онези бездомници,

които обикалят града на глутници и имат адски вбесен вид? Най-вероятно са Сините тетрадки.

— Още не разбирам — какви Сини тетрадки?

— Нали си сещаш, печатницата „Ривър Вали“. В края на града? Печатаха онези сини тетрадки, в които си писал есета и други подобни глупости в колежа.

— О, не знаех.

— Сега колежите използват компютри и какво ли още не, така че — пфу! — чао-чао, сини тетрадки!

— Боже, всичко в този град затваря — промърморих.

— Сините тетрадки пият, друсат се, тормозят хората. Правили са го и преди, но винаги се е налагало да спрат, за да се върнат на работа в понеделник. А сега направо са побеснели.

Стъкс ми се ухили с изпочупените си зъби. В косата му имаше пръски боя — това работеше през лятото още като ученик: боядисваше къщи. „Специализирам в издокарването“, казваше и чакаше да схванеш шегата. Ако не се засмееш, ти обясняваше.

— Ченгетата ходили ли са в мола? — попита той. Аз опитах да свия объркано рамене. — Мамка му, човече, нали си бил репортер? — Стъкс все се ядосваше на предишната ми професия, като че ли е била лъжа, издържала твърде дълго. — Сините тетрадки са си устроили цяло градче в мола. Незаконно са се настанили. Въртят търговия с наркотици. Полицията ги гони от време на време, но те се връщат още на другия ден. Както и да е, така казах на онази дама детектив: претърсете проклетия мол. Понеже някои от бандата там изнасиха едно момиче миналия месец. Съберат ли се на едно място ядосани мъже, нещата не стоят добре за жена, която им се изпречи на пътя.

* * *

Докато карах към мястото, където щяха да претърсват следобед, се обадох на Бони и започнах веднага щом тя вдигна:

— Защо не претърсвате мола?

— Ще го претърсим, Ник. В момента полицаи отиват натам.

— А, добре. Понеже един мой приятел...

— Стъкс, знам, знам го.

— Той говореше за...

— Сините тетрадки. Знам. Имай ни доверие, Ник, държим нещата под контрол. Искаме да намерим Ейми не по-малко от теб.

— Да, благодаря.

След този удар по праведния ми гняв аз изгълтах огромното си кафе в стиропорена чашка и потеглих към района, който ми беше определен. Днес следобед щяхме да претърсим три места: дерето за спускане на лодките (сега известно като „мястото, където Ник прекара въпросната сутрин, без никой да го види“), горите Милър Крийк (които не заслужаваха името си — между дърветата се виждаха ресторантите за бързо хранене) и парка „Уолки“, дива природа с туристически пътеки и маршрути за езда. Когато пристигнах, местен полицай говореше на група от дванайсетина човека със здрави крака в шорти, намазани с цинков оксид носове, слънчеви очила и шапки. Приличаше на първия ден на лагер. Два различни телевизионни екипа бяха дошли да заснемат кадри за местните телевизионни канали, един неопитен вестникарски репортер постоянно кръжеше около мен с праметнат през рамо фотоапарат и ме подготвяше с безцелни въпроси, а тялото ми тутакси се стегна, изгуби човешки облик от оказаното ми внимание и „загриженото“ ми лице заизглежда фалшиво. Във въздуха се усещаше мирис на конска тор.

След малко репортерите тръгнаха след доброволците по пътеките. (Кой журналист ще има на разположение заподозрения съпруг, но ще го зареже? Един лош и зле платен журналист остана, след като всички свестни бяха отпратени.) Млад униформен полицай ми каза да застана — точно тук — в началото на различните пътеки, близо до едно информационно табло, на което имаше разни стари брошури, както и съобщение за изчезването на Ейми, от което ме гледаше тя — днес беше навсякъде, следваше ме.

— Какво да правя? — попитах полицаия. — Тук се чувствам като пълен глупак, трябва да върша нещо.

Някъде в гората кон изцвили печално.

— Наистина сте ни нужен тук, Ник. Просто се дръжте приятелски, насърчително — каза той и посочи яркооранжев термос до мен. — Предлагайте вода. Просто насочвайте всеки, който дойде.

После полицаят се извърна и се запъти към конюшните. Помислих си, че нарочно ме отклоняват от евентуалното

местопрестъпление.

Докато стоях безцелно и се преструвах, че се занимавам с хладилника, спря едни закъснял джип — лъскав и червен като лак за нокти. От него излязоха четирийсетинагодишните жени от щаба. Най-красивата от тях, която Бони прецени като моя фенка, беше вдигнала косата си нагоре на конска опашка, за да може една от приятелките ѝ да напръска тила ѝ с репелент против насекоми. Жената доста пресилено размаха ръце, за да прогони изпаренията от препарата. Погледна ме с угълчето на очите си. После се отдалечи от приятелките си, пусна косата си върху раменете и се запъти към мен с тъжната си и състрадателна усмивка, която казваше „Толкова съжалявам!“. Големи кафяви очи като на пони, розова риза, която свършваше точно над колосаните бели шорти. Сандали на висок ток, накъдрена на златисти масури коса. Човек не се облича така за хайка в гората, помислих си.

„Моля те, не ми говори“, помислих си.

— Здравсти, Ник, аз съм Шона Кели. — Имаше ненужно висок глас, малко остър, като на някаква замаяна разгорещена магарица. Протегна ръка и аз усетих как ме пронизва тревога, когато приятелките на Шона тръгнаха надолу по пътеката, мятайки затворнически погледи към нас двамата. Предложих ѝ каквото имах: благодарността си, вода, неловкостта, от която си глътнах езика. Шона изобщо не се канеше да тръгва, макар че самият аз се запътих към пътеката, по която бяха поели приятелките ѝ.

— Надявам се, че приятелите и роднините ти се грижат за теб, докато трае всичко това, Ник — каза тя и прогони с ръка една конска муха. — Мъжете забравят да се грижат за себе си. Трябва ти утешителна храна, това ти трябва.

— Хапваме предимно суха храна — лесно и бързо е. — Още усещах вкуса на салама в гърлото си, а мирисът му се надигаше от стомаха ми. Дадох си сметка, че не съм си мил зъбите от сутринта.

— О, горкичкият! Е, със сухоежбина няма да стане — поклати глава тя и къдриците ѝ проблеснаха на слънцето. — Трябва да си пазиш силите. Имаш късмет, понеже правя страхотен картофен пай. Знаеш ли какво? Ще приготвя всичко и утре ще го донеса в доброволческия център. Можеш просто да си го претоплиш и да си имаш вкусна топла вечеря.

— Това е твърде много, наистина. Добре съм. Наистина.

— Ще бъдеш още по-добре, след като хапнеш нещо вкусно — каза тя и ме потупа по ръката.

Мълчание. Тя опита друг подход:

— Наистина се надявам, че тази история няма да има нищо общо... с проблема с бездомните — каза тя. — Подавам оплакване след оплакване. Един влезе в градината ми миналия месец. Сензорът за движение писна, надникнах навън и ето ти го него, тъпче се с домати. Лицето и ризата му бяха целите омазани със... сок и семена. Опитах да го уплаша, но той откъсна поне двацет, преди да избяга. Тези момчета, Сините тетрадки, те бездруго бяха на ръба. Нищо друго не умеят.

Изведнъж изпитах симпатия към Сините тетрадки, представих си как влизам в техния огорчен лагер, размахвайки бяло знаме: аз съм ваш събрат, и аз работех в печата. Компютрите откраднаха работата ми.

— Не ми казвай, че си твърде млад, за да помниш сините тетрадки, Ник — продължаваше Шона. Смушка ме в ребрата и аз се сепнах по-силно, отколкото би трябвало.

— Толкова съм стар, че бях забравил за сините тетрадки, докато ти не ми припомни.

Тя се засмя:

— На колко си? На трийсет и две, трийсет и три?

— По-скоро на трийсет и пет.

— Момченце.

В този момент пристигнаха трите енергични възрастни жени, понесоха се решително към нас, като едната натискаше копчетата на мобилния си телефон. Всички бяха облечени с платнени градински поли, гуменки и потници, от които се подаваше треперещата плът на ръцете им. Кимнаха ми с уважение, после стрелнаха Шона с неодобрителен поглед. Изглеждахме като двойка домакини на барбекю в задния двор. Неуместно. „Моля те, махни се“, помислих си.

— Както и да е, бездомниците понякога са много агресивни, държат се заплашително с жените — отбеляза Шона. — Споменах го на детектив Бони... но имам усещането, че тя не ме харесва много.

— Защо го казвате? — Вече знаех какво ще ми отговори — мантрата на всички привлекателни жени.

— Жените не ме харесват особено — сви рамене тя. — Просто е така. Ейми имаше ли много приятели в града?

Няколко жени — приятелки на майка ми, приятелки на Го — я бяха канили в литературни клубове, на женски събирания в „Чилис“, на търговски демонстрации на различни продукти. Както може да се очаква, Ейми отхвърли почти всички предложения, а малкото, на които отиде, намрази от дън душа: „Поръчахме един милион дреболии и пихме коктейли от сладолед!“.

Шона ме наблюдаваше, искаше да узнае за Ейми, искаше да попадне в една среда със съпругата ми, която щеше да я възненавиди.

— Мисля, че и тя би имала същия проблем — изломотих.

Тя се усмихна.

„Махай се“, Шона.

— Трудно е да се преместиш на ново място — отбеляза тя. — Колкото по-възрастен ставаш, толкова по-трудно се сприятеляваш. Тя на твоите години ли е?

— На трийсет и осем е.

Това явно също ѝ хареса.

„Разкарай се“, мамка ти.

— Умен мъж, харесва по-възрастни жени.

Извади мобилния си телефон от огромната резедава чанта, като се смееше.

— Ела тук — нареди ми и метна ръка през рамото ми. — Дай една голяма усмивка!

Идеше ми да я цапардосам на момента заради детинското ѝ поведение, заради несъобразителността ѝ: да се опитва да задоволи егото си, възползвайки се от съпруга на изчезнала жена. Преглътнах яростта си, помъчих се да дам на заден, да компенсирам и да се държа мило, затова се усмигнах като робот, а тя притисна лице към моето и ни снима с телефона си. Фалшивото щракване на камерата ме събуди.

Тя обърна телефона и аз видях двете ни загорели от слънцето лица, притиснати едно до друго, усмихнати, все едно сме на среща и сме отишли на бейзболен мач. Взирайки се в угодническата си усмивка, в скритите под надвисналите клепачи очи, си казах: „Мразя този тип“.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

15 септември 2010 г.

Пиша някъде в Пенсилвания. Югозападният край. Мотел до магистралата. Стаята ни гледа към паркинг и ако надникна зад твърдите бежови завеси, ще видя как хората се тълпят под флуоресцентното осветление. Мястото е такова, че тук винаги се тълпят хора. Емоциите ми отново се колебаят. Случи се твърде много и твърде бързо и сега съм в Югозападна Пенсилвания, а съпругът ми предизвикателно спи наред пакетчета чипс и бонбони, които купи от автомата в коридора. Вечерта. Сърди ми се, че не се включих в забавлението. Мислех, че съм се преструвала убедително — ура, ново приключение! — но явно не е така.

Сега, като се замисля, сякаш чакахме нещо да се случи. Като че ли двамата с Ник седяхме в огромен звукоизолиран буркан, а после капакът падна — и хоп — вече имаше какво да правим.

Преди две седмици се намирахме в обичайното си за безработни хора състояние: полуоблечени и ужасно отегчени, се готвехме да закусим мълчаливо и да прочетем целия вестник — сега четем дори притурката за автомобили.

В десет часа мобилният телефон на Ник звънна и по гласа му познах, че е Го. Когато говори с нея, звучи въодушевен, момчешки. С мен никога не говори така. Отиде в спалнята, затвори вратата и ме остави с две току-що приготвени яйца по бенедиктински в чиниите. Оставих неговото на масата и седнах отсреща, чудейки се дали да го чакам, за да се нахраня. На негово място щях да му дам знак да яде или да вдигна пръст — почакай ме минутка. Щях да забележа, че другият човек, съпругът ми, е излязъл от кухнята с чинии с яйца. Неприятно ми беше да си мисля това. Защото скоро зад вратата щях да чуя притеснено мърморене, разстроени възклицания и нежни уверения и да започна да се питам дали Го няма никакви проблеми с момче у дома. Го е късала много пъти. Дори при разделите, които са предизвикани от самата нея, се налага Ник дълго да ѝ гука и да ѝ държи ръката.

Затова си лепнах обичайното изражение „горката Го“, когато Ник се появи, а яйцата вече бяха твърди в чиниите, но в мига, в който го погледнах, разбрах, че не става дума за обичайните проблеми на Го.

— Майка ми — каза той и седна. — По дяволите! Майка ми има рак. Четвърти стадий, разпространил се е в костите и черния дроб. А това е лошо, това е...

Зарови лице в ръцете си, а аз се приближих и обгърнах раменете му с ръка. Когато вдига поглед, очите му бяха сухи. Спокойни. Никога не бях виждала съпруга си да плаче.

— Това е твърде много за Го след баща ми и неговия алцхаймер.

— Алцхаймер ли? Откога?

— Ами... от известно време. Отначало мислех, че е някаква ранна деменция. Но е нещо повече, по-зле е.

Веднага си казах, че явно нещо не е наред с нас, нещо непоправимо може би, след като съпругът ми не ми е казал. Понякога ми се струва, че това е някаква негова лична игра — че провежда необявено съревнование по непроницаемост.

— Защо не си ми казал?

— Не обичам много да говоря за баща си.

— Но все пак...

— Ейми, моля те. — Изражението му показва, че се държа неразумно, при това беше толкова сигурен, че започнах да се чудя дали наистина не съм неразумна. — И сега това. Го казва, че мама се нуждае от химиотерапия, че после ще бъде много-много зле. Ще й трябва помощ.

— Не трябва ли да започнем да търсим човек, който да се грижи за нея у дома? Медицинска сестра?

— Застраховката й не го позволява.

Гледаше ме, скръстил ръце, и знаех какво ме предизвиква да направя — да предложи да платим, а ние не можехме да платим, понеже бях дала парите на родителите си.

— Добре тогава, скъпи, какво искаш да направим? — попитах.

Стояхме един срещу друг — като в сблъсък, за който не сме осведомени. Протегнах се да го докосна, а той само погледна ръката ми.

— Трябва да се пренесем там — впери в мен гневните си широко отворени очи. Махна с пръсти, като че иска да се отърве от нещо

лепкаво. — Ще поживеем там година-две и ще постъпим както трябва. Нямаме работа, нямаме пари, нищо не ни задържа тук. Дори ти трябва да го признаеш.

— Дори аз трябва? — Вече се съпротивлявах. Усетих прилив на гняв, но го преглътнах.

— Така ще постъпим. Ще постъпим правилно. Поне веднъж ще помогнем на моите родители.

Разбира се, че така трябваше да направим, и разбира се, че ако не ми беше представил проблема толкова враждебно, и аз щях да кажа същото. Той обаче дойде при мен едва ли не вече настроен, че самата аз съм проблемът, който трябва да бъде решен. Че аз съм неприятното гласче, което трябва да бъде заглушено.

Съпругът ми беше най-лоялният човек на планетата, докато... вече не е. Виждала съм как очите му буквално потъмняват, когато се почувства предаден от приятел, дори да е скъп и отдавнашен приятел. И никога повече не споменава този приятел. После той ме изгледа като ненужен товар. Смразих се от този поглед.

* * *

И така, решено е, бързо и без почти никакво обсъждане: напускаме Ню Йорк. Заминаваме за Мисури. За някаква къща в Мисури, до реката, където ще живеем. Направо е сюрреалистично, а аз не злоупотребявам с тази дума.

Знам, че всичко ще бъде наред. Просто не съм си го представяла така. Когато си представях живота си. Не че е лошо, просто... Ако ми дадете един милион възможности да отгатна как би се стекъл животът ми, пак нямаше да позная. Намирам това за плашещо.

Събирането на багажа е минитрагедия: Ник, решителен и виновен, със стиснати устни, приготвя всичко, без да ме поглежда. Камионът стои часове наред, задръства движението на тясната ни уличка и мига с аварийните си светлини — опасност, опасност, опасност — докато Ник снове нагоре-надолу по стълбите, конвейер от един човек, и пренася кашони с книги и кухненски принадлежности, столове, масички. Ще вземем старинния си диван — широкия ни стар „Честърфийлд“, който татко нарича домашния ни любимец, понеже

много си го обичаме. Него опаковаме последен — потна и неудобна задача за двама човека. Свалянето на тази огромна чудесия долу (Чакай, трябва да си почина. Повдигни отдысно. Чакай, много бързаш. Внимавай, пръстите ми, пръстите ми!) ще бъде нещо като твърде необходимо упражнение по тийм билдинг. След дивана отиваме да си вземем нещо за обяд от деликатесния магазин зад ъгъла, сандвичи с бейгъл^[1] за из път. Студена сода.

Ник ми позволява да взема дивана, но другите ни обемисти вещи остават тук. Един негов приятел ще наследи леглото, ще дойде покъсно в празния ни дом, където ще са останали само кабели и прах — и ще вземе леглото ни, а после ще си живее нийоркския живот в нашето нийоркско легло, ще яде китайска храна посред нощ и ще прави мързелив секс с презерватив с момичета с мръснишки речник от пиар отдела. (В дома ни ще се настани шумна двойка, съпрузи адвокати, които са безсрамно и нагло възторжени от превъзходната сделка, която правят. Мразя ги.)

Пренасям по едно нещо на всеки четири, които Ник смъква с пуфтене. Движа се бавно, тътрузя крака, все едно ме болят костите и ме е обзело трескаво слабосилие. Всичко ме боли. Той хвърчи покрай мен, качва се и слиза, поглежда ме намусено, пита рязко „Добре ли си?“ и отминава, преди да съм отговорила, а аз оставам със зяпнала уста анимационна героиня с черна дупка вместо уста. Не съм добре. Ще бъда добре, но в момента не съм добре. Искан съпругът ми да ме прегърне, да ме утеши, да ме поглези поне мъничко. Само за секунда.

Ник се суети с кашоните отзад в камиона. Гордее се колко хубаво пакетира. Той зарежда (зареждаше) миялната машина, той подреждаше куфарите ни за почивките. Но към три часа става ясно, че сме подарили или продали твърде много свои вещи. Огромната каросерия на камиона е само наполовина пълна. Това е единственият ми повод за задоволство през този ден — онова горещо и подло задоволство в стомаха, което усещаш като топче живак. „Добре — мисля си — добре.“

— Можем да вземем леглото, ако наистина искаш — казва Ник, зареял поглед покрай мен надолу по улицата. — Има достатъчно място.

— Не, ти го обеща на Уоли, той трябва да го вземе — отговарям превзето.

Сбърках. Просто кажи: Сбърках, съжалявам, хайде да вземем леглото. Твоето старо легло, което ти носи утеха, трябва да е с теб на новото място. Усмхни ми се и бъди мил с мен. Днес. Бъди мил с мен.

Ник въздъхва.

— Добре, щом така искаш. Ейми? Така ли е?

Стои леко задъхан, облегнал се е на купчина кашони, найгорната от които е надписана с флумастер: „Ейми, зимни дрехи“.

— Това ли е последната ти дума за леглото, Ейми? Понеже ти предлагам в момента. Ще се радвам да ти го опаковам.

— Колко великодушно от твоя страна — отговарям едва чуто, както подмятам повечето забележки: като кълбенце парфюм от старо шише. Аз съм страхливка. Не обичам конфронтацията. Вземам един кашон и го понасям към камиона.

— Какво каза?

Клатя глава. Не искам да ме види, че плача, защото само ще се ядоса още повече. Десет минути по-късно по стълбите се чува трополене — дум! дум! дум! Ник мъкне дивана самичък.

* * *

Не можех дори да погледна назад, докато напускаме Ню Йорк, понеже камионът нямаше заден прозорец. В страничното огледало проследих с поглед силуета на града (отдалечаващия се силует на града — нали така пишат във викторианските романи, когато обречената героиня е принудена да напусне семейството си), но нито една от хубавите сгради — нито Крайслър, нито Емпайър Стейт, нито Флатайрън се появиха в малкия светещ правоъгълник.

Родителите ми се отбиха предната вечер, подариха ни семейния часовник с кукувичката, който толкова обичах като дете, тримата се разплакахме прегърнати, а Ник пъхна ръце в джобовете си и обеща да се грижи за мен.

Обеща да се грижи за мен, но въпреки това се страхувам. Имам усещането, че нещо ще се обърка, много ще се обърка и че нещата ще се влошат още повече. Не се чувствам като съпруга на Ник. Изобщо не се чувствам като човек: аз съм нещо, което товариш и разтоварваш, нещо като диван или часовник с кукувичка. Предмет, при това дори не

полезен. Аз съм нещо, което можеш да хвърлиш на сметицето, да пуснеш в реката, ако се наложи. Вече не се чувствам реална. Сякаш мога да изчезна.

[1] Вид американско кръгло хлебче с дупка по средата. — Б.ред.

↑

НИК ДЪН

Изчезнала от три дни

Полицайте нямаше да намерят Ейми, освен ако някой не пожелаеше тя да бъде намерена. Това вече се изясни. Претърсихме всичко синьо и кафяво, километри от калната река Мисисипи, всички пътеки и туристически маршрути, печалните ни разпокъсани гори. Ако беше жива, някой трябваше да я върне. Ако бе мъртва, природата щеше да се откаже от нея. Такава беше осезаемата истина, като кисел вкус на върха на езика. Пристигнах в доброволческия център и разбрах, че всички останали са осъзнали същото като мен: над цялото място беше надвиснала апатия, усещане за поражение. Приближих се безцелно до масата със сладкишите и се опитах да се накарам да хапна нещо. Датска бисквита. Убеден съм, че няма по-потискаща храна от датските маслени бисквити — сладкиши, които ми изглеждат стари още с отварянето на кутията.

— Продължавам да твърдя, че е в реката — казваше един доброволец на приятелчето си, докато двамата си избираха бисквити с мръсни пръсти. — Точно зад къщата на този тип, има ли по-лесен начин?

— Досега трябваше да се е появила в някой водовъртеж, край някой шлюз или нещо такова.

— Не и ако е накълцана. Отрежеш ли краката и ръцете, тялото ще отплава чак до Залива. Е, поне до Тюника.

Извърнах се, преди да ме забележат.

Мой бивш учител, господин Колман, седеше на една маса, приведен над телефона, и записваше някаква информация. Когато погледите ни се срещнаха, той направи знак, че човекът е откачен — завъртя пръсти край ухото си, после посочи телефона. Предния ден ме поздрави с думите: „Внучката ми беше убита от пиян шофьор, така че...“, промърморихме си по нещо и се потупахме неловко по раменете.

Мобилният ми звънна — не можех да реша къде да го държа, затова го носех със себе си. Бях звънил и сега ми връщаха обаждането,

но не можех да вдигна. Изключих телефона, огледах стаята, за да се уверя, че семейство Елиът не са ме видели какво правя. Мерибет тракаше на блекбърито си, после протегна ръка да го отдалечи от очите си и да прочете съобщението. Когато ме видя, се стрелна към мен с отривистите си стегнати стъпки, понесла блекбърито пред себе си като талисман.

— На колко часа път е Мемфис? — попита тя.

— Малко по-малко от пет часа с кола. Какво има в Мемфис?

— Хилари Ханди живее в Мемфис. Преследвачката на Ейми от гимназията. Дали е съвпадение?

Не знаех как да отговоря — „не е“?

— Да, Гилпин също ме отпрати. „Не можем да одобрим разходи за нещо, случило се преди двайсетина години.“ Задник. Този тип се държи с мен, все едно ей сега ще изпадна в истерия — говори с Ранд в мое присъствие, но мен ме пренебрегва, сякаш се налага Ранд да ми обяснява на мен, тъпачката. Задник.

— Градът е напълно банкрутирал, Мерибет. Сигурен съм, че наистина нямат средства.

— Е, ние имаме. Сериозно ти казвам, Ник, онова момиче беше въртнало. Освен това знам, че през годините се е опитвала да се свърже с Ейми, тя ми каза.

— На мен не ми е казвала.

— Колко струва да се отиде дотам с кола? Петдесет долара? Добре. Ще отидеш ли? Кажй „да“, моля те. Просто няма да престана да мисля за това, докато не разбера, че някой е говорил с нея.

Вярвах го, понеже дъщеря й беше податлива на същите натрапчиви тревоги: Ейми можеше цяла вечер да се притеснява, че е забравила печката включена, макар този ден да не сме готвили. Или че не е заключила вратата. Ама сигурен ли съм? Тя винаги предвиждаше най-лошия сценарий в крупни размери. Затова нещата не свършваха до отключената врата, ами си представяше, че вътре са влезли хора, които дебнат да я изнасят и да я убият.

Усещах, че върху кожата ми лъщи пот, понеже страховете на жена ми в крайна сметка се бяха оправдали. Представете си такова ужасно удовлетворение след всичките години на неоснователни тревоги.

— Разбира се, че ще отида. И ще се отбия в Сейнт Луис да видя онзи другия, Деси. Смятай го за направено.

Обърнах се и театрално се запътих към изхода, но след двайсет крачки изведнъж се натъкнах на Стъкс с отпуснато и сънливо лице.

— Чух, че ченгетата вчера са претърсили мола — каза той и се почеса по брадата. В другата си ръка държеше поничка с глазура, от която още не беше отхапал. В предния джоб на работните му панталони имаше издутина с формата на бейгъл. За малко да се пошегувам: Това в джоба ти тестено изделие ли е, или ти...

— Да. Нищо.

— Вчера. Отишли през деня, тъпаците. — Той се приведе, озърна се, сякаш се притесняваше, че са го чули. Приведе се по-близо към мен. — Трябва да отидеш през нощта, тогава са там. Денем слизат до реката или размахват знаме.

— Размахват знаме ли?

— Нали се сещаш, седят до изходите от магистралата с онези табели: „Безработен съм, моля помогнете! Трябват ми пари за бира, каквото и да е“ — обясни ми той и огледа стаята. — Все едно размахват знаме, човече.

— Разбрах.

— А през нощта са в мола.

— Да отидем довечера — предложих. — Ти, аз, който още иска.

— Джо и Майк Хилсам — каза Стъкс. — Те ще се навият.

Братята Хилсам бяха три-четири години по-големи от мен, хулиганите на града. Типове, които по рождение са лишени от гена на страха и са недосегаеми за болката. Атлетични момчета, които цяло лято търчаха на късите си мускулести крачета, играеха бейзбол, пиеха бира и си поставяха странни предизвикателства: караха скейтборд в канализационните шахти, катереха се голи по водонапорни кули. Типове, които току се надрусат в събота вечерта и тогава разбираш, че нещо ще се случи, може би няма да е хубаво, но със сигурност нещо ще се случи. Разбира се, че братята Хилсам ще са навити.

— Добре — казах, — довечера отиваме.

Телефонът звънна в джоба ми. Това нещо не се беше изключило както трябва. Отново звънна.

— Няма ли да се обадиш? — попита Стъкс.

— Не...

— Трябва да отговаряш на всяко обаждане, човече. Наистина трябва.

* * *

Нямаше какво да се прави до края на деня. Не бяха планирани групи за издирване, нямаше нужда от още листовки, имаше достатъчно хора на телефоните. Мерибет дори започна да изпраща част от доброволците да се прибират — само седяха отегчени и ядяха. Подозирах, че Стъкс ще си тръгне с половината закуски от масата по джобовете си.

— Някакви новини от детективите? — попита Ранд.

— Нищо — отговорихме с Мерибет.

— Това може да е добър знак, нали? — попита той с обнадежден поглед и ние с Мерибет се съгласихме с него. Да, разбира се.

— Кога заминаваш за Мемфис? — попита ме тя.

— Утре. Довечера с приятелите ми ще претърсим мола. Съмняваме се, че вчера са го претърсили както трябва.

— Отлично — поздрави ме Мерибет. — Трябват ни действия. Щом подозираме, че нещо не е направено както трябва, правим го сами. Понеже аз просто... не съм впечатлена от това, което се предприема досега.

Ранд положи ръка върху рамото на жена си — знак, че този рефрен е изречен и възприет многократно.

— Искам да дойда с теб, Ник — каза Ранд. — Довечера. Бих искал да дойда.

Беше облечен със светлосиня риза и маслинозелени панталони, а косата му приличаше на лъскав тъмен шлем. Представих си как се опитва да поздрави дружески братята Хилсам и донякъде отчаяно изпълнява ролята на един от момчетата — здрасти, и аз обичам хубавата бира, какво всъщност става с отбора ви? — и усетих как ме залива вълна от неловкост.

— Разбира се, Ранд, разбира се.

* * *

Разполагах с дванайсет свободни часа, в които да се вмести. Върнаха ми колата — след като я бяха обработили за отпечатъци и почистили основно, допускам — затова една от по-възрастните доброволки ме откара до полицейския участък, оживена и грижовна като баба жена, която ми се стори малко притеснена насаме с мен.

— Само ще закарам господин Дън до полицията, но ще се върна след по-малко от половин час — каза тя на приятелките си. — Не повече от половин час.

Гилпин не беше взел като улика втората бележка на Ейми — твърде много се развълнува от белъто, за да го направи. Качих се в колата, отворих вратата и седях, докато горещото купе се проветри, препрочитайки втората следа, която ми беше оставила жена ми:

Представи си ме: влюбена в теб, съвсем ясно виждам бъдещето. Ти ме отвеждаш на онова място, разказваш ми за момчешките си приключения, облечен с оръфани джинси и шапка с козирка. Да си откраднем целувка... сякаш току-що сме се венчали.

Ставаше дума за Ханибал, Мисури, града от детството на Марк Твен, където работех през лятото като малък, където се скитах, облечен като Хък Фин със стара сламена шапка и нарочно оръфани джинси и се усмихвах бегло на хората, подканяйки ги да си купят сладолед. Това е една от историите, които те превръщат в център на вниманието, когато вечеряш в Ню Йорк, понеже никой друг не може да се мери с нея. Никой не може да каже: Да, аз също.

Шапката с козирка си беше наша шега: когато за пръв път разказах на Ейми, че съм се правел на Хък, бяхме на вечеря, пиехме втора бутилка вино и тя беше приятно пияна. С огромна усмивка и розови бузи. Беше се навела над масата, все едно бях магнит. И непрекъснато ме питаше дали още пазя шапката с козирката, дали ще си я сложа да ме види, а когато я попитах защо, за бога, смята, че Хък Фин е носел шапка с козирка, тя преглътна веднъж и каза: „О, имах предвид сламена шапка!“. Като че ли това са две напълно еднакви неща. След това винаги когато гледахме тенис, хвалехме спортните сламени шапки на играчите.

Ханибал обаче беше странен избор за Ейми, понеже не помня там да сме прекарвали особено добре или особено зле, просто бяхме там. Помня, че се мотаехме преди почти цяла година, сочехме си разни неща, четяхме табелите и единият казваше „А, интересно!“, а другият се съгласяваше. След това ходих пак, без Ейми (заради непреодолимата ми носталгия) и прекарах превъзходно — широко усмихнат ден, в хармония със света. С Ейми обаче беше вяло, механично. Малко неловко. Помня, че започнах да разказвам някаква глупава история за един детски излет до тук и забелязах как погледът ѝ стана безучастен, а аз тайно се вбесих и цели десет минути се навивах допълнително — понеже на онзи етап от брака ни толкова бях свикнал да ѝ бъда ядосан, че ми беше почти приятно. Все едно хапеш кожичката около нокътя си: знаеш, че трябва да престанеш, че не е толкова приятно, колкото ти се струва, но не спиращ да гризеш. Разбира се, тя нищо не забеляза. Продължихме да вървим, да четем табелите и да сочим. Фактът, че този път съпругата ми беше избрала Ханибал за търсенето на съкровища, бе неприятно напомняне за оскъдните хубави спомени, които имахме, откакто се преместихме тук.

Пристигнах в Ханибал след двайсет минути, подминах огромната сграда на съда от времето на Златния век, в която сега има само ресторант за пилешки крилца в сутерена, и поех покрай редица затворени магазини — фалирали банки и затворени кина към реката. Спрях на един паркинг отдясно на Мисисипи, точно пред лодката на Марк Твен. Паркингът беше безплатен. (Винаги се радвам на новото за мен и щедро усещане от безплатното паркиране.) Знаменца с изображение на мъж с бяла грива висяха бездушно от уличните лампи, плакатите се бяха накъдрили от жегата. Беше работен ден, сух и горещ, но въпреки това положението в Ханибал явно не беше много по-добро, отколкото в Картидж. Докато вървях покрай магазинчетата за сувенири — покривки за легла, антики и бонбони — видях още табели „Продава се“. Къщата на Беки Тачър беше затворена за ремонт, но парите, с които щеше да бъде платен той, още не бяха събрани. Срещу десет долара човек можеше да изпише името си с графити на варосаната от Том Сойер ограда, но малцина бяха пожелали.

Седнах на стълбите пред един празен магазин. Хрумна ми, че съм довел Ейми до края на всичко. Ние буквално преживявахме края на един начин на живот — фраза, която бях използвал само за

племената от Нова Гвинея и за духачите на стъкло от Апалачите. Рецесията унищожи мола. Компютрите унищожиха завода за сини тетрадки. Картидж банкрутира, а подобният на него Ханибал губеше туристите си, които отиваха на по-пъстри, по-шумни и по-забавни туристически атракции. Река Мисисипи беше нападната от азиатския шаран, който настъпваше нагоре към езерото Мичиган. С „Невероятната Ейми“ беше свършено. Беше дошъл краят на кариерата ми, краят на нейната, краят на баща ми, краят на майка ми. Краят на брака ни. Краят на Ейми.

Откъм реката се разнесе хрипливата свирка на параход. Гърбът на ризата ми беше мокър от пот. Изправих се някак. Тръгнах по маршрута, по който бяхме вървели с Ейми, като си представях, че тя крачи до мен. През онзи ден също беше горещо. Ти си *блестящ*. Представих си, че тя върви до мен и този път се усмихва. Стомахът ми се сви.

Мислено я преведох по главния туристически маршрут. Двама съпрузи с прошарени коси спряха да надникнат в класната стая на съдия Тачър, но не си направиха труда да влязат. В края на уличката един мъж, облечен като Твен — с бяла коса и бял костюм — слезе от един форд „Фокус“, протегна се, огледа пустата улица и влезе в една пицария. И после стигнахме до сградата с дървена обшивка, където се е намирал съдът на бащата на Самюъл Клемънс. На табелата отпред пишеше: „Мирови съд на Дж. М. Клемънс“.

Да си откраднем целувка... сякаш току-що сме се венчали.

Много ме улесняваш, Ейми. Като че ли всъщност искаш да намирам следите, да съм доволен от себе си. Ако продължаваш така, ще счупя собствения си рекорд.

Вътре нямаше никого. Коленичих на прашните дъски и надникнах под първата банка. Ако оставяше следа на публично място, Ейми винаги я залепваше от долната страна на нещо, в прахоляка, и винаги се оказваше възнаградена за това, понеже на никого не му е приятно да наднича под нещата. Под първата банка нямаше нищо, но от втората висеше листче хартия. Приближих се и дръпнах синия плик, от който се проточи парче тиксо.

Здравей, скъпи съпруге,

Намери го! Блестящ си. Вероятно помага и фактът, че тази година съм решила да не превръщам търсенето на съкровища в мъчително принудително бродене из тайнствените ми лични спомени.

Вслушах се в твоя любим Марк Твен: „Как трябва да постъпим с човека, измислил празнуването на годишнини? Малко ще е просто да го убием“.

Най-сетне проумях онова, което ми повтаряш година след година — че търсенето на съкровища би трябвало да е време за празнуване, а не повод да те изпитвам дали си спомняш всичко, което съм мислила и казвала през годината. Може би от една зряла жена се очаква и сама да го проумее, но... явно за това са съпрузите. За да ни показват онова, което ние сами не можем да видим, дори ако трябва да минат цели пет години.

Затова сега ми се иска да отделя малко време тук, в местата от детството на Марк Твен, за да ти благодаря за твоето ОСТРОУМИЕ. Ти наистина си най-умният и най-забавен човек, когото познавам. Прекрасно си спомням за всички пъти през годините, когато си се навеждал към ухото ми — усещам как дъхът ти гъделичка мекичката му част дори сега, докато пиша — и си казвал нещо само на мен, само за да ме разсмееш. Сега си давам сметка колко щедро е от страна на един съпруг да накара жена си да се засмее. И винаги си избирал най-подходящите моменти. Помниш ли когато Инзли и нейният съпруг, танцуваща майmunка, ни поканиха да видим бебето им и ние по принуда се запътихме към тяхната нелепо съвършена, пълна с прекалено много цветя и с прекалено много кексчета къща за почерпка и запознанство с бебе, а те се държаха адски самодоволно и покровителствено, понеже ние нямаме деца. Гледахме тяхното отвратително момченце, цялото олигавено и омазано с варени моркови и може би с малко ако — босо, само с къдрав биберон и плетени терлички — аз пиех портокалов сок, а ти се наведе към мен и прошепна: „И аз ще се облека така по-късно“. Буквално се задавих. Беше един от онези случаи, когато ме

спасяваш, когато ме разсмиваш в най-подходящия момент.
„Само една маслина обаче.“ Затова нека повторя: ти си
ОСТРОУМЕН. А сега ме целуни!

Сърцето ми се сви. Ейми използваше търсенето на съкровища като възможност отново да се сближим. А беше твърде късно. Докато е пишела тези послания, не е имала никаква представа за моето състояние.

Защо, Ейми, защо не го направи по-рано?
Никога не сме улучвали момента.

* * *

Отворих следващата следа, прочетох я и я пъгнах в джоба си, после се запътих обратно към вкъщи. Знаех къде да отида, но още не бях готов. Не можех да поема поредния комплимент, поредната мила дума от жена си, поредната почерпка с маслини. Чувствата ми към нея твърде бързо се променяха от горчиви към сладки.

Върнах се у Го и през следващите няколко часа се наливах с кафе, за да остана буден в очакване на колата, която щеше да ме вземе в един през нощта за мола. Крачех ядосан и притеснен.

— Трябва да има нещо, което мога да направя — казах, обикаляйки хола.

— След няколко часа ще претърсиш мола — напомни ми Го. Това й беше насърчението. Редеше пасианс на масичката за карти на майка ми.

— Май смяташ, че е загуба на време.

— О, не. Ей, всичко си струва да се провери. Пипнаха сина на Сам благодарение на глоба за паркиране, нали?

Го беше третият човек, който ми споменаваше този факт: явно беше като заклинание за случаи на вече изстинала следа.

— Не съм достатъчно притеснен за Ейми — казах.

— Може би не си — погледна ме тя най-сетне. — Държиш се странно.

— Мисля, че вместо да се паникьосам, аз се втренчих в яда си към нея. Понеже нещата помежду ни бяха много лоши, когато се случи всичко. Сякаш не е редно да се притеснявам твърде много, понеже нямам това право.

— Няма да те лъжа, държиш се странно — каза Го. — Но и положението е странно. Пет пари не давам какъв си с мен. Но с другите внимавай. Хората оценяват. Много бързо.

Тя отново се зае с пасианса си, но аз се нуждаех от вниманието ѝ, затова продължих да говоря:

— Може би не е зле по някое време да проверя как е татко. Не знам дали да му казвам за Ейми.

— Не — каза Го. — Недей. Той се държеше с нея още по-странно от теб.

— Винаги ми се е струвало, че тя му напомня за предишно гадже — онази, която се махнала, след като той... — направих въртеливо движение с ръка надолу, за да покажа болестта на Алцхаймер. — Беше груб и ужасен, но...

— Да, но и сякаш искаше да я впечатли — каза Го. — Като дванайсетгодишен нервак в тялото на шейсет и осем годишен негодник.

— А нима жените не смятат, че по сърце всички мъже са дванайсетгодишни нерваци?

— Е, ако сърцето пасва.

* * *

В един и три минути Ранд ни чакаше пред автоматичната плъзгаща се врата на хотела и се взираше примижал в тъмното, за да ни види. Караха братята Хилсам, а аз и Стъкс се возехме в каросерията. Ранд дотича при нас по къси панталонки в цвят каки и чиста фланелка с емблемата на колежа „Мидълбъри“, метна се с учудваща лекота върху джантата на резервната гума и докато се изнасяхме от паркинга ненужно бързо, се запозна с всички, все едно беше водещ на собствено токшоу на колела.

— Наистина ми е мъчно за Ейми, Ранд — каза Стъкс на фона на свистенето по магистралата. — Тя е толкова мила. Веднъж ме видя да

боядисвам една къща, целият плувнал в пот, отиде с колата до денонощния магазин, купи ми огромна газирана лимонада и ми я донесе на стълбата.

Лъжеше. Ейми не даваше пет пари за Стъкс и за това дали има нужда да пийне нещо освежително, надали би си направила труда дори да се изпишка в чашка за него.

— Такава е тя — каза Ранд и аз усетих как ме обзема неприятно и лишено от благородство раздражение. Може би се обаждаше журналистът у мен, но фактите си бяха факти и нищо не налагаше хората да превръщат Ейми във всеобща любимка само защото така е емоционално целесъобразно.

— Мидълбъри, значи? — продължи Стъкс и посочи фланелката на Ранд. — Имат страхотен отбор по ръгби.

— Така е, имаме — потвърди Ранд, отново ухилен до ушите, и двамата със Стъкс подеха невероятна дискусия за ръгбито в хуманитарните колежи наред шума в колата, на открито в нощта чак до мола.

Джо Хилсам паркира пикапа точно пред огромния крайгълен камък — магазина „Мървинс“. Всички наскочахме долу, изпънахме крака, поразсънихме се. Нощта беше задушна и лунният сърп беше съвсем тъничък. Забелязах, че Стъкс дали подигравателно, дали не — носи фланелка с надпис „Съхранявайте газовете си в буркан“.

— Така, това място и каквото сме намислили да правим са адски опасни, не искам да ви лъжа — поде Майк Хилсам. С годините беше понаедрял, брат му също — не само бицепсите им бяха големи, всичко им беше голямо. Застанали един до друг, бяха около двеста и петдесет килограма живо мъжко тегло.

— Веднъж с Майк идвахме тук само за да... не знам, може би за да видим какво е станало, и едва не ни съдраха задниците, затова тази вечер сме подготвени — каза Джо. Извади от каросерията дълъг платнен сак, дръпна ципа и отвътре се показаха половин дузина бейзболни бухалки. Раздаде ни ги — съвсем сериозно. Когато стигна до Ранд, се поколеба.

— Хम्म... ти искаш ли?

— Разбира се, че искам, мамка му — отговори Ранд, всички се усмигнаха и закимаха одобрително, а енергията на кръга ни се изрази в приятелско тупане по рамото — браво на теб, старче!

— Хайде — поведе ни Майк покрай сградата. — По-надолу, близо до магазина на „Спенсър“, има една врата с разбита ключалка.

Точно в този момент минавахме покрай витрината на магазина за обувки, където майка ми работи цели двайсет и четири години. Още помня с какво вълнение отиде да кандидатства за работа в новия мол една съботна утрин, издокарана с яркия си прасковен костюм — четирийсетгодишна жена, която за пръв път през живота си търси работа. И как се прибра зачервена и усмихната: не сме можели да си представим колко е пълен молът, колко много и различни магазини има! Кой знае в кой от тях ще я вземат? Кандидатствала в девет! Магазини за дрехи и стереоуредби, дори в един специализиран — за пуканки. Когато седмица по-късно оповести, че официално вече е продавачка на обувки, децата ѝ провесиха нос.

— Ще трябва да пипаш миризливи крака — оплака се Го.

— Ще се срещам с всякакви интересни хора — поправи я мама.

Надникнах през тъмната витрина. Магазинът беше съвсем тъмен, само един шаблон с размерите беше останал безцелно облегал на стената.

— Майка ми работеше тук — казах на Ранд, с което го принудих да поизостане с мен.

— Какво е било това място?

— Беше хубаво, отнасяха се добре с нея.

— Имам предвид какво продаваха?

— А, обувки. Продаваха обувки.

— Обувки. Харесва ми. Нещо наистина необходимо. В края на деня знаеш какво си направил — продал си обувки на пет човека. Не е като писането.

— Идвай, Дън! — Стъкс се беше облегал на отворената врата пред нас, останалите бяха вече вътре. Докато влизахме, очаквах миризмата на мола — кухня с контролирана температура. Вместо това ме лъхна на газ и на мръсотия, миризмите отвън бяха влезли вътре, където не им беше мястото. В сградата беше тежко и задушно, някак мъхесто като вътрешността на матрак. Трима от нас носеха огромни туристически фенерчета, чиито лъчи осветяваха шокиращи сцени: беше апокалиптично, следкометно, следзомбено, следчовешко. Няколко кални пазарски колички бяха пръснати странно разкривени по

белия под. Миеша мечка дъвчеше кучешка храна на входа на една от женските тоалетни и очите ѝ проблясваха като монети.

Целият мол беше притихнал, гласът на Майк кънтеше, стъпките ни кънтяха, пианският смях на Стъкс кънтеше. Нямаше да можем да осъществим изненадващо нападение, ако това ни беше целта.

Когато стигнахме централното фоайе на мола, пред погледа ни се ширна цялото пространство: четири етажа с ескалатори и асансьори, които се пресичаха отзад.

Събрахме се край един неработещ фонтан в очакване някой да поеме водачеството.

— Е, момчета — каза Ранд несигурно, — какъв е планът? Вие всички познавате това място, а аз — не. Трябва да решим как системно...

Зад нас се разнесе силен трясък от метал.

— Ето един! — провикна се Стъкс. Насочи фенерчето си към мъж с издут дъждобран, който се стрелна от входа на магазин „Клеър“ и с всички сили търти далеч от нас.

— Спрете го! — кресна Джо и хукна след него, а плътните подметки на маратонките му зашляпаха по мраморния под. Майк търчеше зад него и двамата братя се провикваха дрезгаво: „Спри веднага, ще те питаме нещо!“. Мъжът дори не погледна назад. „Казах ти да спреш, тъпако!“ Мъжът продължи да мълчи, докато те му викаха, но хукна още по-бързо, стрелна се по главния коридор, дъждобранът му се развя подире му като наметка, а типът се превърна направо в акробат: прескочи преобърнат кош за боклук, заобиколи един фонтан и накрая се плъзна под метална защитна решетка, вмъкна се в магазина на „Гап“ и изчезна.

— Скапаняк!

Лицата на братята Хилсам бяха толкова зачервени, сякаш ей сега ще получат инфаркт, вратовете и дори пръстите им бяха пламнали. Един след друг ръмжаха срещу решетката и се опитваха да я повдигнат.

Пресегнах се да им помогна, но не можахме да я поместим на повече от десетина сантиметра. Легнах на пода и се помъчих да се пъхна под нея: пръстите на краката, прасците и после само до кръста.

— Не! — изсумтах. — По дяволите!

Станах и осветих магазина с фенерчето си. Основното помещение беше празно, имаше само купчина етажерки, които някой беше довялкъл в средата, може би за да накладе огън.

— Всички магазини имат връзка с проходи в задната част за отпадъците, канализацията — казах. — Сигурно вече е стигнал в другия край на мола.

— Покажете се, тъпаци! — провикна се Джо, навел глава назад и присвил очи, а гласът му кънтеше в цялата сграда.

Тръгнахме заедно като банда, влачейки бухалките си, с изключение на братята Хилсам, които със своите блъскаха по охранителните решетки и по вратите, като че ли са военен патрул в опасна военна зона.

— По-добре вие елате при нас, да не дойдем ние! — провикна се Майк. — А, здрасти!

На входа на магазин за домашни любимци мъж и жена се бяха сгушили върху няколко армейски одеяла с мокри от пот коси. Майк се надвеси над тях, дишайки тежко и бършейки потта си. Като сцена от военен филм, когато отчаяните войници се натъкват на невинни жители и се случват лоши неща.

— Какво искате, по дяволите? — попита мъжът на пода. Беше мършав — лицето му беше толкова слабо и измъчено, все едно се топеше. Сплъстената му коса стигаше до раменете, очите му бяха тъжни и обърнати нагоре — същински ограбен Исус. Жената беше в по-добра форма, имаше чисти пълни ръце и крака, а провисналата ѝ коса беше мазна, но вчесана.

— Ти от момчетата на Сините тетрадки ли си? — попита Стъкс.

— Вече не съм момче — изломоти мъжът и скръсти ръце.

— Прояви малко уважение, да ти се не види — остро се обади жената. А после сякаш за малко да се разплаче. Извърна се от нас и се престори, че гледа нещо в далечината. — До гуша ми дойде никой да няма уважение.

— Попитахме те нещо, приятел — каза Майк, приближи се до човека и го ритна по обувката.

— Не съм Синя тетрадка — каза мъжът. — Просто късметът ми изневери.

— Глупости.

— Тук има най-различни хора, не само Сини тетрадки. Ама ако търсите тях...

— Вървете, вървете да ги намерите — каза жената с провиснали ъгълчета на устата. — Вървете да им подосаждате.

— Долу в Дупката са — каза мъжът. И понеже го изгледахме неразбиращо, посочи: — В „Мървинс“, в дъното, дето преди беше въртележката.

— И вървете на майната си — промърмори жената.

На мястото на някогашната въртележка сега имаше следа, подобна на житен кръг. Двамата с Ейми се бяхме возили точно преди молът да затвори. Двама възрастни върху левитиращи зайчета, понеже жена ми искаше да разгледа мола, където съм прекарал голяма част от детството си. Искаше да чуе разказите ми. Не всичко беше лошо.

Барьерата на входа на „Мървинс“ беше разбита и магазинът зееше широко отворен и приканващ като в дните на големите разпродажби. Вътре всичко беше разчистено, с изключение на островчетата, където преди бяха касите, а сега там лежаха десетина човека в различна степен на алкохолно опиянение под указателни табели „Бижута“, „Парфюми“ и „Детски дрехи“. Осветяваха ги газени туристически лампи, които примигваха като факли. Неколцина едва-едва отвориха очи, докато минавахме, други бяха в несвят. В далечния ъгъл двама младежи, още момчета, маниакално рецитираха Гетисбъргското обръщение^[1]. „Сега ние водим велика гражданска война...“ На някакво одеяло се беше проснал мъж с безукорни къси джинси и бели гуменки, все едно отиваше на мач на детски отбори по бейзбол. В Картидж върлуваше по-силна наркотична епидемия, отколкото предполагах: ченгетата бяха идвали едва предния ден, а наркоманите вече се бяха върнали като упорити конски мухи. Докато си проправяхме път покрай камарите човешки тела, някаква пълна жена ни приближи на електрически скутер. Лицето ѝ беше пълно и мокро от пот, зъбите ѝ бяха като на котка.

— Купувате или си тръгвате, понеже това тук не е театър — каза тя.

Стъкс освети лицето ѝ с фенерчето си.

— Разкарай проклетото нещо от мен!

И той го направи.

— Търся жена си — подех. — Ейми Дън. Изчезна преди три дни.

— Ще се появи. Ще се събуди и ще се домъкне вкъщи.

— Не ни тревожат наркотиците — казах, — притесняват ни повече някои от хората тук. Носят се слухове.

— Всичко е наред, Мелани — разнесе се глас отзад.

До сектора за детски дрехи слаб и висок мъж се беше облегал на торса на един гол манекен и ни наблюдаваше с крива усмивка.

Мелани сви рамене с досада и раздражение и се отдалечи на скутера си.

Мъжът не откъсваше поглед от нас, но се провикна към дъното на секцията за детски дрехи, където четири чифта крака стърчаха от пробната — мъже, лагериращи всеки в отделна кабинка.

— Ей, Лони! Всички! Задниците пак са тук! Петима — оповести мъжът. Подритна към нас празна кутийка от бира. Зад него три чифта крака се размърдаха, мъжете се изправяха. Два крака останаха неподвижни — собственикът им или беше адски дрогиран, или спеше.

— Да, ненормалници, върнахме се — каза Майк Хилсам. Вдигна бухалката си като щека за билиард и бодна манекена между гърдите. Куклата политна към пода, а непознатият тип изискано дръпна ръка, докато манекенът падаше, сякаш беше репетирал всичко това.

— Трябва ни информация за една изчезнала жена.

Тримата мъже от съблекалните се присъединиха към приятелите си. Всички бяха облечени с фланелки като за гръцко парти: ръчно боядисани, с надпис — пи, фи, ми и така нататък. През лятото магазините за дрехи втора употреба се наводниха с тях — завършващите университета се освобождаваха от новите стари сувенири.

Всички мъже бяха много жилави — имаха силни мускулести ръце, набраздени със сини вени. Зад тях някакъв тип с дълги увиснали мустаци и прибрана на конска опашка коса, Лони, излезе от най-голямата пробна в ъгъла, помъкнал дълга тръба и облечен с риза на братството „Гама Фи“. Този беше охраната на мола.

— Какво става? — попита Лони.

„... Ние не можем да посветим, ние не можем да осветим, ние не можем да превърнем в светиня това място...“ — рецитираха хлапетата, почти пищейки.

— Търсим Ейми Дън. Сигурно сте гледали новините — няма я вече трети ден — каза Джо Хилсам. — Мила, хубава, любезна дама,

отмъкната от дома ѝ.

— Чух за това. Е, и? — попита Лони.

— Тя ми е съпруга — казах.

— Знаем какви ги вършите тук — продължи Джо, обръщайки се само към Лони, който праметна конската си опашка отзад и издаде напред челюстта си. Пръстите му бяха покрити с избелели зеленикави татуировки. — Знаем за груповото изнасилване.

— Групово изнасилване ли? — отметна назад глава Лони. — Какви ги говорите, мамка му?

— За вас, момчета — каза Джо. — Вие сте Сините тетрадки, нали?

— Сините тетрадки... да не сме някаква шайка? — изсумтя Лони. — Не сме животни, задник такъв. Не крадем жени. Хората си търсят оправдание за това, че не ни помагат — виждате ли ги, те не го заслужават, те са просто банда изнасилвачи. Глупости! Веднага ще се разкарам от града, ако заводът ми плати компенсация. Обаче нямам нищо. Никой от нас няма нищо. Затова сме тук.

— Ще ви дадем пари, добри пари, ако ни кажете нещо за изчезването на Ейми — обещах. — Познавате много хора. Може да сте чули нещо.

Извадих снимката ѝ. Хилсам и Стъкс се изненадаха и аз разбрах, че за тях това е просто мъжкарско развлечение. Тикнах снимката пред лицето на Лони, като очаквах да хвърли само бегъл поглед. Той обаче се вгледа внимателно.

— О, мамка му! — възкликна. — Тя ли?

— Познаваш ли я?

Всъщност беше слисан.

— Искаше да си купи пистолет.

[1] Реч на президента на САЩ Ейбрахам Линкълн, произнесена на 19.11.1863 г., по време на гражданската война, в Гетисбърг; макар и само от 10 изречения, тя остава като една от най-великите речи в американската история. — Б.ред. ↑

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

16 октомври 2010 г.

Честит ми юбилей от един месец! Цял един месец като местна и ето че се превръщам в истински жител на Средния запад. Да, вече съм нов човек и съм си заслужила наградата (тук това ще бъде картофен чипс). Водя си бележки, спазвам традициите. Аз съм Маргарет Мийд на скапаното Мисисипи.

Да видим, какви са новостите? В момента двамата с Ник сме въввлечени в нещо, което започнах да наричам (мислено) главоблъсканица с часовник с кукувица. Безценният часовник на родителите ми изглежда нелепо в новата къща. Всъщност това важи за всичките ни нюйоркски вещи. Внушителният ни мамут „Честърфийлд“ — диванът с неговите бебенца отоманки, стои в дневната някак слисан, сякаш докато е спял, са го отмъкнали от естествената му среда и се е събудил на това странно място в плен, заобиколен от синтетични килими, изкуствено дърво и грапави стени. Липсва ми предишната ни къща — с всички неравности, тънички пукнатини и ръбчета, образували се с десетилетия. (Спирам, за да се пренастроя.) Новото също е хубаво! Просто е различно. Часовникът не би се съгласил. Кукувицата също трудно привиква с новото място: птичето изхвърча навън като пияно десет минути след точния час, седемнайсет минути по-рано, четирийсет и една по-късно. И вие на умирање, а Блийкър всеки път дотърчава от скривалището си делово, с обезумял поглед и с настръхнала опашка, вдигнал глава към перата и птичето скриптене.

— Боже, родителите ти трябва наистина да ме мразят — казва Ник, когато и двамата чуваме шума, но е достатъчно умен, за да не настоява веднага да се освободим от тази чудесия.

Всъщност и на мен ми се иска да го изхвърля. Аз съм по цял ден къщи (нали съм безработна) и само го чакам да ми изквичи — като напрегнат кинолюбител, който се подготвя за следващото избухване на лудия зрител отзад — а после и двамата сме доволни (ето го!) и гневни (ето го!) всеки път, когато го чуем.

Голяма врява цареше вкъщи денонощно заради партито по повод настаняването ни (о, погледни това, старинен часовник с кукувичка), за което настояваше мама Морийн Дън. Тя превръща нещата в реалност само като ги приеме за такива: още от първата сутрин, след като се преместихме, когато се появи на стълбите с бъркани яйца и с голяма опаковка тоалетна хартия (която пък не говореше добре за бърканите яйца), тя заразказва за въпросното парти, все едно вече е факт. Кога да организираме партито? Мислили ли сте кого да покани на партито? Парти ли искате, или нещо по-забавно, например купон „да заредим бара“? Все пак традиционното парти винаги е приятно. После изведнъж вече беше определена дата и тя беше вчера, а семейство Дън и приятелите им изтърсваха чадърите си от октомврийския дъжд и съвместно триеха обувките си в изтривалката, която Морийн ни беше купила сутринта. На изтривалката пише: „Който влезе тук, е приятел“. От магазин „Костко“ е. Научих за пазаруването на едро през двата месеца, откакто живея край Мисисипи. Републиканците пазаруват в „Самс Клъб“, демократите — в „Костко“. Но всички пазаруват на едро — за разлика от жителите на Манхатън — понеже всички имат място да съхраняват 24 буркана с туршия. (Нито едно събиране не струва без туршиите „Лейзи Сюзан“ и испански маслини направо от буркана. И бучка сол.)

Ще ви опиша сцената: днес е от онези дни, които обещават големи неща, когато хората вкарват мириса на дъжд отвън вътре — с ръкавите си, в косата си. По-възрастните жени — приятелките на Морийн — ни носят ястия, опаковани с алуминиево фолио и в подходящи за съдомиялна съдове, които после ще искат да им върнем. И разпитват, разпитват. Сега знам, че би трябвало да измия съдовете и да върна всеки в съответната къща, обаче тогава не знаех каква е процедурата. Най-съвместно рециклирах пластмасовите кутии, затова се наложи да отида да купя нови и да ги разнеса по къщите на жените. Най-добрата приятелка на Морийн, Вики, веднага забеляза, че кутията ѝ е чисто нова, току-що купена, заместител, а когато ѝ обясних объркването, тя се ококори: „Значи така постъпват в Ню Йорк!“.

А самото парти: по-възрастните жени са приятелки на Морийн отдавна, от родителските срещи, от литературните клубове, от магазина за обувки в мола, където тя е работила почти двацет и пет години, помагайки на жените на определена възраст да пробват

практични обувки с платформи. (Може да прецени кой номер обувки носиш само с поглед — 36, тясно краче — демонстрира го като номер.) Всички обичат Ник, всички имат да разказват мили истории за нещата, които е правил за тях през годините.

По-младите жени, които евентуално ще се сприятелят с мен, до една са с еднакво боядисани къси руси коси, до една с чехли. Дъщери са на приятелките на Морийн, всички обичат Ник и имат да разказват мили истории за нещата, които е правил за тях през годините. Повечето са останали без работа след затварянето на мола или пък съпрузите им са останали без работа заради затварянето на мола, затова всички ми предлагат рецепти за „евтини и лесни ястия“, които обикновено включват задушено, приготвено от супа в консерва, масло и чипс.

Мъжете са приятни и свестни, събират се в кръг, говорят за спорт и ми се усмихват доброжелателно.

Всички са мили. По-мили от това няма накъде. Морийн, най-сърдечната пациентка на химиотерапията в трите околни щата, ме представя на всичките си приятели, както човек показва малко опасен домашен любимец: „Това е съпругата на Ник, Ейми, родена и отраснала в Ню Йорк“. А приятелките ѝ, пълнички и сърдечни, тутакси получават пристъп на някакъв говорен дефект: повтарят „Ню Йорк, Ню Йорк“, стиснали ръце, и още нещо, на което просто няма какво да отговориш: „Там сигурно е хубаво“. Или пък дрезгаво пеят „Ню Йорк, Ню Йорк“ и се олюляват настрани, размахвайки ръчички. Приятелката на Морийн от магазина за обувки, Барб, казва провлечено: „Нююю Йооорк! Дай въже“, а когато присвивам неразбиращо очи срещу нея, добавя: „О, това е от стара реклама на салса!“, и понеже продължавам да не разбирам, тя се изчервява, слага ръка върху моята и ме уверява: „Нямаше да те обеса наистина“.

Накрая всички избухват в смях и признават, че никога не са ходили в Ню Йорк. Или пък са били — веднъж — и не им е харесало особено. После аз казвам нещо като „Ще ви хареса“ или „Определено не е за всеки“ или „Хммм“, понеже вече не знам какво да кажа.

— Дръж се дружелюбно, Ейми — изсъсква в ухото ми Ник, докато налива напитки в кухнята, (жителите на Средния запад обичат двулитрови бутилки с газирана вода. Винаги двулитрови бутилки, а си наливат в големи червени пластмасови чаши. Винаги.)

— Държа се — простенвам. Наистина ме обижда, понеже ако попиташ някого в стаята дали съм се държала любезно, ще каже „да“, сигурна съм.

Понякога ми се струва, че Ник си е вгълпил някаква моя версия, която не съществува. Откакто сме се преместили тук, съм излизала вечер по женски, участвала съм в благотворителни походи, готвила съм задушено за баща му и съм помагала в продажбата на билети за лотария. Изтеглих и последните си пари, за да ги дам на него и на Го да купят бара, който винаги са искали, и дори сложих чека в картичка с формата на бирена халба — Наздраве! — а той само ми благодари неохотно. Не знам какво да правя. Старая се.

Поднасяме газирани безалкохолни, усмихваме се и се смеем още по-силно — самото въплъщение на благосклонност и добро настроение, питаме всички дали имат нужда от още нещо, досипваме на жените плодова салата, салата от раци и резенчета туршия със сирене крема в ролце от парче салам.

Бащата на Ник пристига с Го. Застават мълчаливо на входа — същинска готика от Средния запад: Бил Дън е дългнест и все още красив, на челюстта му има мъничко парче лейкопласт, до него Го със сериозно изражение, прибрана с шноли коса и извърнат от баща си поглед.

— Ник — казва Бил Дън, ръкувайки се със сина си, влиза вътре и ме поглежда намусено.

Го влиза след него, дръпва Ник зад вратата и шепти:

— Нямам представа как е сега с главата. Не знам дали има лош ден, или просто се държи като тъпак. Нямам представа.

— Добре, добре, не се тревожи. Ще го наглеждам.

Го раздразнително свива рамене.

— Сериозно ти казвам, Го. Върви си вземи бира и се отпусни.

А аз си мисля: ако бях аз, той щеше да се оплаче, че съм прекалено чувствителна.

По-възрастните жени продължават да кръжат около мен, уверяват ме, че Морийн винаги ни е описвала като чудесна двойка и явно е имала право — ние сме създадени един за друг.

Предпочитам тези добронамерени клишета пред приказките, които слушахме, преди да се оженим. Бракът е компромис и сериозна

работа, после още сериозна работа, разговори и компромиси. И отново работа. Надежда всяка тука оставете.

На празненството за годеча ни в Ню Йорк беше най-зле — всички гости бяха разгорещени от изпитото вино и от възмущение, като че ли всяка съпружеска двойка беше водила спор на път за клуба. Или си бяха спомнили някакъв спор. Като Бинкс. Бинкс Мориарти, осемдесет и осем годишната приятелка на най-добрата приятелка на майка ми, която ме спря на бара и изрева: „Ейми, трябва да говоря с теб!“, с тон на абсолютна наложителност. Въртеше скъпоценните си пръстени на пръстите си с изпъкнали кокалчета — завъртане, после на обратно, изпукване — и стисна ръката ми (по онзи старчески начин, със студени пръсти, които жадно се вкопчват в твоята хубава, мека, топла и млада кожа), после ми довери как покойният ѝ съпруг цели шейсет и три години не можел „да си го държи в гащите“. Бинкс го каза с една от онези усмивки „Вече мириша на пръст, така че ми е позволено да говоря такива неща“ и със замъглени от катаракта очи. „Просто не можеше да си го държи в гащите — повтори настойчиво, стиснала в смъртоносна и смразяваща хватка ръката ми. — Обаче мен обичаше повече от другите. Сигурна съм, и ти бъди сигурна.“ Поуката от тази история беше: „Господин Бинкс може и да е бил неверен тъпанар, но да знаеш, че бракът е компромис“.

Побързах да се отдръпна и започнах да обикалям из тълпата, да се усмихвам на цялата редица сбръчкани лица с онези изтормозени и разочаровани изражения, които имат хората на средна възраст, а там всички лица бяха такива. Освен това повечето бяха пияни и танцуваха със стъпки от своята младост — поклащаха се на нещо като фънк от кънтри клубовете — което изглеждаше още по-зле. Тъкмо отивах към френските прозорци за глътка въздух, когато нечия ръка стисна моята. Майката на Ник, мама Морийн, с нейните черни пронизващи очи и нетърпеливото ѝ като на мопс лице. Тя пхна в уста няколко крекера и парче козе сирене и успя да каже: „Не е лесно да се свържеш с някого завинаги. Възхитително е и аз много се радвам, че и двамата сте се решили, но да знаете, че понякога ще ви се иска никога да не го бяхте правили. И това ще са хубавите дни, когато съжелявате само за няколко дни, не за месеци“. Явно съм изглеждала шокирана — определено бях шокирана — понеже Морийн побърза да добави: „Но ще има и хубави моменти. Сигурна съм. Между вас двамата. Много хубави моменти.“

Затова, скъпа, не обръщай внимание на онова, което ти казах преди малко. Дрънкам като глупава стара разведена жена. О, майчице, май виното ми дойде повечко“. После ми махна с ръка за сбогом и се изниза между всички останали разочаровани двойки.

* * *

— Не знам какво търсиш тук — чух внезапно да казва Бил Дън, при това на мен. — Защо си тук? Не може да идваш.

— Аз съм Ейми — обясних и докоснах ръката му, сякаш се опитвах да го събудя. Бил винаги ме е харесвал, дори когато не се сещаше какво да ми каже, усещах, че ме харесва — гледаше ме, като че ли съм рядка птичка. Сега обаче бе начумерен, изпъчил беше гърди към мен — карикатура на млад моряк, който си търси сбиване. Няколко метра встрани Го се изправя и се приготвя да тръгне към нас безшумно, сякаш се опитва да улови муха.

— Защо си в къщата ни? — попита Бил Дън, кривейки уста. — Бива си те, госпожичке.

— Ник? — провикна се Го зад него, не силно, но настойчиво.

— Ще се погрижа — появи се внезапно Ник. — Татко, това е жена ми Ейми. Помниш ли Ейми? Върнахме се да живеем тук, за да те виждаме по-често. Това е новата ни къща.

Ник ме измери с гневен поглед — аз настоях да поканим баща му.

— Само казвам, Ник — заяви Бил Дън, навирайки показалеца си почти в лицето ми. Всички бяха притихнали, няколко мъже се приближиха бавно и предпазливо откъм другата стая, ръцете им потрепваха, готови за действие. — Не ѝ е тук мястото. Малката кучка си въобразява, че може да прави каквото си поиска.

В този момент към нас се спусна мама Мо, прегърна бившия си съпруг — както винаги на висотата на положението.

— Разбира се, че ѝ е тук мястото, Бил. Това е нейната къща. Тя е съпругата на сина ти. Помниш ли?

— Искам тя да се махне оттук, ясно ли е, Морийн? — Избута ръката ѝ и отново тръгна към мен. — Тъпа кучка. Тъпа кучка.

Не знам дали имаше предвид мен или Морийн, но после Бил ме огледа и стисна устни.

— Не ѝ е тук мястото.

— Тръгвам си — казах, обърнах се, излязох през вратата навън на дъжда. Просто е болен от алцхаймер, мислех си, опитвайки да омаловажа случилото се. Обиколих квартала в очакване Ник да се появи, да ме отведе обратно в дома ни. Обърнах се към къщата и видях само затворената врата.

НИК ДЪН

Изчезнала от четири дни

В четири сутринта двамата с Ранд седим в празния щаб на доброволците, издирващи Ейми Дън, и прием кафе, а Ейми ни гледа от плаката, окачен на стената. Снимката ѝ изведнъж ми се струва отчаяна.

— Просто не разбирам защо не ти е казала нищо, ако се е страхувала — казва Ранд. — Защо не е казала на теб?

Ейми е идвала в мола да си купи пистолет преди около месец, така ни каза приятелчето Лони. Била малко сконфузена, малко нервна. „Може и да е глупаво от моя страна... но наистина мисля, че ми трябва пистолет.“ Казала на Лони, че някой я уплашил. Не му разкрила подробности, но когато Лони я попитал какъв пистолет иска, отговорила: „Който спира нападателя бързо“. Той не ѝ намерил („Не ми е работа, човече“), но сега му се искало да го бе сторил. Държеше снимката ѝ внимателно, сякаш не искаше да я изцапа, и изглеждаше искрено разстроен.

— От кого може да се е страхувала? — попита Ранд.

— Разкажи ми пак за Деси, Ранд — подканих го. — Виждал ли си го?

— Идвал е в къщата няколко пъти — намръщено си припомни Ранд. — Изглеждаше мило хлапе, много грижлив беше с Ейми — все едно е принцеса. Обаче никога не съм го харесвал. Дори когато нещата помежду им бяха добре — млада любов, първата любов на Ейми — дори тогава не съм го харесвал. С мен се държеше много грубо, не мога да си обясня защо. Много собственически прегръщаше Ейми през цялото време. Това ми се струваше странно, много странно — как така няма да се опита да бъде мил с нас! Повечето млади мъже се стараят да се държат добре с родителите.

— Аз се стараех.

— И успяваше — усмихна се той. — Беше малко нервен, но това е нормално. Много мило. Деси винаги се е държал неприятно.

— Деси живее на по-малко час път от нашия град.

— Така е. А Хилари Ханди? — попита Ранд, триейки очи. — Не искам да звуча като сексист, обаче тя ме плаши повече от Деси. Понеже този тип в мола, Лони, той не каза, че тя се е страхувала от мъж.

— Не, каза само, че се е страхувала — потвърдих. — А и онова момиче Ноел Хоторн — онази, която ни е съседка. Казала на полицията, че с Ейми са близки приятелки, а не са. Изобщо не бяха приятелки. Съпругът ѝ твърди, че тя е в истерия. Че гледа снимките на Ейми и плаче. Тогава си помислих, че гледа снимките в интернет, обаче... ако наистина се е снимала с Ейми? Ако преследва Ейми?

— Опитва се да говори с мен, когато бях малко зает вчера — каза Ранд. — Цитира ми някакви неща от „Невероятната Ейми“. По-точно от „Невероятната Ейми и най-добрата ѝ приятелка“. „Най-добрият приятел е онзи, който ни помага, когато сме в най-голяма нужда.“

— Звучи ми като Хилари — признах. — Много зряло.

* * *

Срещнахме ченгетата малко след шест сутринта в едно заведение на магистралата за брифинг: нелепо беше ние да им вършим работата. Шантава работа: ние намирахме следите. Време беше да се обадим на ФБР, да видим дали те ще се справят.

Пълничка келнерка с кехлибарени очи взе поръчките ни, сипа ни кафе и понеже явно ме позна, се позадържа наблизко, докато Гилпин не я изгони. Тя обаче беше упорита като конска муха — докато ни доливаше кафе, раздигаше съдовете и магически бързо ни поднасяше храната, чу всичките ни приказки: Това е неприемливо... не искам повече кафе, благодаря... невероятно е, че... да, добре, ръжен става...

Преди да приключим, Бони ни прекъсна:

— Момчета, разбирам, че е естествено да ви се иска да участвате. Но това, което сте направили, е опасно. Трябва да оставите на нас да вършим тези неща.

— Точно там е работата обаче — вие не нищо не правите — казах. — Никога нямаше да получите тази информация за пистолета, ако снощи ние не бяхме отишли там. Какво ви каза Лони, когато говорихте с него?

— Същото, което е казал и на вас — отговори Гилпин. — Ейми искала да си купи пистолет, била уплашена.

— Явно не сте впечатлени от тази информация — срязах я. — Да не мислите, че той лъже?

— Не мислим, че лъже — отговори Бони. — Няма причина този тип да привлича вниманието на полицията към себе си. Всъщност ми се стори силно впечатлен от съпругата ви. Много. Не знам, беше съсипан, че ѝ се е случило такова нещо. Ник, той каза, че онзи ден тя носела зелен шал. Не зимен шал, а модерен аксесоар. — Тя размърда пръсти, за да покаже, че намира тази мода за детинска, недостойна за вниманието ѝ. — Смарагдовозелен. Нещо да ви говори?

Кимнах:

— Има един, който често носи с джинси.

Е, значи е ясно — свиха рамене те.

— Да не мислите, че е бил толкова впечатлен от нея, че да я отвлече? — попитах.

— Той има алиби. Желязно — отговори Бони и ме изгледа многозначително. — Честно казано, започнахме да търсим... различен мотив — каза тя.

— Нещо по-лично — додаде Гилпин. Изгледа палачинките си подозрително — с ябълково сладко и топки бита сметана. Зае се да обира сметаната и да я слага в края на чинията.

— По-лично — повторих. — Това означава ли, че най-накрая ще говорите с Деси Колингс или с Хилари Ханди? Или трябва аз да го направя?

— Разбира се, че ще говорим — увери ме Бони. Говореше помирително, като момиченце, което обещава на досадната си майка, че ще се храни по-добре. — Съмняваме се, че е следа, но ще говорим с тях.

— Ами страхотно, благодаря ви, че си вършите работата — казах. — А Ноел Хоторн? Ако търсите някого по-близо до вкъщи — тя е в комплекса и май е обсебена от Ейми.

— Знам, тя ни се обади и е в списъка ни — кимна Гилпин. — Днес.

— Добре. Какво още правите?

— Ник, всъщност искаме да ни отделите време да се поровим още малко в мозъка ви — каза Бони. — Съпрузите често знаят повече,

отколкото подозират. Бихме искали да си помислите още малко за спора, който онзи досадница, вашата съседка, госпожа Тевърър, е чул между вас и Ейми през нощта преди изчезването ѝ.

Ранд завъртя глава към мен.

Джан Тевърър, онази дама с печеното, която вече не ме поглеждаше в очите.

— Възможно ли е да е било, понеже — знам, че не ви е лесно да чуете това, господин Елиът — защото тя е била под въздействието на нещо? — попита Бони. Невинно. — Искам да кажа, дали не е влязла във връзка с не съвсем приятни субекти в града? Има колкото искаш наркопласъори. Може би не е била на себе си и затова е решила, че ѝ трябва пистолет. Трябва да има основателна причина да иска пистолет за закрила и да не каже на съпруга си. Освен това, Ник, искаме да си помислите по-сериозно къде сте били тогава — във времето на спора, около един през нощта, когато някой за последен път е чул гласа на Ейми...

— Освен мен.

— Да, освен вас — и по обяд на следващия ден, когато сте отишли в бара. Дали сте обикаляли града, дали сте отишли с колата в парка, дали сте се навъртали край пристаните... някой трябва да ви е видял. Дори да е бил просто човек, който си разхожда кучето. Ако ни помогнете с това, мисля, че ще е наистина...

— Полезно — довърши вместо нея Гилпин. Намаза си сладко от ягоди.

И двамата ме гледаха съсредоточено, бдително.

— Ще ни бъде от огромна полза, Ник — повтори Гилпин полюбезно. За пръв път чувах за спора — че знаят за него — и бяха избрали да ме осведомят точно пред Ранд и да се преструват, че е случайно.

— Разбира се — казах.

— Нещо против да ни разкажеш за какво се скарахте? — попита Бони.

— За какво ви каза, че сме се скарали госпожа Тевърър?

— Не ми е приятно да се вслушвам в нейните думи, когато ти можеш да ми кажеш. — Бони си сипа сметана в кафето.

— Беше незначителен спор — подех. — Затова не съм го споменал. Просто се дърлехме, както правят понякога съпрузите.

Ранд ме изглежда така, все едно нямаше понятие за какво говоря. Дърлят ли се? За какво дърлене става дума?

— Беше просто за вечерята — излъгах. — Какво да сготвим на годишнината си. Ейми беше традиционалистка за тези неща.

— Омарите! — прекъсна ме Ранд. Извърна се към ченгетата. — Ейми всяка година готви омар за Ник.

— Точно така. Обаче в този град няма откъде да купиш омар, не и жив, от басейн, затова тя беше ядосана. Бях направил резервация в „Хаустънс“...

— Нали каза, че не си направил резервация там? — намръщи се Ранд.

— Да, съжалявам, обърквам се. Бях намислил да направя резервацията. Но всъщност просто трябваше да уредя да ни докарат отнякъде омар.

Двете ченгета извиха вежди. Колко изискано.

— Не е много скъпо. Както и да е... скарахме се, но спорът просто се разгорещи излишно. — Хапнах залък от палачинките си. Усещах как топлината напират под яката ми. — След час вече си го припомняхме през смях.

— Аха — изсумтя само Бони.

— Докъде стигнахте с търсенето на съкровища? — попита Гилпин.

Изправих се и оставих малко пари, готов да тръгна. Не аз бях човекът, който трябва да се държи отбранително.

— Доникъде в момента — трудно ми е да мисля ясно, докато се случват толкова много неща.

— Добре — съгласи се Гилпин. — Малко вероятно е търсенето на съкровища да е съществено за случая, понеже вече знаем, че тя се е чувствала застрашена повече от месец. Но ме дръжте в течение, става ли?

Всички излязохме навън в жегата. Докато двамата с Ранд се качвахме в колата си, Бони се провикна:

— Ник, Ейми още ли е трийсет и шести?

Навъсих се неразбиращо.

— Трийсет и шести размер ли носи?

— Да, струва ми се. Да.

Бони направи физиономия, която казваше „Аха!“ и влезе в колата.

— За какво беше това според теб? — попита Ранд.

— Тези двамата ли? Кой знае?

Двамата с него мълчахме през по-голямата част от обратния път до хотела, той гледаше през прозореца към заведенията за бързо хранене, покрай които прелитахме, а аз размишлявах над живота си — над лъжите си. Трябваше да обиколим, за да намерим място в „Дейс Ин“ — явно сборището на счетоводителите беше много посещавано.

— Знаеш ли, интересно е какъв провинциалист съм всъщност, а цял живот съм прекарал в Ню Йорк — каза Ранд с ръка на дръжката. — Когато Ейми каза, че ще се местите тук, на брега на старата Мисисипи, аз си представях... зеленина, ферми, ябълкови дървета и онези огромни стари червени хамбари. Трябва да ти кажа, че тук наистина е много грозно — засмя се той. — Не се сещам за нищо красиво в целия град. Освен дъщеря ми.

Излезе от колата и бързо се запъти към хотела, а аз не се помъчих да го настигна. Почаках малко, влязох в щаба и седнах на уединена маса в дъното на помещението. Скоро трябваше да довърша търсенето на съкровището, за да разбере къде ме води Ейми. Щях да поседя тук няколко часа и после да потърся третата следа. А междувременно... набрах номер на телефона си.

— Да — разнесе се нетърпелив глас. Някъде отзад се чуваше бебешки плач. Чух как жената духна, за да отметне коса от лицето си.

— Здравейте, търся Хилари Ханди?

Тя затвори. Аз набрах отново.

— Ало?

— Здравейте, мисля, че преди малко ни прекъснаха.

— Включете този номер в списъка на онези, на които не трябва да звъните...

— Хилари, не продавам нищо, обаждам се заради Ейми Дън... Ейми Елиът.

Мълчание. Бебето отново вресна — нещо средно между смях и гневен изблик.

— Какво за нея?

— Не знам дали сте видели по телевизията, но тя изчезна. Няма я вече четири дни и вероятно е похитена.

— О! Съжалявам.

— Аз съм Ник Дън, съпругът ѝ. Звъня на нейни стари приятели.

— Така ли?

— Да сте влизали в контакт с нея наскоро?

Тя дишаше в слушалката — три пъти дълбоко.

— Заради онази глупост в училище ли питате? — Още по-отдалеч се разнесе детско гласче: „Мамо, трябваш ми“.

— След минутка, Джак — провикна се тя някъде зад себе си. После отново заговори на мен с яркочервен глас: — Затова ли ми звъните? Та онова беше преди двайсет години, за бога!

— Знам, знам. Вижте, длъжен съм да попитам. Ще бъда негодник, ако не го сторя.

— Мили боже! Сега съм майка на две деца. Не съм говорила с Ейми от гимназията. Научих си урока. Ако я срещна на улицата, ще хукна на другата страна. — Бебето нададе вой. — Трябва да вървя.

— Само нещо набързо, Хилари...

Тя затвори и веднага след това звънна мобилният ми за еднократна употреба. Не му обърнах внимание. Трябваше да намеря къде да пъкна проклетото нещо.

Усещах край себе си нечие присъствие, на жена, но не вдигнах поглед с надеждата тя да се махне.

— Няма още обяд, а все едно си изкарал цял тежък ден, горкичкият.

Шона Кели. Беше си вдигнала косата на висока момичешка опашка. Лъсналите ѝ от гланца устни бяха щръкнали състрадателно към мен.

— Готов ли си да опиташ картофения ми пай? — Носеше гювеч, държеше го точно под гърдите си, а найлоновото фолио беше на петна от парата. Произнесе думите като звезда от видеоклип от осемдесетте години.

— Закусих обилно. Благодаря все пак. Много мило от твоя страна.

Вместо да се махне обаче, тя седна. Под тюркоазената ѝ спортна пола краката ѝ бяха намазани с лосион и лъщяха. Побутна ме с върха на безукорните си спортни обувки.

— Спиш ли, миличък?

— Държа се.

— Трябва да спиш, Ник. На никого няма да си полезен, ако си изтощен.

— След малко може да си тръгна и да опитам да поспя.

— Мисля, че трябва да го направиш, наистина.

Внезапно изпитах силна признателност към нея. Почувствах се като момчето на мама. Опасна работа. Потуши го, Ник.

Чаках я да си тръгне. Трябваше да си тръгне — хората започваха да ни гледат.

— Ако искаш, още сега ще те откарам у вас — предложи тя. — Една дрямка ще ти се отрази добре.

Тя посегна да ме докосне по коляното и аз усетих изблик на ярост, задето не осъзнава, че трябва да си тръгва. Остави печеното, досадна прилепчива уличнице, и се махай! Сега пък станах момчето на татко. Също толкова зле.

— Защо не се обадиш на Мерибет? — попитах рязко и посочих към тъща си до ксерокса, където правеше безброй копия на снимката на Ейми.

— Добре. — Тя се позадържа още малко и аз вече открито я пренебрегнах. — Оставям те тогава. Дано паят да ти хареса.

Пренебрежението ми явно я бе наранило, понеже не ме погледна, докато се отдалечаваше, а само се извърна и се махна. Почувствах се зле, зачудих се дали да не се извиня, да се сдобря с нея. Недей да търчиш след жена, наредих си.

— Някакви новини? — Беше Ноел Хоторн, която се настани на току-що освободеното от Шона място. Беше по-млада от Шона, но изглеждаше по-възрастна — пълно тяло с грозновати и раздалечени издутини вместо гърди. И с начумерено лице.

— Засега не.

— Очевидно ти се справяш добре.

Завъртях глава към нея, но не знаех какво да отговоря.

— Знаеш ли изобщо коя съм? — попита тя.

— Разбира се. Ноел Хоторн.

— Аз съм най-добрата приятелка на Ейми тук.

Трябваше да напомня на полицията: вариантите за Ноел бяха само два. Тя или отчаяно търсеше популярност — допадаше ѝ ролята на приятелка на изчезнала жена — или беше луда. Преследвачка, твърдо решена да се сприятели с Ейми, а когато Ейми я е отблъснала...

— Имаш ли някаква информация за Ейми, Ноел? — попитах.

— Разбира се, че имам, Ник. Тя беше най-добрата ми приятелка. Взирахме се един в друг няколко дълги секунди.

— Ще я споделиш ли?

— Полицията знае къде да ме намери. Ако изобщо се сетят.

— Много полезно, Ноел, няма що. Ще се погрижа да говорят с теб.

Бузите ѝ пламнаха — две безизразни цветни петна.

Тя се отдалечи. Хрумна ми неласкава мисъл, от онези, които изникват най-неочаквано. Помислих си: жените са ненормални, мамка му. Никаква относителност: не някои жени, не много жени. Жените са ненормални.

* * *

Когато се стъмни, отидох с колата до празната къща на баща ми, а следата, която ми беше оставила Ейми, беше на седалката до мен.

*Може би се чувстваш виновен, че ме доведе тук,
признавам — странно ми беше.
Но нямахме избор голям,
решение взехме, това ще е нашият дом.
Нека пренесем обичта си в тази малка кафява къща.
Покажи ми добра воля, страстен любими, съпруже.*

Това послание беше по-загадъчно от другите, но все пак бях сигурен, че съм го разчел правилно. Ейми ми даваше Картидж, най-сетне ми беше простила, че се преместихме тук: *Може би се чувстваш виновен, че ме доведе тук... това ще е нашият дом.* Малката кафява къща беше домът на баща ми, която всъщност беше синя, но Ейми се позоваваше на друга наша шега. Всъщност тези наши шеги ми харесваха най-много — караха ме да се чувствам по-свързан с нея, отколкото бих се почувствал след изпълнени с признания и изповеди разговори, страстно любене или приказки до зори. Историята за

малката кафява къща беше за баща ми, бях я разказвал единствено на Ейми — че след развода го виждах толкова рядко, че си го представях като герой от книжка с приказки. Той не беше истинският ми баща, а добронамерена и смъртно значима личност, казваше се господин Браун и беше много зает да върши важни работи за Съединените щати. От време на време този човек ме използваше като прикритие, за да се движи свободно из града. Ейми се просълзи, когато ѝ разказах тази история, а не бях целил това, исках да ѝ покажа само колко странни са децата понякога. Тя ме увери, че е моето семейство, че ме обича достатъчно, за да компенсира за десетима скапани бащи, и че сега ние сме семейство Дън, ние двамата. После ми прошепна в ухото: „Имам една задача, за която може да си подходящ“.

Споменаването на добрата воля беше още едно помиряване. След като болестта изцяло отне разсъдъка на баща ми, решихме да продадем къщата му, затова двамата с Ейми я огледахме и събрахме в кашони вещи за благотворителната организация „Добра воля“. Ейми, разбира се, беше като въртящ се дервиш, докато опаковаше вещите — пакетираше, прибираше, подхвърляше, а аз преглеждах нещата му с ледено спокойствие. За мен всичко беше следа. Чашата с по-големи петна от останалите може би е била любимата му — подарък ли му е? От кого? Или си я е купил сам? Допусках, че според баща ми самото пазаруване е женска работа. Въпреки това в гардероба му намерих пет чифта обувки, чисто нови, още в кутиите. Сам си ги беше купил, може би представяйки си един различен, по-общителен Бил Дън, а не човека, който бавно и самотно губеше разсъдъка си. Дали е ходил в магазина на мама, за да му помогне — поредната ѝ дребна добрина? Разбира се, не споделих с Ейми тези разсъждения.

— Ето един кашон за „Добра воля“ — каза тя, заварвайки ме на пода, облегнат на стената и забол поглед в една обувка. — Прибери обувките в кутия, нали?

Почувствах се неловко, срязах я, тя ми отвърна със същото и... както обикновено.

В защита на Ейми трябва да добавя, че тя два пъти ме е питала дали не искам да го обсъдим, дали съм сигурен, че искам да го направим. Понякога пропускам такива подробности. По-удобно ми е. Честно казано, искаше ми се тя да прочете мислите ми, за да не ми се налага да прибегвам до женското умение да изговаряш всичко.

Понякога самият аз исках Ейми да ме разгадава, точно както правеше тя. И тази информация пропуснах.

Голям привърженик съм на лъжата с премълчаване.

Спрях пред къщата на баща си точно след единайсет. Беше спретнато къще, добро за начало (или за край). Две спални, две бани, трапезария, старичка, но прилична кухня. В предния двор ръждясваше една табела „Продава се“. Цяла година и нито един желаещ.

Влязох в задушната къща и топлината ме заля. Евтината алармена система, която бяхме поставили след третото влизане с взлом, започна да писука като часовник на бомба. Въведох кода, който влудяваше Ейми, понеже беше против всякакви правила за кодовете: рожденият ми ден. 81577. Системата го отхвърли. Пак го въведох. Пак го отхвърли. По гърба ми се проточи струйка пот. Ейми открай време заплашваше, че ще смени кода — било безсмислено да има код, който се отгатва толкова лесно, но аз знаех, че истинската причина е друга. Неприятно ѝ беше, че е рожденият ми ден, а не годишнината ни: отново бях избрал себе си пред нас.

Почти сладостната ми носталгия по нея изчезна. Отново натраках с пръст числата и все повече изпадах в паника, докато алармата продължаваше да звъни... а накрая направо зави: ууууаууу, ууууаууу!

Мобилният ми телефон трябваше да звънне, за да кажа, че съм аз: „Аз съм, идиотът!“. Но не звънна. Почаках цяла минута, а алармата ми напомни за един филм, когато торпедо улучи подводница. Консервираната топлина на затворена къща през юли ме обля целия. Гърбът на ризата ми вече беше мокър. По дяволите, Ейми. Огледах алармата за номера на компанията, но не намерих нищо. Дръпнах един стол и започнах да дърпам алармата — изтръгнах я от стената и тя увисна на кабелите си, когато най-накрая телефонът ми звънна. Гаден глас отсреща поиска да разбере името на първия домашен любимец на Ейми. Ууууаууу, уууаууу!

Беше най-неприятният възможен тон — самодоволен, заядлив, напълно безразличен — и зададе неправилния въпрос, понеже не знаех отговора, и това ме вбеси. Колкото и загадки да разрешах, винаги щях да се изправя пред някоя Еймина дреболия, която да ме извади от нерви.

— Вижте, обажда се Ник Дън, това е къщата на баща ми, сметката е на мое име — срязах жената отсреща. — Така че няма никакво значение как се е казвал първият домашен любимец на жена ми.

Ууууаууу, уууаууу!

— Моля, не ми дръжте такъв тон, сър!

— Исках само да взема нещо от къщата на баща си и сега си тръгвам, ясно?

— Трябва незабавно да уведомя полицията.

— Можете ли да изключите проклетото нещо, за да помисля?

Ууууаууу, уууаууу!

— Алармата е изключена.

— Не е изключена.

— Господине, вече ви предупредих, не ми дръжте такъв тон.

Проклетата кучка.

— Знаете ли какво? Майната му, майната му.

Затворих и точно в този момент си спомних името на първата котка на Ейми — Стюарт.

Отново се обадох, свързаха ме с друг оператор, по-разумен човек, който изключи алармата и Бог да го благослови, отмени повикването до полицията. Наистина не бях в настроение да се обяснявам.

Седнах на тънкия евтин килим и се заставих да дишам, но сърцето ми продължаваше да тупти шумно. След минутка раменете ми се отпуснаха, челюстите ми също, разтворих юмруци и сърцето ми възстанови нормалния си ритъм. Изправих се и за миг се зачудих дали просто да не си тръгна, като че ли така щях да дам урок на Ейми. Но когато се изправих, видях синия плик на кухненската маса като писмо за край на любовна връзка.

Поех си дълбоко въздух, издишах — нова нагласа — и отворих плика, а после прочетох писмото в жегата на бащината си къща.

Здравей, скъпи,

И двамата искаме да поработим над някои неща. Аз над своя перфекционизъм, над самодоволството си (понякога???). А ти? Знам, че понякога се тревожиш дали

не си прекалено дистанциран, прекалено отдръпнат, неспособен на нежност или подкрепа. Е, искам да ти кажа — тук в къщата на баща ти — не е вярно. Ти не си баща си. Трябва да знаеш, че си добър човек, мил и внимателен. Понякога съм те наказвала, че не можеш да разгадаеш какво си мисля, че не можеш да постъпиш точно както искам в точно даден момент. Наказвала съм те, задето си истински мъж, от плът и кръв. Раздавах ти заповеди, вместо да ти се доверя да вършиш нещата посвоему. Така и не повярвах, че колкото и да грешим двамата, ти винаги ме обичаш и искаш да съм щастлива. А това би трябвало да е достатъчно за всяко момиче, нали? Притеснявам се, че съм казвала за теб неща, които не са съвсем верни, и че ти си ги вярвал. Затова сега ти казвам: ти си ТОПЪЛ. Ти си моето слънце.

Ако Ейми беше с мен, както планираше, щеше да се гушне в мен както преди, да пъхне лице в свивката на врата ми и да ме целуне, да се усмихне и да ми каже: „Наистина, ти си моето слънце“. Гърлото ми се стегна, огледах за последен път къщата на баща си и излязох, като затворих горещината вътре. В колата отворих следващата следа. Би трябвало да сме близо до края.

*Представи си ме: аз съм много лошо момиче.
Трябва да бъда наказана, ама наистина.
Там държиш нещата за петата ни годишнина,
извинявай, че стана толкова объркано.
Подходящо време беше тук, по обяд,
после навън за коктейли — веселба.
Затова ела си веднага разнежен
и вратата отвори за огромна изненада.*

Стомахът ми се сви — нямах представа какво означава това. Обзе ме тревога: Бони искаше да ме спипа, Ноел беше луда, Шона ми беше ядосана, Хилари беше възмутена, жената от охранителната

компания беше кучка, а жена ми ме бе затруднила, най-накрая. Беше време да сложа край на този проклет ден. В момента можех да изтърпя компанията на една-единствена жена.

* * *

Го само ме погледна — стъписан, със стиснати устни и изтощен от жегата в дома на баща си — и ме сложи да седна на дивана, а после оповести, че ще приготи среднощна вечеря. Пет минути по-късно предпазливо пристъпваше към мен, понесла вечерята ми на стар поднос. От старите вечери в стил Дън: печено сирене и чипс, пластмасова чашка с...

— Не е безалкохолно — увери ме Го. — Бира е. Безалкохолното ми се стори твърде упадъчно.

— Много възпитателно и странно от твоя страна, Го.

— Утре ти ще готвиш.

— Дано да обичаш супа от консерва.

Тя седна на дивана до мен, открадна си чипс от чинията ми и попита твърде небрежно:

— Някакви предположения защо ченгетата ще ме питат дали Ейми все още е 36 размер?

— Боже, няма да се откажат и това си е!

— Това не те ли плаши? Сякаш са намерили дрехите й, или какво?

— Щяха да ме помоля да ги идентифицирам, нали така?

Тя се позамисли за момент с измъчено лице.

— Има смисъл — каза. Лицето й остана измъчено, докато не ме спипа, че я гледам, после се усмихна: — Да си намерим някой мач, съгласен ли си? Добре ли си?

— Добре съм. — Чувствах се ужасно, коремът ме болеше, психиката ми се сригваше. Може би беше някакъв ключ, който не можех да разбера, но изведнъж ме осени чувството, че пропускам нещо. Бях допуснал огромна грешка и тя щеше да бъде катастрофална. Може би се обаждаше съвестта ми, която дращеше по повърхността, измъкнала се от тайния си затвор.

Го намери някакъв мач по телевизията и през следващите десет минути говореше единствено за него, и то само когато не отпиваше от бирата си. Тя не обичаше печено сирене, затова си загребваше фъстъчено масло от буркана със солени бисквити. По време на рекламите каза:

— Ако имах член, щях да го начукам на фъстъченото масло. — И ме замери с трохички от крекерите.

— Мисля, че ако ти имаше член, щяха да се случват всякакви лоши неща.

После мачът продължи, нашите изоставаха с пет точки. При следващата реклама Го каза:

— Днес се обадох да променя абонаментния си план и песента, която пускат, докато изчакват да вдигна. Беше на Лайънъл Ричи... слушаш ли Лайънъл Ричи? Аз харесвам „Пени Лавър“, но песента не беше тази, а после се обади някаква жена и каза, че всички услуги за клиенти са в Батън Руж, което е странно, понеже тя нямаше акцент, обаче била отраснала в Ню Орлиънс, а малко известен факт е... как се казват хората от Орлиънс?... Орлеанци? Както и да е, те почти нямат акцент. Каза ми, че за моя пакет от услуги, пакет А...

Двамата с Го играехме тази игра, вдъхновена от майка ни, която имаше навика да разказва толкова безобразно скучни и безкрайни истории, че според сестра ми тайничко се е майтапела с нас. И вече почти десет години, когато двамата с Го стигнехме до затишие в разговора, един от нас подеваше разказ за ремонт на някакъв кухненски уред или за покупка на вещ на промоция. Го обаче беше поупорита от мен. Нейните истории се точеха плавно до безкрай — толкова дълго, че бяха истински досадни, а после изведнъж ставаха безумно смешни.

Сега беше подела някакъв разказ за лампичката в хладилника си и не даваше никакви признаци на колебание. Изпълни ме огромна признателност, наведох се над дивана и я целунах по бузата.

— Това за какво беше?

— Просто за благодарност.

Усетих как очите ми се пълнят със сълзи. Отместих поглед и примигнах, а тя каза:

— Та така, трябваше ми батерия ААА, която се оказа различна от транзисторна батерия, та се наложи да търся касовата бележка на

транзисторната батерия...

Мачът приключи. Нашите изгубиха. След това Го изключи звука на телевизора.

— Искаш ли да поговорим, или предпочиташ да се поразсееш още? Каквото кажеш.

— Лягай си, Го. Аз ще се повъртя. Може и да поспя, трябва да поспя.

— Искаш ли приспивателно? — Близначката ми упорито вярва в най-лесния начин. Никаква релаксираща музика, никакви природни звуци — вземаш хапче и се трупясваш.

— Не.

— В шкафчето са, ако си промениш намерението. Ако има подходящ момент за хапче за сън...

Повъртя се още малко край мен, после в стил Го изприпка по коридора — явно изобщо не ѝ се спеше, и затвори вратата на стаята си, понеже знаеше, че ще е най-добре да ме остави сам. Много хора не притежават тази дарба — да знаеш кога да се разкараш. Хората обичат да говорят, а аз никога не съм си паднал по това. Водя вътрешен монолог, но думите рядко достигат устните ми. Днес изглежда добре, казвам си, обаче, кой знае защо, не ми хрумва да го изрека на глас. Майка ми говореше, сестра ми говори. Свикнал съм да слушам. Затова се почувствах някак неловко да седя на дивана сам и да не говоря. Разлистих едно от списанията на Го, разходих се по каналите на телевизията и накрая се спрях на стар черно-бял филм — мъже с широкополи шапки си записваха нещо, докато красива домакиня обясняваше, че мъжът ѝ е във Фресно, което накара ченгетата да се спогледат многозначително и да кимнат. Помислих си за Бони и Гилпин и коремът ми се сви. В джоба ми мобилният ми за еднократна употреба издаде звук — имах съобщение: „Навън съм, отвори вратата“.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

20 февруари 2010 г.

Трябва просто да продължаваш напред, така казва мама Мо, а когато го казва — уверено, подчертавайки всяка дума, като че ли това наистина е осъществима житейска стратегия — клишетото престава да бъде просто думи и се превръща в нещо истинско. Безценно. Да продължаваш напред — именно! Мисля. Много ми харесва това в Средния запад: хората тук не превръщат нищо в огромен проблем. Дори смъртта. Мама Мо просто ще продължи напред, докато ракът не я победи, и тогава просто ще умре.

Така че си кротувам и се възползвам, доколкото мога, от една неприятна ситуация, и го казвам в буквалния смисъл, както правеше мама Мо. Кротувам си и си върша работата — карам Мо на прегледи и на химиотерапия. Сменям миризливата вода във вазата в стаята на бащата на Ник и нося бисквити на медицинските сестри, за да се грижат добре за него.

Опитвам се да извлека най-доброто от едно наистина неприятно положение, а то е неприятно най-вече защото моят съпруг, който ме доведе тук, който ме домъкна да сме близо до болните му родители, явно е изгубил всякакъв интерес и към мен, и към болните си родители.

Ник напълно е отписал баща си — дори не споменава името му. Знам, че при всяко обаждане от „Камфърт Хил“ се надява да му съобщят, че баща му е мъртъв. Колкото до Мо, Ник остана с нея само на едно вливане от химиотерапията и заяви, че не може да го понесе. Заяви, че мразел болниците, мразел болни хора, мразел бавното тиктакане на часовника, торбичката на системата, която капела бавно като гъста меласа. Просто не можел да го направи. А когато се опитах да го убедя, когато се помъчих да му вдъхна сили с нещо от сорта на „човек трябва да направи нужното“, той ми каза аз да го направя. И аз го направих. Разбира се, мама Мо поема вината заради него. Един ден седнахме, уж за да гледаме някаква романтична комедия на компютъра ми, но най-вече да си бъбрим, докато се изтече системата... съвсем

бавно... а когато храбрата героиня се спъна в някакъв диван, Мо се обърна към мен и каза:

— Не съди Ник твърде строго. Че не иска да прави това. Аз го разглезах — и как иначе... С това негово лице. Затова не умее да върши трудни неща. Но аз наистина нямам нищо против, Ейми.

— А би трябвало.

— Не е нужно Ник да доказва, че ме обича — каза тя и ме потупа по ръката. — Знам, че ме обича.

Възхищавам се на безусловната обич на Мо, наистина. Затова не ѝ казвам какво съм намерила в компютъра на Ник — предложението за книгата, за мемоарите на автор от манхатънско списание, който се връща към корените си в Мисури, за да се грижи за двамата си болни родители. Ник има всякакви странни неща в компютъра си и понякога не се сдържам и надниквам — подсказва ми какво се върти в главата на съпруга ми. Последно проверих какво е разглеждал в интернет: черни комедии, сайта на списанието, в което работеше, и едно проучване на река Мисисипи — дали е възможно човек да стигне с лодка от тук до Залива. Знам какво си представя — да плава по Мисисипи като Хък Фин и да напише статия за това. Ник винаги търси гледни точки.

Разглеждах всичко това, когато открих предложението за книга.

„Двоен живот: мемоари за края и началото“ много ще се хареса на поколението след бейби бума, което точно сега започва да усеща стреса и трудностите, свързани с грижите за болни родители. В „Двоен живот“ ще опиша:

— *все по-задълбочаващото се разбиране към болната психика на отчуждения си в миналото баща,*

— *болезненото си и принудително превръщане от безгрижен млад човек в глава на семейство, който трябва да се справи с предстоящата смърт на любимата си майка,*

— *негодуванието на манхатънската ми съпруга от това отклонение от предишния ѝ възшебен живот. Трябва да спомена, че съпругата ми е Ейми Елиът Дън, вдъхновила известната поредица бестселъри „Невероятната Ейми“.*

Предложението е останало недовършено, понеже Ник е проумял, че никога няма да разбере отчуждения си баща (който наистина е болен, но не толкова, че да си струва да го опишеш в книга; а и понеже Ник страни от всякакви задължения като „глава на семейство“; а и

понеже аз не давам воля на гнева си от новия живот. Да, малко съм разстроена, обаче това не е яростта, подходяща за книга. Съпругът ми години наред възхвалява емоционалната стабилност на хората от Средния запад: стоици, скромни, без никакви преструвки! Но те не са хора, подходящи за герои на мемоари. Представете си обложката: „Хората се държаха изключително добре и после умряха“. Въпреки това малко ме жегна: „негодуванието на манхатънската ми съпруга“. Наистина негодувам. Мисля си колко последователно прелестна е Морийн и се тревожа, че всъщност с Ник явно не сме един за друг. Че той ще е по-щастлив с жена, която би обожавала да се грижи за съпруга си и за дома. Не омаловажавам това умение — иска ми се да го притежавах. Искан ми се да се грижех повече за него, винаги да купувам любимата му паста за зъби, да знам кой номер ризи носи, да съм безусловно обичащата жена, чието най-голямо щастие е да направи мъжа си щастлив.

Известно време бях такава с Ник. Но това не можеше да продължи. Не съм самоотвержена. Единствено дете съм, както редовно изтъква Ник.

Но се старая. Продължавам, не спирам, а Ник пак търчи напред-назад като дете. Щастлив е, че отново се е върнал в своя полагащ му се по право палат от детството — свалил е пет килограма, има нова прическа, купил си е нови джинси, изглежда адски готино. Но аз го виждам само когато се прибира или излиза, все се прави, че бърза. Няма да ти хареса, все така ми отговаря, когато предлагам да отида с него, независимо накъде се е запътил. Точно както зарязва родителите си, когато вече нямаше нужда от тях, зарязва и мен, понеже не се вписвам в новия му живот. Ще трябва да се постарая, за да се почувствам удобно тук, а той не иска. Искан да си живее приятно.

Престани, престани, казвам си. Трябва да гледам на нещата от светлата им страна. Буквално. Трябва да извадя съпруга си от своите тъмни мисли и да хвърля върху него малко златиста весела светлина. Трябва да го обожавам, както правех преди. Просто ми се иска да бяхме по-равнопоставени. Толкова много мисли за Ник гъмжат в главата ми, че не се издържа: никникник! А когато си представя неговото съзнание, чувам името му като стеснително кристално издрънчаване веднъж, може би два пъти дневно, а после бързо утихва. Просто ми се иска той да мислеше за мен толкова, колкото аз за него.

Толкова ли е лошо? Вече дори не знам.

НИК ДЪН

Изчезнала от четири дни

Тя стоеше там, в оранжевата светлина на уличната лампа, по тънка лятна рокля и вълниста от влагата коса. Анди. Втурна се във входа, протегнала ръце към мен за прегръдка, а аз изсъсках: „Чакай, чакай!“, и затворих вратата, преди тя да се притисне до мен. Долепи буза към гърдите ми, а аз сложих дланта си върху голия ѝ гръб и затворих очи. Испитах странна смесица от облекчение и ужас — когато най-накрая преставаш да се чешеш и установяваш, че си пробил дупка в кожата си.

Имам любовница. Вече дойде моментът да ви кажа, че имам любовница, и вие да спрете да ме харесвате. Ако изобщо някога сте ме харесвали. Имам красива и млада, много млада любовница, която се казва Анди.

Знам. Лошо е.

— Скъпи, защо не ми се обади, мамка му? — попита тя, притиснала лицето си към мен.

— Знам, миличка, знам. Просто не можеш да си представиш. Беше кошмар. Как ме намери?

Тя продължи да се притиска към мен.

— Къщата ти беше тъмна, затова реших, че си у Го.

Анди познава навиците ми, познава любимите ми места. Заедно сме от известно време. Имам красива и много млада любовница и двамата сме заедно от известно време.

— Тревожех се за теб, Ник. Адски се тревожех. Седях в къщата на Мади, телевизорът беше пуснат и изведнъж виждам някакъв мъж, който изглежда като теб и говори за изчезналата си съпруга. И после си дадох сметка, че това наистина си ти. Представяш ли си колко се ужасих? А ти дори не се опита да се свържеш с мен.

— Обадих ти се.

— „Не казвай нищо, просто чакай, не казвай нищо, докато не поговорим.“ Това е заповед, не е обаждане.

— Почти не оставам сам, край мен винаги има хора. Родителите на Ейми, Го, полицията.

Вдъхнах мириса на косите ѝ.

— Ейми просто изчезна, така ли? — попита тя.

— Просто изчезна. — Дръпнах се от нея, седнах на дивана, а тя се настани до мен и притисна крак към моя. — Всъщност, изглежда, е отвлечена.

— Ник? Добре ли си?

Шоколадената ѝ коса се спускаше на вълни над брадичката, ключицата, гърдите и аз наблюдавах как един кичур потрепва в ритъм с дишането ѝ.

— Не, всъщност не съм. — Дадох ѝ знак да мълчи и посочих към коридора. — Сестра ми.

Седнахме един до друг пред работещия телевизор, на чийто екран мъжете с шапки извършваха арест. Усетих как тя пхва ръка в моята. Наведе се към мен, все едно се готвехме да гледаме филм като двама безгрижни ленивци, после придърпа лицето ми и ме целуна.

— Анди, не — прошепнах.

— Да. Нуждая се от теб. — Отново ме целуна, настани се в скута ми, памучната ѝ рокля се вдигна до коленете ѝ, един от чехлите ѝ падна на пода. — Ник, толкова се тревожех за теб. Трябва да почувствам ръцете ти по тялото си, само за това си мислех. Страх ме е.

Анди е телесно момиче, което не означава „всичко е свързано със секс“. Тя обича да прегръща, да докосва, да прокарва пръсти през косата ми или надолу по гърба и лекичко да ме одраска. Докосването ѝ носи утеха, вдъхва ѝ увереност. Да, добре, обича и секса. С едно бързо движение смъкна предницата на роклята си и постави дланите ми върху гърдите си. Животинската ми похот се разбуди.

Искам да те чукам — едва не го изрекох на глас. *Ти си ТОПЪЛ* — прошепна жена ми в ухото ми. Дръпнах се.

— Ник? — Долната ѝ устна беше влажна от слюнката ми. — Какво има? Не е ли наред всичко помежду ни? Заради Ейми ли?

Анди винаги ми се е струвала страшно млада — беше на двайсет и три, естествено, че е млада, но точно в този момент си дадох сметка колко абсурдно млада е, колко безотговорно, катастрофално млада е. Разрушително млада. Винаги се разтърсвах, когато чувах името на жена си от нейната уста. А тя го произнасяше често. Обичаше да

говорим за Ейми, като че ли Ейми е героиня от някакъв вечерен сериал. Анди никога не говореше за Ейми като за враг, представяше я като героиня. Задаваше въпроси, непрекъснато задаваше въпроси за съвместния ни живот, за Ейми: какво правехте заедно в Ню Йорк, какво правехте през уикендите? Устните ѝ изписаха смаяно „О“, когато ѝ казах, че сме ходили на опера. Ходили сте на опера? Тя как беше облечена? С дълга рокля ли? С наметка или с кожа? Ами бижутата, прическата? А също: Какви са приятелките на Ейми? За какво си говорехте? Каква беше Ейми, каква беше всъщност? Като момичето от книжките ли е — съвършена? Това беше любимата приказка за лека нощ на Анди — Ейми.

— Сестра ми е в съседната стая, скъпа. Не бива дори да си тук. Боже, адски искам да си тук, но наистина не биваше да идваш, скъпа. Докато не разберем с какво си имаме работа.

ТИ СИ БЛЕСТЯЩ, ТИ СИ ОСТРОУМЕН, ТИ СИ ТОПЪЛ. А сега ме целуни!

— Скъпи, в момента трябва да се погрижим да сме добре. Само от това имам нужда. — Тя отново се притисна към мен, топла и пищна. — Само от това имам нужда. Моля те, Ник, умирам от страх. Познавам те — знам, че в момента не искаш да говориш, и нямам нищо против. Но имам нужда... да бъдеш с мен.

И аз исках да я целуна, както я бях целунал онзи първи път — зъбите ни се докосваха, лицето ѝ беше наклонено към моето, косата ѝ гъделичкаше ръцете ми, мокра целувка с език, и аз мислех единствено за целувката, защото беше опасно да мисля за каквото и да било друго, освен за това колко е хубаво. Единственото нещо, което ме възпираше да я дръпна в спалнята сега, беше фактът, че съзнавах колко е нередно — още от самото начало беше нередно по най-различни начини, а сега беше станало и опасно.

А и заради Ейми. И заради Ейми, глас, който вече пет години превръщаше ухото ми в свой дом, гласът на съпругата ми, който не ме укоряваше, а отново звучеше мило. Никак не ми беше приятно, че три кратички бележки от нея са в състояние да ме накарат да се почувствам така, сантиментално и тежко.

Нямах абсолютно никакво право да съм сантиментален.

Анди се беше сгушила в мен и аз се зачудих дали полицията наблюдава къщата на Го, дали трябва да се ослушвам за почукване на

вратата. Имам много млада, много красива любовница.

Майка ми винаги ни повтаряше: ако се каните да направите нещо и се чудите дали е правилно, представете си го отпечатано във вестника, та всички да могат да го видят.

Ник Дън, работил преди като автор в списание, с все още наранена гордост заради уволнението си през 2010 година, се съгласява да преподава журналистика в общинския колеж на Картидж. Трийсет и пет годишният женен мъж тутакси се възползва от поста си, като започва знойна сексуална връзка със своя двацет и три годишна студентка.

Беше въплъщение на най-лошите страхове на всеки писател: клише.

А сега нека ви развеселя с още клишета: случи се постепенно. Никога не съм искал да нараня някого. Хлътнах повече, отколкото допусках. Но не беше само флирт. Беше нещо повече от тласък за егото ми. Наистина обичам Анди. Обичам я.

Курсът, който преподавам — „Как да започнем кариера в списание“ — се посещаваше от четиринайсет студенти с различни умения. Всичките момичета. Бих казал жени, но всъщност ми се струва, че момичета е фактически по-точно. Всички искаха да работят в списания. Не бяха смотани вестникарки, бяха лъскави момичета. Всички бяха гледали филми — представяха си как се вихрят из Манхатън с лате в едната ръка и с мобилен телефон в другата и очарователно счупват тока на дизайнерските си обувки, докато си спират такси, и падат в обятията на своята очарователна и обезоръжаваща сродна душа с обезоръжаващо небрежна прическа. Нямаха никаква представа колко глупав и невеж избор на специалност са направили. Възнамерявах да им го покажа, като използвам собственото си уволнение като нагледен пример. Но не исках да се превръщам в трагичен герой — представях си, че поднасям историята небрежно, шеговито, все едно е дреболия. Все едно така просто имам повече време да работя над романа си.

Но през първия учебен час се наложи да отговоря на толкова много уплашени въпроси и се превърнах в такъв надут дърдорко, че просто не бях в състояние да им разкажа истинската история: как ме повикаха в кабинета на редактора за втората вълна уволнения, как изминах този обречен път покрай редиците тесни кабинки и под

вперените в мен погледи като в осъден на смърт, а аз все още се надявах, че ще ми кажат нещо различно — например че списанието се нуждае от мен повече от всякога... Да, мислех, че ще бъде насърчителна реч, призоваваща реч, обаче не, вместо това шефът ми каза: „Допускам, че за жалост се досещаш защо те повиках“, триейки очите си под очилата, за да ми покаже колко изморен и потиснат е.

Исках да се чувствам като готин и лъскав писател, затова не разказах на студентите си за своя провал. Казах им, че болест в семейството е наложила да насоча вниманието си насам, което си беше истина, убеждавах сам себе си, чистата истина, героичната истина. А красивата Анди с луничките седеше на няколко метра пред мен, с раздалечените си сини очи под шоколадовата вълниста коса, с леко разтворени плътни устни, невероятно големи, с истински гърди и дълги тънки крака и ръце — непознато сексапилно момиче като кукла, съвсем различно от моята елегантна и аристократична съпруга — и излъчваше телесна топлина и ухание на лавандула, тракаше бележки на лаптопа си и задаваше с дрезгавия си глас въпроси като: „Как убеждавате източника си да ви се довери, да се отвори пред вас?“. А аз се запитах: Откъде се взе това момиче, по дяволите? Някаква шега ли е?

Сигурно се питате защо. Седем години бях верен на Ейми. Тръгвах си от бара по-рано, ако някоя жена започване да флиртува прекалено, ако докосването ѝ започнеше да ми харесва прекалено. Не бях склонен да изневерявам. Не харесвам хората, които мамят — безчестни, лишени от уважение, разглезени. Никога не съм се поддавал на такова нещо. Но това беше навремето, когато бях щастлив. Не ми се иска да вярвам, че отговорът е толкова лесен, но аз бях щастлив, цял живот, после вече не бях. И се появи Анди, която оставаше след часовете и ми задаваше въпроси за мен самия, които Ейми не задаваше, поне напоследък. Караше ме да се чувствам като човек със стойност, а не като идиота, изгубил работата си, като тъпака, който забравя да свали седалката на тоалетната чиния, като непохватника, който никога нищо не прави както трябва. Един ден Анди ми купи ябълка. „Червена превъзходна“ (така бих озаглавил романа за връзката ни, ако го напишех някога). Помоли ме да хвърля поглед на статията ѝ. Беше очерк за стриптийзърка от Сейнт Луис и звучеше като история от форума на „Пентхаус“, а докато аз четях, Анди започна да яде

ябълка, привела се над рамото ми с влажни от плодов сок устни, а аз си помислих: „Мили боже, това момиче се опитва да ме съблазни“, глупашки шокиран като някакъв застаряващ Бенджамин Брадок.

И успя. Започнах да мисля за нея като за бягство, като за възможност. Като за вариант. Прибирах се у дома, намирах Ейми, свита на кълбо на дивана, вперила поглед в стената, мълчалива, никога не ме заговаряше първа, винаги чакаше и водеше някаква постоянна игра на разчупване на леда, на несекващо интелектуално предизвикателство — какво ще направи Ейми щастлива днес? А аз си мислех: Анди не би постъпила така. Като че ли я познавах. Анди би се засмяла на тази шега, на Анди би ѝ харесала тази история. Анди беше мила, красива, едрогърда ирландка от родния ми град, непретенциозна и весела. Анди седеше на първия ред в часовете ми и изглеждаше мека, заинтересувана.

Когато мислех за Анди, не ме болеше коремът, както когато се замислех за жена си — постоянния ужас от прибирането у дома, където не бях добре дошъл.

Започнах да си представям как може да се случи. Закопнях за нейното докосване — да, така стана, като в сантиментална песен от осемдесетте години, копнеех за нейното докосване, всъщност копнеех за каквото и да е докосване, понеже жена ми избягваше моето: у дома се стрелкаше край мен като риба, бягаше някъде далеч в кухнята или на стълбите. Гледахме заедно телевизия мълчаливо на двуместния си диван, самотни, все едно сме на два отделни сала. В леглото тя се обръщаше с гръб към мен и избутваше завивките и чаршафите между нас. Веднъж се събудих през нощта и понеже знаех, че спи, смъкнах съвсем мъничко презрамката ѝ и притиснах буза към голото ѝ рамо. Тази нощ не можах да заспя повече, затова просто се отворих от себе си. Станах от леглото и мастурбирах под душа, като си представях Ейми, страстния ѝ поглед някога, полупритворените ѝ лунни очи, които ме караха да се чувствам видян. След това седнах на ваната и погледнах към сифона през капчиците вода. Пенисът ми лежеше жалък върху лявото ми бедро като дребно животинче, изхвърлено от водата на сушата. Седнах на дъното на ваната унижен и се помъчих да не се разплача.

* * *

Така стана. Като странен и внезапен снеговалеж през април. Не през април тази година, а миналата. Работех в бара сам, понеже Го беше с мама, редувахме се да не работим, да оставаме у дома при мама и да гледаме отвратителни предавания по телевизията. Майка ни гаснеше бързо, нямаше да издържи дори година.

Всъщност в момента се чувствах добре — мама и Го бяха у дома и гледаха филм с Анет Фуничело, в бара имаше приятна оживена вечер, една от онези, когато всички сякаш са имали приятен ден. Красивите момичета се държаха добре с грозните момчета. Хората черпеха непознати просто ей така. Беше празнично. Вечерта приключи неусетно, време беше да затварям и всички да си тръгват. Точно се канех да заключа вратата, когато Анди я отвори с размах, влезе вътре и едва не ме събори, а аз усетих леко сладникавия ѝ дъх на бира и мириса на дървесен пушек от косата ѝ. Спрях за онзи смайващ миг, когато се опитваш да възприемеш някого, когото си виждал само в една обстановка, а сега го поставяш в нов контекст. Анди в бара. Добре. Тя се засмя и ме бутна обратно вътре.

— Идвам от най-отвратителната среща в живота си, така че трябва да пийнеш с мен.

Снежинки се събираха в тъмните вълни на косата ѝ, сладките ѝ лунички блещукаха, бузите ѝ бяха силно порозовели, все едно някой я беше шамаросал. Има страхотен глас, като на пухкаво пате, който зазвучава нелепо мило, а накрая е адски секси.

— Моля те, Ник, трябва да прогоня от устата си вкуса от отвратителната среща.

Пошегува се, не помня точно как, но си спомням, че двамата се засмяхме и аз си помислих какво огромно облекчение е да бъда с жена и да чувам смеха ѝ. Беше облечена с джинси и кашмирен пуловер с остро деколте — тя е от жените, които изглеждат по-добре с джинси, отколкото с рокля. Лицето ѝ, тялото ѝ са приятно непретенциозни. Заех мястото си зад бара, а тя се настани на едно високо столче и очите ѝ се плъзнаха по бутилките с алкохол зад мен.

— Какво да бъде, госпожице?

— Изненадай ме — каза тя.

— Бууу! — излетя от издадените ми напред като за целувка устни.

— Сега ме изненадай с питие. — Тя се приведе напред, опря гърди върху бара и те се повдигнаха нагоре. Носеше медальон на тънка златна верижка и висулката се плъзна между гърдите ѝ под пуловера. Не бъди такъв, помислих си. Не се превръщай в някой от онези типове, които се чудят къде точно се намира висулката.

— Какво обичаш? — попитах.

— Каквото и да ми дадеш, ще ми хареса.

Точно тази реплика ме спечели — беше толкова простичко. Мисълта, че мога да направя нещо, което ще достави радост на тази жена, и всичко ще бъде лесно. „Каквото и да ми дадеш, ще ми хареса.“ Заля ме мощна вълна от облекчение. В този момент осъзнах, че вече не обичам Ейми.

Вече не обичам жена си, помислих си, обърнах се и взех две чаши. Нито дори мъничко, цялата ми любов е изтрита, аз съм безукорно чист. Приготвих любимия си коктейл — „Коледна сутрин“ с горещо кафе и студен ментов шнапс. Изпих един с Анди, а когато тя потръпна и се засмя — с онзи свой открит и шумен смях — отново напълних чашите. Пихме около час след края на работното време и аз споменах думата „съпруга“ три пъти, понеже гледах Анди и си представях как сваля дрехите си. Като предупреждение за нея, поне това — имам съпруга. Прави с тази информация каквото искаш.

Тя седеше пред мен, облегнала брадичка върху ръцете си, и се усмихваше.

— Ще ме изпратиш ли? — попита. Беше споменавала, че живее близо до центъра на града, че трябва някоя вечер да се отбие в бара да каже здрасти. Мислено бях подготвен. Много пъти бях прекосявал няколкото пресечки до обикновените тухлени блокове, където беше апартаментът ѝ. Затова, когато тръгнах да я изпращам, не ми се стори необичайно — не чух предупредителното звънче, че така не бива, че ние не правим така.

Изпратих я до вкъщи срещу вятъра, навсякъде хвърчеше сняг, помогнах ѝ веднъж да нагласи плетения си червен шал, после ѝ помогнах още веднъж и на третия път вече я загръщах с шала както трябва и лицата ни бяха съвсем близо, бузите ѝ бяха порозовели като след коледно спускане с шейна. Беше нещо, което не би могло да се

случи през сто други ноци, но онази ноц се оказа напълно възможно. Разговорът, алкохолът, бурята, шалът.

Награбихме се едновременно, аз я притиснах до едно дърво за опора, тънките клони стовариха върху нас сняг — смайващо комичен момент, който събуди в мен още по-силно желание да я докосна, да докосна всичко наведнъж, да плъзна едната си ръка нагоре под пуловера ѝ, а другата — между краката ѝ. И тя да ми позволи.

Анди се дръпна от мен, зъбите ѝ тракаха.

— Качи се горе.

Спрях.

— Качи се горе с мен — повтори тя. — Искам да бъда с теб.

* * *

Сексът не беше чак страхотен, не и първия път. Телата ни бяха привикнали с различен ритъм, не успяхме да се усетим напълно, а и понеже отдавна не бях прониквал в жена, свърших пръв, бързо, и продължих да се движа в нея още трийсет изключително важни секунди, колкото да се погрижа и за нея, преди съвсем да омекна.

Беше хубаво, но разочароващо, неоргазмено — сигурно така се чувстват момичетата, когато най-сетне се разделят с девствеността си — *Е, това ли е цялата дандания?* Обаче ми хареса как тя се уви около мен, хареса ми и това, че е точно толкова мека, колкото си представях. Нова кожа. Млада, помислих си позорно и си представих Ейми, която все се мажеше с лосиони, седеше в леглото и сърдито се цапотеше.

Отидох в банята ѝ, изпиках се, огледах се в огледалото и се накарах да го кажа: „Ти изневери. Не издържа едно от най-основните изпитания за един мъж“. А когато това не ме обезпокои, си казах: „Ти наистина не си свестен човек“.

Ужасяващото беше, че ако сексът беше шеметен, това може би щеше да си остане единствената ми изневяра. Но той беше просто приличен, аз вече бях изневерил, не можех да допусна да се превърна в неверник заради нещо посредствено. Затова бях сигурен, че ще има и друг път. Не си обещах повече никога да не го правя. А следващия път беше много-много хубаво, а по-следващия беше страхотно. Скоро Анди се превърна във физическия контрапункт на всичко, което

представляваше Ейми. Тя се смееше и разсмиваше и мен, не бързаше да ми противоречи или да се съмнява в мен. Никога не ми се караше. С нея беше лесно. Беше адски лесно. И аз си казах: любовта събужда желанието да бъдеш по-добър човек, така е. Но може би истинската любов ти позволява и просто да бъдеш такъв, какъвто си.

Щях да кажа на Ейми. Знаех, че трябва да го направя. А продължавах да не ѝ казвам месеци наред. А после още месеци. Най-вече от страх. Не можех да понеса разговора, обясненията, които трябваше да дам. Не можех да си представя, че ще се наложи да обсъждам развода с Ранд и с Мерибет, понеже те несъмнено щяха да се намесят в цялата история. Но всъщност отчасти се дължеше на силния ми прагматизъм — беше нелепо до каква степен мога да бъда практичен (за свое удобство). Не поисках развод отчасти защото барът, който отворихме с Го, беше финансиран с парите на Ейми. На практика тя беше собственикът и със сигурност щеше да си го вземе. А аз не можех да понеса да гледам как близначката ми се опитва храбро да посрещне факта, че е изгубила още няколко години от живота си. Затова продължавах просто да се нося по течението на това нещастно положение, допускайки, че в даден момент Ейми ще поеме инициативата, че ще поиска развод и аз ще се измъкна като свестен тип.

Желанието ми да се измъкна от това положение без никаква вина беше достойно за презрение. А колкото по-презряно същество ставах, толкова по-силно копнеех за Анди, която знаеше, че не съм толкова лош, колкото би изглеждало, ако историята ми бъде публикувана във вестника, за да я прочетат хората. Ейми ще се разведе с теб, повтарях си. Няма да допусне още дълго да продължава така. Но когато пролетта отмина, дойде лятото, после есента, после зимата и аз се превърнах в мъж, който изневерява през всеки сезон — измамник с приятно нетърпелива любовница. Стана ясно, че нещо трябва да се предприеме.

— Аз те обичам, Ник — каза Анди сега, някак сюрреалистично, на канапето на сестра ми. — Каквото и да се случи. Наистина не знам какво друго да кажа, чувствам се много... — безпомощно вдигна тя ръце. — Глупаво.

— Недей да се чувстваш глупаво. И аз не знам какво да кажа. Няма нищо за казване.

— Можеш да кажеш, че ще ме обичаш каквото и да се случи.

А аз си помислих: вече не мога да изрека тези думи на глас. Казвал ги бях един-два пъти, промърморени тихичко във врата ѝ, обзет от носталгия по нещо. Но думите си бяха там, на показ беше и много повече. Тогава се замислих за следата, която бяхме оставили, за напрегнатата ни полутайна любовна история, за която не се бях притеснявал достатъчно. Ако в сградата ѝ имаше охранителни камери, бяха ме записали. Бях купил телефон за еднократна употреба само за да говоря с нея, но съобщенията на гласовата поща и есемесите бяха в паметта на нейния съвсем редовен мобилен телефон. Бях ѝ написал мръснишка валентинка, която вече си представях по новините. И още нещо: Анди беше на двацет и три. Допусках, че моите думи, гласът ми и дори снимките ми са запечатани на всякакви нейни електронни устройства. Една вечер прегледах снимките в телефона ѝ — ревнив, любопитен, обсебващ — и видях много снимки на нейни бивши гаджета, гордо усмихнати в леглото, затова реших, че в даден момент сигурно ще се присъединя към клуба — дори ми се искаше да се присъединя към клуба — и по някаква причина това не ме притесни, макар че такава снимка можеше да бъде изпратена на един милион души само за няколко броени отмъстителни секунди.

— Положението е адски странно, Анди. Просто те моля да бъдеш търпелива.

Тя се дръпна от мен.

— Не можеш да кажеш, че ще ме обичаш каквото и да се случи, така ли?

— Обичам те, Анди, наистина. — Погледнах я в очите. Сега беше опасно да кажа „обичам те“, но беше опасно и да не го кажа.

— Тогава ме чукай — прошепна тя. И дръпна колана ми.

— В момента трябва много да внимаваме... За мен ще е адски зле, ако полицията научи за нас. Повече от зле.

— За това ли се тревожиш?

— Аз съм съпругът на изчезнала жена и имам тайна... приятелка. Да, изглежда престъпно.

— Както го представяш, изглежда гнусно. — Гърдите ѝ още бяха голи.

— Хората не ни познават, Анди. На тях наистина ще им се стори гнусно.

— Добре, като в лош филм ноар.

Усмихна се. Аз бях обяснил на Анди какво представлява жанрът ноар — „Големият сън“ с Богарт, „Двойна застраховка“, всички класики. Това беше едно от нещата, които най-много ми харесваха във връзката ни — можех да я уча на разни работи.

— Защо просто не кажем на полицията? — попита тя. — Няма ли да е по-добре...

— Не, Анди, дори не си го помисляй. Не.

— Но те ще разберат...

— Откъде? Откъде ще разберат? Казвала ли си на някого за нас, скъпа?

Тя ме погледна неспокойно. Вдигна лятната си рокля. Почувствах се зле: не си беше представяла, че нощта ще мине така. Радваше се, че ме вижда, представяла си беше страстна среща, физически ренесанс, а аз гледах само как да си спася задника.

— Скъпа, извинявай, но наистина трябва да знам — настоях.

— Не по име.

— Как така не по име?

— Искам да кажа — дръпна тя роклята си догоре, — приятелите ми и майка ми знаят, че се срещам с някого, но не знаят как се казва.

— Не си ме описвала, нали? — попитах по-настойчиво, отколкото ми се искаше, но имах усещането, че крепя таван, който се срутва. — Двама знаят за нас, Анди — ти и аз. Ако искаш да ми помогнеш, ако ме обичаш, ще останем да си знаем само ние двамата и полицията никога няма да разбере.

Тя плъзна пръст по ластика на боксерките ми.

— Ами ако никога не намерят Ейми?

— Ти и аз ще бъдем заедно, Анди, каквото и да се случи. Но само ако внимаваме. Ако не внимаваме, има вероятност... Положението е толкова сериозно, че може и да отида в затвора.

— Може да е избягала с някого — каза тя и облегна буза на рамото ми. — Може би...

Усещах как момичешкият ѝ мозък работи усилено, как превръща Ейми и нейното изчезване в повърхностен безсъдържателен роман, пренебрегвайки всяка реалност, която не се връзва с фабулата.

— Не е избягала. Много по-сериозно е от това. — Повдигнах с пръст брадичката ѝ, за да ме погледне. — Анди? Искам да приемеш

тази история много сериозно, ясно?

— Разбира се, че я приемам сериозно. Но искам да мога по-често да говоря с теб. Да те виждам. Откачам, Ник.

— Засега трябва да се сдържаме. — Стиснах раменете ѝ, за да ме погледне. — Съпругата ми е изчезнала, Анди.

— Но ти дори не...

Знаех какво ще каже — дори не я обичаш — но беше достатъчно умна да спре дотук.

Прегърна ме.

— Виж, не искам да се караме. Знам, че те е грижа за Ейми и че сигурно си много притеснен. Аз също се тревожа. Знам, че си под голямо... неопишимо напрежение. Нямам нищо против да съм още подискретна от преди — ако изобщо е възможно. Но помни, това засяга и мен. Трябва да те чувам. Веднъж на ден. Просто ми се обаждай, когато можеш, дори да е за две секунди, за да чуя гласа ти. Веднъж на ден, Ник. Всеки ден. Иначе ще полудея. Ще откача.

Тя се изправи и ме дръпна към вратата.

— Дори няма да те помоля да ме изпратиш до колата — каза. — Само ме целуни.

— Отпред ли си паркирала? — попитах със свито сърце.

— По-надолу по улицата.

Целунах я, много нежно.

— Обичам те — каза тя, а аз целунах шията ѝ, промърморих нещо в отговор и се шмугнах зад вратата, щом тя я отвори да си ходи.

Когато се обърнах, Го стоеше в дневната. Със зяпнала уста, слисана, но всяка друга част от тялото ѝ изразяваше ярост: ръце на кръста, извити вежди.

— Ник. Проклет идиот!

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

26 май 2011 г.

Голяма идиотка съм. Понякога се гледам и си казвам: нищо чудно, че Ник ме смята за нелепа, фриволна и разглезена в сравнение с майка си. Морийн умира. Тя крие болестта си зад широки усмивки и широки бродирани спортни горнища и на всеки въпрос за здравето си отговаря: „О, аз съм добре, но ти как си, скъпа?“. Мо умира, но не го признава, още не. Вчера ми се обади сутринта и ме попита дали искам да отида на излет с нея и приятелките ѝ — когато е добре, гледа да стои колкото може по-дълго навън — и аз се съгласявам веднага, макар да знам, че няма да правят нищо интересно за мен: ще играят карти, ще свършат нещо в църквата, най-често подреждат.

— Ще те вземем след петнайсет минути — казва ми. — Облечи нещо с къси ръкави.

Чистене. Сигурно ще е свързано с чистене. Нещо, което ще ме омаже до лактите. Обличам риза с къси ръкави и точно след петнайсет минути отварям вратата на Морийн, плешива под плетената си шапка — киска се за нещо с трите си приятелки. Всички носят еднакви фланелки с апликация, звънчета и панделки — на гърдите им се мъдри надпис „ПлазМамас“.

Решавам, че са основали вокална група. Но после всички се качваме в стария крайслер на Джойс — много стар, с една цяла предна седалка, бабешка кола, която мирише на женски цигари — и весело подкарваме към центъра за кръводаряване.

— Ние сме във вторник и петък — обяснява Джойс, гледайки към мен в огледалото за обратно виждане.

— А! — казвам. Как иначе да отговоря? О, това са страхотни дни за кръвна плазма!

— Можеш да даваш два пъти седмично — пояснява Морийн и звънчетата на ризата ѝ издрънчават. — Първия път получаваш двайсет долара, втория — трийсет. Затова всички днес са в толкова хубаво настроение.

— Много ще ти хареса — уверява ме Джойс. — Всички седят и си говорят като в козметичен салон.

Морийн ме стисва за ръката и тихо казва:

— Аз вече не мога да давам, но си помислих, че ти ще ме заместиш. Не е лош начин да припечелиш нещичко — жената трябва да си има малко свои пари.

Преглъщам един пристъп на гняв: някога си имах немалко свои пари, но ги дадох на сина ти.

Мършав мъж с възтясно джинсово яке се навърта из паркинга като улично куче. Вътре обаче е чисто. Добре осветено, мирише на бор, с християнски плакати по стените — гълъби и лека мъгла. Обаче аз знам, че не мога да го направя. Игли. Кръв. И двете ни ги понасям. Нямам други фобии, но тези са страшно силни — припадам дори когато се порежа на хартия.

Не понасям никакво нараняване на кожата: ожулване, пробиване, рязане. Когато ходя с Морийн на химиотерапията, никога не гледам, докато пъхват иглата.

— Здравей, Кейлийс! — провиква се Морийн, когато влизаме, и една пълна чернокожа жена с някакво подобие на медицинска униформа отговаря:

— Здравсти, Морийн? Как се чувстваш?

— О, аз съм добре, а ти как си?

— Откога го правите? — питам я.

— Почти година — отговаря Морийн. — Кейлийс е любимка на всички, изобщо не усещаш как те боцка. Кое то за мен е много добре, понеже вените ми на нищо не приличат. — Навива ръкавите си и ми показва сините си вени като въжета. Когато се запознах с Мо, тя беше дебела, но вече не е. Странно, но всъщност изглеждаше по-добре пълна. — Пипни някоя да видиш.

Озъртам се с надеждата Кейлийс да ни въведе вътре.

— Хайде, пипни.

Докосвам вената с върха на пръста си и усещам как тя ми се изплъзва отдолу. Залива ме топлина.

— Значи това е новото ни попълнение? — пита Кейлийс, внезапно озвала се до мен. — Морийн постоянно се хвали с теб. Такаааа, ще трябва да попълниш някои документи...

— Съжалявам, не мога. Не понасям игли и кръв. Имам сериозна фобия. Буквално не мога да го направя.

Давам си сметка, че днес не съм хапвала нищо, и ми се завива свят. Вратът ми отмалява.

— Всичко тук е много хигиенично, в добри ръце си — уверява ме Кейлийс.

— Не е там работата, честна дума. Никога не съм давала кръв. Лекарят ми се сърди, понеже не мога да си направя дори годишните кръвни изследвания, за да провери холестерола ми.

Затова после чакам. Минават два часа, през които Вики и Джойс са свързани с някакви боботеци машини. Сякаш изпразват телата им. Дори са им маркирали пръстите, за да не дават кръв повече от два пъти седмично — знаците се виждат под една лилава лампа.

— Като във филм за Джеймс Бонд — отбелязва Вики и всички се кискат. Морийн тананика темата от филма (струва ми се), а Джойс свива пръстите на ръката си като пистолет.

— Ей, бабушкери, не може ли поне веднъж да сте тихички — обажда се белокоса жена през четири стола. Надвесва се над полегналите тела на трима мазни мъже — със синьо-зелени татуировки, поникнала брада, точно такива мъже си представям като кръводарители — и размахва пръста на свободната си ръка.

— Мери! Мислех, че ще идваш утре!

— Така смятах, обаче помощите ми за безработни ще пристигнат чак другата седмица, а ми беше останала само кутия зърнена закуска и една консерва царевица.

Всички се смеят, все едно е забавно да умираш от глад — този град понякога е нетърпим, толкова отчаян и в пълно отрицание на случващото се. Прилошава ми от пенещата се кръв, от дългите пластмасови тръбички между апаратите и телата, от това обработване на хората. Където и погледна, пред очите ми има кръв. Тъмна, почти пурпурна.

Отивам в тоалетната и плискам лицето си със студена вода. Правя две крачки и ушите ми оглушават, очите ми виждат като през две дупчици, чувам ударите на сърцето си, бушуването на собствената си кръв, и докато падам, казвам:

— О, съжалявам!

Почти не помня как сме се върнали. Морийн ме настанява в леглото, носи ми чаша ябълков сок и купа със супа. Опитваме да звъннем на Ник. Го казва, че той не е в бара, а не вдига мобилния си.

Този човек просто изчезва.

— И като момче си беше такъв — обича да скита — казва Морийн. — Нямаше по-неприятно нещо за него от наказанието да не напуска стаята си. — Тя ми слага студен компрес на челото, а дъхът ѝ мирише остро на аспириин. — Сега си почивай. Аз ще продължа да му звъня, докато не го намеря и не му кажа да се прибира.

Когато Ник се прибира, вече спя. Събуждам се и го чувам да си взема душ, поглеждам часовника и установявам, че е един и четири. Явно все пак е отишъл в бара — обича да си взема душ след работа, да отмие от кожата си миризмата на бира и на солени пуканки. (Така казва.)

Пъхва се в леглото и когато се обръщам към него с отворени очи, се смайва, че съм будна.

— От часове се опитваме да се свържем с теб.

— Батерията ми беше паднала. Припаднала си?

— Нали батерията ти беше паднала?

Замълчава и аз разбирам, че ще ме излъже. Най-ужасното чувство: когато трябва просто да чакаш и да се приготвиш за лъжата. Ник е старомоден, нуждае се от свободата си, не обича да дава обяснения. Ако е планирал нещо с момчетата, ще изчака и едва час преди играта на покер ще ми подметне нехайно: „Ей, тази вечер мисля да поиграя покер с момчетата, нали нямаш нищо против?“, а ако аз съм направила други планове, ще бъда лошата.

Не е хубаво да си жената, която не пуска мъжа си да играе покер — надали ти се иска да си заядливката с ролки в косата и точилка в ръка. Затова преглъщаш разочарованието си и се съгласяваш. Той не го прави нарочно, за да се държи зле, просто така е възпитан. Баща му винаги е правил каквото му скимне, а майка му го е търпяла. Докато не се развела с него. Ник започва да ми пробутва лъжливото си обяснение, а аз дори не го слушам.

НИК ДЪН

Изчезнала от пет дни

Облегнах се на вратата. Още долавях уханието на Анди и исках да задържа този миг, за да мога сега, след като тя си тръгна, да се наслажда още мъничко на мисълта за нея. На лавандуловия ѝ шампоан, на лавандуловия ѝ лосион. Лавандула за късмет, обясни ми тя веднъж. Имам нужда от късмет.

— На колко години е? — пита Го с ръце на кръста.

— Това ли е най-важното?

— На колко години е, Ник?

— На двайсет и три.

— На двайсет и три. Блестящо.

— Го, недей...

— Ник, даваш ли си сметка колко си откачен? — пита тя с ръце на кръста. — Откачен и тъп? — Последната дума — детинска дума — ме удря силно, все едно отново съм десетгодишен.

— Положението не е идеално — признавам тихо.

— Идеално положение ли! Ти си... ти изневеряваш, Ник! Какво става с теб? Винаги си бил от добрите. Или аз открай време съм идиотка?

— Не — погледнах към вратата, към същото място, където гледах като малък, когато ме караше да седна на дивана и ми казваше, че съм способен да се държа по-добре, не както току-що се бях държал.

— Ти си мъж, който изневерява на жена си — това не можеш да го поправиш — каза Го. — Боже, дори татко не изневеряваше. Ти си толкова... жена ти е изчезнала, Ейми е бог знае къде, а ти се забавляваш с тази малка...

— Го, много ми е забавна тази нова версия на историята, в която ти си на страната на Ейми. Никога не си я харесвала, още от самото начало, а откакто се случи всичко това, сякаш...

— Съчувствам на изчезналата ти съпруга, Ник. Загрижена съм. Да, така е. Помниш ли, когато ти казах, че се държиш странно?

Поведението ти... е налудничаво.

Тя закри из стаята, дъвчейки нокътя си.

— Полицията ще научи за това, а аз дори не знам... — каза тя. — Ужасно съм уплашена, Ник. За пръв път наистина съм уплашена за теб. Не мога да повярвам, че още не са научили. Сигурно ще извадят разпечатки на разговорите ти.

— Говоря от телефон за еднократна употреба.

Тя се стъписа.

— Още по-зле. Това е като... умисъл.

— Умишлена изневяра, Го. Да, виновен съм в това.

Тя замълча за секунда, отпусна се тежко на дивана, за да осмисли всичко. Честно казано, изпитах облекчение, че го научи.

— От колко време? — попита тя.

— Малко повече от година. — Накарах се да вдигна очи от пода и да погледна право в нея.

— Повече от година? И не си ми казал.

— Страхувах се, че ще ми кажеш да престана. Че ще си помислиш лоши неща за мен и тогава ще трябва да спра. А не исках. Нещата с Ейми...

— Повече от година — повтори Го. — А аз нищо не заподозрях. Осем хиляди пиянски разговора, а ти не ми се довери достатъчно, за да ми кажеш... Не знаех, че си способен на това — да скриеш изцяло нещо от мен.

— Само това.

Го сви рамене — как да ти вярвам сега?

— Обичаш ли я? — Помъчи се въпросът да прозвучи шеговито, за да ми покаже колко слабо вероятно е да е вярно.

— Да. Наистина ми се струва, че я обичам. Обичам я.

— Съзнаваш ли, че ако наистина излизаш с нея, ако се виждате редовно, ако живееш с нея, тя ще открие у теб същите недостатъци? Ще забележи неща, които ще я подлудяват. Ще има изисквания, които няма да ти харесват. Ще ти се ядосва?

— Не съм на десет, Го. Знам как се развиват връзките.

Тя отново сви рамене — нима?

— Трябва ни адвокат — заяви Го. — Добър адвокат с пиар умения, понеже... телевизиите, някои кабелни програми, душат

наоколо. Трябва да се погрижим медиите да не те превърнат в противен любовчия, защото ако това се случи... Тогава край.

— Това е малко крайно. — Обикновено се съгласявам с нея, но не можех да понеса да слушам тези думи от Го. Трябваше да ги опровергая.

— Ник, положението е сериозно. Ще се обадя тук-там.

— Както искаш, ако така ще се почувстваш по-добре.

Тя бучна два твърди пръста в гърдите ми.

— Не се дръж така с мен, Ланс. „О, момичетата все преувеличават.“ Това са глупости. Загазил си, приятел. Извади си главата от пясъка и започни да ми помагаш да оправим нещата.

Под ризата усещах мястото, където ме мушна с пръст, дълго след като хапчето я унесе и тя, слава богу, си легна.

* * *

Сънувах Ейми: пълзеше по пода на кухнята на четири крака и се опитваше да се добере до задната врата, но не виждаше нищо заради кръвта и се движеше много бавно, твърде бавно. Красивата ѝ глава беше странно обезобразена, вдлъбната отдясно. От един дълъг кичур капеше кръв, Ейми стенеше моето име.

Събудих се и осъзнах, че е време да се прибера у дома. Трябваше да огледам мястото — местопрестъплението — трябваше да се изправя пред него.

Го беше тръгнала, колата ѝ я нямаше. Озърнах се за бележка някъде на открито, та тъпият ѝ брат да я прочете: „Днес колата ми трябва, вземи колата на мама!“, с ключ до нея и стрелка към ключа, обаче не намерих нищо такова — явно още ми беше бясна. Сам намерих ключовете от колата на мама на кукичка до стария телефон на стената и подкарах нейната тойота „Камри“ към вкъщи.

Никой не беше излязъл на жегата. Кварталът ни беше пуст и самотен като в деня, когато изчезна Ейми. Пристъпих през прага и се накарах да си поема въздух. Странно, че толкова нова къща може да изглежда като обитавана от привидения, и то не по романтичния начин от викторианските романи, а наистина злоецо, отвратително. Къща с история, а е само на три години. Криминалистите бяха огледали всичко

— всички повърхности бяха поръсени с нещо, лепкави и изцапани. Седнах на дивана и ме лъхна непознат мирис — на пикантен афтършейв. Макар да беше топло, отворих прозорците, за да влезе малко въздух. Блийкър изтича надолу по стълбите, взех го и го погалих, докато не замърка. Някой полицай му беше напълнил купичката. Мил жест, след като бяха преобърнали къщата наопаки. Внимателно оставих котарака на долното стъпало, после се качих до спалнята и разкопчах ризата си. Легнах направо на леглото и зарових лице във възглавницата си — същата тъмносиня възглавница, в която се бях взирал в деня на годишнината ни.

Телефонът ми звънна. Го. Вдигнах.

— Ще повтарят шоуто на Елън Абът от снощи. За Ейми е. И за теб. Изглежда зле. Искаш ли да дойда?

— Не, ще го гледам сам, благодаря.

И двамата замълчахме и зачакахме другия да се извини.

— Добре, ще говорим после.

Шоуто на Елън Абът е предаване по кабела, което се занимава с изчезнали или убити жени, а звездата му е неизменно гневната водеща — бивш прокурор и защитник на гражданските права. Предаването започна с Елън, с прическа и гланц за устни, вперила гневен поглед към камерата, докато описваше Ейми: „Тази вечер: изчезването на красива млада жена, вдъхновила написването на поредицата книги «Невероятната Ейми». Домът ѝ е в безпорядък. Съпругът ѝ е Ланс Никълъс Дън, безработен писател, в момента собственик на бар, който е купил с парите на жена си. Искате ли да разберете колко беше притеснен той? Следващите кадри са направени след изчезването на жена му на 5 юли — в деня на петата годишнина от сватбата им“.

На екрана се появи моя снимка от пресконференцията, с тъпашката усмивка. И още една, как махам с ръка и се усмихвам като кралица на красотата (всъщност махах на Мерибет, а се усмихвах, понеже винаги се усмихвам, когато махам с ръка).

После показаха направена с мобилния телефон снимка на двама ни с Шона Кели, майсторката на картофен пай. Буза до буза, с перленобели усмивки. После на екрана се появи самата Шона, с тен, сериозна и изваяна, а Елън я представи на Америка. Целият плувнах в пот.

Елън: И така, Ланс Никълъс Дън — можете ли да опишете поведението му, Шона? Видели сте го, докато всички са търсели изчезналата му съпруга, и Ланс Никълъс Дън е бил... какъв?

Шона: Беше много спокоен, много дружелюбен.

Елън: Извинете, извинете. Спокоен и дружелюбен ли? Съпругата му е изчезнала, Шона. Що за човек може да бъде дружелюбен и спокоен?

Нелепата снимка отново се появи на екрана. Кой знае защо изглеждахме още по-ведри.

Шона: Той дори малко пофлиртува...

Трябваше да се държиш по-мило с нея, Ник. Трябваше да опиташ проклетия пай.

Елън: Пофлиртува ли? Докато съпругата му е била бог знае къде, а Ланс Дън е... Е, много съжалявам, Шона, но тази снимка е просто... Не се сещам за по-подходяща дума от отвратителна. Невинен мъж не изглежда така...

След това Елън Абът, превърнала разпалването на омраза в професия, заповтаря, че нямам алиби: „Защо Ланс Никълъс Дън няма алиби до обяд? Къде е ходил онази сутрин?“ — провлече тя с акцента си на тексаски шериф. Гостите в студиото ѝ се съгласиха, че нещата не изглеждат добре.

Обадих се на Го и тя каза:

— Е, мина почти седмица, преди да се настроят срещу теб. — После двамата поругахме малко. Проклетата Шона, скапана кучка.

— Направи нещо наистина полезно днес, действай — посъветва ме Го. — Сега хората ще те наблюдават.

— Не бих могъл да стоя на едно място, дори да исках.

* * *

Отидох с колата до Сейнт Луис, почти изпаднал в ярост, превъртайки в главата си откъса от телевизионното предаване, отговаряйки на всички въпроси на Елън, за да ѝ затворя устата. Елън Абът, скапана кучко, днес издирих един от преследвачите на Ейми. Деси Колингс. Намерих го, за да науча истината. Аз, съпругът герой. Ако имах запис на въздействаща музика, щях да го пусна. Аз,

свестният работещ тип, оженил се за разглезеното богато момиче. Медиите трябва да захаят това: маниакалните преследвачи са поинтригуващи от обикновените убийци на съпруги.

Докато прекосяха квартала с колата си, се наложи да променя мнението си за Деси от заможен на изключително, отвратително богат. Този тип живееше в къща в Ладю, която струваше сигурно най-малко пет милиона. Варосана тухлена постройка, черни лакирани капаци на прозорците, газени лампи и бръшлян. Бях се облякъл специално за срещата с приличен костюм и вратовръзка, но сега си дадох сметка, че костюм за четиристотин долара в този квартал се набива на очи повече, отколкото ако бях по джинси. От задната част на къщата се чу потракване на официални обувки, а вратата се отвори с мек всмукващ звук като врата на хладилник. Към мен навън се търкулна кълбо от студен въздух.

Деси изглеждаше така, както винаги ми се бе искало да изглеждам аз: красив и много свестен тип. Заради нещо в очите му или в челюстта. Имаше хлътнали бадемови очи като на мече и трапчинки на двете бузи. Ако ни видите един до друг, ще решите, че той е добрият.

— О! — възкликна той, взирайки се в лицето ми. — Вие сте Ник. Ник Дън. Слава богу, толкова се притеснявах за Ейми. Влизайте, влизайте.

Введе ме в строга дневна — така декораторът си беше представял мъжественото внушение. Много тъмни и неудобни кожени мебели. Деси ме покани с жест да седна на един стол с много твърда облегалка. Помъчих се да се почувствам удобно, както ме подкани домакинът, но установих, че единствената поза, която позволява столът, е на провинил се ученик — внимавай и седни с изправен гръб.

Деси не ме попита какво търся в дневната му. Нито обясни как така веднага ме е познал. Макар че ми се случваше все по-често — косите погледи и приглушеният шепот.

— Да ви предложи нещо за пиене? — попита Деси, притиснал длани. Направо на въпроса.

— Не, благодаря.

Той седна срещу мен. Беше облечен безукорно в тъмносиньо и кремаво. Дори връзките на обувките му сякаш бяха изгладени. На него всичко му стоеше добре. Не беше незначителното конте, което се

надявах да видя. Беше самото възплъщение на джентълмен: човек, който може да цитира велик поет, да поръча рядък скоч, да купи на жената най-подходящото старинно бижу. Всъщност изглеждаше като човек, който интуитивно знае какво искат жените — седнал срещу него, имах чувството, че костюмът ми е смачкан, че обноските ми стават нескопосани. У мен се надигна неустойимо желание да говорим за футбол и за пръдни. Типове като него винаги ме вбесяват.

— Ейми. Някакви следи? — попита Деси.

Изглеждаше ми познат, може би приличаше на някой актьор.

— Нищо сериозно.

— Отвлечена е... от вкъщи, така ли?

— Да, от дома ни.

И в този момент се сетих кой е той: беше се появил сам на първия ден от издирването, онзи тип, който постоянно крадешком поглеждаше към снимката на Ейми.

— Вие идвахте в доброволческия център, нали? През първия ден.

— Да, така е — отвърна Деси сдържано. — Тъкмо щях да ви го кажа. Искане ми се да се бяхме запознали тогава, да изкажа съчувствието си.

— Дошли сте отдалеч.

— Мога да кажа същото за вас — усмихна се той. — Вижте, наистина харесвам Ейми. Когато научих какво се е случило, трябваше да предприема нещо. Просто... ужасно е, че го казвам, Ник, но когато узнах от новините, си помислих: ама разбира се.

— Разбира се ли?

— Разбира се, че някой ще я поиска — отговори той. Имаше дълбок глас, интимен. — Знаете ли, тя открай време е такава. Кара хората да я пожелават. Винаги. Сещате се за онова клише, нали — „мъжете я искат, а жените искат да са като нея“. За Ейми важеше напълно.

Деси скръсти големите си ръце в скута на панталона. Не можех да разбера дали не ме манипулира. Казах си, че трябва да внимавам. Това е правило за всички интервюта, които се очертават като трудни: не минавай в настъпление, докато не се наложи, най-напред виж дали сами няма да се обесят.

— Имали сте доста напрегната връзка с Ейми, нали така? — попитах.

— Не беше само заради външността ѝ — отговори Деси. Облегна се на коляно с отнесен поглед. — Разбира се, много съм мислил за това — първата любов. Определено съм мислил за това. Умозрителната ми природа. Прекалената ми склонност към философстване. — Усмихна се прекалено скромно. Показаха се трапчинките му. — Нали знаете, когато Ейми те обича, когато се интересува от теб... вниманието ѝ е толкова топло, вдъхва ти увереност... напълно те обгръща. Като гореща вана.

Извих вежди.

— Имайте малко търпение — каза той. — Човек се чувства добре в кожата си. Много добре, може би за пръв път. А после тя забелязва недостатъците ти, разбира, че ти си поредният обикновен човек, с когото трябва да се оправя — и ти наистина си Способния Анди, обаче в реалността Способния Анди никога не би могъл да бъде с Невероятната Ейми. И интересът ѝ угасва, а ти преставаш да се чувстваш добре, отново усещаш предишната студенина, все едно си гол на пода в банята, а единственото ти желание е отново да се пъхнеш в топлата вана.

Познавах чувството — бях на пода на банята вече три години — отвратих се, че съм изпитвал същото чувство като този човек.

— Е, сигурен съм, че разбирате какво имам предвид — каза Деси и ми се усмихна с намигване.

Ама че странен човек, помислих си. Кой сравнява съпругата на друг мъж с вана, в която иска да се потопи? Изчезналата съпруга на друг мъж?

Зад него имаше дълга масичка от полирано дърво, върху която се мъдреха няколко снимки със сребърни рамки. В средата видях доста голяма ученическа снимка на Деси и Ейми по тенис екипи — двамата бяха толкова абсурдно стилни, толкова богати и излъскани, все едно гледах кадър от филм на Хичкок. Представих си го като юноша, как се шмугва в стаята на Ейми в общежитието, как пуска дрехите си на пода, пъхва се в хладните чаршафи и поглъща хапчетата в пластмасови капсули. И чака някой да го намери. Беше някакво наказание, ярост — но не като случилото се в моята къща преди пет дни. Разбрах защо

полицията не се интересува толкова от случая. Деси проследи погледа ми.

— О, не можете да ме вините! — усмихна се той. — Кой би изхвърлил толкова свършена снимка?

— На момиче, с което не се е виждал двайсет години? — попитах, преди да успея да се овладеея. Давах си сметка, че тонът ми е по-агресивен от необходимото.

— Познавам Ейми — рязко отговори Деси. Седна на ръкохватката на дивана и си пое дълбоко въздух. — Познавах я. Познавах я много добре. Няма ли никакви следи? Трябва да попитам... дали баща ѝ... той... тук ли е?

— Разбира се, че е тук.

— И сигурно е бил в Ню Йорк... когато се е случило?

— Бил е в Ню Йорк. Защо питате?

Деси сви рамене — просто от любопитство, без конкретна причина. Помълча половин минута, вперил поглед в очите ми, предизвиквайки ме да отместя своя. Никой от двамата ни не примигна.

— Всъщност, Деси, дойдох тук, за да видя какво можете да ми кажете вие.

Опитах да си представя, че Деси отвлича Ейми. Дали нямаше някоя къща край езеро недалеч? Обикновено такива типове имат. Не беше ли възможно този изискан мъж наистина да държи Ейми в удобното приземие на някоя от своите вили — тя да крачи по килима, да спи на някое прашно канапе в някакъв ярък, популярен за шейсетте години цвят — лимоново или коралово. Искаше ми се Бони и Гилпин да бяха тук, да бяха чули собственическия му тон, когато каза: „Познавам Ейми“.

— Аз ли? — засмя се богато Деси. Идеалното описание за звука. — Нищо не мога да ви кажа. Както изтъкнахте... не я познавам.

— Но вие току-що казахте, че я познавате.

— Е, със сигурност не колкото вас.

— Преследвали сте я в гимназията.

— Преследвал ли съм я? Ник. Тя ми беше гадже.

— Но после ви е зарязала. А вие не сте искали да се откажете.

— Е, може да съм ѝ звъннал няколко пъти. Но нищо необичайно.

— А обичайно ли е да опитате да се самоубиете в спалнята ѝ в общежитието?

Той отметна глава и присви очи. Отвори уста и понечи да каже нещо, после забодя поглед в ръцете си.

— Не съм сигурен, че разбирам за какво говорите, Ник — каза най-накрая.

— Говоря за това, че сте преследвали жена ми. В гимназията. Ето това е.

— За това ли става дума наистина? — засмя се той. — Мили боже, а аз си помислих, че събирате пари, за да обявите награда или нещо подобно. И с радост бих помогнал, между другото. Както ви казах, винаги съм желал доброто на Ейми. Дали я обичам? Не. Всъщност вече не я познавам. От време на време си пишем. Но идването ви тук е интересно. Бъркате проблема. Защото, честно да ви кажа, Ник, по телевизията, а и тук, по дяволите, изобщо не ми приличате на скърбящ и разтревожен съпруг. Изглеждате ми... самодоволен. Между другото, полицаите вече говориха с мен, вероятно благодарение на вас. Или на родителите ѝ. Странно, че не знаехте — човек би допуснал, че споделят всичко със съпруга, ако е извън подозрение.

Стомахът ми се сви.

— Тук съм, защото исках лично да видя изражението ви, докато говорите за Ейми. И трябва да ви кажа, че то ме притеснява. Ставате малко... печален.

— Е, един от двамата ни би трябвало — отговори Деси, отново съвсем разумно.

— Скъпи? — долетя глас от задната част на къщата и отново се чу потропване на скъпи обувки към дневната. — Как беше заглавието на онази книга...

Жената беше смътно подобие на Ейми, Ейми в замъглено от пара огледало — същият тен, много сходни черги, но с четвърт век по-възрастна, а плътта и чертите се бяха поотпуснали като фин плат. Все още беше прекрасна, жена, която превъзходно носи бремето на годините. Изглеждаше като фигурка от оригами — заострени лакти, щръкнала ключица. Носеше светлозелена рокля и притежаваше същото въздействие като Ейми — влезе ли в стаята, просто обръщаш глава към нея. Усмихна ми се доста хищно.

— Здравейте, аз съм Жаклин Колингс.

— Майко, това е съпругът на Ейми, Ник — представи ме Деси.

— Ейми — отново се усмихна жената. Имаше дълбок глас, който сякаш идваше от дъното на кладенец и беше необикновено еквив. — Историята много ни заинтригува. Да, много. — Извърна се хладно към сина си. — Ние просто не преставаме да мислим за изключителната Ейми Елиът, нали?

— Сега е Ейми Дън — поправих я.

— Разбира се — съгласи се Жаклин. — Извинете, Ник, много съжалявам за нещата, които преживявате. — Вгледа се в мен за миг. — Извинете, аз... Не си представях Ейми с такова... американско момче. — Сякаш не говореше нито на мен, нито на Деси. — Мили боже, той дори има вдлъбната брадичка.

— Дойдох само да проверя дали нямате някаква информация — казах. — Знам, че той е писал доста писма на съпругата ми през годините.

— А, писмата! — гневно се усмихна Жаклин. — Много интересен начин да си прекарваш времето, не мислите ли?

— Ейми е споделила с вас за тях, така ли? — попита Деси. — Учуден съм.

— Не — извърнах се към него. — Тя винаги ги изхвърляше, без да ги отваря.

— Всичките ли? Винаги? Сигурен ли сте? — попита Деси, все още усмихнат.

— Веднъж извадих едно от кофата и го прочетох. — Отново се обърнах към Жаклин. — За да видя какво точно става.

— Браво на вас — измърка тя към мен. — Точно същото бих очаквала от съпруга си.

— Двамата с Ейми си пишем открай време — каза Деси с тона на майка си, който подсказва, че каквото и да ти каже, няма да искаш да го чуеш. — Беше си нашето нещо. Имейлите ми се струват толкова... евтини. Пък и никой не ги пази. Много са безлични. А аз съм загрижен за поколенията по принцип. Всички велики любовни писма — от Сартър до Симон дьо Бовоар, от Самюъл Клемънс до жена му Оливия... Не знам, винаги съм смятал, че ще е огромна загуба, ако...

— Пазиш ли моите писма? — попита Жаклин. Стоеше до камината, гледаше ни отвисоко и плъзгаше дългата си слаба ръка по полицата.

— Разбира се.

Тя се извърна към мен и изискано сви рамене.

— Просто съм любопитна.

Потръпнах и понечих да се протегна към камината, за да се стопля, но си спомних, че е юли.

— Тази всеотдайност през годините ми се струва доста необикновена — отбелязах. — При положение че тя не ви отговаря.

Очите на Деси проблеснаха при тези мои думи.

— О! — каза само той като човек, изненадващо забелязал фойерверк.

— Ник, струва ми се странно, че идвате тук и разпитвате Деси за взаимоотношенията му или за липсата на такива взаимоотношения със съпругата ви — отбеляза Жаклин Колингс. — С Ейми не сте ли близки? Гарантирам ви, че Деси не е имал истинска връзка с нея от десетилетия. От десетилетия.

— Просто проверявам лично, Жаклин. Понякога се налага човек да го направи.

Тя се запъти към вратата, обърна се и съвсем леко ми кимна с глава веднъж, за да ми даде да разбере, че е време да си вървя.

— Колко предприемчиво от ваша страна, Ник. Направи си сам. И верандата ли си сковахте сам? — Тя се засмя и ми отвори вратата. Погледнах към шията ѝ и се запитах защо не носи перлена огърлица. Жени като нея винаги имат дебели перлени нанизии на шията си. Обаче усетих мириса ѝ — женски мирис, вагинален и странно похотлив.

— Интересно ми беше да се запознаем, Ник — каза тя. — Дано Ейми се прибере у дома жива и здрава. А дотогава, ако отново ви се прииска да влезете във връзка с Деси... — тикна тя в ръката ми дебела кремава визитна картичка — свържете се с адвоката ни, ако обичате.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ

17 септември 2011 г.

Съзнавам, че звуча като заплесната тийнейджърка, но следя настроенията на Ник. Към мен. Просто за да съм сигурна, че не съм луда. Имам календар и слагам сърчица за всеки ден, когато той като че ли отново ме обича, и черни квадратчета, когато не ме обича. Миналата година почти цялата беше в черни квадратчета.

А сега? Девет дни сърчица. Последователни. Може би просто е имал нужда да разбере колко много го обичам и колко съм нещастна. Може би сърцето му се е обърнало. Много ми харесва тази фраза.

Въпрос: След повече от година студенина съпругът ви внезапно изглежда отново влюбен във вас. Вие:

а) се държите с него студено още известно време — за да му натриете носа;

б) подробно обяснявате колко ви е наранил, за да продължи да ви се извинява;

в) не го притискате за новото му отношение — знаете, че ще ви се довери, когато му дойде времето, а дотогава го обграждате с обич, за да се чувства обичан и сигурен, понеже така трябва да става в брака;

г) настоявате да разберете какво се е объркало, карате го да говори и да говори, за да успокоите собствените си нерви.

Отговор: В.

Септември е, циганско лято, толкова пищно, че не мога да понеса повече черни квадратчета, но не се и налага — сега слагам само сърчица, Ник отново се държи като мой съпруг, мил, влюбен и шантав. Поръчва ми шоколад от любимия ми магазин в Ню Йорк и ми пише глупаво стихотворение, с което придружава подаръка. Всъщност е хумористично петостишие:

*Имало момиче от Манхатън,
със сатенена завивка спяло.
Един ден мъжът ѝ с боязън
посегнал към нейното тяло*

и чудо невиджано връхлетяло...

Щеше да е по-забавно, ако сексуалният ни живот беше също толкова безгрижен като стихотворението. Но миналата седмица ние наистина... се чукахме? Направихме го. Беше нещо по-романтично от това да правим секс, но и не толкова лигаво като да се любим. Той се прибра от работа, целуна ме по устните и ме докосна, сякаш наистина ме забеляза. Едва не се разплаках, толкова бях самотна. Няма нищо по-упадъчно от това съпругът ти да те целуне по устните.

Какво друго? Заведе ме да поплуваме в същото езеро, където ходи от дете, и аз си го представих как неистово шляпа из водата с изгорели от слънцето рамене и лице, понеже (както и сега) не се маже с крем, принуждавайки мама Мо да търчи след него с лосиона и да го цапоти, когато успее да го докопа.

Всъщност направихме пълна обиколка на местата от детството му, за което го моля от цяла вечност. Заведе ме до реката и ме целуна, докато вятърът шептеше в косите ми. („Двете ми най-любими неща на света“, прошепна ми той в ухото.) Два дни преди молът да затвори окончателно, се возихме на въртележката един до друг и смехът ни отекваше в празното пространство.

Заведе ме на мелба в любимия си сладоледен салон, където наред сладостното ухание през онази сутрин се оказахме само двамата. Ник ме целуна и каза, че това е мястото, където е заеквал и се е мъчил на много срещи с момичета, че му се иска да е можел да каже на гимназиста, който е бил навремето, че един ден ще се върне тук с момичето на мечтите си. Ядохме сладолед, после се прибрахме у дома и се пъгнахме под завивките. Ръката му върху корема ми, подремваме. Разбира се, невротичната ми страна се пита: къде е уловката? Промяната у Ник е толкова внезапна и грандиозна, че той сякаш... сякаш ще поиска нещо от мен. Или вече е направил нещо и просто се държи мило, преди да съм разбрала какви ги е забъркал. Тревожа се. Миналата седмица го хванах да рови из дебелия ми картотека с надпис „Семейство Дън“ (надписана с най-красивия ми почерк от щастливите дни) — кутия, пълна с всички странни документи, които са част от един брак, от общия живот. Притеснявам се да не би да поиска втора ипотека за бара или да вземем заем срещу застраховките

си живот, или да продадем акциите си, които уж не трябва да докосваме трийсет години. Обясни, че просто иска да се увери дали всичко е наред, но го каза притеснено. Сърцето ми ще се пръсне, наистина, ако както си хапваме сладолед, той се обърне и ми каже: „Знаеш ли, интересното във връзка с втората ипотека е, че...“.

Трябва да го напиша, трябва да го изкарам от себе си. Щом го виждам на хартия, тутакси съзнавам, че е налудничаво. Невротично, несигурно и подозрително.

Няма да допусна най-лошото у мен да съсипе брака ми. Съпругът ми ме обича. Обича ме, върна се и затова се отнася с мен толкова добре. Това е единствената причина.

Ето как стоят нещата: Животът ми е тук. Ник най-сетне се върна.

НИК ДЪН

Изчезнала от пет дни

Седнах в горещата си кола пред къщата на Деси, отворих прозорците и проверих телефона си. Съобщение от Гилпин: „Здрасти, Ник. Днес трябва да се видим, да ти съобщим някои неща, да уточним някои въпроси. Среща в четири у вас? И... благодаря“.

За пръв път ми нареждаха. Никакво „ако може, бихме искали...“. Трябва.

Погледнах часовника си. Три часът. По-добре да не закъснявам.

* * *

Лятното въздушно шоу — парад на реактивни и на пропелерни самолети, които описват лупинги нагоре-надолу по Мисисипи, бръмчат над пътническите параходи, тракат със зъби — щеше да се проведе след два дни и репетициите се вихреха с пълна сила, когато пристигнаха Гилпин и Ронда. Седнахме в кола за пръв път след онзи първи ден.

Къщата ми беше точно под въздушното трасе, а шумът е нещо средно между пневматичен чук и лавина. С приятелите ми ченгета се опитахме да проведем разговор в затишията между рева на двигателите. Ронда приличаше на птица повече от друг път — непрекъснато мърдаше крака, главата ѝ се въртеше и погледът ѝ се спираше на различни предмети, оглеждаше — като сврака, която търси какво да открадне за гнездото си. Гилпин се мотаеше край нея, дъвчеше устната си, пъхнал ръце в джобовете. Дори стаята изглежда някак неспокойна — следобедното слънце осветяваше вихър от миниатюрни пращинки, над къщата прелиташе реактивен самолет — онзи ужасен, раздиращ небето звук.

— Добре, има някои неща — каза Ронда, когато отново настана мълчание. Тя и Гилпин седат, като че ли изведнъж са решили да поостанат. — Трябва да изясним някои неща, преди да продължим,

трябва да ти кажем това-онова. Съвсем рутинно. Както винаги, ако искаш адвокат...

Обаче аз знаех от телевизионните сериали, че само виновните типове си викат адвокат. Истински скърбящият, разтревожен и невинен съпруг не би го направил.

— Не, благодаря — отговорих. — Всъщност аз искам да споделя нещо с вас. За предишния преследвач на Ейми, онзи от гимназията.

— Деси... Колинс — поде Гилпин.

— Колингс. Знам, че сте говорили с него, знам, че по някаква причина не се интересувате от него, затова днес го навестих лично. За да се уверя, че с него... всичко е наред. И не мисля, че е. Според мен трябва да го проучите. Ама наистина. Сериозно. Преместил се е в Сейнт Луис...

— Установил се е в Сейнт Луис три години преди вие да се преместите — поясни Гилпин.

— Добре де, но е в Сейнт Луис. С кола е съвсем близо. Ейми си е купила пистолет, понеже се е страхувала...

— С Деси всичко е наред, Ник. Свестен тип — каза Ронда. — Не си ли съгласен? Всъщност ми напомня на теб. Истинско златно момче, малкият в семейството.

— Аз съм близък, не съм по-малкият. Всъщност съм по-голям с три минути.

Явно Ронда само се опитваше да ме подразни, да провери дали ще се ядосам, но макар да го знаех, всеки път, когато ме обвиняваше, че се държа като бебе, в корема ми се надигаше топъл прилив на гняв.

— Както и да е — прекъсна ме Гилпин. — И двамата с майка му отричат, че той някога е преследвал Ейми, както и че е бил във връзка с нея през годините, с изключение на някое писмо от време на време.

— Съпругата ми би ви представила нещата различно. Той пишеше на Ейми от години — от години — а после се появи тук по време на издирването, Ронда. Знаеше ли това? Беше тук в онзи първи ден. Ти ме предупреди да се оглеждам за хора, които искат да се намърдат в разследването...

— Деси Колингс не е заподозрян — прекъсна ме тя и вдигна ръка. — Той дори има алиби.

— Какво?

— Бил е с майка си цяла сутрин. Били са с агент за недвижими имоти и са разглеждали къщи от седем сутринта до два следобед. Агентът потвърди.

— Значи няма начин... — подех.

— Алибито му е много солидно.

Новината ме жегна, но не ме отказа от мнението ми — тия бяха скапани детективи.

— Добре, ами всички онези типове, които задръстиха телефоните? — приближих и грабнах купчината листове с имена и номера, които небрежно бях подхвърлил върху масата в трапезарията. — И които искат да се намърдат в разследването: Дейвид Самсън, Мърфи Кларк — стари гаджета на Ейми — Боби О'Хара, Боби О'Хара, Боби О'Хара — три обаждания, Тито Пуенте — е, това е само тъпа шега.

— Ти обади ли им се? — попита Бони.

— Не. Това не е ли ваша работа? Не знам на кои си струва да звънна и кои са откачалки. Нямам време да звъня на някакъв тъпак, който се преструва на Тито Пуенте.

— Не отдавам голямо значение на откритата телефонна линия — каза Ронда. — Това е задънена улица. Обадиха се и много твои бивши приятелки. Просто да кажат здрасти. Да проверят как си. Хората са странни.

— Хайде да започваме с въпросите — подкани я Гилпин.

— Да, добре. Мисля, че трябва да започнем със следното: къде си бил сутринта, когато съпругата ти е изчезнала — каза Бони изведнъж извинително-почтително. Играеше ролята на доброто ченге и двамата прекрасно го съзнавахме. Освен ако наистина не беше на моя страна. Струваше ми се възможно понякога ченгетата просто да са на твоя страна. Нали така?

— Бях на брега.

— И не помниш някой да те е виждал? — попита Бони. — Ще ни бъде от огромна полза, ако можем да отметнем тази дреболия от списъка си. — И замълча съчувствено. Ронда не просто умееше да мълчи, тя изпълваше стаята с избраното от нея настроение като октопод с багрилото, което изпуска.

— Повярвайте ми, искам го не по-малко от вас. Но не. Не помня да съм видял някого.

Бони се усмихна притеснено.

— Странно е... споменахме мимоходом, че си бил на брега пред няколко човека, и те всички казаха... ами да кажем, че се учудиха. Казаха, че не било в твой стил. Че не си човек, който ще виси на брега.

Свих рамене.

— Ако ме питате дали ходя на брега да се излеждавам по цял ден? Не. Но колкото да си изпия кафето сутрин? Разбира се.

— Е, това ни е от помощ — бодро каза Бони. — Откъде си купи кафе онази сутрин? — Тя се обърна към Гилпин, сякаш търсеше одобрението му. — Можем поне да уточним времевата рамка, нали?

— Приготвих си го тук — отговорих.

— О — намръщи се тя. — Странно, понеже тук няма кафе. Никъде в къщата. Помня, че ми се стори странно. Човек, пристрастен към кофеина като мен, забелязва такива неща.

Добре, забелязала си го, помислих си. Познавах ченге, което се казваше Бони Марони. Капанчетата ѝ са толкова очевидни, толкова фалшиви...

— Имах останало в една чаша в хладилника и го претоплих. — Отново свих рамене: голяма работа.

— Аха. Трябва да е било там от доста време — забелязах, че в боклука няма кутия от кафе.

— От няколко дни. Но още беше вкусно.

Усмигнахме се един срещу друг. Ти знаеш и аз знам, играта започна. Всъщност наистина си помислих тези идиотски думи: играта започна. Но в известен смисъл бях много доволен — започваше следващата част.

Бони се обърна към Гилпин с ръце на кръста и му кимна кратичко. Той подъвка бузата си за секунда и после посочи към отоманката, масичката, вече оправената дневна.

— Виж, ето какъв ни е проблемът, Ник — каза той. — Виждал съм десетки нахлувания с взлом...

— Десетки по десетки по десетки — прекъсна го Бони.

— Много нахлувания с взлом. Това — цялото това място тук, в дневната — помниш ли го? Преобърнатата отоманка, катурнатата масичка, вазата на пода... — Той шляпна снимката от местопрестъплението върху масичката пред мен. — Цялото това място би трябвало да подсказва борба, нали?

Главата ми се разду и после отново се сви. Запази спокойствие.

— Би трябвало ли?

— Не изглеждаше както трябва — продължи Гилпин. — Още от първата секунда. Честно казано, изглеждаше постановка. Първо, всичко беше съсредоточено само на това място. Защо никъде другаде нямаше нищо нередно, а само в тази стая? Странно е.

Той извади друга снимка, в близък план.

— Погледни тук, тази купчина книги. Би трябвало да са пред масичката — нали стоят върху нея?

Кимнах.

— Когато масичката е била преобърната, книгите следва да се разпилеят отпред, следвайки траекторията на падане на масичката. Обаче вместо това те се оказват зад нея, като че ли някой ги е съборил, преди да катурне масичката.

Взирах се тъпо в снимката.

— Погледни и това, за мен е много любопитно — продължи Гилпин. Посочи ми трите тънки старинни рамки върху полицата на камината. Той тупна силно с крак и те всички тутакси се катурнаха напред. — Те обаче въпреки всичко тогава са останали изправени.

Показа ми снимки с изправени рамки. Надявах се — дори след като ме спипаха за фала с вечерята в „Хаустънс“ — че ще бъдат тъпи ченгета, ченгета от филмите, местни селяндури, които се опитват да ти угодят, които се доверяват на другия местен: *Каквото кажеш, приятел*. Но не ми се паднаха тъпи ченгета.

— Не знам какво искате да кажа — промърморих. — Това е съвсем... не знам какво да мисля. Искам само да намеря жена си.

— Ние също, Ник, ние също — увери ме Ронда. — Но още нещо. Отоманката... нали помниш как се беше прекатурила? — Тя потупа ниската отоманка и посочи към четирите ѝ крачета, високи само около два сантиметра и половина. — Виждаш ли, тя е тежка отдолу заради ниските крачета. Възглавниците на практика са почти на пода. Опитай да я събориш.

Поколебах се.

— Хайде, опитай — подкани ме пак.

Побутнах отоманката, но тя се плъзна по килима, вместо да се преобърне. Кимнах. Съгласих се. Наистина имаше тежко дъно.

— Не, сериозно, ела тук ако трябва, и опитай да катурнеш това чудо — нареди ми Бони.

Коленичих, бутях от все по-ниско и по-ниско, накрая пъхнах ръка под отоманката и я катурнах. Но дори тогава тя се повдигна нагоре, едната ѝ страна се понаведе, но после отново се върна на мястото си. Накрая се наложи буквално да я вдигна и да я преобърна с двете си ръце.

— Странно, нали? — попита Бони, но не звучеше никак изненадана.

— Ник, чистил ли си къщата в деня, когато съпругата ти изчезна? — попита Гилпин.

— Не.

— Добре, понеже криминалистите провериха пода на кухнята с луминол и той светна. Доста кръв се е изляла там, Ник. Не става дума за нищожно порязване, а за много кръв.

— Боже! — В средата на гърдите ми се появи горещо кълбо. — Но...

— Да, значи жена ти е успяла да излезе от тази стая — каза той. — Някак на теория тя се е добрала до кухнята — без да събори дреболиите върху масата точно отпред — и после е паднала в кухнята, където е изгубила много кръв.

— И после някой старателно е избърсал кръвта — каза Ронда, наблюдавайки ме.

— Чакайте, чакайте. Защо някой ще се опитва да бърше кръвта, но после ще създава бъркотия в дневната...

— Ще разберем защо, не се тревожи, Ник — тихо ме увери Ронда.

— Не разбирам, просто не разбирам...

— Да седнем — подкани ме Бони. Посочи ми един стол в трапезарията. — Ял ли си нещо? Искаш ли сандвич?

Поклатих глава. Тя изпълняваше ролята на различни женски героини: на силната жена, на грижовната жена, за да види коя ще даде най-добър резултат.

— Как вървеше бракът ти, Ник? — попита Ронда. — Пет години... приближавал е кризисният момент през седмата година.

— Бракът ми си беше наред — повторих. — Не беше идеален, но беше хубав.

Тя сбърчи нос: лъжеш!

— Смятате ли, че е възможно да е избягала, Ник? — попита твърде обнадеждено. — Да се е постарала да заприлича на местопрестъпление и да е избягала. Съпругата беглец?

Бони започна да изрежда причините да не е станало така:

— Не е използвала мобилния си телефон, не е използвала кредитните карти, нито дебитните карти. Не е теглила сериозни суми предишните седмици.

— И кръвта — додаде Гилпин. — Не искам да звуча безсърдечно, но толкова много кръв? За това е нужна сериозна... Не бих могъл да си го причиня сам. Става дума за наистина дълбоки рани. Съпругата ти железни нерви ли има?

— Да, така е. — Освен това има фобия от кръв, но щях да почакам и да оставя блестящите детективи сами да го установят.

— Е, струва ми се много невероятно — каза Гилпин. — Ако се е наранила толкова сериозно, защо ѝ е да бърше кръвта?

— Не, наистина, да си говорим честно, Ник — каза Бони и се приведе над коленете си, за да ме погледне както седях, вперил поглед в пода. — Как вървеше бракът ви напоследък? Ние сме на твоя страна, но искаме да ни кажеш истината. Единственото нещо, което може да те постави в лоша светлина, е да криеш нещо от нас.

— Имахме и трудни моменти. — Представих си Ейми в спалнята ни последната нощ с лице на червени петна, както ставаше, когато се ядоса. Ядно редеше думите — зловни, зверски думи — а аз я слушах и се опитах да приема това, което ми казва, понеже беше истина, на практика всичко, което говореше, беше истина.

— Опиши ни тези трудни моменти — подкани ме Бони.

— Нищо конкретно, просто неразбирателства. Ейми беше избухлива. Тя трупаше у себе си разни дреболии, а после изведнъж — бум! Избухваше и всичко приключваше. Никога не сме си лягали скарани.

— Дори във вторник вечерта? — попита Бони.

— Никога — излъгах.

— За пари ли спорехте най-вече?

— Не помня за какво спорехме. За най-различни неща.

— За какво се скарахте в нощта, преди тя да изчезне? — попита Гилпин с крива усмивка, все едно е изрекъл най-невероятното

остроумие.

— Ами, както ви казах, по въпроса за омара.

— За друго? Сигурен съм, че не сте си крещели за омара цял час.

В този момент Блийкър слезе до средата на стълбището и надникна през перилата.

— Е, и за други битови неща. Семейни работи. За котешката тоалетна. Кой ще чисти котешката тоалетна.

— Крещели сте си заради котешката тоалетна? — попита Бони.

— Нали знаете как става по принцип. Аз работя много, Ейми не работи, затова мисля, че няма да е зле да се занимава с някаква основна къщна работа. Най-обикновената поддръжка.

Гилпин се сепна като инвалид, който се стряска от следобедна дрямка.

— Ти си старомоден тип, нали така? И аз съм такъв. Непрекъснато повтарям на жена си: „Не мога да гладя, не мога да мия съдове, не мога да готвя. Затова, скъпа, аз ще хващам лошите, това го мога, а ти от време на време пускай пералнята“. Ронда, ти беше омъжена, вършеше ли домакинска работа?

Ронда си лепна убедително гневно изражение.

— И аз хващам лошите, идиот такъв.

Гилпин завъртя безпомощно очи към мен и аз почти очаквах да се пошегува — *май някой не е в настроение* — толкова се стараеше да влезе в образ.

Той потърка лисичата си челюст.

— Значи просто си имал нужда от домакиня — каза и от неговата уста предположението звучеше разумно.

— Исках... Исках каквото искаше и Ейми. Наистина не ми пукаше. — Обърнах се към Бони, детектив Ронда Бони със състрадателното поведение, което ми се струваше поне отчасти неподправено. (Не е, напомних си.) — Ейми не можеше да реши какво да прави тук. Не можеше да си намери работа и не се интересуваше от бара. И в това няма нищо лошо — ако иска да си стои у дома, аз нямах нищо против. Обаче тя не беше щастлива въкъщи. И очакваше от мен да оправя нещата. Като че ли аз отговарях за нейното щастие.

Бони не каза нищо, изгледа ме с безизразно като водна повърхност лице.

— За известно време е забавно да бъдеш герой, да бъдеш рицар, обаче не се получава за дълго. Не можех да я накарам да бъде щастлива. Тя не искаше да е щастлива. Затова реших, че ако започне да се грижи за някои прагматични неща...

— Например за котешката тоалетна — помогна ми Бони.

— Да, да чисти тоалетната, да пазарува, да повика водопроводчика, за да поправи капещата чешма, която я влудяваше.

— Боже, това е страхотен план за щастие! Много забавно.

— Целта ми беше да прави нещо. Каквото и да е, нещо. Да се възползва максимално от положението. Не само да седи и да чака някой друг да върши всичко. — Съзнавах, че говоря високо и че звуча едва ли не гневно, със сигурност възмутено, но изпитах огромно облекчение. Започнах с лъжа — котешката тоалетна — която после се превърна в удивителен изблик на чиста истина, след който разбрах защо престъпниците говорят толкова — понеже е приятно да разкажеш историята си на някой непознат, на някого, който няма да я вземе за глупост, който е принуден да чуе и твоята страна. (Някой, който се преструва, че е на твоя страна, поправих се.)

— И така, преместването обратно в Мисури — каза Бони. — Довел си Ейми противно на желанията ѝ?

— Противно на желанията ѝ ли? Не. Направихме каквото трябва. Нямах работа, Ейми нямаше работа, майка ми беше болна. Бих направил същото за Ейми.

— Мило е, че го казваш — промърмори Бони и изведнъж ми напомни точно за Ейми: за осъдителните, едва чути упреци, които тя изричаше точно толкова силно, че да ги чуя, но да не съм сигурен дали е така. И ако попитах каквото трябваше да попитам: — „Какво каза?“, отговорът ѝ винаги гласеше едно и също: „Нищо!“. Изгледах гневно Бони, стиснах устни и си помислих: „Може би това е част от плана, за да те видят как се държиш с гневни и недоволни жени“. Опитах да се накарам да се усмихна, но това, изглежда, само я отврати още повече.

— Значи можеш да си го позволиш — независимо дали Ейми работи или не, се оправяте финансово? — попита Гилпин.

— Е, напоследък имахме проблеми с парите — казах. — Когато се оженихме, Ейми беше заможна, доста заможна.

— Да, заради онези книжки „Невероятната Ейми“.

— Да, доста пари са им донесли през седемдесетте и осемдесетте. Обаче преди няколко години издателят се отдръпна. Каза, че „Ейми“ е изживяла времето си, и всичко отиде по дяволите. Наложих се родителите на Ейми да вземат от нас пари назаем, за да не потънат.

— Искаш да кажеш, от жена ти?

— Да, добре. После използвахме по-голямата част от останалите пари в тръста на Ейми, за да купим бара, с който преживяваме оттогава.

— Значи когато се ожени за Ейми, тя е била много богата — заключи Гилпин.

Аз кимнах. И си помислих как ли изглежда описанието на героя: съпруг, който остава до жена си по време на мъчителния упадък на семейството ѝ.

— Значи сте водили доста приятен живот.

— Да, беше страхотно, беше прекрасно.

— А сега тя е почти разорена и начинът ви на живот е съвсем различен от онзи в началото на брака ви. От онова, с което сте започнали.

В този момент си дадох сметка, че разказът ми е напълно погрешен.

— Защото... добре де, прегледахме финансите ти, Ник, и нещата не изглеждат никак добре — поде Гилпин, успявайки да превърне обвинението почти в загриженост, в тревога.

— Барът се справя прилично — казах. — Обикновено нов бизнес излиза от червената зона за три-четири години.

— Всъщност кредитните карти привлякоха вниманието ми — каза Бони. — Двеста и дванайсет хиляди долара дългове по кредитните карти. Това направо ме слиса — размаха Бони към мен банкови извлечения с червено мастило.

Родителите ми се отнасяха фанатично към кредитните карти — използваха ги само при специални поводи. „Не купуваме нищо, което не можем да си позволим“, гласеше мотото на семейство Дън.

— Ние не... поне аз не... но надали и Ейми би... Може ли да видя това? — заекнах точно когато ниско прелитащ бомбардировач разтнесе стъклата на прозорците. Едно растение на полицата над камината тутакси изгуби пет красиви пурпурни листа. Принудени да

замълчим за десетина разтърсващи секунди, всички наблюдавахме как те политат към пода.

— Да, опитват се да ни убедят, че тук е имало голяма борба, а нито едно листенце не е паднало на пода тогава — отвратено изломоти Гилпин.

Взех документите от Бони и видях името си, само своето име, изписано по най-различен начин — Ник Дън, Ланс Дън, Ланс Н. Дън, Ланс Никълъс Дън на десетина различни кредитни карти с баланси от 62,78 до 45 602,33 долара, с различно големи закъснения по плащанията и с лаконични заплахи, изпратени със зловещи писма, най-отгоре на които пишеше: „Платете веднага!“.

— Мили боже! Ама това е кражба на самоличност или нещо такова! — казах. — Не са мои. Ама моля ви се, погледнете ги — аз дори не играя голф! — Някой беше платил повече от 7000 долара за стикове за голф. — Всеки ще ви каже — наистина не играя голф.

— Постарах се да прозвуча скромно — поредното нещо, в което не ме бива, обаче детективите не захапваха въдицата.

— Познаваш ли Ноел Хоторн? — попита Бони. — Приятелката на Ейми, която ни каза да проверим?

— Чакайте, искам да поговорим за сметките, понеже не са мои. Ама сериозно, трябва да проследим тази история.

— Ще я проследим, няма проблем — безизразно ме увери Бони. — Ноел Хоторн?

— Да. Казах ви да я проверите, понеже обикаля целия град и реве за Ейми.

Бони изви вежда:

— И това те ядосва?

— Не, както ви казах, на мен тя ми се стори доста сломена, ама превзето сломена. Привидно. Опитва се да привлече внимание. Маниакална е.

— Говорихме с Ноел — каза Бони. — Каза ни, че жена ти била изключително притеснена от брака си, че се тревожела във връзка с финансовите ви проблеми и мислела, че си се оженил за нея за пари. Твърди също, че характерът ти тревожел жена ти.

— Не знам защо Ноел ще говори такива неща. Според мен двете с Ейми надали са разменили повече от няколко думи.

— Интересно, понеже в дневната на семейство Хоторн е пълно със снимки на Ноел и на жена ти — намръщи се Бони. Аз също се намръщих: истински снимки на тях двете с Ейми ли? — В Сейнт Луис миналия октомври, на пикник с близнаците, на плаване през уикенда през юни. Миналия месец.

— Ейми не е изричала името на Ноел, откакто живеем тук. Сериозно ви казвам. — Напрегнах си мозъка за случилото се през юни и си спомних един уикенд, когато бях заминал с Анди, а казах на Ейми, че с момчетата отивам до Сейнт Луис. Когато се прибрах, я заварих с порозовели бузи и ядосана, твърдеше, че е прекарала уикенда с лоши предавания по кабелната и отегчено четене на пристана. Да е ходила на плаване? Не. Не се сещам за нищо, което би й се сторило по-непривлекателно от типичното за Средния запад плаване по Мисисипи — бутилки бира в съдове за охлаждане, вързани за лодките, силна музика, пияни момчета, осеяни с повръщано места за лагеруване.

— Сигурни ли сте, че съпругата ми е на тези снимки?

Двамата се спогледаха — ама той сериозно ли?

— Ник — каза Бони, — нямаме причина да се съмняваме, че жената на снимката, която изглежда точно като съпругата ти и за която Ноел Хоторн, майка на три деца и най-добрата приятелка на жена ти в града, твърди, че е твоята съпруга, не е твоята съпруга.

— Твоята съпруга, за която, дължен съм да отбележа, според Ноел си се оженил за пари — додаде Гилпин.

— Не се шегувам — казах. — В наше време всеки може да скалпи някакви снимки на лаптопа си.

— Добре, преди минутка беше сигурен, че Деси Колингс е замесен, а сега се насочи към Ноел Хоторн — отбеляза Гилпин. — Струва ми се, че наистина търсиш кого да обвиниш.

— Освен мен? Да, търся. Вижте, не съм се оженил за Ейми за пари. Наистина трябва да поговорите повече с родителите й. Те ме познават, знаят какъв съм. — Не знаят всичко, помислих си и стомахът ми се сви.

Бони ме наблюдаваше и изглежда ме съжаляваше. Гилпин май дори не ме слушаше.

— Вдигнал си застрахователната сума на жена си на милион и двеста хиляди — отбеляза Гилпин с престорена досада. Дори насочи ръка към издълженото си лице с крехки челюсти.

— Ейми го направи сама! — побързах да обясня. Ченгетата само ме гледаха и чакаха. — Аз подадох документите, но идеята беше нейна. Тя настояваше. Кълна се, пет пари не давах, но Ейми каза — каза, че предвид промяната в доходите ни така ще се чувства по-сигурна, че това било разумно делово решение. Майната му, не знам, не знам защо го искаше, не съм я молил.

Поех си два пъти дълбоко въздух, девет секунди, за да се стегна.

— Ето какво се случва според мен — подех. — Според мен много хора гледат новините, които винаги представят съпруга като злодея, убил жена си, и ме възприемат през тази призма, поради което някои съвсем невинни и нормални неща се изопачават. Това се превръща в лов на вещици.

— Такова ли е обяснението ти за сметките по кредитните карти? — попита Гилпин.

— Казах ви, не мога да обясня сметките по кредитните карти, защото нямам нищо общо с тях. Ваша работа е да разберете откъде са се взели, по дяволите?

Двамата мълчаха, седяха един до друг и чакаха.

— Какво правите в момента, за да намерите жена ми? — попитах. — Какви други следи разследвате, освен мен?

Къщата се разтресе, небето се раздра и през задния прозорец видяхме един реактивен самолет, който се стрелна наблизко, точно над реката, с оглушителен рев.

— Еф-10 — отбеляза Ронда.

— Не, много е малък — поправи я Гилпин. — Трябва да е...

— Еф-10 е.

Бони се приведе към мен, склучила ръце.

— Нашата работа е да се уверим, че си сто процента чист, Ник — каза тя. — Знам, че и ти го искаш. Само ако ни помогнеш с някои заплетени възли — понеже за това става въпрос, за няколко възела, които все ни препъват.

— Може би е време да си наема адвокат.

Ченгетата отново се спогледаха, все едно се бяха обзаложили.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

13 октомври 2011 г.

Майката на Ник е мъртва. Мисля, че това му развърза ръцете. Милата Морийн. Милата силна Морийн. Беше на крак само седмица преди да умре и отказваше всякакво забавяне на темпото.

— Искам да живея до последния миг — каза тя. Беше започнала да плете шапки за други болни на химиотерапия (самата тя беше адски съсипана след единствения курс, не искаше да удължава живота си, ако това означава още тръбички), така че завинаги ще я запомня заобиколена от ярки кълбета прежда: червени, жълти и зелени, пръстите ѝ се движат, иглите тракат, а тя бърбори с тихия си глас и мърка като доволно котенце.

И не щеш ли, една сутрин през август тя се събудила, ама не съвсем, вече не беше Морийн. Неочаквано се беше смалила като птиченце, за една нощ, толкова бързо, превърна се в бръчки и една гола черупка, очите ѝ се стрелкаха из стаята, неспособни да разпознаят нищо, дори самата нея. След това дойде редът на един хоспис, място с мека светлина, ведро, с картини на жени с бонета и пищни зелени хълмове, машини за закуски и малки кафенца. Не се очакваше хосписът да я излекува, нито дори да ѝ помогне, а само да ѝ даде възможност да издъхне спокойно. Мо наистина си отиде три дни по-късно. Съвсем делово, както винаги бе желала (макар да съм сигурна, че сигурно би завъртяла очи с досада на тази фраза: *както винаги бе желала Морийн*).

Бдението беше скромно, но хубаво — със стотици хора, със сестра ѝ от Омаха, която страшно приличаше на нея, наливаше кафе и ликьор „Бейлис“, поднасяше бисквити и разказваше забавни истории за Мо. Погребахме я в една красива и слънчева сутрин. Го и Ник стояха прегърнати, а аз висях до тях и се чувствах като натрапница. Същата нощ в леглото Ник ми позволи да го прегърна, обърнал гръб към мен, но след няколко минути стана, прошепна: „Имам нужда от глътка въздух“, и излезе от стаята.

Майка му винаги го обсипваше с майчински грижи — държеше да се отбива у дома веднъж седмично и да ни глади дрехите, а след като приключеше с гладенето, казваше: „Ще ти помогна да разтребиш“. След като си тръгнеше, поглеждах в хладилника и установявах, че е обелила и нарязала грейпфрута му, сложила е резенчетата в кутия с капак, а после отварях кутията с хляба и установявах, че всички филийки са с отрязани корички и са върнати обратно полуголи. Женена съм за трийсет и пет годишен мъж, който все още не обича коричката на хляба. През първите седмици след смъртта на майка му се мъчех да правя същото. Изрязвах коричките на хляба, гладех му фланелките, печех му пай с боровинки по рецептата на майка му.

— Не съм бебе, Ейми, наистина — казваше той, вперил поглед във франзелата с изрязана коричка. — Оставях мама да го прави, защото това ѝ доставяше радост, но знам, че на теб тези домакински неща не ти допадат.

Така че отново се върнахме на черните квадратчета. Милият, грижовен и обичлив Ник изчезна. Върна се грубият, раздразненият и сърдит Ник. Би трябвало в трудни времена да се облегнеш на съпруга си, обаче Ник явно се е отчуждил още повече. Той е маминото детенце, чиято майка е починала. Не иска да има нищо общо с мен.

Използва ме за секс, когато има нужда. Притиска ме към някоя маса или до таблата на леглото и ме чука, докато свърши с няколко бързи изсумтявания, после ме пуска, поставя длан на кръста ми — единственият интимен жест, и казва нещо, което би трябвало да превърне всичко в игра: „Толкова си секси, че понякога просто не се контролирам“. Но го казва безизразно.

Въпрос: Съпругът ви, с когото сте имали прекрасен сексуален живот, сега е изморен, дистанциран и студен — иска секс само по своя начин, когато му скимне. Вие:

- а) не откликвате — той няма да спечели тази игра;
- б) плачете и изисквате отговори, които той не е готов да ви даде, и с това още повече го отблъсквате;
- в) вярвате, че това е просто дребен проблем в дългия ви брачен живот — той преживява труден момент, затова се стараете да проявите разбиране и изчаквате.

Отговор: В. Нали?

Притеснявам се, че бракът ми се разпада, и не знам какво да направя. Човек би допуснал, че е най-естествено да поговоря със своите родители психолози, но съм прекалено горда. Те надали ще ми дадат полезен брачен съвет: двамата са сродни души, нали помните? При тях има само върхове, никакви спадове — същински взрив на брачен екстаз. Не мога да им кажа, че провалям единственото, което ми е останало — брака си. Биха написали още една книга, въображаем укор, в който Невероятната Ейми преживява най-фантастичните, удовлетворяващи и безоблачни пет години от брака си... понеже влага цялото си старание.

Но се тревожа. Непрекъснато. Вече съм твърде възрастна за вкусовете на съпруга си. Понеже съм свикнала да бъда неговият идеал, преди седем години, и съм чувала безмилостните му коментари за жените, които наближават четирийсет: колко жалки ги намира, прекалено натруфени, обикалящи баровете, без да съзнават колко се непривлекателни. Прибираше се, след като е пил до късно, а когато го питах как е било в бара, в който и да е бар, той често казваше: „Пълно с изгубени каузи“ — така наричаше кодирано жените на моята възраст. Тогавя бях на около трийсет и се подсмиввах заедно с него, като че ли това никога няма да ми се случи. Сега и аз съм изгубена кауза, а той е вързан за мен и може би точно затова е толкова сърдит.

Започнала съм терапия с малчугани. Всеки ден отивам у Ноел и оставям близнаците ѝ да ме пипат. Пълната ръчичка е в косата ми, усещам сладникавия дъх на врата си. Вече разбирам защо жените непрекъснато заплашват, че ще изядат децата: Толкова е сладък, да го изядеш! Докато гледам как трите ѝ деца се клатушкат край нея, целите в петна, след дрямката си и трият очички, докато отиват при мама, докосват с малките си ръчички коляното или ръката ѝ, все едно са заветната цел, сякаш съзнават, че са в безопасност... понякога ме пронизва болка.

Вчера прекарах наистина мъчителен следобед у Ноел, затова може би направих нещо глупаво.

Ник се прибра у дома и ме завари в спалнята, тъкмо си бях взела душ, затова след малко ме избута до стената и проникна в мен. След като свърши и ме пусна, видях влажната си целувка, отпечатана на синята стена. Той седна на ръба на леглото задъхан и каза:

— Извинявай, просто имах нужда от теб.

Не ме погледна.

Отидох до него и го прегърнах, преструвайки се, че е направил нещо съвсем нормално, приятен брачен ритуал, и му казах:

— Мислех си за нещо.

— Да, за какво?

— Ами може би сега е моментът. Да си направим истинско семейство. Да опитаме да забременея. — Още докато го изричах, съзнавах, че е налудничаво, но не можах да се овладея — превърнала съм се в една луда жена, която иска да забременее, понеже така ще спаси брака си.

Носи смирение да се превърнеш в онова, на което някога си се подигравал.

Той се дръпна от мен.

— Сега ли? Сега е най-неподходящият момент за това, Ейми. Нямах работа...

— Знам, но искам отначало да си остана у дома с бебето...

— Току-що почина майка ми, Ейми.

— Да, но това ще бъде нов живот, ново начало.

Той ме хвана за двете ръце и ме погледна право в очите за пръв път от седмица.

— Ейми, сигурно си мислиш, че сега, след като мама умря, ще се приберем весело в Ню Йорк, ще си направим бебета и ти ще си върнеш предишния живот. Не можеш да си представиш под какво напрежение се намирам всеки ден и в каква каша сме се забъркали. Как ще се издържаме? Едва смогвам за двама ни, камо ли за деца. Ти ще искаш да им осигуриш всичко, с което си разполагала като дете, а аз не мога. Няма да има частни училища за малките Дън, няма да има летни вили. Никак няма да ти хареса, че ще бъдем толкова бедни.

— Не съм толкова плитка, Ник...

— Наистина ли мислиш, че моментът е подходящ да имаме деца?

Отдавна не бяхме обсъждали брака си така и видях, че той вече съжاليا, задето изобщо е казал нещо.

— Намираме се под огромно напрежение, скъпи — казах. — Не ни беше лесно и знам, че в много от случаите вината беше моя. Просто тук се чувствам адски безполезна...

— Значи ще се превърнем в едно от онези семейства, които си раждат деца, за да оправят брака си? Понеже това винаги дава

страхотни резултати.

— Ще имаме бебе, понеже...

Очите му потъмняха и той ме стисна за ръцете.

— Просто... не, Ейми. Не сега. В момента не мога да понеса повече стрес. Не мога да се нагърбя с още една тревога. Напрежението ми е в повече. Ще рухна.

Поне този път каза истината.

НИК ДЪН

Изчезнала от шест дни

Първите четирийсет и осем часа са ключови за всяко разследване. Ейми я нямаше почти седмица. Вечерта щеше да има бдение на свещи в парка „Том Сойер“, който според пресата бил „любимото място на Ейми Елиът Дън“. (Не ми бе известно да е стъпвала в парка, който сигурно не познава, като изключим името. Най-обикновен, без много дървета, с пясъчник, който почти винаги е пълен с животински изпражнения, той всъщност е адски далеч от духа на Твен.) През последните двацет и четири часа историята завладя националния ефир, изведнъж се появи навсякъде, просто така, и медиите (моите предишни колеги, моите хора!) моделираха историята и предпочитаха гледната точка на „невероятната Ейми“ и на дългия брак на семейство Елиът. Никакви злови коментари за прекратяването на поредицата, за почти пълния финансов банкрут на авторите — в момента за семейство Елиът се говореха само хубави неща. Медиите ги обожаваха.

Мен не толкова. Вече изтъкваха някои причини за загриженост. Облягаха се не просто на изтекла информация — липсата на алиби, евентуално „инсценираното“ местопрестъпление — а на действителни лични особености. Съобщаваха, че преди не съм имал по-дълга връзка с жена от няколко месеца, което явно ме правеше женкар. Бяха научили, че съм настанил баща си в „Камфърт Хил“ и че рядко го посещавам, което пък означаваше, че съм го изоставил. „Това е напълно реален проблем, Ланс.“ Медиите бяха възродили собственото ми име, което ненавиждах още от средното училище и в началото на всяка учебна година се провиквах на учителите: „Ник, казвайте ми Ник!“. Всеки септември, като ритуал в началото на учебната година: „Ник, казвайте ми Ник!“. И винаги се намираше някой умник, който през междучасието се правеше на интересен, обикаляше превзето и повтаряше: „Здрасти, аз съм Ланс“. А после всичко се забравяше до следващата учебна година.

Сега обаче историята се появи в новините, ужасното споменаване на трите ми имена, както назовават само серийните убийци и престъпниците: Ланс Никълъс Дън. А аз не можех да спра това.

* * *

Ранд и Мерибет Елиът, Го и аз отидохме заедно на бдението. Не знаех колко информация получавах семейство Дън, колко обвинителни сведения за своя зет. Знаех, че са им съобщили за „инсценираното“ местопрестъпление: „Ще изпратя някои от своите хора там и те ще им кажат точно обратното — че съвсем очевидно има признаци за борба — каза ми Ранд уверено. — Истината може да се моделира, просто трябва да избереш подходящия експерт“.

Той не знаеше за другите неща, за кредитните карти, за застраховката живот, за Ноел, най-добрата приятелка на жена ми, която говореше отвратителни неща: насилие, алчност, страх. Тази вечер, след бдението, щеше да участва в шоуто на Елън Абът. Ноел и Елън щяха да се отвращават от мен пред зрителите.

Не всички обаче бяха отвратени от мен. През последната седмица барът се пръскаше по шевовете: стотици клиенти идваха да пият бира и да дъвчат пуканки на мястото, чийто собственик беше Ланс Никълъс Дън, евентуалният убиец. Го нае четири нови хлапета да работят в бара, тя се отби веднъж, каза, че не може повече, не издържала да гледа колко е пълно, проклетите зяпачи, които се наливаха с нашия алкохол и си разказвали истории за мен. Било отвратително. Въпреки това, разсъждаваше Го, парите щели да ни бъдат от полза, ако...

Ако. Ейми беше изчезнала преди шест дни, а ние всички разсъждавахме в разни „ако“...

Приближавахме парка смълчани, чуваше се само потракването с нокти на Мерибет по стъклото.

— Все едно отиваме на двойна среща — засмя се Ранд, но доста истерично: пронизително и кресливо. Ранд Елиът, гениалният психолог, авторът на бестселъри, приятелят на всички, сдаваше багажа. Мерибет беше започнала да се лекува сама: шотчета чист алкохол,

които поглъщаше абсолютно прецизно, колкото да смекчи напрежението, но без да помъти разсъдъка си. Ранд, от друга страна, буквално си губеше главата — очаквах тя едва ли не да изхвъркне като на пружина от раменете му — ку-кууу! Лигавият му характер вече беше непоносим: той беше станал отчаяно сантиментален с всички, прегръщаше ченгета, репортери, доброволци. Много се беше сближил с нашата полицейска свръзка в „Дейс Ин“ — слабичко и стеснително хлапе, което се казваше Дони и което Ранд обичаше да информира какво смята да прави: „О, само те дразня, Дони“, казваше и грейваше в радостна усмивка.

— Това хлапе не може ли да се почувства значимо по друг начин? — прошепнах на Го предишната вечер.

Тя отговори, че завиждам, защото човекът, който замества баща ми, харесва някого повече от мен. И наистина беше така.

* * *

Мерибет потупа Ранд по гърба, докато вървахме към парка, а аз си помислих колко много ми се иска да направя същото, едно бързо докосване, и неочаквано от устните ми се изтръгна стенание, бързо и сълзливо стенание. Имах нужда от някого, но не бях сигурен дали от Анди или от Ейми.

— Ник? — повика ме Го. Вдигна ръка към рамото ми, но аз я отблъснах.

— Извинявай. О, много съжалявам, беше нелеп изблик — казах. — Изобщо не беше в стила на семейство Дън.

— Няма проблем, и двамата сме разстроени — каза тя и отмести поглед. Откакто беше открила в какво положение се намирам, както беше започнала да нарича изневярата ми, беше се отдръпнала малко, погледът ѝ бе дистанциран, а лицето ѝ — постоянно безизразно. Много се стараех да не се ядосвам на това.

Когато влязохме в парка, телевизионните екипи бяха навсякъде — вече не бяха само местни мрежи. Семейство Дън и семейство Елиът обиколиха тълпата, Ранд се усмихваше и кимаше като някакъв гостуващ благородник. Бони и Гилпин се появиха почти незабавно, тръгнаха подире ни като дружелюбни кутрета — бяхме се превърнали

в нещо познато, почти в мебели, и вероятно това беше идеята. Бони беше облечена със същите дрехи, които носеше на всяка публична проява — скромна черна пола и сива раирана блуза, отпуснатата ѝ коса бе прибрана с шноли от двете страни. Познавам едно момиче, което се казва Бони Марони... Нощта беше гореща и под мишниците ѝ имаше по едно тъмно и усмихнато лице от пот. Тя наистина ми се усмихна, като че ли следобедът, обвиненията — понеже това бяха обвинения, нали така? — изобщо не се бяха случвали.

Тръгнахме нагоре по стълбите по една импровизирана сцена. Обърнах се към близначката си, тя ми кимна, показва ми с пантомима дълбоко вдишване и аз си спомних, че трябва да дишам. Стотици лица бяха извърнати към нас заедно с камери, които щракаха и просветваха. Не се усмихвай, казах си. Не се усмихвай. Жена ми се взираше в мен от предниците на десетки фланелки с надпис „Намерете Ейми“.

Го каза, че трябва да държа реч („трябва спешно да си придадеш човешки облик“), и аз го направих, приближих се до микрофона. Беше твърде ниско, до средата на корема ми, затова се поборих с него няколко секунди, което иначе би ме вбесило, но вече не можех да си позволя да съм вбесен пред хора, така че си поех въздух, приведох се напред и прочетох думите, които сестра ми беше написала:

— Съпругата ми Ейми Дън изчезна преди седмица. Не мога да ви опиша с думи мъката на семействата ни, огромната празнина, която изчезването ѝ остави в живота ни. Ейми е любовта на живота ми, тя е сърцевината на нашето семейство. За онези от вас, които още не я познават, ще кажа, че тя е забавна, очарователна и мила. Тя е умна и сърдечна. Тя ми помага и ме подкрепя във всичко.

Вдигнах поглед, като по чудо забелязах Анди и отвратеното ѝ изражение и отново наведох поглед към бележките си.

— Ейми е жената, с която искам да посрещна старостта, и знам, че точно така ще стане...

ПАУЗА. ДИШАЙ. НЕ СЕ УСМИХВАЙ. Го наистина беше написала тези думи на картичката. Стане, стане, стане — отекна гласът ми по високоговорителите и се търкулна към реката.

— Моля да се свържете с нас, ако имате някакви информация. Тази вечер ще запалим свещи с надеждата тя скоро да се върне при нас жива и здрава. Обичам те, Ейми.

Опитвах се да гледам накъдето и да било другаде, само не към Анди. Паркът засия от запалените свещи. Трябваше да запазим минутка мълчание, но плачеха бебета, а един залитащ бездомник не спираше да пита на висок глас: „Ей, ама какво става тук? Защо е всичко това?“, а някой прошепна името на Ейми, след което мъжът попита още по-силно: „Какво? За това ли е всичко?“.

Някъде от средата на тълпата Ноел Хоторн започна да се придвижва напред, подпряла едното дете на бедрото си, а другите две се бяха вкопчили в полата ѝ и на мен, като на мъж, който не е свикнал да е край деца, ми изглеждаха невероятно дребни. Ноел принуди тълпата да даде път на нея и на децата ѝ, отпрати се директно към подиума и вдигна поглед към мен. Аз я изгледах гневно — жената, която ме беше злепоставила — после за пръв път забелязах издутия ѝ корем и си дадох сметка, че отново е бременна. За секунда зяпнах — четири деца под четири годинки, мили боже! По-късно този поглед щеше да бъде анализиран и обсъждан и повечето хора щяха да го преценят като изпълнен едновременно с гняв и със страх.

— Здравей, Ник. — Гласът ѝ стигна до вдигнатия наполовина микрофон и отекна към публиката. Замотах се с микрофона, но не можах да намеря копчето. — Искях само да видя лицето ти — каза тя и избухна в сълзи. Стенанието заля публиката и всички се прехласнаха. — Къде е тя? Какво си направил с Ейми? Какво си направил със съпругата си!

Съпруга, съпруга — отекна гласът ѝ. Децата ѝ се стреснаха и ревнаха.

Ноел не можеше да говори, ревна неистово, беше бясна, не се владееше, грабна микрофона и го смъкна към себе си. Зачудих се дали да не го дръпна от ръцете ѝ, но съзнавах, че не мога да предприема нищо срещу жена с рокля за бременни и с три невръстни дечица. Потърсих с поглед Майк — *контролирай жена си!* — но никъде го нямаше. Ноел се обърна към събралите се хора:

— Аз съм най-добрата приятелка на Ейми! — Приятелка, приятелка, приятелка, отекнаха думите над парка заедно с рева на децата ѝ. — Въпреки усилията ми полицията явно не ме приема сериозно. Затова ще запозная с нашата кауза града, който Ейми толкова обичаше и който също ѝ отвърщаше с обич! Този мъж, Ник Дън,

трябва да отговори на някои въпроси. Той трябва да ни каже какво е направил с жена си!

Бони се спусна от едната страна на сцената към Ноел, обаче тя се извърна и двете се приковаха с поглед. Бони направи отчаяно режещо движение пред гърлото си: *Млъкни!*

— С бременната си жена!

Вече никой не виждаше свещите, понеже светкавиците на камерите направо откачиха. До мен Ранд издаде звук като скърцане на балон. Под мен Бони притисна пръсти към главата си, все едно се бори с главоболие. Виждах всички в неистовия ритъм на светкавиците, които примигваха в ритъм с пулса ми.

Потърсих Анди с поглед в тълпата, видях я вперила поглед в мен с поруменяло и разкривено лице, с влажни бузи, и когато погледите ни се срещнаха, устните ѝ изговориха: „Задник!“ и тя се отдръпна назад в тълпата.

— Трябва да тръгваме. — Сестра ми шепнеше в ухото ми и ме дърпаше за ръката. Светкавиците на камерите светеха срещу мен, докато аз стоях като някакво чудовище, като Франкенщайн, уплашен и превъзбуден от факлите на селяните. Щрак, щрак. Тръгнахме и се разделихме на две групи: сестра ми и аз опитахме да избягаме към колата ѝ, а семейство Елиът стояха със зяпнала уста на подиума и останаха след нас да се спасяват сами. Репортерите не спираха да ме замерват с въпроса: „Ник, Ейми беше ли бременна?“, „Ник, разстроен ли сте, че Ейми е била бременна?“. Опитах се да се измъкна от парка, все едно съм попаднал наред градушка: бременна, бременна, бременна. Думата пулсираше в лятната нощ в ритъма на цикадите.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

1 януари 2012 г.

Още една Нова година тук, в Мисури. Колко странно време беше. Трябва да мисля по този начин, да се опитам да погледна отстрани: ха-ха, колко необикновен период ще бъде това, когато си го припомням, няма ли да ми е забавно, когато стана на осемдесет, облечена в избеляла лавандула, проникателна и развеселена персона, която гаврътва мартинита едно след друго? Няма ли тази история да си струва? Странна и страховита история за нещо, от което съм оцеляла.

Понеже нещо ужасно не е наред със съпруга ми, вече съм сигурна. Да, той все още скърби за майка си, но става дума за нещо повече. Струва ми се насочено към мен, не е тъга, но... Понякога го усещам как ме наблюдава, вдигам поглед и виждам лицето му разкривено от отвращение, все едно ме е спипал в отблъскващо деяние, а аз просто си ям зърнената закуска или си реша косата преди лягане. Толкова е гневен. Толкова е нестабилен, че се питам дали настроенията му не са свързани с някакво физическо страдание: например алергия към жито, която подлудява хората, или крайно силна реакция към полени, задръстила мозъка му.

Онази нощ слязох долу и го заварих на масата в трапезарията, обхванал главата си с ръце, да се вира в купчина сметки за кредитни карти. Наблюдавах съпруга си — сам под светлината от полилея. Искаше ми се да се приближа към него, да седнем заедно като партньори и да решим проблема. Но не го направих, понеже знаех, че това ще го вбеси. Понякога се питам дали антипатията му към мен не се корени точно там — позволил ми е да видя недостатъците му и сега ме мрази, че ги познавам. Той ме бутна. Силно. Преди три дни ме бутна, аз паднах и си ударих главата в кухненския плот и цели три секунди нищо не виждах. Наистина не знам какво да кажа. Беше по-скоро шокиращо, отколкото болезнено. Казвах му, че мога да започна работа, нещо на свободна практика, за да си направим истинско семейство, да започнем истински живот...

— А това как го наричаш? — попита той.

Чистилице, помислих си. Но замълчах.

— Това как го наричаш, Ейми? А? Как го наричаш? Това не е ли живот според госпожица Невероятната?

— Не е моята представа за живот — отговорих.

Той направи три големи крачки към мен и си помислих: „Изглежда така, като че ли ще...“, и после ръката му ме удари и аз паднах. И двамата се слисахме. Ник стисна юмрук с другата си ръка и сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Не просто съжаляваше, беше втрещен. Но нека сме наясно за едно: аз знаех какво правя, манипулирах го по всевъзможни начини. Наблюдавах го как се свива все повече и повече — исках най-накрая да каже нещо, да предприеме нещо. Дори да е нещо лошо, дори да е най-лошото, направи нещо, Ник. Не ме оставяй така, все едно съм привидение.

Не знаех обаче, че той ще направи точно това.

Никога не съм се замисляла какво ще направя, ако съпругът ми ме нападне, понеже не съм се движила сред жени, жертви на насилие. (Да, гледала съм документални филми: насилието прекосява всички социално-икономически бариери, но все пак — Ник?) Звуча повърхностно. Просто ми се струва невероятно налудничаво: аз съм съпруга, жертва на побой. Невероятната Ейми и побойникът на съпруги.

Той прекали с извиненията. (С какво друго се прекалява? С алкохола, струва ми се.) Съгласи се да обмисли дали да не тръгнем на терапия, което никога не ми беше хрумвало като възможно. Но това е добре. Той е толкова добър човек в същината си, така че съм склонна да си затворя очите за случилото се, да повярвам, че наистина става дума за аномалия, предизвикана от напрежението, под което се намираме и двамата. Понякога забравям, че Ник е изложен на не помалък стрес от мен — той носи вината, задето ме доведе тук, под напрежение е, защото иска да съм доволна, а за мъж като Ник — който вярва в самостоятелното изграждане на щастието — това може да се окаже изтощително.

Затова ударът — съвсем бърз и после край — не ме уплаши сам по себе си. Уплаши ме изражението му точно преди извинението, докато лежах на пода и примигвах, а главата ми бучеше. Изражението на лицето му, докато се въздържахше от това да посегне пак. Колко много искаше да ме удари отново!

Ето това е най-зловещата част. Вчера отидох в мола, откъдето половината град купува наркотици и е толкова лесно, колкото да си вземеш рецепта, знам го, понеже Ноел ми го каза: понякога мъжът ѝ ходи там да си купува по някой джойнт. Аз обаче не исках джойнт, а исках пистолет, за всеки случай. Ако Ник наистина откачи. И си казах: бащата на Ник беше прав за теб. Ти си тъпа кучка. Понеже ако смяташ, че съпругът ти ще те нарани, трябва да си тръгнеш. Обаче ти не можеш да го изоставиш, докато още скърби за майка си. Не можеш. Трябва да си адски лоша жена, за да го направиш, освен ако действително нещо никак не е наред. Трябва наистина да вярваш, че съпругът ти ще те нарани.

Само че аз не вярвам Ник да ме нарани.

Просто ще се чувствам по-сигурна с пистолет.

НИК ДЪН

Изчезнала от шест дни

Го ме тикна в колата и потегли от парка. Прелетяхме покрай Ноел, която вървеше заедно с Бони и Гилпин към тяхната полицейска кола, а старателно издокараните ѝ близнаци подтичваха подире ѝ като опашката на хвърчило. Прелетяхме и покрай тълпата — стотици лица, поантилистична вълна от гняв, насочен право към мен. На практика избягахме. В основни линии.

— Ау, засада! — промърмори най-накрая Го.

— Засада ли? — повторих с парализиран мозък.

— Да не мислиш, че беше случайно, Ник? Кучката с близнаците вече е дала показания пред полицията. И не е споменала нито дума за бременност.

— Според мен от време на време хвърлят по някоя бомба.

Бони и Гилпин вече бяха научили, че жена ми е била бременна, и бяха измислили стратегия. Явно вярваха, че аз съм я убил.

— Ноел ще обиколи всички кабеларки през следващата седмица и ще повтаря, че си убиец и че тя е най-добрата приятелка на Ейми, тръгнала да търси справедливост. Жадна за публичност курва. Скапана курва.

Притиснах лице към прозореца и тежко се отпуснах на седалката. Няколко новинарски микробуса ни последваха. Пътувахме мълчаливо, дишането на Го постепенно се успокои. Наблюдавах реката, по която клон на дърво се носеше на юг.

— Ник? — обади се тя най-накрая. — Да не би... Ти...

— Не знам, Го. Ейми не ми е казала нищо. Ако е била бременна, защо ще казва на Ноел, а не на мен?

— Защо ще си купува пистолет, без да ти каже? — попита тя. — Просто не виждам никакъв смисъл.

* * *

Отидохме у Го — край моята къща щеше да е пълно с новинарски екипи — и още щом прекрачих прага, звънна мобилният ми. Номерът на семейство Елиът. Поех си дълбоко въздух и се обадох:

— Трябва да те попитам за това, Ник. — Ранд на фона на бръмченето на телевизора. — Просто ми кажи. Знаеше ли, че Ейми е бременна?

Замълчах, мъчейки се да намеря точните думи, за да отговоря, да обясня колко малко вероятна е такава бременност.

— Отговори ми, по дяволите!

Крясъкът на Ранд направи мен по-тих. Заговорих спокойно и тихо — с глас, облечен с жилетка:

— С Ейми не се опитвахме тя да забременее. Не е искала да забременява, Ранд, не знаех дали изобщо някога ще поиска. Дори не... дори нямахме контакт толкова често. Ще съм много... изненадан, ако наистина е била бременна.

— Ноел каза, че Ейми ходила на лекар, за да потвърди бременността. Искаме разрешението да ни позволиш да прегледаме тези документи. Можем и без твоето разрешение, но ще отнеме повече време.

— Разбира се, Ранд. И аз бих искал да разбера.

Заварих Го пред спалнята, седнала с чаша студено кафе на масичката, на която майка ми пишеше писма. Извърна се към мен, колкото да ми покаже, че е усетила присъствието ми, но не ми позволи да видя лицето ѝ.

— Защо продължаваш да лъжеш, Ник? — попита тя. — Семейство Елиът не са ти врагове. Не трябва ли поне на тях да кажеш, че всъщност ти не си искал деца? Защо оставяш Ейми да изглежда лошата?

Отново преглътнах гнева си. Коремът ми гореше от него.

— Изтощен съм, Го. Трябва ли да го правим сега?

— Ще намерим ли по-подходящ момент?

— Аз не исках деца. Опитвахме известно време, но не успяхме. Дори започнахме да проучваме леченията на безплодие. А после Ейми реши, че не иска деца.

— Каза, че ти не си искал.

— Опитвах се представя нещата по-благовидно.

— О, още една лъжа. Не знаех, че си такъв... Думите ти нямат смисъл, Ник. Бях там онази вечер в бара, когато празнувахме отварянето му, а мама не разбра, помисли, че очаквате бебе, и Ейми се разплака.

— Е, не мога да обясня всяка постъпка на Ейми, Го. Не знам защо е плакала преди една година, ясно?

Го седеше мълчаливо, а оранжевата светлина от уличната лампа образуваше около профила ѝ ореол като на рок звезда.

— Това ще бъде истинско изпитание за теб, Ник — промърмори тя, без да ме поглежда. — Винаги си имал проблем с истината. Открай време предпочиташ да послъгваш, ако смяташ, че така ще избегнеш истинския спор. Винаги си предпочитал лесния начин. Казваше на мама, че си на тренировка по бейзбол, а всъщност беше напуснал отбора, казваше, че си на църква, а всъщност ходеше на кино. Това е някаква странна болест.

— Това е различно от бейзбола, Го.

— Много по-различно е. Но ти продължаваш да лъжеш като момченце. Все така отчаяно искаш всички да те мислят за съвършен. Никога да не си лошият. Затова каза на родителите на Ейми, че тя не е искала деца. Не споделяш с мен, че изневеряваш на жена си. Кълнеш се, че кредитните карти не са твои, кълнеш се, че си бил на брега, а ти мразиш да ходиш там, кълнеш се, че бракът ти е бил щастлив. В момента просто не знам на какво да вярвам.

— Шегуваш се, нали?

— Откакто Ейми е изчезнала, ти само лъжеш. И това ме тревожи. Не знам какво се случва.

Стояхме в пълно мълчание.

— Го, да не би да казваш каквото мисля, че казваш? Защото ако е така, нещо помежду ни е умряло.

— Помниш ли онази игра, на която играеше с мама като малък: „Ще продължиш ли да ме обичаш...“? Ще продължиш ли да ме обичаш, ако ударя Го? Ще продължиш ли да ме обичаш, ако ограбя банка? Ще продължиш ли да ме обичаш, ако убия някого?

Не отговорих. Дишането ми се беше учестило.

— Е, ще продължа да те обичам — каза тя.

— Го, наистина ли трябва да го кажа?

Тя мълчеше.

— Не съм убил Ейми.

Продължи да мълчи.

— Вярваш ли ми?

— Обичам те.

Сложи ръка на рамото ми, влезе в спалнята и затвори вратата. Почаках вътре да светне, но остана тъмно.

* * *

Две секунди по-късно звънна мобилният ми. Онзи, от който трябваше да се отърва, а не можех, защото винаги, винаги трябва да вдигам на Анди. „Един път на ден, Ник. Трябва да говорим веднъж дневно.“

Усетих, че скърцам със зъби.

Поех си дълбоко дъх.

* * *

В далечния край на града се намират руините на стара крепост, поредният парк, в който не отидохме — от замъка беше запазена двуетажната дървена наблюдателна кула, заобиколена от ръждясали люлки и пързалки. С Анди се бяхме срещали там веднъж — опипвахме се в тъмната вътрешност на кулата.

Направих три дълги обиколки на града, за да се уверя, че не ме следят. „Трябва да те видя, Ник, тази вечер, веднага, иначе, кълна ти се, ще откача.“ Докато спирах пред крепостта, осъзнах по-дълбокото значение на случващото се: Анди все още беше готова да се срещне с мен, убиеца на съпруги, на самотно и неосветено място. Вървах към кулата през дращещата гъста трева и вече виждах силуета ѝ в прозорчето на дървената наблюдателница.

Тя ще те оправи, Ник.

Изминах останалата част от пътя с бърза крачка.

* * *

На следващия ден подписах поредица от жълти и розови формуляри и полицията получи разрешение да разговаря с лекаря на Ейми.

Казаха, че ще знаят до един час. Чаках на дивана. Когато телефонът ми звънна, вдигнах веднага, но беше обаждане от „Камфърт Хил“. Баща ми отново беше изчезнал. Уведомили полицията. Както обикновено, накараха ме да се почувствам негодник. „Ако се случи отново, ще прекратим престоя на баща ви при нас.“ Побиха ме ледени тръпки: баща ми да се нанесе при мен — две жалки и гневни копелета — това ще е най-лошият ситком на света. На финала ще има убийство и самоубийство.

Тъкмо затворих и надникнах през задния прозорец към реката — спокойно, Ник — когато забелязах нечия приведена фигура долу до навеса за лодките. Взех го за репортер, но после разпознах свитите юмруци и напрегнатите рамене. „Камфърт Хил“ се намираше на трийсетина минути по Ривър Роуд. Един бог знае как си беше спомнил къде е къщата ни, след като не можеше да си спомни мен.

Излязох навън на жегата и го заварих да седи провесил крака от брега и загледан в реката. Не беше толкова мърляв като предния път, но миришеше на пот.

— Татко? Какво правиш тук? Всички се притесняват.

Той ме погледна с тъмнокафявите си пронизателни очи — не бяха помътени като на някои старци. Нямаше да се сепна толкова, ако бяха помътени.

— Тя ми каза да дойда — остро отвърна той. — Тя ми каза да дойда. Това е моята къща, ще идвам, когато си поискам.

— Пеша ли дойде?

— Мога да идвам по всяко време. Ти може и да ме мразиш, но тя ме обича.

Едва не пригнах. Дори баща ми си измисляше взаимоотношенията си с Ейми.

Няколко репортери на моравата отпред направиха снимки. Трябваше да вкарам татко вътре. Представих си каква статия ще скалъпят към снимките: какъв баща е бил Бил Дън и какъв син е

отгледал. Мили боже, ако баща ми започне да ругае срещу кучките... Обадох се в „Камфърт Хил“ и след като се подърлихме малко, казаха, че ще изпратят дежурен да прибере баща ми. Показно го заведох до колата и му говорех успокоително на ухото, докато фотографите снимаха.

„Баща ми“, усмигнах се, докато го отвеждаха. Постарах се да звуча като гордия син.

Пред къщата спря полицейска кола.

* * *

Бони беше дошла въпреки репортерите, за да ми съобщи. Направи го внимателно, с нежен глас, все едно пристъпваше на пръсти.

Ейми била бременна.

Жена ми беше изчезнала, а с нея — и бебето ми. Бони ме наблюдаваше в очакване на реакцията ми — за да я включи в полицейския доклад — и аз си наредих да постъпя правилно, да не развалям всичко, да се държа така, както трябва да се държи един мъж, когато получи такава новина. Зарових главата си в ръце и измърморих: „О, боже! О, боже!“, и докато го правех, си представих жена си на пода в кухнята, обгърнала корема си с ръце и с разбита глава.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

26 юни 2012 г.

Никога не съм се чувствала по-жива. Небето е ясно и синьо, но птиците са полудели от жегата, навън реката тече покрай къщата и аз съм напълно жива. Уплашена и развълнувана, но жива. Тази сутрин, когато се събудих, Ник беше излязъл. Седях в леглото, вперила поглед в тавана, наблюдавах как слънцето постепенно го позлатява, как птиците пеят точно пред прозореца и ми се доповръща. Гърлото ми се стягаше и отпускахе като сърце. Наредих си да не повръщам, хукнах към банята и повърнах там: жлъчка и топла вода и едно мъничко грахче. Докато стомахът ми се свиваше в спазми, очите ми се пълнеха със сълзи и се мъчех да си поема дъх, започнах да пресмятам единственото, което една жена пресмята, наведена над тоалетната. Вземам противозачатъчни, но пък съм и пропускала ден-два — какво значение има, на трийсет и осем съм и пия хапчета почти две десетилетия. Няма как да забременея случайно.

Намерих тестовете зад една заключена стъклена витрина. Помолих една измъчена мустаката жена да отключи витрината и ѝ посочих кой точно искам, докато тя чакаше нетърпеливо. Подаде ми кутийката с безпристрастен поглед и ми пожела късмет.

Не знаех кое ще е късмет: минусът или плюсьт. Прибрах се у дома и прочетох инструкциите три пъти, държах пръчицата под нужния ъгъл, за да се навлажни колкото трябва, и после я сложих на ръба на мивката и избягах, все едно е бомба. Трябваше да чакам три минути, затова пуснах радиото и естествено, вървеше песен на Том Пети — можеш ли изобщо да пуснеш радиото и да няма песен на Том Пети? — затова изпях всяка дума на „Американско момиче“ и после се промъкнах обратно в банята, сякаш трябваше тайно да се приближа до теста. Сърцето ми туптеше по-лудешки, отколкото трябва, и установих, че съм бременна.

В следващия миг вече търчах по лятната морава и надолу по улицата, блъсках по вратата на Ноел, а когато тя отвори, избухнах в сълзи, показах ѝ пръчицата и извиках:

— Бременна съм!

Вече знаеше още някой и това ме уплаши.

Когато се прибрах, си помислих две неща.

Първо: следващата седмица е годишнината ни. Ще използвам насочващите следи като любовни писма, а накрая ще сложа дървено кошче. Ще го убедя, че сме един за друг. Като семейство.

Второ: искаше ми се да бях успяла да си купя пистолет.

Понякога ме е страх, когато съпругът ми се прибира у дома. Преди няколко седмици Ник ме покани на сала с него, да поплаваме по течението под синьото небе. Когато ме покани, стиснах с ръце колоната на стълбището, притиснах се към нея. Защото веднага си представих как той разклаща сала — отначало за да ме подразни, смеейки се на уплахата ми, но после лицето му става напрегнато и решително и аз падам във водата, в онази кална кафеникава вода, пълна с драскащ пясък и пръчки, а той се мята отгоре ми, натиска ме под водата със силната си ръка, докато престана да се съпротивлявам.

Това е по-силно от мен. Ник се ожени за мен, когато бях млада, богата и красива жена, а сега съм бедна, безработна и наближавам четирийсетте, а не трийсетте. Вече не съм просто хубава, а хубава за възрастта си. Напоследък обаче погледът на Ник се промени. Не е поглед на мъж, дал честен обет, а на човек, който се чувства измамен.

Скоро ще стане мъж, който се чувства в капан. Преди бременността можеше да се разведе с мен. Но сега никога няма да го направи — свестният Ник. Няма да понесе всички в този почитащ семейните ценности град да го мислят за мъжа, напуснал съпругата и детето си. По-скоро ще остане с мен и ще страда. Ще страда, ще ме мрази и ще го изпълва ярост.

Но няма да направя аборт. Бебето е в корема ми вече шест седмици, голямо е колкото бобено зърно и му растат очички, дробове и уши. Преди няколко часа отидох в кухнята и намерих кутия със сух фасул, който Морийн ми беше дала за любимата супа на Ник. Извадих едно зрънце и го сложих на плата. Беше по-малко от розовия ми нокът, миниатюрно. Но не можех да понеса мисълта да го оставя върху студения плот, затова го взех, подържах го в ръка и го потупах с върха на пръста си. Сега е в джоба на фланелката ми, за да е близо до мен. Няма да направя аборт и да се разведе с Ник, още не, защото помня как той се гмурна в океана един летен ден и се изправи на ръце, размахал

крака над водата, а после изскочи с най-красивата раковина за мен, как очите ми се замъглиха от слънцето, как ги затворих и оставих цветовете да трептят като дъждовни капки от вътрешната страна на клепачите ми, докато Ник ме целуваше със солени устни и аз си мислех: толкова съм щастлива, това е съпругът ми, този мъж ще бъде баща на децата ми. Ще бъдем толкова щастливи.

Възможно е обаче да съм сгрешила, много. Защото понякога той ме гледа твърде странно... Онзи мил мъж от брега, мъжът от мечтите ми, бащата на детето ми... Улавям го да ме наблюдава с бдителен поглед, с поглед на насекомо, преценяващ, и си мисля: този мъж е способен да ме убие.

Затова, ако намерите това, значи съм мъртва...

Съжалявам, не е смешно.

НИК ДЪН

Изчезнала от седем дни

Веднага щом Бони си тръгна, си наредих да не припадам. *Направè нещо веднага.* Вдигнах телефона и си уговорих среща. Трябваше да си наема адвокат, още днес, и той щеше да е точно адвокатът, когото не исках и от когото абсолютно се нуждаех.

Танър Болт. Категорична необходимост. Прегледайте правните канали, документалните предавания за престъпления и тутакси ще изникне физиономията с фалшив тен на Танър Болт — възмутен и загрижен от името на поредния откачен клиент, когото представлява. Станал е известен на 34, когато представлявал Коуди Олсън, чикагски ресторантьор, обвинен, че е удушил бременната си съпруга и захвърлил тялото ѝ на сметище. Специално обучени да откриват мъртъвци кучета надушили мириса на мъртво тяло в багажника на мерцедеса на Коуди, след претърсване на лаптопа му установили, че е принтирал карта на най-близкото сметище на сутринта, когато жена му изчезнала. Тъпак. Когато Танър Болт приключил, всички — полицейското управление, чикагските банди от Уест Сайд, един недоволен клубен бияч — се оказаха обвиняеми освен Коуди Олсън, който излязъл от съдебната зала и купил на всички коктейли.

През следващите десет години Танър Болт се прочу като Съпружеския ястреб — негов специалитет беше да връхлита нашумели случаи и да представлява мъже, обвинени, че са убили съпругите си. Успяваше в малко повече от половината случаи, което не беше зле, като се има предвид, че случаите обикновено бяха много тежки, а обвиняемите — крайно неприятни — лъжци, нарцисисти, социопати. Другият прякор на Танър Болт беше Защитник на гаднярите.

Бройте и мен сред тях.

* * *

— Обажда се Мерибет Елиът. Моля, оставете съобщение и аз веднага ще се свържа с вас — каза тя с глас, много подобен на този на Ейми. На Ейми, която не се връщаше.

Карах бързо към летището, за да замина за Ню Йорк и да се срещна с Танър Болт. Когато поисках от Бони разрешение да напусна града, тя видимо се развесели: „Много филми си гледал“.

— Здравсти, Мерибет, отново е Ник. Много искам да говорим. Исках само да ти кажа, че... наистина не знаех за бременността. Шокиран съм не по-малко от теб. Освен това... ще си наема адвокат, искам да го знаете. Надявам се да ми звънеш...

* * *

Кантората на Танър Болт се намираще в центъра на града, недалеч от предишната ми месторабота. Асансьорът ме изстреля двайсет и пет етажа нагоре, но се движеше толкова плавно, че не усещах нищо, докато ушите ми не изпукаха. На двайсет и петия етаж се качи блондинка с елегантен костюм и тънки устни. Нетърпеливо потропваше с крак, докато чакаше вратата да се затвори, после ми се сопна: „Защо не натиснете копчето?“. Удостоих я с усмивката си за кисели жени, слънчевата усмивка, която Ейми наричаше усмивка „Ник слънчицето“, и едва тогава жената ме позна.

— О! — възкликна тя. Доби вид, все едно ѝ е замирисало на гнило.

Като че се почувства лично отмъстена, когато слязох на етажа на Танър.

Този тип беше най-добрият, аз имах нужда от най-добрия, но освен това не исках да ме свързват с него по никакъв начин — с този мазник, с този фукльо, с този защитник на виновните. Толкова силно ненавиждах Танър Болт, че очаквах кабинетът му да е като сцена от сериала „Маями Вайс“. Но той се оказа точно обратното — беше много адвокатски, изпълнен с достойнство. Зад безукорно чистите стъклени врати облечени с хубави костюми хора сновяха делово между кабинетите.

Красив млад мъж с вратовръзка с цвета на тропически плод ме посрещна и ме настани в една лъскава приемна с много стъкло и

огледала, тържествено ми предложи вода (отказах), а после служителят се върна на лъскавото си бюро и вдигна лъскав телефон. Седях на дивана, наблюдавах силуета на града и товароподемните кранове, които ту се издигаха, ту се привеждаха като механични птици. После извадих от джоба си последната следа, която ми беше оставила Ейми. Символът на пет години брак е дървото. Какво щеше да ме очаква в края на търсенето на съкровища? Нещо за бебето — дървена дрънкалка, резбовано бебешко дъбово кошче? Нещо за нашето бебе и за нас, за новото ни начало, семейство Дън — презареждане.

Го ми звънна, докато още се вирах в следата.

— Наред ли е помежду ни? — попита тя веднага.

Сестра ми смяташе, че може да съм убил съпругата си.

— Наред е, доколкото може при дадените обстоятелства.

— Ник, съжалявам. Обаждам се да ти се извиня. Събудих се и се почувствах напълно откачила. И гадно. Не знам какво ми стана. За момент му изгубих края. Искрено те моля за извинение.

Мълчах.

— Не можеш да отречеш, Ник — изтощението и стресът, и... съжалявам. Наистина.

— Добре — излъгах.

— Радвам се, че изяснихме нещата.

— Била е бременна.

Стомахът ми се обърна. Отново изпитах усещането, че съм забравил изключително важна подробност. Бях пропуснал нещо и щях да си платя.

— Съжалявам — каза Го и изчака няколко секунди. — Всъщност...

— Не мога да говоря за това. Не мога.

— Добре.

— Всъщност съм в Ню Йорк. Имам среща с Танър Болт.

— Слава богу. Успя да си уговориш среща толкова бързо?

— Понеже случаят ми е много объркан. — Свързаха ме с Танър почти незабавно — изчаках на телефона няма и три секунди, след като се представих. А щом му разказах за разпита в дневната ми, той ми нареди да се кача още на следващия самолет.

— Доста съм изплашен — добавих.

— Постъпваш разумно. Сериозно.

Още една пауза.

— Не може истинското му име да е Танър Болт^[1], нали? — опитах се да разведря обстановката.

— Чувала съм, че е анаграма на Ратнър Толб.

— Сериозно?

— Не.

Засмях се — неуместно усещане, но приятно. После видях, че от дъното на стаята анаграмата вече идва към мен — черен костюм на райе, светлозелена вратовръзка, хищна усмивка. Приблужи се с протегнатата ръка, делово.

— Ник Дън, аз съм Танър Болт. Елате с мен, да се залавяме за работа.

* * *

Кабинетът на Танър Болт беше обзаведен като мъжки клуб на много скъпо игрище за голф — удобни кожени кресла, полици с правна литература, газова камина, чиито пламъци потрепваха на струята на климатика. Седни, запали пура, оплачи се от жена си, пусни някоя съмнителна шега — тук сме само мъже.

Болт умишлено избра да не сядва зад бюрото си. Поведо ме към една малка маса, като че ли щяхме да играем шах.

— Това е разговор между партньори — поясни той, макар да не се налагаше. — Ще седнем на масата на войната и ще се заловим за работа. Господин Дън, хонорарът ми е 100 000 долара. Това несъмнено са много пари, затова съвсем ясно ще ви обясня какво предлагам и какво очаквам от вас, става ли?

Той насочи немигващия си поглед към мен, придружи го със съчувствена усмивка и зачака да кимна. Само на Танър Болт можеше да му се размине безнаказано да накара мен, клиента, да долетя при него и после да започне да ми нарежда как трябва да танцувам, за да му дам парите си.

— Аз печеля, господин Дън, печеля губещи случаи, а според мен делото, пред което не след дълго ще се изправите — и не го казвам покровителствено — е много трудно. Финансови проблеми, проблемен

брак, бременна съпруга. Медиите са се настроили срещу вас, обществеността също.

Завъртя пръстена с печат на дясната си ръка и зачака да дам признаци, че го слушам. Отдавна съм чувал фразата: „на четирийсет лицето на мъжа е такова, каквото си го е спечелил“. Четирийсетинагодишното лице на Болт имаше хубав тен, почти никакви бръчки и беше приятно закръглено от егото му. Това беше самоуверен мъж, най-добрият в своята област, човек, който харесваше живота си.

— Повече никакви разпити с полицията в мое отсъствие — каза Болт. — Много съжалявам, че се е случило такова нещо. Но преди да стигнем до правните проблеми, ще се заемем с общественото мнение, понеже, както вървят нещата, трябва да допуснем, че всичко ще стигне до пресата: кредитните ви карти, застраховката живот, вероятно инсценираното местопрестъпление. Всичко изглежда много зле, приятелю. И е като параграф двайсет и две: ченгетата смятат, че вие сте извършителят, и съобщават на обществеността. Хората са възмутени и настояват за арест. Така че, първо: трябва да намерим друг заподозрян. Второ: трябва да спечелим подкрепата на родителите на Ейми, изключително важно е. Трето: трябва да оправите имиджа си, понеже ако отидем на процес, той ще повлияе на съдебните заседатели. Промяната на мястото, където се гледа делото, вече не е от значение — при денонощната кабелна телевизия и интернет целият свят е в съдебната зала. Затова е от огромно значение да обърнем всичко в своя полза.

— И аз бих искал, повярвайте ми.

— Как стоят нещата с родителите на Ейми? Можем ли да получим от тях изявление за подкрепа?

— Не съм говорил с тях, откакто се потвърди, че Ейми била бременна.

— Че е бременна — намръщено ме погледна Танър. — Тя е бременна. Никога не говорете за съпругата си в минало време.

— Мамка му! — За миг закрих лицето си с длан. Не си бях дал сметка какво казвам.

— Не се тревожете за това пред мен — успокои ме Болт и великодушно махна с ръка. — Но пред всеки друг внимавайте. Много внимавайте. Отсега нататък не искам да отваряте уста, преди много

сериозно да сте помислили какво ще кажете. Значи не сте говорили с родителите на Ейми. Това не ми харесва — допускам, че сте опитали да влезете във връзка с тях?

— Оставих няколко съобщения.

Болт нахвърли нещо върху жълтите листове, каквито ползват всички адвокати.

— Добре, да допуснем, че тази новина не е добра за нас. Обаче трябва да ги намерите. Някъде на публично място, където някой глупак с камера да ви заснеме — не можем да допуснем още една случка като с Шона Кели. Или пък изпратете сестра си на разузнавателна мисия да провери какво се случва. Всъщност така постъпете, по-добре е.

— Добре.

— Наистина искам да изготвите списък, Ник. На всички хубави неща, които сте направили за Ейми през годините. Романтични неща, особено през последната година. Може да сте ѝ готвили пилешка супа, докато е боледувала, или сте ѝ изпращали любовни писма, докато е била в командировка. Да не е лъскаво. Не ме интересуват бижута, освен ако не сте ги избирали заедно на почивка или нещо такова. Трябват ни истински лични моменти, като от романтични филми.

— Ами ако не съм типът от романтичните филми?

Танър стисна устни, после отново ги отпусна.

— Измислете нещо, става ли, Ник? Изглеждате ми свестен човек, сигурен съм, че през изминалата година сте направили някакъв жест.

Не се сецах дори за едно свястно нещо, което да съм направил през изминалите две години. В Ню Йорк през първите години от брака ни с всички сили се стараех да доставя удоволствие на жена си, да се върна към онези непосредствени дни, когато тя прекосяваше тичешком паркинга на някоя аптека и се хвърляше в обятията ми — спонтанен израз на радост от покупката на лак за коса. Лицето ѝ постоянно беше притиснато към моето, искрящите ѝ сини очи бяха ококорени, русите ѝ мигли докосваха моите, топлият ѝ дъх точно под носа ми... покоят. Две години се старах, докато предишният ми живот се изплъзваше, много се старах — без гняв, без спорове, без постоянно сервилничене и капитулации, без да се държа като съпруг от телевизионна комедия: Да, скъпа. Разбира се, скъпа. Проклетата ми енергия изтичаше от тялото ми, докато мислите ми се стрелкаха като зайци, докато се питах как да я направя щастлива, а всяко действие, всеки опит тя посрещаше

с отчаяно завъртане на очи и с тъжна въздишка. Ти просто не разбираш, ей такава въздишка.

Когато напускахме Мисури, бях ядосан, срамувах се от спомена за себе си — от дезертиралия обеднял и наведен скапаняк, в който се бях превърнал. Не бях романтичен, не бях дори мил.

— Освен това ще ми трябва списък на хора, които биха могли да наранят Ейми, които може да й имат зъб.

— Трябва да ви кажа, че тя явно е опитала да си купи оръжие през седмиците преди да изчезне.

— Ченгетата знаят ли?

— Да.

— Вие знаехте ли?

— Не, докато не ми каза типът, от когото тя се е опитала да го купи.

Танър Болт размисли точно две секунди.

— Обзалагам се, че според тяхната теория тя е искала оръжието, за да се предпази от вас — каза. — Била е откъсната от света и уплашена, не се е чувствала сигурна. Искала е да ви вярва, но е усещала, че нещо не е наред... Затова е трябвало да има пистолет, за всеки случай, ако страхът ѝ се окаже основателен.

— Боже, бива си ви!

— Баща ми беше ченге — обясни ми той. — Но идеята с пистолета ми харесва — сега трябва само още някой освен вас да потвърди историята. Нищо не би било прекомерно. Дори ако непрекъснато се е карала с някой съсед заради лаещото му куче, ако е била принудена да отблъсква някой флиртаджия, каквото и да се сетите, казвайте. Споменахте за двама — Хилари Ханди и Деси Колингс — но те имат алиби. Идеята е такава обаче. Какво знаете за Боби О'Хара?

— Точно така! Знам, че той няколко пъти се обади на горещата телефонна линия.

— Бил е обвинен, че е изнасилил Ейми по време на среща през 2007 година.

Усетих се, че зяпвам, но не казах нищо.

— Била е неангажираща среща. Имали уговорка за вечеря в дома му, положението излязло от контрол и той я изнасилил — така е според полицейския доклад.

— Кога през 2007 година?

— През май.

Било е през осемте месеца, когато бях изгубил Ейми — времето между запознанството ни в Ню Йорк и когато я намерих отново на Седмо авеню.

Танър пристегна вратовръзката си, завъртя инкрустираната си с диаманти брачна халка и ме изгледа преценяващо.

— Тя не ви е казала.

— Не съм чувал нищичко за това — отговорих. — От никого. Най-малко от Ейми.

— Ще се чудите колко много жени смятат това за позорно. Срамуват се.

— Не мога да повярвам, че...

— Старая се да не се явявам на среща без нова информация за клиента си — каза той. — Искам да ви покажа колко сериозно гледам на случая ви. И колко много се нуждаете от мен.

— Този тип може ли да бъде заподозрян?

— Разбира се, защо не — отговори Танър твърде оживено. — В миналото му, свързано със съпругата ви, има насилие.

— Лежал ли е в затвора?

— Тя свалила обвиненията. Допускам, че не е искала да свидетелства. Ако решите двамата с вас да работим заедно, ще поръчам да го проверят. А междувременно помислете за някого, който се интересува от жена ви. По-добре, ако е човек от Картидж обаче. По-достоверно е. А сега...

Танър кръстоса крака и показа долните си зъби — някак сгъчкани и на петна в сравнение с безукорните му като варосана ограда горни зъби. Захапа горната устна с кривите си зъби.

— Сега идва трудната част, Ник. Искам да бъдете напълно откровен с мен, иначе няма да се получи. Разкажете ми всичко за брака си, дори най-лошото. Защото, ако знам кое е най-лошото, ще мога да планирам. Но ако ме учудят с нещо, ще бъдем прецакани. А ако ние сме прецакани, вие ще бъдете прецакан. Понеже ще се наложи аз да отлеля със своя частен „Гълфстрийм“.

Поех си дъх. Погледнах го в очите.

— Изневерих на Ейми. Още й изневерявам.

— Добре. С много жени или само с една?

— Не, не са много. Никога преди не съм й изневерявал.

— Значи с една жена? — попита Болт, отмести поглед и се загледа към един акварел с лодки, въртейки брачната си халка. Представях си как по-късно се обажда на жена си и казва: „Само веднъж, само веднъж ми се иска да ми се падне някой, който не е кретен“.

— Да, само с едно момиче, тя е много...

— Не казвайте „момиче“ — поправи ме Болт. — Жена. С жена, която е много специална за вас. Нали това щяхте да кажете?

Разбира се.

— Знаете ли, Ник, „специална“ всъщност е по-зле от просто... приятна. Колко време?

— Малко повече от година.

— Говорили ли сте с нея, откакто Ейми изчезна?

— Да, по мобилен телефон с предплатена карта. И веднъж на живо. Два пъти. Но...

— На живо?

— Никой не ни видя. Кълна ви се. Само сестра ми.

Той си пое дъх и отново погледна към платноходката.

— И как се отнася тази... как се казва?

— Анди.

— Как се отнася Анди към цялата история?

— Държи се страхотно... докато не оповестиха бременността. Сега ми се струва, че е малко... напрегната. Много е напрегната. Много е... ами... много е взискателна, но може би това не е точната дума.

— Говорете направо, Ник. След като ви се струва взискателна...

— Такава е. Вкопчва се. Има нужда да й вдъхвам увереност. Тя е наистина сладко момиче, но е млада и очевидно й е трудно.

Танър Болт отиде до минибара си и извади бутилка доматиен сок. Целият му хладилник беше пълен с доматиен сок. Отвори я, изпи я на три глътки и попи устни със салфетка от плат.

— Трябва изцяло и завинаги да прекъснете контакта си с Анди — каза той. Понечих да кажа нещо, но той вдигна ръка. — Незабавно.

— Не мога да скъсам с нея просто така. Най-неочаквано.

— Не подлежи на обсъждане. Ник, хайде, приятел! Моля ви, наистина ли трябва да го кажа? Не може да ходите по срещи, докато

бременната ви жена е в неизвестност. Ще отидете в затвора. Важното е да го направите така, че да не я настроите срещу вас. Без да събудите у нея желание за отмъщение, за публични изяви — нищо такова, само мили спомени. Убедете я, че така е почтено, че така ще сте в безопасност. Как се справяте с разделите?

Понечих да отвърна, но Танър Болт не изчака:

— Ще ви подготвим за разговора, както ще ви подготвим и за клетвените показания, нали? А сега, ако искате, ще долетя в Мисури, ще си устроя лагер и ще се заловим за работа. Мога да пристигна още утре, ако ме искате за свой адвокат. Искате ли ме?

— Да.

* * *

Върнах се в Картидж преди вечеря. Беше странно, след като Танър извади Анди от картинката — след като стана ясно, че тя не може да остане — колко бързо приех този факт, колко малко тъгувах за нея. Бързо осъществих прехода от влюбен в Анди към нелюбен в Анди. Все едно минаваш през някаква врата. Връзката ни тутакси премина в тоналност сепия — превърна се в минало. Колко странно, че бях разрушил брака си заради едно момиче, с което нямах нищо общо, освен че и двамата обичахме да се посмеем и да пийнем студена бира след секс.

Разбира се, че бързо ще сложиш край, би казала Го. Нали стана трудно.

Обаче имаше и друга причина: Ейми заемаше огромно място в съзнанието ми. Нямах я, но въпреки това присъстваше в мислите ми повече от всеки друг. Бях се влюбил в Ейми, защото с нея бях най-съвършеният Ник. Любовта към нея ме превръщаше в свръхчовек, караше ме да се чувствам жив. Дори когато беше най-непринудена, с Ейми беше трудно, понеже мозъкът ѝ постоянно работеше, работеше, работеше — трябваше да се напругам, за да бъда в крак с нея. По цял час съчинявах най-обикновен имейл до нея, заех се да изучавам тайно разни неща, за да задържа интереса ѝ: поетите от Езерната школа, Кодекса на дуелите, Френската революция. Съзнанието ѝ беше едновременно широко и дълбоко, а с нея самият аз станах по-умен. И

по-грижовен, по-активен, по-жив и по-наелектризиран, понеже с Ейми любовта е като пиянство, като алкохол или порно — за да постигаш същия ефект, трябва да влагаш все повече и повече.

Ейми ме накара да повярвам, че съм изключителен, че съм на нейното ниво, и точно това ни създаде, но и ни съсипа. Защото аз не можех да се справям с изискванията за величие. Закопнях за непосредственост и простота и се намразих за това, а и тутакси осъзнах, че наказвам нея за това. Превърнах я в раздразнителното и крехко същество, което стана. Преструвах се на един, а се оказах съвсем друг. Още по-лошо, убедих сам себе си, че трагедията ни е предизвикана от нея. Години наред се бях превръщал в онова, което можех да се закълна, че представлява сега самата тя: кълбо от основателна омраза.

По време на обратния полет толкова дълго се взирах в четвъртата следа, че я наизустих. Исках да се измъчвам. Нищо чудно, че този път бележките ѝ бяха толкова различни: съпругата ми е бременна, тя иска ново начало, връщане към нашата ослепителна, щастлива виталност. Представях си я как обикаля града и крие тези мили писъмца, нетърпелива като ученичка да стигне до края — когато ще ми съобщи, че е бременна, че носи нашето дете. Дърво. Сигурно беше старинна бебешка люлка. Познавах жена си — най-вероятно беше бебешко кошче. Макар че бележката не беше точно с тона на жена, която очаква бебе.

Представи си ме: аз съм много лошо момиче и трябва да бъда наказана.

Там са нещата за петата ни годишнина.

Извинявай, ако ти се струва твърде заплетено!

Подходящият момент е сега, в слънчевото пладне, после да излезем за коктейл — толкова ще е приятно!

Затова веднага се върни и нетърпелив бъди, вратата отвори и изненадата си намери.

Почти бях стигнал до вкъщи, когато го разгадах. Нещата за петата ни годишнина — трябваше да е нещо дървено. Някога са

наказвали децата в бараката за дърва. Ставаше дума за бараката зад къщата на сестра ми — държахме там резервни части за косачката и ръждясали инструменти — порутена стара постройка като от филм на ужасите, в която някой убива туристите един по един. Го никога не ходи там и откакто се е преместила в къщата, често се шегува, че ще изгори бараката. Вместо това обаче я остави да обрасне с бурени и да се покрие с паяжини. Винаги сме се шегували, че мястото е подходящо да заровиш труп.

Не може да бъде.

Прекоших града с изтръпнало лице и схванати ръце. Колата на Го беше на алеята, но аз минах покрай прозореца на дневната, спуснах се по стръмния склон и след малко се скрих от погледа ѝ, скрих се от погледа на всички. Бях съвсем сам.

Бараката беше в дъното на двора, точно пред дърветата.

Отворих вратата. И разбрах какво съм пропуснал.

[1] Tanner (англ.) — кожар; bolt — мълния; болт. — Б.ред. ↑

ВТОРА ЧАСТ
МОМЧЕ СРЕЩА МОМИЧЕ

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

На самия ден

Толкова по-щастлива съм като мъртва.

Водя се изчезнала, но скоро ще решат, че съм мъртва. За краткост ще казваме, че съм мъртва. Въпрос на часове е, но вече се чувствам по-добре: отпуснати стави, отпочинали мускули. В даден момент днес сутринта си дадох сметка, че лицето ми е странно, различно. Огледах се в огледалото за обратно виждане — ужасният Картидж остана на седемдесет километра зад гърба ми, самодоволният ми съпруг безделничеше в противния си бар, а в същото време на тънка жичка точно над противната му и нищо неподозираща глава висеше същински хаос — и установих, че се усмихвам! Ха! Това е нещо ново!

Списъкът със задачите ми за днес — един от многото такива списъци, които изготвих през последната година — е до мен на предната седалка и точно до номер 22 има петънце кръв: порязах се. Но Ейми се страхува от кръв, ще си кажат читателите на дневника. (Да, дневникът, ще стигнем и до него.) Не, изобщо не се страхувам, ни най-малко, но през последната година все това повтарям. Повторих на Ник вероятно пет-шест пъти колко ме е страх от кръв, а когато той каза: „Не помня да те е било страх от кръв“, отговорих: „Казах ти, толкова пъти ти повтарям!“. Ник не помни проблемите на другите, затова просто допусна, че е вярно. Припадък в центъра по кръводаряване си го биваше. Наистина го направих, не просто написах, че съм го направила. (Не се тревожете, ще подредим всичко: истина, неистина и почти истина.)

Номер 22: Да се порежа е отдавна в списъка ми. Но вече е истина и ръката ме боли. Много. Нужна е много специална дисциплина човек да се пореже, и то надълбоко, чак до мускула. Ако искаш много кръв, но не чак толкова, че да припаднеш, да те намерят в локва кръв часове по-късно и да се налага да даваш обяснения. Отначало допрях до китката си макетен нож, но като видях всички онези пресечени вени, се почувствах като сапър от екшън филм: срежеш ли неправилната жичка, умираш. В крайна сметка резнах вътрешната страна на ръката

си над лакътя, стиснала със зъби една кърпа, за да не изпищя. Дълъг и дълбок срез. Десет минути поседях с кръстосани крака на пода в кухнята и оставих кръвта да се стича, докато не образува хубава дълбока локва. После почистих толкова зле, колкото би почистил Ник, след като ми разбие главата в някоя стена. Искам къщата да разкаже историята на конфликт между истината и лъжата: дневната изглежда инсценирана, но кръвта е избърсана, така че не може да е Ейми!

Затова самонараняването си струваше. Въпреки това часове покъсно раната пари под ръкава ми, под турникета. (Номер 30: Старателно превържи раната, за да не капе кръв, където не трябва. Увий макетния нож и го прибери в джоба си, за да го изхвърлиш покъсно.)

Номер 18: Подготви дневната. Събори отоманката. Отметнато.

Номер 12: Увий първата следа и я постави на не съвсем видно място, така че полицията да я намери още преди зашеметения съпруг да се досети да я потърси. Трябва да влезе в полицейския доклад: искам той да бъде принуден да започне търсенето на съкровища (егото му ще го накара да довърши). Отметнато.

Номер 32: Преоблечи се в най-обикновени дрехи, прибери си косата в шапка, спусни се по брега на реката и избягай по него, на сантиметри от водата, докато стигнеш до края на комплекса. Направи го, макар да знаеш, че семейство Тевърър, единствените съседи с гледка към реката, ще бъдат на църква. Постъпи така, понеже никога не се знае. Ти винаги правиш една крачка повече от другите, такава си.

Номер 29: Сбогувай се с Блийкър. Помириши за последен път смрадливия му котешки дъх. Напълни му голяма купичка, в случай че другите забравят да го нахранят, когато започне историята.

Номер 33: Излез от доджа.

* * *

Мога да ви разказвам още за това как направих всичко, но искам най-напред да ме опознаете. Не Ейми от дневника, която е фиктивна (Ник казваше, че не съм истински писател, но пък защо ли изобщо го слушам?), а мен, действителната Ейми. Каква жена е способна да

направи подобно нещо? Нека ви разкажа една история, истинска история, за да разберете.

Първо — изобщо не е трябвало да се раждам.

Преди мен майка ми е имала пет спонтанни аборта и две мъртвородени бебета. По едно на година, през есента, като сезонно задължение, като смяната на посевните култури. Всички били момичета, всички били наричани Хоуп^[1]. Сигурна съм, че по предложение на баща ми — неговия оптимистичен импулс, неговата ведро добросъвестност: „Не можем да се откажем от надеждата, Мерибет!“. Но всъщност точно това са направили — разделяли са се с Хоуп отново и отново.

Лекарите казали на родителите ми да престанат да опитват, но те не ги послушали. Двамата не се отказват. Опитвали, опитвали и най-накрая съм се появила аз. Майка ми не очаквала, че ще оживея, не можела да мисли за мен като за истинско бебе, живо дете, момиченце, което ще си дойде у дома. Щяла съм да бъда Хоуп номер осем, ако нещата се бяха развили както преди. Обаче аз съм дошла на този свят с ярък, оглушителен рев. Родителите ми били толкова изненадани, дали си сметка, че не са обсъждали име, не и истинско име, не за истинско дете. И през първите ми дни в болницата не ме кръстили никак. Всяка сутрин майка ми чувала как вратата се отваря и медицинската сестра застава на прага (винаги съм си я представяла старомодна, с разлюлени бели поли и една от онези шапчици като кутия с храна за вкъщи от китайски ресторант). Медицинската сестра заставала на прага, а майка ми питала, без дори да се обърне:

— Тя още ли е жива?

Когато съм останала жива, ме кръстили Ейми, понеже това е обикновено момичешко име, популярно момичешко име, име, които още хиляда други бебета са получили през онази година, затова боговете може би нямало да забележат, че и това мъничко бебенце се е сгушило между другите. Мерибет твърдеше, че сега би ме кръстила Лидия.

Отраснах, чувствайки се специална, горда. Аз бях момиченцето, което се бе сражавало със забвението и беше спечелило. Шансът бил около един процент, но аз съм успяла. Междувременно съм съсипала утробата на мама — моят личен предродилен поход на Шърман^[2].

Мерибет не можеше да има повече бебета. Като дете изпитвах трепетно удоволствие от това — само аз, само аз, само аз.

Майка ми пиеше горещ чай в дните, в които всички нейни Хоуп се бяха родили и едновременно умрели, седеше в люлеещ се стол, увита с одеяло, и казваше, че „просто отделя десет минути за себе си“. Нищо драматично, тя е твърде чувствителна, за да пее погребални песни, но ставаше умислена, откъсваше се, а аз не исках да го позволя. Покатервах се в скута ѝ, навирах в лицето ѝ рисунка с пастели или пък внезапно се сецах за писмено разрешение, което тя трябва да ми подпише. Баща ми се опитваше да ми отвлече вниманието, да ме заведе на кино или да ме подкупи със сладкиши. Колкото и да хитруваше, никога не успяваше. Аз отказвах да дам на майка си въпросните десет минути.

Винаги съм била по-добра от всичките Надежди, аз съм онази, която успя. Но и винаги съм завиждала, винаги — седем мъртви танцуващи принцеси. Тях ги смятат за съвършени, без изобщо да се стараят, без да са съществували дори един-единствен миг, а аз съм закотвена тук, на земята, и всеки ден трябва да се старая и всеки ден е риск да бъда не съвсем съвършена.

Изтощително е да живееш така. Живях по този начин до трийсет и две.

И после, за около две години, всичко беше наред. Благодарение на Ник.

* * *

Ник ме обичаше. С шест о-та: ооооообичаше. Обаче не обичаше мен, истинската мен. Ник обичаше момиче, което не съществува. Аз често се преструвах, че имам някаква самоличност. Нищо не мога да направя, винаги съм била такава: както някои жени редовно сменят стила си на обличане, така аз сменям самоличностите. Коя самоличност ми е приятна сега, за коя копнея, коя е модерна? Мисля, че всички го правят, но просто не си го признават или пък се задоволяват с една самоличност, понеже са твърде мързеливи или глупави да осъществят промяната.

Онази вечер на партито в Бруклин играех ролята на момичето със стил, момиче, което мъже като Ник желаят: готиното момиче. За мъжете това винаги е основният комплимент, нали? Тя е готино момиче. Щом съм готина, значи съм секси, умна, забавна жена, която обожава футбол, покер, неприлични шеги и оригването, която играе видеоигри, пие евтина бира, обича тройките и аналния секс и се тъпче с хамбургери и хотдог, все едно участва в световно по надяждане, като същевременно някак чудодейно съумява да не пълнее, понеже готините момичета са преди всичко сексапилни. Сексапилни и изпълнени с разбиране. Готините момичета никога не се ядосват, те само се усмихват разочаровано и с обич и оставят мъжете си да правят каквото искат. Давай, прави с мен каквото искаш, нямам нищо пролив, аз съм готино момиче.

Мъжете наистина вярват, че такова момиче съществува. Може би се заблуждават, понеже много жени са склонни да се преструват, че са такива. Дълго се обиждах, когато ме наричаха така. Виждах как мъжете — приятели, колеги, непознати — се прехласват по преструвките на такива ужасни жени и ми се искаше да седна да поговоря с тези мъже на спокойствие и да им кажа: излизате на среща с една обикновена жена, излизате на среща с жена, която е гледала твърде много филми, написани от мъже със странно социално поведение, склонни да вярват, че такава жена съществува и току-виж дори ги целунала. Иде ми да стисна горкичкия човечец за реверите или за чантата и да му кажа: всъщност кучката не обича хотдог с чили чак толкова — никой не обича! А готините момичета са още по-жалки: те дори не се преструват, че са жената, която искат да бъдат, преструват се на жената, която мъжът иска от тях да бъдат. О, ако не сте готина, моля ви, не си мислете, че вашият мъж не желае да си има готина жена. Може да е малко по-различна версия — може той да е вегетарианец, така че неговото готино момиче трябва да харесва сейтан и да обича кучета, или пък може да е авангарден художник, така че неговото готино момиче да е татуирана повлекана с очилца, която обича комикси. Витрината е различна, но повярвайте ми, мъжът иска готино момиче, което в основни линии харесва всяко проклето нещо, което харесва и той, и никога не се оплаква. (Как да разберете, че не сте готиното момиче? Понеже той казва неща като: „Харесвам силните

жени“. Ако ви го каже, значи се чука с друга. Понеже „аз харесвам силните жени“ е кодова фраза за „мразя силните жени“.)

Чаках търпеливо, с години, махалото да се отмести в другата посока, мъжете да започнат да четат Джейн Остин, да се научат да плетат, да се престорят, че обичат космоса, да организират партита за четене на албуми с изрезки и да се натискат един с друг, а ние да ги гледаме похотливо. Тогава бихме казали: да, той е готин тип.

Обаче не се случва. Вместо това жените в цялата страна заговорничат за собственото ни общо падение! Много скоро готиното момиче ще се превърне в обичайно явление. Мъжете вярват, че то съществува, а не е някаква мечта, едно на милион. Всяко момиче би трябвало да бъде такова, а ако не сте, значи нещо не ви е наред.

Изкусително е да бъдеш готиното момиче. Човек като мен, който обича да печели, е подмамен от желанието да бъде момичето, което всеки мъж желае. Когато се запознах с Ник, веднага разбрах, че той точно това иска, и бях готова заради него да опитам. Поемам своята част от вината. Работата е там, че отначало бях луда по него. Намирах го за перверзно екзотичен, доброто старо момче от Мисури. Освен това с него беше адски приятно. Той извикваше у мен неща, които не подозирах, че съществуват: лекота, хумор, непринуденост. Сякаш ме изпразваше и ме пълнеше с пера. Помогна ми да стана готиното момиче — с никого друго не бих могла да бъда такава. Не бих поискала. Не мога да кажа, че поне отчасти не ми хареса: ядях сухи пасти, ходех боса, престанах да се тревожа. Гледах тъпи филми и се тъпчех с пълни с химикали храни. Просто не му мислех много, това беше разковничето. Пиех кока-кола и не се тревожех за рециклирането на кутийката, нито за киселинния пудинг в стомаха ми — толкова силен, че може да излъска монета. Когато ходехме на глупав филм, не се притеснявах от оскърбителния сексизъм, нито от отсъствието на изпълнители на главни роли от малцинствата. Дори не се интересувах дали филмът има някакъв смисъл. Не се притеснявах какво следва. Нищо нямаше значение, живеех за момента и усещах как ставам по-плитка и по-глупава. Но бях и щастлива.

Преди Ник никога не се бях чувствала като човек, защото винаги съм била продукт. Невероятната Ейми трябва да бъде блестяща, креативна, мила, грижовна, остроумна и щастлива. „Искаме само да си щастлива.“ Ранд и Мерибет го повтаряха непрекъснато, но така и не

обясниха как. Толкова много поуки, възможности и предимства, а така и не ме научиха как да бъда щастлива. Помня, че другите деца винаги ме озадачаваха. Отивах на рожден ден, гледах ги как се кискат и правят физиономии и се мъчех да правя същото, но не проумявах защо е нужно. Седях, ластикът на стегнатата картонена веселяшка шапчица се врязваше в брадичката ми, зъбите ми посиняваха от зърнистата глазура на тортата и се мъчех да проумея какво му е забавното.

С Ник най-сетне проумях. Понеже той наистина беше забавен. Все едно излизаш с видра. Той беше първият естествено щастлив човек, когато познавах и който ми беше равен. Беше блестящ, превъзходен, забавен и очарователен. Хората го харесваха. Жените го обожаваха. Мислех, че ще бъдем свършената двойка, най-щастливата двойка. Не че любовта е съревнование. Но не разбирам защо двама души трябва да са заедно, ако това не ги прави щастливи.

Може би бях най-щастлива през онези няколко години, докато се преструвах на друга. Нито преди, нито после съм се чувствала така и не мога да реша какво значи това.

А после трябваше да сложа край, защото не беше истинско, не бях аз. Не бях аз, Ник! Мислех, че го знаеш. Мислех, че е част от играта. Мислех, че сме се споразумели: не питай и не казвай! Толкова се стараех да се държа естествено и леко, но не можех да продължавам. Оказа се, че и той не може: остроумното бърборене, умните игри, романтиката и ухажването. Всичко започна да се срива. Мразех Ник, задето се изненада, когато си станах аз. Мразех го, задето не разбираше, че това трябва да приключи, задето наистина вярваше, че се е оженил за онова същество, за онова творение на въображението на милиони мастурбиращи мъже с изцапани със сперма пръсти, самозадоволени. Наистина изглеждаше смаян, когато го помолих да се вслуша в мен. Не можеше да повярва, че не ми е приятно да му духам, когато ме помоли, и да се обезкосмявам цялата отдолу. Че всъщност не ми е приятно, когато не се появява да пийнем с приятели. И онова налудничаво нещо, което написах в дневника си? Не ми трябва жалки сценарии, свързани с танцуващи маймунки, които да повтарям пред приятелите си, стига ми да го оставя да бъде такъв, какъвто е. Това бяха чисти глупости, идиотщините на готиното момиче. Не разбирам: ако позволиш на един мъж да отмени плановете ви или да откаже да прави нещо за теб, губиш. Не получаваш каквото искаш. Съвсем ясно

е. Да, той може и да е щастлив, може да ти казва, че си най-готиното момиче на света, но ти го казва, понеже нещата са станали така, както ги иска той. Твърди, че си готина, за да те заблуди! Така постъпват мъжете — опитват се да те убедят, че си готиното момиче, за да се подчиниш на желанията им. Както продавачът на коли казва: „Колко ще платиш за тази красавица?“, при положение че ти дори още не си се съгласил да я купиш. И онази ужасна фраза на мъжете: „Знам, че не би имала нищо против, ако аз...“. Напротив, имам против. Просто го кажи. Не отстъпвай, глупачке.

Ето защо трябваше да спре. Всеотдайността към Ник, усещането за безопасност с Ник, щастието с Ник ме накараха да проумея, че има една Истинска Ейми, че тя е много по-добра, по-интересна и по-сложна и предизвикателна от Готината Ейми. Обаче Ник искаше Готината Ейми. Можете ли да си представите — най-накрая разкривате своята истинска същност пред съпруга си, пред сродната си душа, а той не ви харесва? Ето така се появи омразата. Много съм размишлявала над това и според мен оттук се започна.

[1] Надежда (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Ген. Шърман опустошава с войската си големи територии от южните щати по време на своя поход в края на Гражданската война между Севера и Юга. — Б.ред. ↑

НИК ДЪН

Изчезнала от седем дни

Направих няколко крачки в бараката, преди да се облегна на стената, за да опитам да си поема дъх.

Знаех, че ще е лошо. Разбрах го още щом разгадах следата — бараката. Слънчевото пладне, коктейлите. Понеже това не беше описание на мен и Ейми, а на мен и Анди. Бараката беше едно от многото странни места, където бях правил секс с Анди. Не можехме да се срещаме на много места. В оживения ѝ жилищен блок не беше възможно. Мотелите се появяват на сметките на кредитните карти, а съпругата ми не беше нито лековерна, нито глупава. (Анди имаше „Мастеркард“, но извлечението отиваше при майка ѝ. Не ми е лесно да го призная.) Затова бараката в дъното на двора на сестрината ми къща беше сигурно място, когато Го беше на работа. Както и изоставената къща на баща ми. *(Може би се чувстваш виновен, че ме доведе тук,/ признавам — странно ми беше./Но нямахме избор голям,/ решение взехме, това ще е нашият дом)* и само няколко пъти моят кабинет в колежа *(Представи си, че съм твоя студентка,/а ти — красив и умен мой преподавател./Съзнанието ми се разтваря (бедрата също!), веднъж в колата на Анди, паркирана на един черен път в Ханибал, след като я бях завел там веднъж, много по-приятно прекарване от онова банално посещение заедно с Ейми (Отвеждаш ме там, разказваш ми за момчешките си приключения,/облечен с оръфани джинси и шапка с козирка).*

Всяка следа беше скрита на място, където бях изневерявал на Ейми. Тя използваше търсенето на съкровища, за да ме разходи из местата на моите прегрешения. Догади ми се, когато си я представих да ме следи, без нищо да подозирам, с колата си — до къщата на татко, до къщата на Го, до скапания Ханибал — да ме гледа как се чукам с това сладко момиче, стиснала отвратено и победоносно устни.

Защото е знаела, че хубавичко ще ме накаже. И сега — последната спирка — щеше да ми покаже колко е умна. Защото бараката беше пълна с всички джунджурии и неща, които се кълнях

пред Бони и Гилпин, че не съм купувал с кредитните карти, за които лъжех, че нищо не знам. Тук бяха налудничаво скъпите стикове за голф, часовниците и плейстейшъните, дизайнерските дрехи, всички бяха тук, в имота на сестра ми. В очите на всички щеше да изглежда, че съм ги скрил тук, докато жена ми умре и най-сетне ще имам възможност да се позабавлявам.

* * *

Почуках на вратата на Го и когато тя ми отвори с цигара в ръка, ѝ съобщих, че трябва да ѝ покажа нещо, завъртях се и без да продумам, я поведох към бараката.

— Погледни — казах и я поведох към отворената врата.

— Тези неща... това ли... кредитните карти? — високо и вбесено попита тя. Закри устата си с ръка, отдръпна се от мен и аз разбрах: за секунда си беше помислила, че си признавам пред нея.

Никога нямаше да заличим този момент. Дори само за това мразех жена си.

— Ейми ме топи — казах. — Го, Ейми е купила тези неща и ме топи.

Тя се сепна — клепачите ѝ примигнаха веднъж, два пъти, поклати лекичко глава, сякаш да се отърси от образа — Ник, убиеца на съпругата си.

— Ейми се опитва да ме натопи за убийството си. Разбираш ли? Последната следа, която ми беше оставила, ме доведе тук. Не знам нищо за тези вещи. Това е грандиозното ѝ твърдение: Ник отива в затвора. — В гърлото ми се образува огромен въздушен мехур — щях или да се разрева, или да се засмея. Засмях се. — Така е, нали? Мамка му, така ли е?

*Така че, моля те, побързай, и този път
може би нещо ти от мен ще научиш.*

бяха последните думи от първата бележка на Ейми. Как не го бях проумял?

— Ако ще те топи, защо ти го казва? — Го все още се взираше като омагьосана в съдържанието на бараката си.

— Защото го е направила свършено. Винаги е искала това признание, наградата, през цялото време. Иска да разбере, че съм прецакан. Не може да се сдържи. Няма да ѝ бъде забавно.

— Не — задъвка нокътя си Го. — Има нещо друго. Нещо повече. Докосвал ли си нещо тук?

— Не.

— Добре. Тогава въпросът е...

— Какво според нея ще направя, когато намеря тези неща, тези уличаващи ме предмети в бараката на сестра си — казах. — Това е въпросът, понеже каквото и да смята, че ще направя, каквото и да иска да направя, трябва да постъпя точно по обратния начин. Ако тя мисли, че ще откача и ще опитам да се отърва от всички тези неща, гарантирам ти, че е измислила как да ме тикнат в ареста.

— Е, не можеш да ги оставиш тук — отбеляза Го. — Така със сигурност ще те тикнат в ареста. Сигурен ли си, че това е последната следа? А къде ти е подаръкът?

— О, по дяволите! Не. Трябва да е някъде вътре.

— Не влизай — предупреди ме Го.

— Трябва. Бог знае какво още е пхнала вътре.

Влязох внимателно в тъмната барака, прилепил ръце към тялото си и пристъпвайки предпазливо на пръсти, за да не оставям следи. Точно до телевизора с плосък екран видях синия плик върху една подаръчна кутия, увита с красивата сребриста хартия на Ейми. Изнесох плика и кутията навън, на топлия въздух. Предметът вътре беше тежък, около петнайсетина килограма, и се състоеше от няколко парчета, които се плъзнаха вътре със странно дрънчене, когато оставих кутията на земята. Го неволно побърза да отстъпи назад. Отворих плика.

Скъпи съпруже,

Сега е моментът да ти кажа, че те познавам по-добре, отколкото си представяш. Знам, понякога ти се струва, че

си сам на този свят, невидим и незабелязан. Но не го мисли дори за секунда. Проучила съм те. Знам какво ще направиш още преди да го направиш. Знам къде си бил, знам и накъде си се запътил. За тази годишнина съм ти организирала пътешествие: тръгни по любимата си река, нагоре, нагоре! Дори не се налага да търсиш подаръка си за годишнината. Този път подаръкът ще дойде при теб! Така че седни и се отпусни, понеже ти ПРИКЛЮЧИ!

— Какво има предвид с това „приключи“? — попита Го, а аз изстенах.

— Изпраща ме в затвора.

— Дяволите да я вземат. Отвори кутията.

Приклекнах и дръпнах внимателно капака с върховете на пръстите си, все едно очаквах експлозия. Тишина. Надникнах вътре. На дъното на кутията имаше две дървени марионетки. Приличаха на съпруг и съпруга. Мъжката беше облечена в пъстър костюм на шут и се хилеше диво, стиснала в ръка нещо като пръчка или бастун. Извадих я и крайниците ѝ се разклатиха развълнувано — като на танцор, който се раздвижва. Съпругата беше по-красива, по-деликатна и по-скована. Лицето ѝ изглеждаше слисано, като че ли е видяла нещо тревожно. Под нея имаше миниатюрно бебенце, което можеше да се привърже за тялото ѝ с панделка. Куклите бяха старинни, тежки и големи, големи почти колкото онези, шито използват вентролозите. Взех мъжката кукла, стиснах дебелия дръжка, с която се задвижваше, и крайниците ѝ се разтресоха маниакално.

— Зловещо — отбеляза Го. — Престани.

Отдолу имаше синьо листче, прегънато само веднъж. Почеркът на Ейми, подобен на счупено ветрило, само триъгълници и точки. Пишеше:

Началото на прекрасна нова история, Ник! „Така се прави!“

Наслаждавай се.

* * *

Върху кухненската маса на мама разгърнахме всички писма на Ейми, сложихме и кутията с марионетките. Взряхме се в предметите, все едно сглобяваме пъзел.

— Защо ще си прави труда с това търсене на съкровища, ако планира... каквото планира — попита Го.

„Планът ѝ“ тутакси се превърна в кодово название на „ако ще инсценира изчезването си и ще се опитва да натопи теб“. Звучеше по-малко налудничаво.

— Ами първо, за да ме разсее. Да ме заблуди, че все още ме обича. Търча по следите, които ми оставя из целия християнски свят, убеден, че съпругата ми се опитва да се сдобрим, очаквам ново начало за брака ни...

Бележките ѝ бяха предизвикали у мен момичешка замечтаност — доповръща ми се. Почувствах се неловко. Неловко до мозъка на костите си, все едно е от моята ДНК и ме променя. След всичките тези години Ейми все още беше способна да си играе с мен. В състояние беше само с няколко бележки да ме върне при себе си, изцяло. Аз бях нейната кукла на конци.

Ще те намеря, Ейми. Любовни думи, вгорчени от лоши намерения.

— За да нямам време да спра и да се замисля: ей, изглежда така, все едно съм убил жена си, защо ли?

— Полицията би се озадачила — ти би се озадачил — ако тя не организира търсенето на съкровища, ако не спази традицията — разсъди Го. — Все едно е знаела, че ще изчезне.

— Това ме притеснява обаче — казах и посочих към марионетките. — Толкова са необикновени, че трябва да означават нещо. Искам да кажа, ако намерението ѝ е било просто да ме разсее за малко, подаръкът можеше да бъде... каквото и да е от дърво.

Го плъзна пръст по костюма на мъжката марионетка.

— Много са стари, антики. — Вдигна дрехата на куклата и отдолу се показа дръжката на мъжа. Женската имаше само квадратна дупка в главата. — Би трябвало да е нещо сексуално ли? Мъжката има

огромна дървена дръжка като член. А дръжката на женската липсва. Останала е само дупка.

— Внушението е доста очевидно — мъжете имат пениси, жените — вагини.

Го пъкна пръст в дупката на женската марионетка и го завъртя, за да се увери, че няма нищо скрито.

— И какво ни казва Ейми? — попита сестра ми.

— Когато ги видях, си помислих: купила е детски играчки. Мама, татко и детето. Понеже е била бременна.

— Всъщност бременна ли е наистина?

Заля ме отчаяние. Или по-скоро, обратното. Не беше вълна, която ме залива, връхлита, а отлив, усещането, че нещо се отдръпва и ме повлича със себе си. Вече не можех да се надявам, че жена ми е бременна, но не можех и да се надявам, че не е.

Го извади мъжката кукла, щипна я по носа и оповести:

— Ти си кукла на конци.

Засмях се.

— Точно същото си помислих и аз. Но защо куклите са мъжка и женска? Тя очевидно не е марионетка, а кукловод.

— И какво означава „Така се прави“? Кое се прави така?

— Че ме прецаква?

— Тя не би се изразила така. Или е цитат от някоя от книжките за Ейми, или...

Го забързано се приближи до компютъра си и пусна фразата в търсачката. Попаднахме на песента „Така се прави“ на група „Маднес“.

— А, помня ги — каза Го. — Страхотна ска банда.

— Ска — повторих и у мен се надигна неистов кикот. — Страхотно.

Текстът на песента беше за момче за всичко, способно да ремонтира всякакви неща у дома — включително водопровода и електрическата инсталация — което предпочитало да му плащат в брой.

— Боже, колко мразя осемдесетте — казах. — Текстове на песните нямат никакъв смисъл.

— Отражението е самотно дете, което чака пред парка — кимна Го.

— Благодарение на отражението намираме съкровища в тъмното — промърморих в отговор механично.

— Ако е така, какво означава? — попита Го и ме изгледа изпитателно. — Това е песен за някакъв майстор. За някой, който може да влиза в дома ти, да поправя неща. Или да приспособява неща. И предпочита да му плащат в брой, за да не оставя следи.

— Някой, който е инсталирал видеокамери? — попитах. — Ейми няколко пъти излиза извън града по време на... връзката ми. Може да е искала да ни запише на лента.

Го ме стрелна с въпросителен поглед.

— Не, никога в нашата къща — побързах да я уверя.

— Да не би да е някаква тайна врата? — предположи Го. — Допълнително фалшиво дъно, където е скрила нещо, което... не знам, ще те оневини?

— Мисля, че е това. Да, Ейми използва песента на „Маднес“, за да ми подсказва пътя към собствената ми свобода... Само да можем да разгадаем техните лукави ска шифри!

Го също се засмя:

— Боже, може би всъщност ние сме пълните откачалки. Не сме ли? Това не е ли пълна лудост?

— Лудост е. Тя ме топи. Няма друго обяснение за склада от вещи в бараката ти. Освен това е напълно в стила ѝ да въвлече и теб, да изцапа и теб с мръсотията ми. Не, Ейми е такава. Подаръкът, откачената и лукава бележка, която би трябвало да разбере. А със сигурност е свързано и с куклите. Пусни в търсачката цитата заедно с думата марионетка.

Отпуснах се тежко на дивана, усещайки някакво тъпо пулсиране в тялото си. Го изпълни ролята на моята секретарка.

— О, боже! Става дума за куклите Пънч и Джуди. Ник! Ние сме идиоти! Тази реплика е запазеният знак на Пънч: „Така се прави!“.

— Добре. Старо куклено представление — има насилие, нали? — попитах.

— Толкова е откачено.

— Има насилие, нали, Го?

— Да. Има. Боже, тя е луда!

— Той я бие, нали?

— Чета... Добре. Пънч убива бебето им.

Тя ме погледна.

— И после, когато Джуди му се противопоставя, той я пребива.
До смърт.

Гърлото ми се навлажни от слюнка.

— И всеки път когато направи нещо ужасно и му се разминие, той казва: „Ето така се прави!“. — Тя грабна Пънч, сложи го в скута си и пръстите ѝ стиснаха дървените ръце, все едно беше прегърнала бебе.
— Измисля си извинения дори когато убива съпругата и детето си.

Погледнах куклите.

— Значи тя ми разказва как ме е натопила.

— Не мога да проумея тази история. Адски шантаво е.

— Го?

— Да, точно така: не си искал тя да забременява, ядосал си се и си я убил.

— Някак разваля кулминацията — казах.

— Е, кулминацията е, когато ти научаваш поуката, която Пънч така и не е проумял, когато те залавят и те обвиняват в убийство.

— А в Мисури има смъртно наказание — отбелязах. — Забавна игричка.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Онази сутрин

Знаете ли как разбрах? Видях ги. Мъжът ми е такъв глупак. Една снежна априлска сутрин се почувствах много самотна. Пиех топло амарето, бях у дома с Блийкър и четях, легнала на пода, валеше сняг и слушах стари надраскани плочи, както правехме двамата с Ник (това поне е вярно). И изведнъж ме обзе романтична веселост: можех да го изненадам в бара, да пийнем по няколко питиета и да поскитаме из празните улици, хванати за ръка. Можехме да се разходим из притихналия център на града, който приличаше на захарни облаци под снега. Ник щеше да ме притисне до някоя стена и да ме целуне. Точно така, толкова силно го пожелах, че ми се прииска да пресъздам този момент. Отново ме обзе желание да бъда някой друг. Помня, че си казах: все още можем да намерим начин да ни се получи. Вярно! Последвах го чак в Мисури, понеже вярвах, че отново ще ме обикне, че ще ме заобича по онзи свой силен и страстен начин, който правеше всичко останало толкова хубаво. Вярно!

Пристигнах тъкмо навреме, за да видя, че си тръгва с нея. Бях на проклетия паркинг, на пет-шест метра зад него, а той дори не ме забеляза, все едно бях привидение. Не я беше прегърнал, още не, но аз разбрах. Личеше си, понеже нея прекрасно я забелязваше. Последвах ги и после изведнъж той я притисна към едно дърво — наред града — и я целуна. Ник ми изневерява, помислих си сковано и преди да успея да кажа нещо, двамата вече се качваха към апартамента ѝ. Чаках цял час, седнала на стълбите, после ми стана твърде студено — ноктите ми посиняха, зъбите ми затракаха — и се прибрах. Той не разбра, че знам.

И изведнъж се сдобих с нова самоличност, но не по мой избор. Бях среднестатистическата глупачка, омъжена за среднестатистическия подлец. Той собственооръчно беше направил Невероятната Ейми съвсем вероятна.

Познавам жени, чиято личност е изтъкана от блага посредственост. Животът им е списък от неприятности — гадже, което не ги цени, излишни пет килограма, презрителен началник, лукава

сестра, изневеряващ съпруг. Винаги съм се издигала над техните истории, кимала съм състрадателно и съм си казвала колко са глупави, че позволяват да им се случват такива неща, колко са недисциплинирани. А сега съм една от тях! Една от жените с безкрайни истории, които карат хората да кимат състрадателно и да си мислят: горката тъпа кучка.

Представям си как хората биха разказвали историята: как Невероятната Ейми, непогрешимото момиче, допуснала да я замъкнат без пукната пара някъде наскоро страната, където съпругът ѝ я отхвърлил и предпочел по-млада жена. Колко предсказуемо, колко посредствено, колко жалко. Ами мъжът ѝ? Той бил по-щастлив от всякога. Не. Не можех да го допусна. Не. Никога. Никога. Няма да му позволя да ми причинява такива неща и въпреки това да печели. Не.

Затова започнах да съчинявам различна история, по-хубава история, която щеше да съсипе Ник заради онова, което ми причини. История, която ще възстанови съвършенството ми. Ще ме превърне в героиня — безукорна и обожавана.

Понеже всички харесват Мъртвото момиче.

* * *

Да натопиш съпруга си за убийство е доста крайно, разбира се. Да знаете, че го съзнавам. Всички съдници ще кажат: трябвало е просто да напусне, да си тръгне с онова, което е останало от достойнството ѝ. Да прояви великодушие! Две злини не правят добрина! Всякакви такива неща, които дрънкат безгръбначните жени, които бъркат слабостта си с морала.

Няма да се разведе с него, понеже той точно това иска. Няма и да му простя, защото не възнамерявам да обръщам другата буза. Колко по-ясно да го кажа? Този финал няма да ме задоволи. Лошият да спечели? Майната му.

Вече повече от година усещам мириса на онази ѝ работа по върховете на пръстите му, когато се вмъква в леглото до мен. Виждала съм го как се оглежда доволно в огледалото като тийнейджър, как се приготвя като надървен бабуин за срещите им. Наслушала съм се на лъжите му — от семпли детински измислици до сложни

фантасмагории като машинариите на Руб Голдбърг^[1]. Усещала съм вкуса на карамелени бонбони по сухите му устни — лепкав вкус, непознат преди. Усещам наболата му брада — той знае, че не я обичам, но явно на онази ѝ харесва. Усещах изневярата с петте си сетива. Повече от година. Така че може и да съм полудяла. Знаем, че да натопиш съпруга си за убийство, е нещо прекомерно за повечето нормални жени.

Но на мен ми е необходимо. Някой трябва да натрие носа на Ник. Досега не му се е случвало. Живее си живота с онази своя очарователна усмивка на любимото мамино детенце, с лъжите и увъртанията си, с недостатъците и себичността си и никой не го държи отговорен за нищо. Мисля, че това преживяване ще го направи подобър човек. Или ще го накара да съжалява повече. Скапаняк.

* * *

Винаги съм мислила, че съм способна да извърша съвършеното убийство. Залавят престъпниците, които нямат търпение, които не планират. Отново се усмихвам, когато давам на пета скапаната кола, с която бягам (Картидж вече е на сто двайсет и пет километра назад в прахта), и се приготвям за един камион, който се движи с висока скорост — колата като че ли иска да хукне да бяга всеки път, когато покрай мен мине камион с ремарке. Обаче се усмихвам, понеже тази кола показва колко съм умна: купих я в брой за хиляда и двеста долара по обява в интернет от Арканзас. Преди пет месеца, така че никой да не помни ясно. Форд „Фиеста“ от 1992 година, най-малката и най-невзрачната кола на света. Срегнах се с продавачите през нощта, на паркинга на един „Уол Март“ в Джоунсбъро. Отидох дотам с влак и пари в брой в чантата си — осем часа в едната и после в другата посока, докато Ник беше на пътуване с „момчетата“ (тоест докато се чукаше с пачаврата). Хапнах във вагон-ресторанта на влака — купчина маруля и две чери домати, които менюто описваше като салата. Настаниха ме на една маса с меланхоличен фермер, който се връщаше у дома, след като за пръв път беше ходил да види внучката си.

Двойката, която продаваше колата, искаше не по-малко от мен всичко да стане дискретно. Жената остана във форда през цялото

време с бебе с биберон в ръцете и наблюдаваше как с мъжа ѝ си разменяме ключовете срещу парите. После тя слезе и аз се качих. Бързо и лесно. В огледалото за обратно виждане видях как двамата влизат в „Уол Март“ с парите. Държах колата на паркингите за дълъг престой в Сейнт Луис. Отивах там два пъти в месеца да я местя. Плащах в брой. Носех бейзболна шапка. Лесна работа.

Това е само един пример. За търпение, планиране и изобретателност. Доволна съм от себе си, имам още три часа, докато стигна в сърцето на планините Озарк и целта си — малък архипелаг от хижи в гората, където можеш да платиш в брой седмичния наем и има кабелна, задължително условие. Възнамерявам да се затворя там за седмица-две — не искам да съм на път, когато новината се разчуе, а това е последното място, където Ник би допуснал, че ще се скрия, щом разбере, че се крия.

Този отрязък от магистралата е особено грозен. Унилоста на Средните щати. След трийсетина километра забелязвам силуета на самотна семейна бензиностанция — празна, но не със заковани с дъски прозорци, и когато спирам отстрани, виждам широко отворената врата на женската тоалетна. Влизам — няма електричество, но виси разкривено метално огледало и водата все още тече. На следобедното слънце и в палещата жега изваждам от чантата си метална ножица и кестенява боя за коса. Отрязвам дълги кичури от русата си коса и те отиват в един плик. Усещам въздуха с тила си и главата ми става съвсем лека, като балон — завъртам я няколко пъти, за да се насладя на усещането. Намазвам боята, поглеждам си часовника и заставам на вратата, зареяла поглед към ширналата се на километри равнина, осеяна с мотелчета и заведения за бързо хранене. Сякаш чувам индиански плач. (Тази шега изобщо не би харесала на Ник. Плоско! А после би добавил: „Макар че да използваш думата «плосък» като критика е плоско“. Трябва да го прогоня от мислите си — той навлиза в моята територия и от сто и петдесет километра разстояние.) Измивам си косата над мивката, изпотпявам се от топлата вода, после се връщам в колата с торбата косми и отпадъци. Слагам си чифт стари очила с телени рамки, поглеждам се в огледалото и отново се усмихвам. С Ник никога нямаше да се оженим, ако изглеждах така, когато се запознахме. Всичко това щеше да бъде избегнато, ако не бях толкова красива.

Номер 35: промени външността си. Отметнато.

* * *

Не съм съвсем сигурна как да бъда Мъртвата Ейми. Опитвам се да разбера какво означава това за мен, каква ще бъда през следващите няколко месеца. Допускам, че всичко друго освен личностите, които вече съм била. Невероятната Ейми. Богата ученичка от осемдесетте. Изключителната любителка на фризби и изчервяващата се наивница. Умното иронично момиче и бохемката (най-новото повторение на любителката на фризби). Готиното момиче и Обичната съпруга, Необичаната съпруга и Отмъстителната и надменна съпруга. Ейми, която пише дневник.

Надявам се Ейми от дневника да ви е харесала. Целта ѝ беше да се хареса. Да се хареса на хора като вас. Лесно е да я харесаш. Никога не съм разбирала защо това се смята за комплимент — че някой те харесва. Няма значение. Мисля, че написаното в дневника се получи добре, а и не беше просто. Трябваше да се представям като приятна, макар и понякога наивна личност, като жена, която обича съпруга си и вижда недостатъците му (иначе би била твърде голяма глупачка), но му е искрено предана — като същевременно непрекъснато води читателя (в този случай ченгетата, толкова ми се иска да го намерят) към заключението, че Ник наистина е планирал да ме убие. Толкова много следи има да се откриват, толкова много изненади предстоят!

Ник винаги се е подигравал на безкрайните ми списъци. („Като че ли на всяка цена държиш никога да не си доволна, винаги да има какво още да се изпипва, вместо просто да се наслаждаваш на момента“.) Но кой печели? Аз печеля, понеже моят списък, главният ми списък, озаглавен „Да разкажем играта на Ник Дън“, беше взискателен — това беше най-пълният и прецизен списък, създаван някога. В него фигурираше задачата да направя дневник за периода от 2007 до 2012 година. Седем години, вписани в дневник — не всеки ден, но поне два пъти месечно. Знаете ли каква дисциплина е нужна за таква нещо? Дали Готината Ейми е способна да го направи? Да проучва събитията всяка седмица, да се консултира с предишните ми планове за деня, за да е сигурна, че няма да пропусне нищо важно, а после да пресъздаде реакцията на Ейми, която пише дневник, към всяко събитие? В повечето случаи беше забавно. Чаках Ник да тръгне

за бара, да отиде при любовницата си, при своята непрестанно тракаща есемеси, дъвчеща дъвка банална любовница с нейните изкуствени нокти и анцузи с надпис на задника (не е точно такава, но може да бъде), наливах си кафе или отварях бутилка вино, вземах една от трийсет и двете си различни писалки и по малко пренаписвах живота си.

Вярно е, че понякога, докато правех всичко това, не мразех Ник чак толкова. Лекомислената гледна точка на Готиното момиче има подобно въздействие. Понякога Ник се прибираше у дома, вонящ на бира или на течния сапун, с който измива тялото си след съвкупление с любовницата си (макар че вонята никога не изчезва докрай — явно е доста миризлива), усмихва ми се виновно, държи се мило и угоднически и аз почти си казвам: няма да го направя. А после си го представям с нея, с нейните прашки, как му позволява да я унижава, понеже е решена да се преструва на Готиното момиче, преструва се, че ѝ харесва да прави свирки, че обича футбол и да се натаралянква. Имам чувството, че съм се омъжила за кретен, за мъж, който винаги ще предпочита това. А когато тази глупава повлекана му омръзне, ще си намери друго момиче, което ще се преструва, че е онова момиче, а на него никога няма да му се налага да прави в живота си нищо трудно.

Решимостта ми се засили.

Общо сто петдесет и две вписвания в дневника. Мисля, че никога няма да изгубя нейния глас. Много старателно създадох Ейми от дневника. Измислена е така, че да се хареса на полицаите, да се хареса и на обществото, ако част от него стане обществено достояние. Трябва да четат дневника като че ли е готическа трагедия. Прекрасна и добросърдечна жена — пред която е целият ѝ живот, на която всичко предстои и каквото там казват за умрелите — избира неподходящ партньор и плаща най-високата цена.

Трябва да я харесат. Нея.

Разбира се, родителите ми са притеснени, но как да ми стане мъчно за тях, след като те ме направиха такава, а после ме изоставиха? Така и не оцениха изцяло факта, че печелят пари от моето съществуване, че аз би трябвало да получавам авторските хонорари. А после, след като пропилях моите пари, моите „феминистични“ родители позволиха на Ник да ме отведе в Мисури, все едно съм торба с лични вещи, булка по поръчка, имотна замяна. И ми подариха скапан

часовник с кукувичка за спомен. Благодарим ти за трийсет и осемте години служба! Заслужават да ме мислят за мъртва, понеже на практика ме обрекоха на това състояние: без пари, без дом, без приятели. Затова и те заслужават да страдат. Ако не можете да се грижите за мен, докато съм жива, бездруго вече сте ме убили. Точно като Ник, който унищожаваше и отблъскваше истинската ми същност късче по късче — твърде си сериозна, Ейми, твърде си напрегната, Ейми, много премисляш нещата, прекалено анализиращ, вече не си забавна, караш ме да се чувствам безполезен, Ейми, караш ме да се чувствам зле. Той отрязваше късове от мен с доволен замах — независимостта ми, гордостта ми, самоуважението ми. Аз давах, а той вземаше ли, вземаше. Изсмука ме, като че бях Щедротото дърво.

Тази курва, предпочете тази курва пред мен. Уби душата ми, а това би трябвало да е престъпление. Всъщност е престъпление. Поне според мен.

[1] Рубен Голдбърг (1883–1970) — американски аниматор, скулптор, инженер и откривател. — Б.ред. ↑

НИК ДЪН

Изчезнала от осем дни

Трябваше да се обадя на Танър, на своя чисто нов адвокат, да го събудя и да изрека думите, които ще го накарат да съжали, че е взел парите ми: „Мисля, че съпругата ми ме топи“. Не виждах лицето му, но си го представях — как завърта очи, гримасата, изтощението на човек, който не чува нищо, но си изкарва прехраната с лъжи.

— Е — каза той най-накрая след продължителна пауза, — пристигам там утре сутринта и ще оправим нещата... всичко на масата... А междувременно ти се дръж, ясно? Легни да се напиш и се дръж.

Го изпи две хапчета за сън и ме остави малко след един през нощта, а аз буквално се държах — гневна топка на дивана. Будувах цяла нощ, ставах от време на време да изляза навън и да вперя гневен поглед в бараката, вдигнал ръце на кръста, все едно имам насреща си хищник, когото да уплаша. Не съм сигурен какво си въобразявах, че ще постигна, но просто не можех да се спра. Успях да поседя най-много десет минути, после излизах навън и впервах поглед в бараката.

Тъкмо влизах вътре в три през нощта, когато почукване разтърси задната врата. Мили боже! Ченгетата щяха да минат отпред, нали така, а репортерите още не бяха надушили къщата на Го (това щеше да се промени след броени дни, дори часове). Стоях притеснен и нерешителен в дневната, когато тропотът се поднови, този път посилен, и аз изругах тихо и се помъчих да се ядосам, а не да се плаша. Оправи тази работа, Дън!

Отворих вратата със замах. Беше Анди. Проклетата Анди, красива като картинка, издокарана специално за повода, все още непроумяваща, че ще надене примката право на шията ми.

Дръпнах я вътре и тя вперя поглед в ръката ми, вкопчена в нейната.

— Ще наденеш примката на шията ми, Анди.

— Дойдох на задната врата — отговори тя. Когато я измерих с гневен поглед, не се извини, остана непоколебима. Буквално видях как

чертите ѝ се втвърдиха. — Трябва да говоря с теб, Ник. Казах ти. Казах ти, че трябва да те виждам, да говоря с теб всеки ден, а ти изчезна. Телефонът ме препраща направо към гласовата поща.

— Не ти се обаждам, понеже не мога да говоря, Анди. Боже, бях в Ню Йорк да си наема адвокат. Ще пристигне след броени часове.

— Наел си си адвокат. С това ли беше толкова зает, че не можа да ми отделиш десет секунди?

Идеше ми да я зашлевя. Поех си въздух. Трябваше да прекъсна всичко с Анди. Не само заради предупреждението на Танър. Съпругата ми ме познаваше: знаеше, че съм готов почти на всичко, само и само да избегна сблъсък. Ейми разчиташе да проявя глупост, да продължа още малко връзката си и накрая да бъда заловен. Това трябваше да свърши. Само че трябваше да го направя идеално. Да убедя Анди, че така е редно.

— Всъщност той ми даде много важен съвет — подех. — Съвет, който не мога да пренебрегна.

— Добре. Дали не е да престанеш да се държиш с мен като такъв задник?

Усетих как гневът ми се надига, че разговорът ни се превръща в подобие на караница между гимназисти. Трийсет и пет годишен мъж в най-тежката нощ от живота си, а се джафка с някакво ядосано момиченце. Разтърсих я силно и миниатюрна капчица пот капна на долната ѝ устна.

— Аз... Проумей го, Анди. Това не е шега. Това е животът ми.

— Аз просто... се нуждая от теб — каза тя и сведе очи към ръцете си. — Знам, че постоянно го повтарям, но е така. Не мога да го направя, Ник. Не мога да продължавам така. Разпадам се. Непрекъснато съм ужасно уплашена.

Тя била уплашена. Представих си, че полицията пристига в този момент и ме заварва с момичето, с което съм бил през проклетата сутрин, когато е изчезнала жена ми. Аз я потърсих онзи ден — не бях ходил в апартамента ѝ след първата нощ, но онази сутрин отидох право там, понеже сърцето ми от часове туптеше в ушите, докато се опитвах да изрека пред Ейми думите: „Искам развод. Влюбен съм в друга. Трябва да сложим точка. Не мога да се преструвам, че те обичам, не мога да направя тази история с годишнината — би било много по-нередно, отколкото самата изневяра“. (Да, знам — спорно е.)

Но докато все още събирах смелост, Ейми ме изпревари с речта си, че още ме обича (лъжлива кучка!), и аз не събрах смелост. Почувствах се като върховен лъжец и страхливец и по силата на прословутия омагьосан кръг изпитах нужда от Анди, за да се почувствам по-добре.

Само че Анди вече не можеше да успокоява нервите ми. Тъкмо обратното.

Тя и в момента се прилепваше към мен, все едно нищо не се е случило.

— Виж, Анди — казах, въздъхнах дълбоко и не я поканих да седне, а я задържах на вратата. — Ти си много специален човек за мен. Справяш се удивително с цялата история.

Направи така, че да събудиш у нея загриженост за безопасността си.

— Аз... — поде тя с треперещ глас, — много ми е мъчно за Ейми. Това е чиста лудост. Не знам изобщо дали имам право да тъгувам за нея или да се притеснявам. А освен че ми е мъчно, се чувствам и виновна. — Тя облегна глава на гърдите ми. Аз се отдръпнах, задържах я на една ръка разстояние, за да я накарам да ме погледне.

— Е, това поне можем да оправим. Трябва да го оправим — казах, използвайки точните думи на Танър.

— Трябва да отидем в полицията — каза тя. — Аз съм твоето алиби за онази сутрин, трябва само да им кажем.

— Ти си моето алиби за около един час през онази сутрин. Никой не е виждал, нито е чувал Ейми след един часа на обяд. Полицайте могат да твърдят, че съм я убил, преди да се видя с теб.

— Това е отвратително.

Свих рамене. За секунда се зачудих дали да не ѝ разкажа за Ейми — съпругата ми ме е натопила — но бързо прогоних тази мисъл. Анди не беше способна да играе играта на нивото на Ейми. Щеше да ми тежи на шията като воденичен камък. Отново положих ръце върху нейните и подех речта си:

— Виж, Анди, и двамата се намираме под огромен стрес, който до голяма степен се дължи на чувството ни за вина. Освен това, Анди, ние с теб сме свестни хора. Изпитваме влечение един към друг, струва ми се, понеже споделяме еднакви ценности. Да се отнасяме правилно с

хората, да постъпваме правилно. А в момента и двамата знаем, че не постъпваме правилно.

Изречението ѝ се промени — съкрушената обнадяденост, мокрите очи, нежното докосване изчезнаха и по лицето ѝ потрепна нещо странно, сякаш някой спусна сенник, сякаш падна тъмна сянка.

— Трябва да сложим точка, Анди. Мисля, че и двамата го осъзнаваме. Много е трудно, но така е редно. Мисля, че точно този съвет бихме си дали, ако разсъждавахме трезво. Колкото и да те обичам, още съм женен за Ейми. Трябва да постъпя правилно.

— И ако я намерят? — Не каза жива или мъртва.

— Тогава ще го обсъждаме.

— Тогава ли! Ами дотогава?

Безпомощно свих рамене — дотогава нищо.

— Какво, Ник? Дотогава трябва да се разкарам, така ли?

— Много грозно казано.

— Но това имаше предвид — подсмихна се тя.

— Съжалявам, Анди. Не мисля, че в момента е редно да съм с теб. Опасно е за теб, опасно е и за мен. Тормоси съвестта ми. Просто така се чувствам.

— Нима? А знаеш ли как се чувствам аз? — От очите ѝ роннаха сълзи. — Чувствам се като тъпа колежанка, която си започнал да чукаш, понеже си отегчен от жена си, и това ти е било невероятно удобно. Прибираше се у дома при Ейми, вечеряше с нея, играеше си с малкия си бар, купен с нейните пари, а после се отбиваше при мен и се изпразваше между гърдите ми, горкичкият, понеже злобната ти жена никога не би ти позволила да го направиш.

— Анди, знаеш, че не е...

— Ти си задник. Що за човек си ти?

— Анди, моля те. — Овладей положението, Ник. — Мисля, че тъй като не си имала възможност да поговориш за тези неща, в съзнанието ти всичко се е пораздуло, станало е малко по-...

— Майната ти. Мислиш ме за тъпо хлапе, за жалка студентка, с която можеш да се разпореждаш? Останах до теб в цялата тази история, докато всички повтаряха, че може да си убиец, а щом ти припари под задника... Не, не. Не ми говори за съвест, за приличие, за вина и за това, че искаш да постъпиш правилно. Разбираш ли? Понеже си един страхлив и себичен боклук.

Тя се запъти към вратата, ридаейки, вдишвайки големи глътки влажен въздух и издишвайки стенания, а аз се помъчих да я спра, да я стисна за ръцете.

— Анди, не исках да...

— Не ме докосвай! Не ме докосвай!

Тръгна към задната врата и аз си представих какво ще се случи, понеже омразата и объркването струяха от нея като топла вълна... Знаех, че ще отвори бутилка вино, може би две, после ще разкаже на приятелка или на майка си и накрая новината щеше да се разпространи като инфекция.

Застанах пред нея и ѝ препречих пътя към вратата — Анди, моля те — тя се пресегна да ме зашлеви, аз стиснах ръката ѝ за секунда, колкото да се предпазя, а после ръцете ни заедно започнаха да се вдигат нагоре-надолу като побъркани партньори в танц.

— Пусни ме, Ник, иначе кълна се...

— Остани само още минутка, послушай ме...

— Пусни ме!

Приблужи лице към моето, като че ли се канеше да ме целуне. Ухапа ме. Дръпнах се назад, а тя се стрелна към вратата.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от пет дни

Наричайте ме Армията от Озарк. Скрила съм се на сигурно място в хижи „Укритие“ (може ли да има по-подходящо име?) и си седя кротичко, докато всички лостове и капанчета, които съм заложила, си вършат работата. Отърсих се от Ник, но въпреки това мисля за него повече от всякога. Снощи в единайсет и четири минути звънна мобилният ми телефон с предплатена карта. (Точно така, Ник, не си единственият, който знае стария номер с тайния мобилен!) Бяха от охранителната фирма. Не отговорих, разбира се, но разбрах, че Ник е стигнал до къщата на баща си. Следа номер три. Промених кода две седмици преди да изчезна, и записах „тайния си мобилен“ като първи номер за контакт. Представям си Ник с моята следа в ръка, влиза в прашната и застояла къща на баща си, бори се безрезултатно с кода на алармата... а после времето му изтича. Уууааау, уууааууу! Неговият мобилен е вписан като резервен, ако не могат да се свържат с мен (а те очевидно не могат).

Значи е активирал алармата и е говорил с някого от охранителната фирма, така че сега присъствието му в къщата на баща му след моето изчезване е регистрирано. Кое е добре за плана. Не е съвсем очевидно, но не е и нужно. Вече съм оставила достатъчно за полицията, за да имат улики срещу Ник: инсценираното местопрестъпление, избърсаната кръв, сметките от кредитните карти, увеличената застраховка живот. Всички тези следи ще привлекат вниманието дори на най-некомпетентния полицай. Скоро Ноел ще съобщи новината за бременността ми (ако вече не го е направила). Достатъчно е, особено след като полицията открие Посредствената Анди. Така че всички тези екстри са само бонуси, допълнителни номера. Забавни капанчета. Харесва ми, че съм жена, която поставя клопки.

Елън Абът също е част от плана ми. Най-гледаното криминално предаване в страната. Обожавам Елън Абът: харесва ми колко закрилническо и майчинско е отношението ѝ към всички изчезнали

жени и как като бясно куче злобно напада в предаването си онзи, когото смята за заподозрян — обикновено съпруга. Тя е американският глас на женската справедливост. И точно затова искам да отразява моя случай. Обществеността трябва да се настрои против Ник. Това е част от наказанието му освен затвора, за да може скъпият Ник — който много се тревожи какво мислят хората за него — да проумее, че всички го ненавиждат. Имам нужда от Елън да ме държи в течение на разследването. Дали полицията е намерила дневника ми? Дали са разбрали за Анди? Дали са открили бараката, пълна с разни мъжки джунджурии? Това е най-трудното — да чакаш глупавите хора да се досещат за нещата.

Включвам телевизора в малката си стая точно в седем вечерта, както винаги нетърпелива да узная, че Елън вече се е заела с моята история. Трябва да го направи, не знам как би могла да устои. Аз съм красива, Ник е красив, пък и въдичката с „Невероятната Ейми“.

Взирам се ядосано в екрана: побързай, Елън. И побързай, Елън. Това е общото помежду ни — и двете сме едновременно хора и институции. Ейми и Ейми, Елън и Елън.

Реклама за тампони, реклама за прах за пране, реклама за дамски превръзки, реклама на препарат за стъкла. Човек ще си каже, че единственото, което правят жените, е да чистят и да кървят.

И най-накрая! Ето ме! Това е моят дебют!

От мига, в който се появява Елън, намръщена заплашително като Елвис, разбирам, че ще бъде страхотно. Нови прекрасни мои снимки, снимка на Ник с неговата налудничавя усмивка „обичай ме“ от първата пресконференция. Новините: все още се провежда безплодно издирване на много места на „красивата млада жена в разцвета на живота си“. Новина: Ник вече се е прецакал. Снимал се е с някаква местна жена по време на едно от организираните претърсвания. Ясно е, че това в крайна сметка е зарбило Елън, понеже е бясна. Ето го и Ник, прави се на сладурче, държи се като любимеца на всички жени, притиснал лице до лицето на непознатата, като че ли са приятелчета от часа на безплатните коктейли в бара.

Ама че идиот! Много ми харесва.

Елън Абът придава голямо значение на факта, че задният ни двор излиза право на брега на Мисисипи. Питам се дали вече е публично достояние историята на това какво е търсил Ник в интернет. Постарах

се тя да включва проучване на язовирите и бентовете по реката, както и проучване в Гугъл на горите — тяло плава по река Мисисипи. Не исках да прекалявам с насочването. Би могло — евентуално, невероятно, но пък има прецедент — реката да отнесе тялото ми чак до залива. Всъщност дори ми домъчня за самата мен, като си представих своето слабичко, голо и бяло тяло да плава по течението, колония от охлюви се е залепила за голия ми крак, косата ми се стеле като водорасли подире ми, докато стигна до океана и се понеса надолу, надолу, надолу към дъното, докато подгизналата ми плът не започне да се откъсва бавно на ивици и аз не изтека бавно по течението като акварел и от мен не останат само костите ми.

Но аз съм романтичка. В действителност, ако Ник наистина ме беше убил, най-вероятно щеше да увие тялото ми в чувал за смет и да ме откара до някое сметище в радиус от сто километра. И просто да ме изхвърли. Щеше дори да вземе някои неща със себе си — счупения тостер, който не си струва да поправяме, купчина видеокасети, които отдавна се кани да изхвърли — просто от прагматични съображения.

Самата аз се уча да живея доста прагматично. Човек трябва да внимава с разходите, когато умре. Имах време да планирам, да понатрупам малко пари в брой: дадох си почти дванайсет месеца между решението да изчезна и действителното си изчезване. Точно това е причината повечето убийци да бъдат залавяни: нямат дисциплината да чакат. Имам 11 000 долара в брой. Ако бях изтеглила 11 000 за един месец, щяха да забележат. Само че аз събирах пари от кредитни карти, които извадих на името на Ник — картите, благодарение на които той ще изглежда като алчен дребен мошеник — и източих още 4400 долара от банковата ни сметка с течение на времето: тегления от по 200 или 300 долара, нищо, което да привлича вниманието. Крадах от Ник, от джобовете му, веднъж двацет долара, друг път десет, бавно и методично — като спестовен план, при който всеки ден събираш в буркан парите, които харчиш всяка сутрин в „Старбъкс“, и в края на годината имаш 1500 долара. И винаги крадах от буркана, когато ходех в „Бар“. Сигурна съм, че Ник е обвинявал Го, а Го е обвинявала Ник, но никой не е казал нито дума от съжаление за другия.

Искам да кажа, че съм внимателна с парите. Имам достатъчно, за да карам, докато се самоубия. Ще се крия колкото е нужно, за да

наблюдавам как Ланс Никълъс Дън се превръща в световна отрепка, да видя как го арестуват и отвеждат в затвора слисан, с оранжев гащеризон и с белезници. Да гледам как се гърчи и поти, как се къльне, че е невинен, но въпреки това затъва. После ще отпътувам на юг по реката, където ще се срещна с тялото си, фалшивата Плаваща Ейми в Мексиканския залив. Ще се запиша на круиз с цел здрава пиячка, за да отида на дълбокото, но без да се налага да се легитимирам. Ще изпия огромен шейкър с джин и ще глътна приспивателните, а когато никой не гледа, ще цопна тихичко от кораба с джобове, пълни с камъни, като Вирджиния Улф. Нужна е дисциплина, за да се удавиш, обаче дисциплината е единственото, което имам. Никога няма да открият тялото ми или пък то ще се появи месеци, седмици по-късно, толкова разложено, че да не може да се определи времето на смъртта ми, и ще дам последното доказателство, за да съм сигурна, че ще отведат Ник до тапицирания кръст — масата в затвора, върху която ще го напомпат с отрова и той ще умре.

Бих искала да изчакам и всъщност да го видя мъртъв, но предвид състоянието на правосъдната система това може да отнеме години, а аз не разполагам нито с парите, нито с издръжливостта. Готова съм да отида при всичките седем Хоуп.

Веднъж вече се отклоних от бюджета си. Похарчих 500 долара за неща, с които да поукрася хижата си — хубави чаршафи, прилична лампа, хавлии, които не стоят изправени след дългогодишното избелване. Но се опитвам да приемам каквото ми предлага съдбата. През няколко хижи живее някакъв мъж, мълчаливец, хипар, който изглежда като местния укротител на мечки — гъста брада, тюркоазени пръстени и китара, на която свири на верандата си понякога нощем. Твърди, че се казва Джеф, точно както аз твърдя, че се казвам Лидия. Просто се усмихваме един на друг, когато се срещаме, но той ми носи риба от време на време. Вече няколко пъти ми дава прясна риба, но почистена и без глава, в огромна хладилна чанта. „Прясна риба“, оповестява и чука на вратата, а ако не отворя веднага, изчезва и оставя чантата на стълбите. Готвя рибата в свестен тиган, който купих от някакъв „Уол Март“, става вкусна и е безплатна.

— Къде ловиш рибата? — питам го.

— Където има риба — отговаря.

Дороти, която работи на рецепцията и ме харесва, ми носи домати от градината си. Ям домати, които миришат на пръст, и риба, която мирише на езеро. Мисля, че догодина Ник ще бъде заключен на място, което мирише само на измислени миризми: дезодорант и стари обувки, храни с нишесте, мръсни матраци. Най-големият му страх, личният му панически кошмар: да се озове в затвора, съзнавайки, че не е направил нищо нередно, но е неспособен да го докаже. Кошмарите на Ник винаги са свързани с това, че е несправедливо обвинен в нещо, че попада в капан, че става жертва на сили, които са извън неговия контрол.

След такъв сън винаги става, крачи из къщата, облича се и излиза навън, скита по пътищата наоколо, в парка — в Мисури или в Ню Йорк — тръгва накъдето му видят очите. Той обича да е на открито, макар и не фанатично. Не обича да ходи на походи, на къмпинг, не умее да пали огънове. Надали знае как да лови риба и да ми я подарява. Обаче обича да има избор, да има вариант. Иска да знае, че може да излезе навън, ако предпочита, вместо да седи на дивана и с часове да гледа борба.

Питам се какво ли прави малката уличница. Анди. Предполагам, че ще издържи ден до пладне. Че няма да е по силите ѝ да не споделя. Знам, че обича да споделя, понеже съм сред приятелите ѝ във фейсбук — профилът ми е измислен (Маделин Елстър, моля ви се!), снимката ми е открадната от реклама за ипотеките (руса, усмихната, извличаща полза от невероятно ниските лихвени проценти). Преди четири месеца Маделин от време на време молеше да бъде приета като приятелка на Анди и тя като безобидно кутре се съгласи. Познавам доста добре девойчето и неговите очаровани от дреболиите приятелки, които спят по много, обичат гръцко кисело мляко и пино гриджо и да споделят. Анди е добро момиче, което означава, че не публикува снимки как се „весели“, и никога не поства похотливи съобщения. Кое е жалко. Когато излезе на показ като гаджето на Ник, бих предпочела медиите да намерят нейни снимки как се налива, как се целува с момичета, или как се размотава по прашки — така по-лесно ще я заклеймят като разрушителката на домове, каквато наистина е.

Разрушителка на домове. Моят дом беше поразителен, но още не беше разрушен, когато тя започна да се целува със съпруга ми, да бърка в панталона му, да се пъха в леглото с него. Да лапа члена му чак

до основата, за да се почувства той свръхголям, щом тя се задави. Да го поема със задника си, дълбоко. Да му позволява да се празни в лицето и върху гърдите ѝ, после да го облизва. Да поема, определено да поема. Такива като нея го правят. Заедно са повече от година. На всеки празник. Прегледах извлеченията от кредитните му карти (истинските), за да проверя какво ѝ е купил за Коледа, но той се оказва смайващо предпазлив. Питам се какво ли е да си жена, чиито коледни подаръци са купени в брой. Освобождаващо. Да си недокументираното момиче, което не трябва да звъни на водопроводчика или да слуша оплакванията на съпруга си от работата или постоянно да му напомня да даде храна на котката.

Нуждая се от почивка. Имам нужда: 1) Ноел да съобщи на някого за бременността ми, 2) полицията да намери дневника и 3) Анди да разкаже на някого за любовната връзка. Допускам, че съм схванала стереотипа ѝ — момиче, което пет пъти дневно обновява личната информация за живота си пред очите на всички, не разбира истински какво означава да пазиш тайна. И друг път е споменавала случайно и мимоходом съпруга ми онлайн:

Днес видях господин Екстра.
(О, разкажи ни, моля те!)
(Кога ще се запознаем с този жребец?)
(Бриджет харесва това!)
Целувката от мечтания мъж прави всичко по-хубаво.
(Съвсем вярно!)
(Кога ще се запознаем с Мечтания?)
(Бриджет харесва това!)

Обаче тя е учудващо дискретна за момиче от нейното поколение. Добро момиче е (за уличица). Представям си я с това сърцевидно лице, наклонено на една страна, с леко сбърченото чело. Искам само да знаеш, че съм на твоя страна, Ник. До теб съм. Сигурно му пече сладки. В момента камерите от шоуто на Елън Абът показват панорама на кризисния щаб, който ми се струва позанемарен. Някаква репортерка обяснява как изчезването ми е разтърсило „този мъничък свят“, а зад нея виждам маса със съдове с домашно печено и торти за

горкия Ники. Дори сега жените се грижат за този нещастник. Отчаяни жени, съзрели своята възможност. Хубав и уязвим мъж — добре де, може и да е убил жена си, обаче не сме сигурни. Не напълно. Засега е истинско облекчение, че има мъж, на когото да готвят — както когато като малки са минавали покрай къщата на момчето, което им е харесвало.

Отново показват ухилената снимка на Ник, направена с мобилния телефон. Представям си онази пачавра в самотната ѝ лъсната кухня — кухня трофей, купена с пари от издръжката от бившия ѝ — как готви и си води въображаем разговор с Ник: „Не, всъщност съм на четирийсет и две. Не, наистина! Не, мъжете не ми се лепят, сериозно, мъжете в града изобщо не са толкова интересни, повечето от тях...“.

Пробожда ме ревност към тази жена, долепила бузата си към бузата на съпруга ми. По-красива е от мен, каквато съм сега. Ям шоколадови десертчета и с часове се излеждавам върху дюшека в басейна под горещото слънце, а от хлора кожата ми загрубява като на тюлен. Имам тен, какъвто не съм имала досега. Не и такъв тъмен, горд, дълбок тен. Загарът поврежда кожата, а никой не обича сбръчкана жена — цял живот се мажа със слънцезащитни кремове. Обаче позагорях малко още преди да изчезна, а сега, пет дни по-късно, съм почти кафява. Кафява като боровинка. Така казва старата Дороти, управителката. „Кафява си като боровинка, момиче!“, отбелязва доволно, когато отивам да платя наема за следващата седмица в брой.

Имам тъмна кожа, мишокафява прическа като купичка, очилца като на умно момиче. Напълнях с шест килограма през дванайсетте месеца преди изчезването си — старателно прикривах този факт с широки летни рокли, не че небрежният ми съпруг би забелязал — и с още един килограм оттогава. Обаче много внимавах никой да не ме снима преди изчезването ми, така че хората познават само слабичката и бледа Ейми. А аз определено вече не съм такава. Понякога усещам как задникът ми мърда, докато се движа. Поклаща се и се полюшва, а никога преди не ми се е случвало. Тялото ми беше красиво, съвършено сложено, всяка черта бе идеално премерена, всичко беше в равновесие. Не ми липсва. Не ми липсва, че мъжете не ме заглеждат. Облекчение е да вляза в някой магазин и да изляза, без непознат лентяй по потник да точи лиги подире ми и без от устата му да изхвърчи някоя мръсотия

като оригване след начос със сирене. Не, никой не се държи грубо с мен, но и никой не е мил. Никой не се старае да ми хареса — не прекалено, не като преди.

Аз съм противоположното на Ейми.

НИК ДЪН

Изчезнала от осем дни

Бузата ми гореше от ухапването. Усещах го: две малки извити вдлъбнатинки. Не можех да хукна след Анди — шумът, конфликтът — затова ѝ се обадох. Гласова поща.

Овладей положението, трябва да го овладееш.

— Анди, съжалявам, не знам какво да правя, не знам какво се случва. Прости ми, моля те.

Не биваше да оставям съобщение на гласовата поща, но после си казах: може да има стотици запазени гласови съобщения. Мили боже, ако пусне избрани откъси от най-нецензурните, от най-похотливите... всяка жена съдебен заседател ще ме тикне в затвора дори само заради това. Едно е да знаят, че изневерявам, друго е да чуят плътния ми преподавателски глас да описва на млада студентка огромната ми ерекция... Изчервих се в тъмното.

Седях на стълбите на Го и звънях на Анди през десет минути часове наред, но нищо. Не можах да заспя, нервите ми бяха обтегнати, когато Бони спря на алеята в шест и дванайсет сутринта.

— Здравсти, Ник, нося ви кафе. Минавам само да видя как сте.

— Сигурно.

— Знам, че сигурно още се съвземате от новината за бременността. Свързахте ли се с онзи адвокат?

— Да. Пристига днес.

— Онзи от Ню Йорк ли?

— Танър Болт.

— О! — Изглеждаше разочарована. Бавно и старателно изсипа две сметанки в кафето ми, точно както го обичам, и ми го подаде.

— Какво е това? — посочи бузата ми.

— Кое?

— Какво ви е на лицето, Ник? Имате огромна розова... — Тя се приведе по-близо и стисна брадичката ми. — Прилича на следа от ухапано.

— Сигурно е обрив. Получавам обриви, когато съм под стрес.

— Ммммм — сръбна тя от кафето си. — Нали знаете, че съм на ваша страна, Ник?

— Аха.

— Наистина съм. Иска ми се да ми имате доверие. Аз просто... — приближаваме момент, когато няма да мога да ви помагам, ако не ми се доверите. Знам, че звучи като полицейска реплика, но е истина.

Седяхме в странно, почти дружелюбно мълчание и пиехме кафе.

— Ей, искам да ви го кажа, преди да го научите от друг — каза тя бодро. — Намерихме чантата на Ейми.

— Моля?

— Да, нямаше пари, но там беше личната ѝ карта, мобилният ѝ телефон. В Ханибал, представете си. На брега на реката, южно от пристана на парахода. Според нас някой е искал да изглежда, че чантата е била подхвърлена в реката от извършителя, докато е излизал от града и е влизал по моста в Илинойс.

— Искал е да изглежда ли?

— Чантата изобщо не е потъвала изцяло. По горната повърхност, близо до ципа все още има отпечатъци. Понякога отпечатъците се съхраняват и под водата, но... Ще ти спестя научните подробности, само ще ти кажа, че според теорията ни чантата просто е била оставена на брега, за да я намерим.

— Май не ми го съобщавате просто ей така.

— Отпечатъците, които открихме, са вашите, Ник. Кое не е налудничаво — мъжете постоянно бъркат в чантите на съпругите си. Но въпреки това... — Тя се засмя, сякаш ѝ беше хрумнало нещо страхотно. — Трябва да ви попитам: скоро да сте ходили в Ханибал?

Попита с такава небрежна увереност, че тутакси ми просветна: проследяващо устройство, скрито някъде на шасито на колата ми, което е било там онази сутрин, когато ходих до Ханибал.

— Защо трябва да ходя до Ханибал, за да изхвърля чантата на жена си?

— Да кажем, че сте я убили и сте инсценирали местопрестъпление в дома си, за да ни накарате да си помислим, че е била нападната от външен човек. Но когато сте разбрали, че отново започваме да ви подозираме, сте решили да ни подхвърлите нещо, за да насочите отново подозренията ни навън. Такава е теорията ни. Но на този етап някои от хората ни са дотолкова сигурни, че вие сте

извършителят, че всяка теория им се струва подходяща. Затова нека ви помогна: ходили ли сте скоро до Ханибал?

Поклатих глава:

— Адвокатът ми каза да не разговарям с вас, преди той да пристигне.

— Танър Болт? Сигурен ли сте, че искате това, Ник? Мисля, че бяхме напълно почтени с вас, напълно открити. Болт е... той е последният отчаян избор. Към него се обръщат виновните.

— Ами ясно е, че аз съм основният ви заподозрян, Ронда. Трябва да се погрижа за себе си.

— Нека да се срещнем, когато той пристигне, става ли? Да обсъдим нещата.

— Определено, такъв е и нашият план.

— Човек с план — отбеляза Бони. — Очаквам го с нетърпение. — Тя се изправи и докато се отдалечаваше, се провикна: — Мехлемът от хамамелис помага при обрив.

* * *

Двайсет минути по-късно на входната врата се звънна. На прага стоеше Танър Болт със светлосин костюм и нещо ми подсказа, че той се издокарва така, когато пътува на юг. Оглеждаше околността, колите по алеите пред къщите, самите къщи. В известен смисъл ми напомняше на семейство Елиът — изучаваше и анализираше непрекъснато. Мозък, който никога не изключва.

— Покажи ми — каза Танър, преди да успее да го поздравя. — Покажи ми къде е бараката, но не идвай с мен и не я доближавай повече. После ще ми разкажеш всичко.

* * *

Седнахме на масата в кухнята — аз, Танър и току-що събудилата се Го, приведена над първата си чаша кафе. Аз извадих всички насочващи следи от Ейми като някакъв ужасен гадател на Таро. Танър се приведе към мен, мускулите на врата му се напрегнаха.

— Добре, Ник, да те чуем — каза той. — Съпругата ти е режисирала всичко. Трябва да ни убедиш! — Бодна с показалец масата. — Защото нямам намерение да продължавам напред с оная си работа в едната ръка и с някаква нелепа история за натопяване в другата. Трябва да ме убедиш. Трябва да проработи.

Поех си дълбоко дъх и си събрах мислите. Винаги ме е бивало повече в писането, отколкото в говоренето.

— Преди да започнем — казах, — трябва да разбереш едно нещо за Ейми — тя е невероятно умна. Мозъкът ѝ работи на страшно бързи обороти, никога на едно-единствено ниво. Тя е като безкрайни археологически разкопки: тъкмо си мислиш, че си достигнал последния пласт, но после замахваш с кирката отново и попадаш на нова шахта отдолу. С лабиринт от тунели и бездънни ями.

— Добре — каза Танър. — И така...

— Второто нещо, което трябва да знаеш за Ейми, е, че се мисли за всезнаеща. Тя е от хората, които никога не грешат, обича да дава уроци, да наказва.

— Добре, и така...

— Нека ти разкажа една история, съвсем набързо. Преди около три години пътувахме за Масачузетс. Движението беше ужасно натоварено и един камион леко перна Ейми — тя не искаше да го пропусне, после той се приближи и ѝ препречи пътя. Не беше опасно, но за секунда наистина си беше плашещо. Нали знаеш онези стикери отзад на камионите: „Как шофирам?“. Ейми ме накара да се обадя на службата и да им продиктувам регистрационния номер. Мислех, че с това нещата приключват. Два месеца по-късно — цели два месеца — влизам в спалнята и я заварвам да говори по телефона — да повтаря регистрационния номер на камиона. И да разказва цяла история: как пътувала с двегодишния си син и шофьорът на камиона едва не я избутал от пътя. Каза, че това е четвъртото ѝ обаждане. Дори проучила маршрутите на компанията, за да подбере подходящите магистрали за измислените произшествия, за които съобщавала. Беше обмислила всичко. И наистина се гордееше.

— Боже! — промърмори Го.

— Това е много... поучителна история, Ник — каза Танър.

— Просто пример.

— Е, помогни ми да сглобя нещата — побутна ме той. — Ейми узнава, че ѝ изневеряваш. Инсценира смъртта си. Прави „местопрестъплението“ достатъчно подозрително, че да предизвика съмнение. Прецаква те с кредитните карти и застраховката живот и с малката пещера с мъжки съкровища отзад...

— Започна спор с мен през нощта, преди да изчезне, и нарочно стоеше до отворения прозорец, за да чуят съседите ни.

— Какъв спор?

— Че съм себичен негодник. В основни линии същото както винаги. Онова, което съседката ни не е чула, са извиненията ѝ впоследствие — понеже Ейми не е искала онази да ги чуе. Помня, че бях слисан, това беше най-бързото помиряване, което сме имали. А на сутринта тя ми приготвяше палачинки, за бога!

Отново си я представих на печката, как близва пудра захар от пръста си, как си тананика, и си представих как се приближавам към нея и я разтърсвам, докато...

— Добре, разкажи ми за търсенето на съкровища — помоли Танър. — Каква е теорията там?

Всяка от следите беше разгърната върху масата. Танър взе няколко и ги върна по местата им.

— Това са само допълнителни гадории — казах. — Познавам жена си, повярвай ми. Знаела е, че трябва да организира търсене на съкровище, иначе е щяла да предизвика подозрения. Затова го е направила и естествено, всичко има осемнайсет различни значения. Погледни първата следа.

*Представи си, че съм твоя студентка,
а ти — красив и умен мой преподавател.
Съзнанието ми се разтваря (бедрата също!).
Ако ти бях ученичка, нямаше да има нужда от
цветя,
а само от палава среща в приемния ти час.
Така че, моля те, побързай, и този път
може би нещо ти от мен ще научиш.*

— Квинтесенцията на Ейми. Ето как го разбирам аз: съпругата ми флиртува с мен. Нищо подобно. Всъщност описва изневярата ми с Анди. Отивам в кабинета си с Гилпин и какво ме чака там? Дамски бикини. Дори не са размерът на Ейми — ченгетата постоянно ме питаха кой номер носи тя, а аз не се сецах защо.

— Но откъде Ейми ще знае, че Гилпин ще бъде с теб? — намръщи се Танър.

— Основателно е да го предположи — прекъсна го Го. — Първата следа е на местопрестъплението — така че ченгетата разбират за нея. Освен това Ейми вметва много уместно за „приемното време“ и е логично полицаите да отидат да проверят със или без Ник.

— Чии са гащите? — попита Танър и Го сбърчи нос, като чу тази дума.

— Откъде да знам? — отговорих. — Допусках, че са на Анди, но... Ейми най-вероятно просто ги е купила. Важното е, че не са с нейния размер. Внушават, че в кабинета ми се е случило нещо неприлично, и то не с жена ми. Второ прецакване.

— А ако ченгетата не бяха с теб, когато си отишъл в кабинета си? — попита Танър. — Или ако не беше забелязал гащите?

— На нея не ѝ пука, Танър! Това търсене на съкровища е просто забавление за нея. Не ѝ е нужно. Направила е всичко само за да е сигурна, че навсякъде са пръснати милиони дребни следи. Повтарям ти, че познавам жена си: тя носи колан с жартиери.

— Добре, втората следа — каза Танър.

Представи си ме: влюбена в теб, съвсем ясно виждам бъдещето. Ти ме отвеждаш на онова място, разказваш ми за момчешките си приключения, облечен с оръфани джинси и шапка с козирка. Да си откраднем целувка... сякаш току-що сме се венчали.

— Става дума за Ханибал — обясних му. — С Ейми ходихме в града веднъж, затова разчитам така бележката, но освен това там съм имал... и взаимоотношения с Анди.

— И не схвана предупредителния сигнал? — попита Танър.

— Не, още не, бях се разчувствал от бележките, които ми беше написала Ейми. Боже, тя ме познава адски добре. Знае точно какво искам да чуя. Ти си БЛЕСТЯЩ. Ти си ОСТРОУМЕН. Колко ли се е забавлявала, че все още може да бърника в мозъка ми. Дори от разстояние. Искам да кажа... Боже, аз всъщност отново започнах да се влюбвам в нея.

Гърлото ми се стегна само за миг. Глупавата история за отвратителното бебе на приятелката ѝ Инзли. Ейми знаеше какво най-много ми харесва в нашите взаимоотношения: не големите мигове, не романтичните моменти с главно „Р“, а нашите тайни интимни шеги. И сега ги използваше срещу мен.

— И знаеш ли какво? Току-що са намерили чантата на Ейми в Ханибал. Сигурен съм, че някой ме е видял там. Тогава вече бях публично известен, навсякъде щъкаха репортери. По дяволите, платих билета за обиколката с кредитната си карта. Ето го поредното доказателство и Ейми се е постарала да ме свържат с него.

— А ако никой не беше намерил чантата? — попита Танър.

— Няма значение — каза Го. — Тя просто държи Ник на къса каишка, забавлява се — сигурна съм, че ѝ е приятна дори мисълта за вината му, докато е четял всички тези мили бележки, а е знаел, че изневерява и че съпругата му е изчезнала.

Постарах се да не реагирам на отвращението, с което произнесе думата „изневерява“.

— Ами ако Гилпин беше придружил Ник и в Ханибал? — настоя Танър. — Ако бе останал с Ник през цялото време, щеше да знае, че не Ник е подхвърлил чантата?

— Ейми ме познава достатъчно добре, за да е наясно, че ще се отърва от Гилпин. Знае, че не бих искал непознат да ме наблюдава как чета тези бележки и да преценява реакцията ми.

— Нима? Откъде си сигурен?

— Просто знам — свих рамене. Знаех, просто знаех.

— Третата следа — оповестих и я бутнах в ръката на Танър.

*Може би се чувстваш виновен, че ме доведе тук,
признавам — странно ми беше.
Но нямахме избор голям,*

*решение взехме, това ще е нашият дом.
Нека пренесем обичта си в тази малка кафява къща.
Покажи ми добра воля, страстен любими, съпруже.*

— Виждаш ли, тази бележка разчетох неправилно, понеже помислих, че под „тук“ тя има предвид Картидж, а всъщност говори за къщата на баща ми...

— Поредното място, на което си чукал онова момиче Анди — отбеляза Танър. Обърна се към сестра ми. — Извинете за вулгарността.

Го кимна, че няма проблем.

— И така, Ник — продължи Танър, — в кабинета ти, където си се чукал с Анди, са намерени уличаващи женски бикини, уличаващата чанта на Ейми е открита в Ханибал, където си се чукал с Анди, уличаващо съкровище от закупени с кредитна карта вещи е намерено в бараката, където си се чукал с Анди.

— Да, точно така.

— А какво има в къщата на баща ти?

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от седем дни

Бременна съм! Благодаря ти, Ноел Хоторн, вече целият свят знае, че си идиотка. От деня, в който изигра номера си на моето бдение (все пак ми се иска да не беше ми открадвала бдението — грозните момичета много обичат да крадат аплодисментите), омразата към Ник се разду като балон. Питам се дали изобщо е способен да диша с цялата тази омраза край себе си.

Знаех, че ключът към мащабното отразяване на новината, непрекъснато, кръвожадно и в стила на Елън Абът, ще бъде бременността. Невероятната Ейми е изкушаваща. Невероятната Ейми бременна е неустоима. Американците обичат лесните неща, а лесното е да харесваш една бременна — тя е като патенце, като зайче, като кукла. Въпреки това се озадачавам, че тези самодоволни и самовлюбени патки се радват на такова специално отношение. Като че ли е много трудно да си разтвориш краката и да оставиш някой мъж да еякулира между тях.

Знаете ли кое е трудно? Да се преструваш на бременна.

Обърнете внимание, защото това е впечатляващо. Започна с празноглавата ми приятелка Ноел. Средният запад е пълен с такива хора — доста симпатични. Доста симпатични, но с душа от пластилин — лесно се моделира, лесно се заличава. Цялата музикална сбирка на тази жена се състои от готови компилации. В библиотеката ѝ има всякакви глупости: „Ирландците в Америка“, „Футболът в университета в Мисури: история в картинки“, „Ние помним 11 септември“. Знаех, че имам нужда от податлива на влияние приятелка за плана си, от някого, чиято глава да напълня с ужасни истории за Ник, от някого, който силно ще се привърже към мен, когото лесно ще мога да манипулирам и който няма да се замисля много-много над думите ми, понеже ще се чувства привилегирован дори само да ги слуша. Ноел беше очевидният избор и когато ми каза, че отново е бременна — явно трите близачета не ѝ стигаха — си дадох сметка, че и аз може да бъда бременна.

Проучване онлайн: как да източите тоалетната си за ремонт.

Поканих Ноел на лимонада. На много лимонада.

Ноел се изпишка в източената ми тоалетна — и двете бяхме толкова ужасно смутени!

Аз бях приготвила малък стъклен буркан, в който да се събира урината от тоалетната.

Старателно изградената история за моята фобия от кръв.

Скритото в чантата ми стъклено бурканче, час при лекаря (о, не мога да направя кръвно изследване, имам фобия от игли... изследване на урината е достатъчно, благодаря ви).

Вписването на бременността в медицинския ми картон.

Припкам при Ноел с добрата новина.

Идеално. Ник получава още един мотив, аз съм сладката изчезнала бременна жена, родителите ми страдат още повече, Елън Абът не може да устои. Наистина беше вълнуващо най-сетне да ме изберат за шоуто на Елън Абът сред стотици други случаи. Прилича малко на състезание между талантиливи деца: правиш най-доброто, на което си способен, после всичко е в ръцете на съдиите.

О, тя ужасно мрази Ник и харесва мен. Искане ми се обаче родителите ми да не се радваха на толкова специално отношение. Гледам ги по новините, майка ми е отслабнала и съвсем се е смалила, сухожилията по врата ѝ са като преплетени вейки. Баща ми умира от страх, очите му се твърде ококорени, усмивката му е някак четвъртитата. Обикновено е красив мъж, но сега заприличва на карикатура, на маниакална кукла клоун. Знам, че трябва да ми е мъчно за тях, но не ми е. Всъщност никога не съм означавала за тях нещо повече от един символ, от ходещ идеал. Невероятната Ейми от плът и кръв. Не оплитай конците, ти си Невероятната Ейми. Единствената ни. Има една несправедлива отговорност, която идва заедно с това да си единствено дете — растеш със съзнанието, че нямаш право да разочароваш никого, че нямаш право дори да умреш. Нямаш заместител, ти си единствен. Коеето събужда у теб отчаяното желание да си безукорен, но освен това се опияняваш от властта. Така се раждат тираните.

* * *

Днес сутринта отивам до кабинета на Дороти, за да си платя седмичния наем. Мъничка стая с дървена ламперия. Бюрото, изглежда, няма друго предназначение освен като поставка за колекцията на Дороти от преспапиета от места, които не си струва да помниш: Гълф Шорс в Алабама и Хайло в Арканзас. Като гледам преспапиетата, не си представям райски кътчета, а разгорещени селяндури, изгорели от слънцето, които мъкнат зад себе си тромави ревящи деца, пляскат ги с едната ръка, а в другата стискат огромни стиропорени чаши, замърсяващи околната среда и пълни с топли сладникави напитки. Дороти има един от онези популярни през седемдесетте години плакати с котенце, увиснало от клона на едно дърво, и с надпис: „Дръж се!“. И тя наистина вярва в това. Обичам да си представям как Дороти среща някоя самовлюбена кучка от Уилямсбърг с бретон като на Бети Пейдж и с очилца, която по ирония на съдбата има същия плакат. Опитвам се да си представя как разговарят двете. Интересно е как хората винаги се разтапят, когато се окажат изправени пред настойчивост и сериозност. Това е техният криптонит, слабото им място. Дороти има и друго бижу, залепено на стената зад гърба ѝ — плакат с детенце, заспало на тоалетната — „Твърде изморен, за да звънне!“. Представях си как открадвам този плакат, пъхвайки нокът под старото жълто тиксо, докато разсейвам Дороти с приказки. По интернет мога да припечеля прилично, ако го продам — трябва да имам приходи — но не мога да го направя, понеже ще оставя електронна следа, а съм научила доста по въпроса от многобройните прочетени кримки. Електронните следи са лошо нещо: не използвай мобилния си телефон, понеже местоположението ти може да бъде определено по клетките. Не използвай дебитна или кредитна карта. Използвай само обществени компютри с много трафик. Внимавай с камерите по улиците, особено близо до банки, натоварени кръстовища или кръчми. В комплекса с хижите няма камери. Знам, понеже попитах Дороти, уж съм загрижена за безопасността ни.

— Клиентите ни не си падат по Биг Брадър — отговори ми тя. — Не че са престъпници, но обикновено не обичат да се набиват на очи.

Да, надали обичат. Моят приятел Джеф например, който изчезва за известно време и се връща с подозрително количество риба, която съхранява в огромни фризери. Съмнителен тип. В другия край на комплекса живее една двойка, сигурно са към четирийсетте, но явно са

наркомани и изглеждат на шейсет. През повечето време са вътре, освен когато не притичват с обезумял поглед до пералните — стрелкат се през паркинга, натъпкали дрехите си в торби за смет, като че правят пролетно чистене. Здравсти-здравсти, така поздравяват, винаги по два пъти, кимат и отминават. Понякога около шията на мъжа има навита боа, но нито той, нито аз показваме с нещо, че забелязваме змията. Освен тези редовни обитатели се появяват доста самотни жени, обикновено с насинени тела. Някои са смутени, други са ужасно тъжни.

Една от тях се нанесе вчера — русо момиче, много младо, с кафяви очи и сцепена устна. Седеше на предната веранда на хижата си — съседната на моята, пушеше и когато погледите ни се срещнаха, изпъна тяло и вирна брадичка. Никакви извинения. Трябва да съм като нея, помислих си. Ще я проуча: мога да вляза в нейния образ за известно време — в образа на жената, станала жертва на насилие, но притежаваща сила на характера и предпочела да се скрие, докато отmine бурята.

* * *

След като гледах телевизия няколко часа сутринта — търсех дали има новини по случая на Ейми Елиът Дън — навличам влажните си бикини. Ще отида на басейна. Ще поплувам малко, ще дам почивка на хищния си мозък. Новината за бременността ми донесе удовлетворение, но това беше преди два дни, а има още толкова много неща, които не знам. Планирах усърдно, но има подробности, които са извън моя контрол и развалят представата ми за развитието на нещата. Анди още не е изпълнила ролята си. Може да се наложи да подпомогна някак намирането на дневника. А и полицията не арестува Ник. Не знам какво са открили и това не ми харесва. Изкушавам се да звънна на горещия телефон и да ги насоча в правилната посока. Ще изчакам още няколко дни. На стената ми виси календар и маркирам датата три дни след днес с надпис „Да се обадя“. Толкова решавам да чакам. След като открият дневника, всичко ще се развие бързо.

Навън отново е горещо като в джунглата, цикадите цвърчат. Надуваемият ми дюшек е розов, с русалки и е твърде малък за мен —

прасците ми са във водата — но се нося по повърхността близо час. Установила съм, че това ми харесва.

Виждам главата на русото момиче с разцепената устна да прекосява паркинга, после то минава през вратата от метална мрежа, понесло една хавлия от хижата, съвсем малка, пакет цигари, книга и слънцезащитен крем. Ракът на белите дробове не я плаши, но раът на кожата — да. Настанява се и старателно се маже с крема — другите съсипани жени, които идват тук, не правят така, те се цапотят небрежно с бебешко олио и оставят мазни петна по шезлонгите.

Момичето ми кима, както си кимат мъжете, когато сядат в бар. Чете „Марсиански хроники“ от Рей Бредбъри. Обича фантастика. Разбира се, жените, жертви на насилие, са склонни да бягат от действителността.

— Хубава книга — подхвърлям ѝ топката на безобидния разговор на плажа.

— Някой я е оставил в бунгалото ми. Трябваше да избирам между това и „Черният красавец“^[1] — слага си тя евтини слънчеви очила.

— И това не е лошо. Но „Черният жребец“^[2] е по-хубава.

Тя най-сетне ме поглежда иззад слънчевите си очила. Два черни диска като очи на насекомо.

— Аха.

Насочва вниманието си към книгата, сякаш да ми покаже: „Сега чета“ — жест, който обикновено виждаш в претъпканите самолети. А аз съм дразнещата досадница до нея, която окупира подлакътника и я замерва с въпроси като:

— По работа или на почивка?

— Казвам се Нанси — представям се. Ново име, не Лидия, което не е много разумно за това малко местенце, но просто ми се изплъзва. Мозъкът ми понякога работи на твърде бързи обороти. Мислех си за сцепената устна на момичето, за тъжното ѝ излъчване, познато ми от други, и се замислих за насилие, проституция и... за „Оливър!“^[3], любимия ми мюзикъл като дете, и за обречената проститутка Нанси, която обича своя насилник, докато накрая той не я убива. А после се запитах защо с моята майка феминистка изобщо гледахме „Оливър!“, като се има предвид, че „Докато той се нуждае от мен“ е в основни линии весела хвалебствена песенчица за битовото насилие. А после си

помислих, че Ейми от дневника също е убита от мъжа си, че всъщност тя много прилича на...

— Аз съм Нанси — представям се.

— Грета.

Измислени звуци.

— Приятно ми е да се запознаем, Грета.

После отплавам. Чувам зад себе си щракването на запалката на Грета и после пушекът се понася нагоре като облаците.

Пет минути по-късно Грета присяда на ръба на басейна и провесва крака във водата.

— Топла е... водата. — Гласът ѝ е дрезгав и грубоват от цигарите и прерийния прах.

— Като във вана.

— Не е много освежаващо.

— Езерото не е много по-прохладно.

— Бездруго не умея да плувам — отбелязва тя.

— Аз съвсем малко — лъжа. — Кучешката.

Тя размърдва крака и вълничките леко разклащат дюшека ми.

— Как е тук? — пита.

— Приятно. Спокойно.

— Добре, точно от това имам нужда.

Обръщам се да я погледна. Има две златни верижки, идеално кръгла синина с големината на слива до лявата си гърда и татуировка на детелина над ластика на бикините. Банският ѝ е чисто нов, червен, евтин. От магазина на пристана, откъдето си купих дюшека.

— Сама ли си? — питам.

— Съвсем.

Не знам как да продължа, дали има някакъв таен език, на който разговарят жените, жертва на насилие, език, който не знам?

— Проблеми с мъж?

Тя повдига вежда като потвърждение.

— И аз.

— Е, не че не са ни предупреждавали — казва. Загребва вода с шепи и се полива отпред. — Едно от първите неща, които ми каза майка ми в първия ми учебен ден беше: стой далече от момчетата. Или ще те замерват с камъни, или ще ти бъркат под полата.

— Трябва да си направиш фланелка с този надпис.

Тя се смее.

— Вярно е. Винаги е било вярно. Майка ми живее в селище на лесбийки в Тексас и аз си мисля дали да не отида при нея. Никакви мъже. На мен ми звучи прекрасно — свят без мъже. — Загребва още една шепа вода, сваля очилата и намокря лицето си. — Жалко, че не харесвам жени.

Засмива се — сърдит смях на старица.

— Тук има ли някой гадняр, с когото да започна да излизам? — пита. — Явно такъв ми е моделът. Бягам от един, попадам на друг.

— През повечето време е почти празно. Джеф е тук, онзи с брадата, всъщност е свестен — отговарям. — Тук е по-отдавна от мен.

— Ти колко ще останеш? — пита тя.

Мълчание. Странно, но не знам точно колко време ще остана. Мислех да остана до ареста на Ник, но нямам представа дали ще стане скоро.

— Докато той престане да те търси, нали? — досеща се Грета.

— Нещо такова.

Тя се вира в мен, намръщва се. Стомахът ми се свива. Чакам я да каже: изглеждаш ми позната.

— Никога не се връщай при мъж, докато синините ти са още пресни. Не им доставяй това удоволствие — съветва ме Грета.

Изправя се и си събира нещата. Подсушава крака с малката кърпа.

— Шест часът — казва. — Мина и този ден.

По някаква причина ѝ правя знак с вдигнат палец — никога досега не съм го правила.

— Ела в бунгалото ми, като излезеш. Ако искаш де — кани ме тя. — Може да погледаме телевизия.

* * *

Нося пресен домати от Дороти, държа го в дланта си като лъскав подарък за добре дошла. Грета приближава до вратата и почти не ми обръща внимание, все едно я навестявам от години. Взема домата от дланта ми.

— Идеално, тъкмо приготвих сандвичи, настанявай се.

Посочва ми леглото — нямаме кътове за сядане — и отива в кухненския бокс, където има същата пластмасова дъска и същия тъп нож като при мен. Нарязва домата. Върху плота има някакъв колбас, чиято сладникава миризма изпълва стаята. Грета слага два хлъзгави сандвича в две картонени чинии, добавя шепа солени бисквити и ги понася към спалнята, после веднага посяга към дистанционното и започва да сменя различни шумове. Седим в крайчеца на леглото една до друга и гледаме телевизия.

— Спри ме, ако нещо ти хване окото — казва Грета.

Отхапвам от сандвича си — доматиът ми пада върху бедрото.

„Армагедон“, „Палавата Сюзан“.

Шоуто на Елън Абът. Моя снимка изпълва целия екран. Отново съм водещата новина. И отново изглеждам страхотно.

— Виждаш ли това? — пита Грета, без да ме поглежда. Говори така, все едно изчезването ми е повторение на някакво нелошо телевизионно предаване. — Тази жена е изчезнала на петата годишнина от брака си. Съпругът ѝ още от самото начало се държи странно. Оказва се, че е увеличил застраховката ѝ живот, освен това току-що се разбра, че жената била бременна. А той не искал.

На екран се появява друга моя снимка, редом до „невероятната Ейми“.

— Помниш ли тези книжки?

— Разбира се!

— Харесваха ли ти?

— Всички ги харесват, толкова са сладки — казвам.

— Фалшиви са — изсумтява Грета.

Лицето ми в близък план.

Чакам я да каже колко съм красива.

— Не изглежда зле... за възрастта си — отбелязва тя. — Дано и аз да изглеждам така, като стана на четирийсет.

Елън разказва на публиката историята ми на фона на моята снимка на екрана.

— Струва ми се разглежено богато момиченце — отбелязва Грета. — Свикнало на скъпи неща. Гадно.

Просто не е честно. Не съм давала никакво основание за такъв извод. Откакто се преместихме в Мисури — е, откакто ми хрумна онзи план — много се старая да живея скромно, да се държа

непосредствено и весело, както се очаква от жената тук. Махам на съседите, изпълнявам поръчки на приятелките на Мо, веднъж занесох лимонада на мърлявия Стъкс Бъкли. Посещавам бащата на Ник, за да може сестрите да разкажат колко съм сваятна и за да внушавам на объркания мозък на Бил Дън: обичам те, ела да живееш с нас, обичам те, ела да живееш с нас. Колкото да видя дали ще се хване. Бащата на Ник е така нареченият от служителите в „Камфърт Хил“ скитник — все изчезва. Допада ми, че Бил Дън, въплъщението на всичко, в което Ник се бои да не се превърне, причината за най-дълбокото му отчаяние, току-виж започнал често да изниква пред къщата ни.

— Защо ти изглежда гадна? — питам.

Тя свива рамене. Започва реклама на освежител на въздух. Някаква жена пръска освежител, за да бъде семейството ѝ щастливо. После следва реклама за много тънки дамски превръзки, с които можеш да танцуваш и да са запознаеш с мъжа, за когото по-късно ще пръскаш въздуха с освежител. Чистиш и кървиш. Кървиш и чистиш.

— Просто се вижда — отговаря Грета. — Изглежда като богата и отегчена кучка. Като онези богати кучки, които използват парите на съпрузите си или на родителите си, за да основат сладкарници, магазини за пощенски картички или други гадости. Бутици.

В Ню Йорк имах приятелки с такъв бизнес — обичаха да казват, че работят, макар да вършеха само забавната част: кръцаваха сладкишите, поръчваха канцеларските материали, носеха прекрасни рокли от „собствения си магазин“.

— Определено е такава — каза Грета. — Богата кучка, която си придава важност.

Грета отива в тоалетната, аз влизам на пръсти в кухнята ѝ, приближавам се до хладилника и плюя в млякото ѝ, в портокаловия сок и в кутията с картофената ѝ салата, после се връщам обратно до леглото.

Тя пуска водата. Връща се.

— Това не значи, че той има право да я убива. Тя просто е поредната жена, избрала неподходящ мъж.

Грета вперва поглед право в мен и сигурно всеки момент ще каже: „Ей, чакай малко...“.

Обаче тя пак се обръща към телевизора, ляга по корем като дете, обляга брадичка на ръцете си и обръща лице към моя образ на екрана.

— О, по дяволите, започна се — казва. — Хората ненавиждат този тип.

Предаването започва и аз се чувствам малко по-добре. Това е апотеозът на Ейми.

Камбъл Макинтош, приятелка от детството: „Ейми е грижовна, майчински настроена жена. Обожаваше да бъде съпруга. Сигурна съм, че би била страхотна майка. Обаче Ник — веднага се усещаше, че с него нещо не е наред. Студен, дръпнат, пресметлив — оставаш с чувството, че прекрасно съзнава колко пари има Ейми“.

(Камбъл лъже: лигите ѝ течаха, когато беше близо до Ник, тя го обожаваше. Обаче със сигурност ѝ попада мисълта, че той се е оженил за мен само заради парите.)

Шона Кели, жителка на Картидж: „Озадачаваше ме пълната му незаинтересуваност към издирването на жена му. Просто си бърбеше с хората, колкото да минава времето. Флиртуваше с мен, без изобщо да ме познава. А когато се опитвах да насоча разговора към Ейми, не проявяваше интерес“.

(Сигурна съм, че тази отчаяна бяла повлекана изобщо не е опитвала да насочва разговора към мен.)

Стивън Бъкли — Стъкс, стар приятел на Ник Дън: „Беше много мила. Душичка. А Ник? Той не ми се струваше много разтревожен, че Ейми е изчезнала. Такъв си е: егоцентричен, малко надут. Като че ли много се е издигнал в Ню Йорк и сега ние трябва да му се кланяме“.

(Презирам Стъкс Бъкли. Що за име е това?)

Ноел Хоторн, която май току-що си е направила нови кичури: „Мисля, че той я е убил. Никой освен мен няма да се осмели да го каже. Насилваше я, унижаваше я и най-накрая я е убил“.

(Вярно куче.)

Грета ме стрелва с кос поглед, притиснала с ръце бузите си и с просветващо на светлината на телевизора лице:

— Дано не е вярно — казва. — Че я е убил. Предпочитам да мисля, че може да се е измъкнала, да е избягала от него и да се крие някъде на сигурно място.

Размърда крака напред-назад като ленив плувец. Не мога да разбера дали не си играе с мен.

[1] Роман на английската писателка Ана Сюзъл (1820–1878). — Б.ред. ↑

[2] Поредица от книги за деца от американския писател Уолтър Фарли (1915–1989). — Б.ред. ↑

[3] Мюзикъл по мотиви от романа на Чарлс Дикенс „Приключенията на Оливър Туист“. — Б.ред. ↑

НИК ДЪН

Изчезнала от осем дни

Претърсихме всяко кътче от къщата на баща ми, което не ни отне много време, защото мястото беше печално пусто. Шкафовете, килерите. Надникнах в пералнята и сушилнята, пъхнах ръка в комина. Надникнах дори зад казанчетата на тоалетните.

— Досуц като в „Кръстника“ — подигра ме Го.

— Ако беше така, щях да намеря каквото търсим и да изляза навън с пистолет в ръка.

Танър застана в средата на бащината ми дневна и подръпна върха на резедавата си вратовръзка. Двамата с Го бяхме целите прашни и мръсни, а неговата бяла риза определено грееше, сякаш беше попила някакво нюйоркско сияние. Той се взираше в ъгъла на шкафа, дъвчеше устната си, подръпваше вратовръзката си, мислеше. Сигурно от години усъвършенства това изражение: млъкни, опитвам се да мисля.

— Това не ми харесва — отбеляза накрая. — Имаме много неразрешени въпроси, а не искам да отивам при ченгетата, преди да сме изчистили всичко. Първоначалната ми реакция беше да изпреварим събитията — да съобщим за вещите в бараката, преди те да ги открият. Обаче ако не знаем какво Ейми очаква да открием тук, ако не знаем как е настроена Анди... Ник, имаш ли представа какво се върти в главата на Анди?

— Бясна е — отговорих.

— Това адски ме притеснява. Намираме се в доста опасно положение. Трябва да съобщим на ченгетата за бараката. Трябва да се възползваме от това откритие. Но искам да ти обясня какво ще се случи, ако го направим. Следното: те ще погнат Го. Ще решат едно от двете: първо, Го е твоя съучастничка, помагала ти е да криеш вещите в имота си и най-вероятно знае, че си убил Ейми.

— Стига, не говориш сериозно!

— Ник, ще имаме късмет с тази версия — каза Танър. — Могат да тълкуват историята както си поискат. Какво ще кажеш за това: Го е откраднала самоличността ти, взела е кредитните карти. И през цялото

време тя е купувала тези неща. Ейми разбрала, двете се скарали, Го убила Ейми.

— В такъв случай трябва да изпреварим събитията — отбелязах.
— Ще им кажем за бараката, ще им кажем и че Ейми се опитва да ме натопи.

— Мисля, че тази идея не е добра по принцип, а в момента е невъзможно да я осъществим, ако Анди не е на наша страна, понеже трябва да им кажем и за Анди.

— Защо?

— Защото ако отидем при ченгетата с твоята версия, че Ейми те топи...

— Защо все повтаряш твоята версия, все едно си го измислям?

— Ха. Основателен въпрос. Ако обясним на ченгетата как те топи Ейми, ще трябва да им обясним и защо. Защото е разбрала за връзката ти с много красива и много млада жена.

— Наистина ли трябва да им го казваме? — попитах.

— Ейми се опитва да ти навлече обвинение в убийство, защото... е била... отегчена?

Засмуках устните си.

— Трябва да им разкрием мотива й, иначе няма да стане. Проблемът обаче е, че ако им поднесем Анди като подарък, може и да не се вържат на историята с натопяването... и току-виж се оказало, че сме им подсказали твой мотив за убийство. Парични проблеми — налице. Бременна съпруга — налице. Приятелка — налице. Това е триумвиратът на убиеца. И ти потъваш. Жените ще се редят на опашка жив да те одерат. — Той закрочи. — Но ако не предприемем нищо и Анди отиде при тях по своя инициатива...

— Какво ще правим? — попитах.

— Мисля, че ако в момента опитаме да убедим ченгетата, че Ейми те е натопила, те ще ни се изсмеят. Неубедително е. Вярвам ти, но е неубедително.

— А насочващите писма за търсенето на съкровища? — попитах.

— Ник, дори аз не разбирам тези следи — каза Го. — Те са ваша лична игра, между теб и Ейми. Може да се разчита само на твоята дума, че писмата те въвличат в... инкриминиращо положение. Сериозно — джинси плюс шапка с козирка е равно на Ханибал?

— Трябва ни нещо повече — съгласи се с нея Танър. — Да вникнем по-дълбоко в характера на Ейми, да им покажем, че това е тенденция в поведението ѝ. Лъжите ѝ, отмъстителността ѝ, уреждането на сметки. Трябват ни още истории като тази с камиона, като... случващото се сега. Не може да си само ти. Намери хора, които ще те подкрепят — че Ейми не е Невероятната Ейми, а Отмъстителната Ейми. Всъщност обади се на Боби О'Хара — човека от горещата линия — още днес, Ник, става ли? Накарах хората си да му се обадят, но нямаха късмет. Искам да чуя какво има да ни каже.

— Това не е ли също рисковано? — попита Го.

Танър кимна.

— Рисковано е. Трябва да действаме бързо. Ако се появи ново доказателство, ако полицията извади заповед за обиск на бараката, ако Анди отиде при полицията...

— Няма — казах.

— Ухапала те е, Ник.

— Няма да отиде. В момента е бясна, но тя е... Не мога да повярвам, че би ми причинила такова нещо. Знае, че съм невинен.

Танър положи ръка върху моята:

— Дано да си прав за това момиче, приятелю.

* * *

Прибрах се у дома следобед и ме посрещна пълна с новинарски бусове улица и навалица от репортери на моравата. Не можех да стигна до алеята и по принуда паркирах пред къщата. Поех си дълбоко дъх и излязох от колата. Нападнаха ме като изгладнели птици, кълвяха и размахваха криле, накъсваха информацията и отново я събираха. „Ник, знаехте ли, че Ейми е бременна?“ „Ник, какво е алибито ви?“ „Ник, вие ли убихте Ейми?“

Влязох вътре и се облегнах на вратата. От двете страни на входа имаше прозорци, така че бързо смъкнах щорите, докато апаратите продължаваха да щракат и репортерите не спираха да се провикват с въпроси. „Ник, вие ли убихте Ейми?“ След като дръпнах щорите, се почувствах като канарче, чиято клетка са покрили за вечерта — шумът отвън секна.

Качих се горе и за пръв път от два дни си взех душ. Затворих очи и оставих тялото си да порозовее под струята. Когато отново ги отворих, видях розовата самообръсначка на Ейми в сапунерката. Беше заплашителна, зловеща. Жена ми е луда. Бях женен за откачена кучка. Това е мантрата на всеки скапаняк: женен съм за откачена кучка. Обаче усетих и мъничко противно задоволство: наистина се бях оженил за неподправено откачена, психясала кучка. Бях съпруг на най-противната манипулаторка на света. Не бях толкова голям тъпак, колкото си мислех. Да, бях задник, но не чак огромен. Изневярата беше изпреварваща подсъзнателна реакция на петте години робство с тази луда: разбира се, че ще изпитам влечение към простодушно и добро момиче от родния си град. Както хората с недостиг на желязо изпитват нужда от червено месо.

Бърших се, когато на входа се звънна. Облегнах се на вратата на банята и чух репортерите пак да надигат глас: „Вярвате ли на зет си, Мерибет?“, „Как се чувствате като дядо, Ранд?“, „Смятате ли, че Ник е убил дъщеря ви, Мерибет?“.

Двамата стояха един до друг на прага ми със сериозни лица и сковани гърбове. Имаше десетина журналисти и папараци, но вдигаха шум, сякаш бяха два пъти повече. „Вярвате ли на зет си, Мерибет?“ „Как се чувствате като дядо, Ранд?“ Семейство Елиът промърмориха нещо за поздрав и влязоха със сведен поглед, а аз затръшнах вратата пред камерите. Ранд положи ръка върху моята, но веднага я дръпна под погледа на Мерибет.

— Извинявайте, бях под душа. — От косата ми още капеше вода и мокреше раменете на фланелката ми. Косата на Мерибет беше мазна, дрехите ѝ — смачкани. Погледна ме, все едно съм луд.

— Танър Болт? Ти сериозно ли? — попита тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа: Танър Болт? Ти сериозно ли? Той представлява само виновни. — Тя се приведе към мен и ме стисна за брадичката. — Какво е това на бузата ти?

— Обрив. От стреса. — Извърнах се настрани. — Това за Танър не е вярно, Мерибет. Не е. Той е най-добрият. В момента имам нужда от него. Полицията... те просто не откъсват поглед от мен.

— Така изглежда — каза тя. — Прилича ми на следа от ухапване.

— Обрив е.

Мерибет изпусна вбесена въздишка и зави към дневната.

— Тук ли се е случило? — попита тя. Лицето ѝ се беше превърнало в поредица от месести издатини — торбички под очите, хлътнали бузи, провесени устни.

— Така мислим. Имало е някаква препирня... някакъв сблъсък и в кухнята.

— Заради кръвта. — Мерибет докосна отоманката, повдигна я на няколко сантиметра и я пусна на пода. — Искан ми се да не беше оправял. Все едно нищо не се е случило.

— Мерибет, той живее тук — обади се Ранд.

— Все още не разбирам как... искам да кажа, ами ако полицията не намери нищо? Ако... не знам. Имам чувството, че са се отказали. Че просто са изоставили къщата. Отворена за всички.

— Сигурен съм, че са прибрали всичко необходимо — каза Ранд и стисна ръката ѝ. — Защо не помолим да разгледаме нещата на Ейми и да си избереш нещо специално, става ли? — Ранд се обърна към мен: — Имаш ли нещо против, Ник? За нас ще бъде утеха да имаме нещо нейно. — После отново се извърна към жена си: — Онзи син пуловер, който баба ѝ изплете.

— Не искам проклетия пуловер, Ранд!

Тя отблъсна ръката му, закри из стаята и започна да докосва различни неща. Побутна отоманката с крак.

— Това ли е отоманката, Ник? — попита. — Дето била преобърнатата, а не трябвало?

— Това е.

Тя спря да крачи, подритна я отново и я наблюдаваше как не се катурва.

— Мерибет, сигурен съм, че Ник е изтощен... — Ранд ме погледна с многозначителна усмивка. — Всички сме изморени. Мисля, че трябва да направим онова, за което дойдохме, и...

— Аз дойдох за това, Ранд, не за някакъв глупав пуловер. Не ми трябва пуловер на Ейми, в който да се гушкам, като че ли съм тригодишна. Искан дъщеря си. Не са ми нужни вещите ѝ. Те не означават нищо за мен. Искан Ник да ни обясни какво става, по дяволите, защото цялата история започва да намирисва. Никога, никога не съм се чувствала толкова глупаво през живота си. — Тя се разплака и изтри сълзите, бясна на себе си, че е допуснала да се разреве. —

Поверихме ти дъщеря си. Имахме ти доверие, Ник. Просто ни кажи истината! — Мерибет вдигна треперещия си показалец пред носа ми. — Вярно ли е, Ник? Не си ли искал бебето? Вече не обичаше ли Ейми? Нарани ли я?

Идеше ми да я зашлевя. Мерибет и Ранд бяха отгледали Ейми. Тя буквално беше тяхно творение. Те я бяха създали. Искях да им кажа: дъщеря ви е чудовището в тази история, но не можех — не и преди да съобщим на полицията — затова продължих да мълча, опитвайки се да измисля какво да кажа. Все едно протаках.

— Мерибет, никога не бих...

— Никога не бих, не бих могъл... все това повтаряш, по дяволите. Вече дори не мога да те гледам. Наистина. Нещо с теб не е наред. Нещо липсва вътре в теб, ако съдя по поведението ти. Дори да се окаже, че си напълно невинен, никога няма да ти простя за нехайното ти отношение. Все едно си изгубил най-обикновен чадър! След всичко, от което Ейми се отказа заради теб, това ли й даваш в замяна. Аз... не ти вярвам, Ник. И дойдох да ти го кажа. Не ти вярвам, вече не.

Тя се разрида, извърна се и изхвъркна през вратата, а развълнуваните репортери я снимаха. Влезе в колата, двама журналисти се притиснаха до стъклото и започнаха да тропат по него, мъчейки се да я накарат да каже нещо. От дневната ги чувахме да повтарят името ѝ: Мерибет... Мерибет...

Ранд остана с ръце в джобовете, мъчейки се да реши каква роля да изиграе. Гласът на Танър — трябва да задържим семейство Елиът на своя страна — звучеше като рефрен в ушите ми.

Той понечи да каже нещо, но аз го изпреварих:

— Ранд, какво мога да направя.

— Просто го кажи, Ник.

— Какво да кажа?

— Аз не искам да питам, ти не искаш да отговаряш. Това го разбирам. Но трябва да те чуя да го казваш. Да кажеш, че не си убил дъщеря ни. — Той се засмя и разплака едновременно. — Мили боже, главата ми не е наред — възкликна. Беше порозовял, страните му горяха като от миниатюрно слънчево изгаряне. — Не мога да проумея как е възможно да се случва това. Не мога да проумея. — Все още се

усмихваше. По брадичката му се стече сълза и капна на яката на ризата му. — Просто го кажи, Ник.

— Ранд, не съм убил Ейми, нито съм я наранил. — Беше приковал поглед в мен. — Вярваш ли, че не съм я наранил физически?

Ранд отново се засмя:

— Знаеш ли какво щях да кажа? Щях да кажа: вече не знам на какво да вярвам. После си помислих, че това е реплика на друг човек. Реплика от филм, не нещо, което трябва аз да произнасям, затова се зачудих за секунда дали не съм в някакъв филм? Но не е възможно. Само за секунда човек си казва: сега ще кажа нещо различно и всичко ще се промени. Обаче няма, нали?

После кимна с глава бързо като териер, завъртя се и отиде при жена си в колата.

Не се натъжих, разтревожих се. Още преди семейство Елиът да потеглят от алеята пред дома ми, си казах: трябва да отидем при ченгетата скоро, веднага. Преди двамата Елиът да започнат да обсъждат загубата си публично. Танър каза, че ни трябва още доказателства. Модел на поведение. Отмъстителната Ейми. Спомних си за Боби О'Хара — онзи тип, който три пъти беше звънял на горещата линия и когото Ейми обвиняваше, че я бил изнасилил. Танър го беше проучил: не беше ирландецът мъжкар, както си го представях по името, нито пък пожарникар или ченге. Водеше хумористичен уебсайт, доста приличен, а на снимката се виждаше мършав тип с очила с тъмни рамки и неудобно гъста черна коса, с крива усмивка и фланелка с емблемата на някаква група „Бингос“.

Вдигна още след първото позвъняване.

— Да?

— Обажда се Ник Дън. Вие сте звънили във връзка с жена ми. Ейми Дън. Ейми Елиът. Трябва да поговорим.

Той замълча и аз очаквах да затвори като Хилари Ханди.

— Обадете ми се отново след десет минути.

Направих го. Чувах шума от бар, прекрасно го познавах: пиянското мърморене, потракването на ледените кубчета, провикванията на хора, които си поръчват питиета или поздравяват приятели. Испитах носталгия по своя бар.

— Добре, благодаря — каза той. — Трябваше да отида в някой бар. Разговорът май изисква скок. — Гласът му ставаше все по-плътен,

по-затворен. Представях си го предпазливо надвесен над питието си, закрил с ръка устата си и телефона.

— И така, получих съобщението ви — казах.

— Добре. Ейми е изчезнала, нали така?

— Да.

— Може ли да ви попитам какво се е случило според вас? С Ейми?

Майната му, и аз имах нужда от питие. Отидох в кухнята — като не можех в бара — и си налях. Трябваше да внимавам с алкохола, но ми беше толкова приятно: уханието на скоча, затъмнената стая и ослепителното слънце навън.

— Може ли да ви попитам защо се обадихте? — отговорих с въпрос.

— Гледах новините. Спукана ви е работата.

— Така е. Исках да поговорим, понеже ми се стори... интересно, че се опитахте да се свържете. Като имам предвид... обвиненията в изнасилване.

— А, знаете за това — каза той.

— Знам, че е имало обвинение, но не съм напълно убеден, че сте изнасилвач. Искам да чуя и вашата версия.

— Дааа. — Чух го да преглъща глътка скоч и после да разклаща кубчетата лед в чашата си. — Гледах репортажа по новините. Вашата история. Историята на Ейми. Бях в леглото и хапвах тайландска храна. Направо се слисах. Ейми след толкова години. — Поръча си още едно на бармана. — Адвокатът ми каза в никакъв случай да не говоря с вас, но... какво да ви кажа? Твърде свестен съм. Не мога просто да ви оставя да се гърчите. Боже, как ми се иска да можеше да се пуши в баровете. Това е разговор за уиски и за цигара.

— Разкажете ми за обвинението в нападение. За изнасилването.

— Както ви казах, гледах новините и как медиите ви оплюват. Е, вие сте човекът, знам го. Така че би трябвало да не се меся — не искам това момиче обратно в живота си. Дори периферно. Но мамка му! Иска ми се навремето някой на мен да ми беше направил тази услуга.

— Ами направете ми услугата тогава.

— Първо, тя оттегли обвиненията, нали знаете?

— Знам. Направихте ли го?

— Майната ви! Не, разбира се. Ами вие?

— Не.

— Хубаво.

Боби отново се провикна за скоч.

— Нека ви попитам — хубав ли беше бракът ви? Ейми беше ли щастлива?

Мълчах.

— Не е нужно да отговаряте, ще се опитам да отгатна. Ейми не е била щастлива. По някаква си причина. Няма дори да питам. Допускам, но няма да питам. Знам обаче, че трябва да научите следното: Ейми обича да се прави на бог, когато не е щастлива. На Бог от Стария завет.

— Какво искате да кажете?

— Тя налага наказания — отговори Боби. — Сурови. — Засмя се по телефона. — Да бяхте видели мен. Нямам вид на някакъв мъжкар изнасилвач. Изглеждам тъпо. Аз съм тъпак. Когато ходя на караоке, пея „Систър Крисчън“^[1] за бога! Плача, когато гледам „Кръстникът 2“. Всеки път.

Задави се и се закашля. Май сега беше моментът да му помогна да се поотпусне.

— Фредо? — попитах.

— Да, човече, Фредо. Горкият Фредо.

— Отиде си.

Езикът, на който общуват повечето мъже, е свързан със спорта. Това беше филмовото му съответствие: и двамата знаехме репликата и този факт елиминира нуждата от целодневни дребни разговори.

Той си поръча още едно питие.

— Пълен абсурд.

— На мен ли го казвате.

— Нали не записвате разговора? И никой не ни слуша? Понеже трябва да ме предупредите, нали знаете?

— Само между нас е. На ваша страна съм.

— Запознах се с Ейми на един купон, мисля, че беше преди седем години. Беше адски готина. Невероятно забавна и странна... и готина. Просто си допаднахме, нали ме разбирате, а аз не си допадам с много момичета, поне не с момичета, които изглеждат като Ейми. Затова предположих... че ме будалка. Запитах се къде е уловката. Обаче започнахме да излизаме и след няколко месеца, три-четири,

разбрах къде е уловката. Тя не е момичето, с което си мислех, че излизам! Ейми може да цитира смешни неща, но всъщност не обича смешни неща... предпочита изобщо да не се смее. Всъщност би предпочела и аз да не се смея, нито да бъда забавен, което е странно, като се има предвид какво работя, но според нея това си беше загуба на време. Дори не мога да си представя защо изобщо започна да излиза с мен, понеже беше ясно, че не ме харесва. Звучи ли ти смислено?

Кимнах и преглътнах глътка скоч.

— Да, звучи.

— И така, започнах да си търся извинения, за да не се виждаме толкова често. Не прекратих връзката, понеже съм идиот, а тя е превъзходна. Надявах се нещата да се променят. Но, нали се сещате, започнах често да шикалкавя: затрупан съм с работа, приятел ми е дошъл на гости, маймунката ми е болна, каквото ми хрумнеше. После започнах да излизам с още едно момиче, просто ей така, нищо особено. Поне аз си мислех така. Обаче Ейми разбрала, още не знам как, и държала апартамента ми под око. Но... мамка му...

— Пийнете си.

И двамата отпиваме.

— Една вечер тя дойде у дома — виждах се с другото момиче от около месец — а Ейми дойде и си беше същата като преди. Носеше някакъв пиратски диск с любима моя комедия, нелегално изпълнение от Япония, купи бургери, гледахме диска, тя преметна крак върху мен, после се гушна в скута ми и... извинявайте. Сега ви е съпруга. Искам да кажа — знаеше как да ме обработи. И накрая...

— Правихте секс.

— По взаимно съгласие. Тя си тръгна и всичко беше наред. Целувка за довиждане на вратата, всички екстри.

— И после?

— После две ченгета цъфнаха на вратата ми, Ейми се била подложила на преглед и били открили „наранявания, дължащи се на принудително проникване“. Имала и следи от връзване по китките, а когато претърсиха апартамента ми, на таблата на леглото намериха две вратовръзки, пъхнати под матрака, и установиха, че „отговарят на белезите“, цитирам.

— Бяхте ли я вързали?

— Не, сексът дори не беше толкова... така де, сецате се. Обвинението ме свари напълно неподготвен. Сигурно ги е вързала, когато съм отишъл до тоалетната или нещо такова. Здравата бях загазил. Положението изглеждаше лошо. А после тя оттегли обвиненията. Няколко дни по-късно получих бележка, анонимна, напечатана: „Може би следващия път ще внимаваш!“.

— И повече ни вест, ни кост от нея?

— Да.

— И не сте опитвали да повдигнете обвинения срещу нея или нещо такова?

— О, не, по дяволите. Зарадвах се, че се разкара. И после преди около седмица, както си ям тайландска храна в леглото и гледам новините, ето ти я Ейми. И вие. Необясними сметки по кредитните карти, повишена застраховка живот, наглед инсценирано местопрестъпление. Кълна се, пот ме изби. Казах си: това е работа на Ейми, усъвършенствала се е до убийство. Мамичката му. Сериозно ти казвам, човече, каквото и да ти е спретнала, примката е здраво стегната. Има от какво да се страхуваш.

[1] Песен на американската рокбанда „Найт Рейнджър“ от 1984 г. И до днес това е най-популярният избор на песен за първия танц на младоженците. — Б.пр. ↑

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от осем дни

Цялата съм мокра от блъскащите се лодки — возихме се повече, отколкото ни се полага за пет долара, понеже двете девойчета предпочитаха да си разлистват лъскавите клюкарски списания и да пушат цигари, вместо да ни извадят от водата, така че прекарахме половин час на лодките с мотори от косачки, блъскахме се, правехме дивашки завои, а после ни омръзна и сами си тръгнахме.

Аз, Грета и Джеф, странно трио на странно място. Грета и Джеф станаха дори приятели само за един ден, така постъпват хората тук, където няма какво друго да вършиш. Според мен тя обмисля дали да направи Джеф поредния си катастрофален избор. Той би искал. Предпочита нея. В момента, на това място тя е много по-красива от мен. Евтино хубава. Носи горнище на бански и къси дънкови панталонки, а в задния си джоб е пъкнала карирана риза, когато иска да влезе в магазин (за фланелки, дърворезби, декоративни камъни) или в ресторант (бургери, барбекю, сладкарници). Иска всички да си направим снимки като едно време на Запад, но това няма да стане, и то не само защото не искам да пипна въшки от шапката на някой селяндур.

Накрая решаваме да поиграем малко на скапано игрище за миниголф. Изкуствената трева е разкъсана на места, алигаторите и вятърните мелници, които някога са се движели механично, сега стоят неподвижно. Вместо това Джеф им оказва честта, задвижва мелницата, затваря и отваря челюстите на алигаторите. Номерата на игрището са разбъркани, някои дупки не могат да се изиграят — тревата е нагъната като килим, фермата с мъничката миша дупка е порутена. Затова просто се скитаме из игрището безредно. Никой дори не следи резултата.

Това би подразнило неимоверно предишната Ейми: безсмислието, безцелността. Обаче сега се уча да се оставям на течението и се справям доста добре. Имам превъзходни постижения в мотаенето, превърнала съм се във великолепна мързеливка, в

главатарка на група хлапета с разбити сърца, които беснеят из тази самотна поредица от забавления и всеки се възстановява от предателството на свое любимо същество. Виждам как Джеф се смръщва, когато минаваме покрай Теста за любов: стиснете металната дръжка и гледайте как температурата се покачва от „само флирт“ до „истинска любов“. Странно уравнение — мощно стискане означава дълбока любов, напомня ми за пребитата, която често поставя палец върху синината на гърдите си, като че ли е копче, което може да натисне. „Твой ред е“, казва Грета. Бърше топката си в шортите — вече два пъти улучва локвата с мръсна вода.

Заемам позиция, замахвам един-два пъти и запращам червената си топка право в отвора на къщичката за птички. Тя изчезва за секунда, после отново се появява на един улей и влиза в дупката. Изчезва, появява се. Залива ме тревожна вълна — всичко се появява отново в даден момент, дори аз. Притеснявам се, понеже плановете ми са се променили.

Досега само два пъти съм променяла плановете си. Най-напред с пистолета. Щях да си взема и после, сутринта, когато изчезнах, да се прострелям. Не на опасно място — в китката или в прасеца. Щях да оставя куршум с моята плът и кръв по него. Все едно е имало борба! Ейми е била простреляна. После обаче не успях да се сдобия с оръжие и си дадох сметка, че това е страхотно — щеше да е прекалено дори за мен. Щеше да ме боли седмици наред, а аз не обичам болката (ръката ми вече е по-добре, благодаря, че попитахте). Промених написаното в дневника, в случай че някой говори с момчетата от мола. Получи се ефектен сюжетен ход. Не Ейми простреляната, а Ейми уплашената.

Не беше бог знае каква промяна на плана. Другото беше много по-крайно. Бях решила, че няма да умирам.

Достатъчно съм дисциплинирана, за да се самоубия, обаче вече не ми е интересно. Наистина не е честно да умирам. Не в действителност. Не искам. Не съм направила нищо нередно. Обаче сега проблемът са парите. Нелепо е точно парите да се окажат проблем за мен, но разполагам само с ограничена сума — 8732 долара в момента. Ще ми трябват още. Днес сутринта си побъбрих с Дороти, както винаги с кърпичка в ръка, за да не оставям отпечатъци (казах й, че е на баба ми — опитвам се да създам у нея смътното впечатление за южняшко богатство, което е било пропиляно, нещо в духа на Бланш

Дюбоа). Приведох се над бюрото ѝ, докато тя подробно ми разказваше с огромни бюрократични подробности за разредител на кръвта, който не може да си позволи — тази жена е същинска енциклопедия на лекарствата — и после казах, колкото да опипам почвата:

— Разбирам какво имаш предвид, не знам дали ще намеря пари за наема на бунгалото си за още една седмица.

Тя само примигна срещу мен и отмести поглед към телевизора — някаква телевизионна игра, в която хората пищяха и плачеха. Проявяваше бабешки интерес към мен и със сигурност щеше да ми позволи да остана колкото си искам: половината бунгала бяха празни, какво толкова.

— В такъв случай си намери работа — каза Дороти, без да отмества поглед от телевизора. Една от състезателките направи лош избор, изгуби наградата си и звуков ефект оповести мъката ѝ.

— Каква работа например?

— Като чистачка, като бавачка.

Значи в основни линии трябваше да съм домакиня срещу заплащане. Ирония на съдбата колкото за хиляда плаката „Дръж се!“.

Дори в нашия скромнен щат Мисури не ми се налагаше да икономисвам. Не можех да отида да си купя нова кола просто защото така ми се иска, но не ми се налагаше да се притеснявам за всекидневните неща, да изрязвам талони за намаления, да купувам на едро и да знам цената на млякото. Родителите ми не си бяха правили труда да ме научат на тези работи, затова не бях подготвена за действителността. Грета например се оплакваше, че в малкия магазин на пристана продавали четири литра мляко за пет долара, а на мен хлапето там винаги ми взимаше десет. Струваше ми се много, но не ми беше хрумвало, че пъпчивият тийнейджър просто ми подхвърля някаква сума, за да види дали ще я платя. Затова икономисвах, обаче бюджетът ми — според интернет щеше да ми стигне за шест до девет месеца — явно беше на изчерпване. Така че и аз трябва да предприема нещо.

* * *

Когато приключихме с голфа — разбира се, аз печеля, знам го, понеже мислено следя резултата — отиваме до будката за хотдог да обядваме, а аз се скривам зад ъгъла, за да бръкна в колана с парите си, който държа под ризата, и когато вдигам поглед, установявам, че Грета ме е последвала и ме хваща точно преди да успея да прибера тази чудесия.

— Да си чувала за портмоне? — шегува се тя. Това ще е постоянен проблем — беглецът се нуждае от много пари, обаче по дефиниция няма къде да ги държи. За щастие Грета не ме притиска повече. Знае, че и двете сме жертви. Седим на слънце на метална пейка за пикник и ядем хотдог — бели кифлички около натъпкани с фосфат колбаси и с толкова яркозелен сос, че изглежда отровен, но това сигурно е най-страхотното нещо, което съм яла, понеже аз съм Мъртвата Ейми и пет пари не давам.

— Знаеш ли какво намери Джеф в бунгалото си? — пита Грета.

— Още една книга от автора на „Марсиански хроники“.

— Рей Брадбъроу — пояснява Джеф. Бредбъри, мисля си аз.

— Да, точно така. „Чувствам, че идва нещо зло“ — казва Грета. — Хубаво е — изчуруликва тя, все едно това е всичко, което може да се каже за една книга: хубава е, лоша е, хареса ми или не ми хареса. Като че ли е хотдог.

— Прочетох я, когато се нанесох тук — казва Джеф. — Хубава е. Страшничка.

Улавя ме, че го гледам, и прави вампирско лице — плези език и блещи очи. Не е мой тип — козината по лицето му е твърде щръкнала, прави подозрителни неща с рибата — но е приятен на вид. Привлекателен. Очите му са много сърдечни, не като леденостудените сини очи на Ник. Питам се дали бих спала с него — прелестно бавно чукане, тялото му се притиска до моето, дъхът му е в ушите ми, космите му дращят бузата ми, съвсем различно от самотния начин, по който се чука Ник, когато телата ни почти не се докосват: под прав ъгъл отзад, под формата на обърнато Г отпред, а после той почти веднага става от леглото и се пъхва под душа, а аз още пулсирам на мокрото му място.

— Котка ли ти отхапа езика? — пита Джеф. Никога не ме нарича по име, като че ли за да покаже, че и двамата лъжем. Казва „тази дама“,

„красавицата“ или „ти“. Как ли ще ме нарича в леглото? Може би „скъпа“.

— Бях се замислила.

— Охо — възкликва той и се усмихва.

— Мислеше си за някое момче, личи си — казва Грета.

— Може би.

— Нали уж известно време нямаше да се занимаваме със задници — казва тя. — Ще мислим за кокошките си.

Снощи след Шоуто на Елън Абът бях твърде превъзбудена, за да се прибера в бунгалото си, затова двете пихме бира и си представяхме живота си в уединение като хетеро момичета в лесбийската общност на майката на Грета, които се грижат за кокошките и простират прането на слънце. Как по-възрастните жени с разкривени кокалчета на пръстите и угоднически смях ще ни ухажват нежно и платонично. Как ще носим джинси и сабо и няма да се занимаваме с грим, прически или маникюр, с големината на бюста или на задника, нито ще се преструваме на изпълнената с разбиране съпруга или на подкрепящата приятелка, която харесва всичко, което прави мъжът ѝ.

— Не всички мъже са задници — казва Джеф.

Грета издава някакъв неопределен звук.

Връщаме се в бунгалата си с омекнали крайници. Чувствам се като балон с вода, оставен на слънце. Единственото ми желание е да седна под тракация си климатик и да го оставя морно да охлади кожата ми, докато гледам телевизия. Открила съм един канал, по който повтарят стари програми от седемдесетте и осемдесетте години: „Куинси“, „Любовни лодки“ и „Осем е достатъчно“, но преди това е Шоуто на Елън Абът, любимото ми предаване.

Нищо ново, нищо ново. Елън няма нищо против да поспекулира, повярвайте ми, поканила е най-различни хора от миналото ми, които се кълнат, че са ми приятели, и говорят прекрасни неща за мен, дори онези от тях, които никога не са ме харесвали особено. Посмъртна обич.

Почукване на вратата ми — Грета и Джеф. Изключвам телевизора и наистина заварвам двамата на прага, стърчат безцелно.

— Какво правиш? — пита Джеф.

— Чета — лъжа.

Той минава покрай мен, оставя пакет от шест бири върху плота ми, а Грета влиза подире му.

— О, стори ми се, че чухме телевизора.

Трима са наистина твърде много за тесните бунгала. Двамата запречват входа за минутка, което малко ме напруга — защо ми запречват входа? — но после пък запречват пътя към нощното ми шкафче. Вътре е коланът с парите, в който има 8000 долара в брой. На банкноти по сто, петдесет и двайсет. Коланът е отвратителен — бежов на цвят и обемист. Не мога да нося всичките си пари наведнъж — част от тях съм пръснала на различни места из бунгалото — но се старая да нося повечето, а когато го правя, се чувствам като момиче на плажа с дебела дамска превръзка. Някаква перверзна моя част харчи с удоволствие парите, понеже всеки път, когато извадя няколко двайсетачки, това означава, че ще нося по-малко пари и по-малко ще се притеснявам да не ми ги откраднат или да не ги изгубя.

Джеф пуска телевизора и на фокус застават Елън Абът и Ейми. Той кима и се усмихва.

— Искаш ли да гледаме... Ейми? — пита Грета.

Не мога да разбера дали използва запетая, или не: Искаш ли да гледаме, Ейми? Или: Искаш ли да гледаме Ейми?

— Не. Джеф, защо не си донесеш китарата и да седнем на верандата?

Джеф и Грета се споглеждат.

— Амиии... Но това гледаше, нали? — пита тя.

Сочи към екрана, където сме двамата с Ник на една благотворителна вечеря — косата ми е прибрана на кок и изглеждам почти като сега, с къса коса.

— Скучно е — отговарям.

— О, според мен изобщо не е скучно — казва Грета и се стоварва на леглото ми.

Казвам си: каква глупачка съм, че пуснах тези двамата вътре. Задето си въобразявам, че мога да ги контролирам, при положение че те са диваци, хора, свикнали да намират нужния ъгъл, да се възползват от слабостите, винаги в нужда, докато за мен това е ново. Да съм в нужда. Тези хора държат пуми в задния си двор и имат шимпанзета за домашни любимци — сигурно така се чувстват, когато любимият им звяр ги разпори.

— Знаете ли какво, нали нямате нищо против... просто ми е малко задушно. Май много съм стояла на слънце.

Изглеждат изненадани и малко оскърбени и аз се питам дали не съм сбъркала — дали не са съвсем безобидни, а аз просто съм параноична. Дано да е така.

— Разбира се, разбира се — казва Джеф. Изсулват се от бунгалото ми, а Джеф пътьом си взема бирата. След минутка чувам Елън Абът от бунгалото на Грета. Обвинителните въпроси. Защо... Защо не... Как ще обясните...

Защо изобщо се сприятелих с някого тук? Защо не си останах самичка? Как ще обясня действията си, ако ме намерят?

Не може да ме намерят. Ако някога ме открият, ще бъда най-силно мразената жена на планетата. Вместо да съм красивата, мила, обречена и бременна жертва на себично и невярно копеле, ще се превърна в огорчената кучка, измамила доброто сърце на американските граждани. Елън Абът ще ми посвещава предаване след предаване, а гневни хора ще се обаждат да изливат гнева си: „Това е поредният пример за разглежено богато момиче, което прави каквото си поиска, когато си поиска и без да се съобразява с чувствата на другите, Елън. Според мен трябва да я тикнат в затвора — до живот!“. И така до безкрай. В интернет има противоречива информация за хората, които инсценират смъртта си или натопяват съпруг за инсценирана смърт, но знам, че общественото мнение ще бъде безмилостно. Каквото и да направя след това — да храня сираци, да прегръщам прокажени — ще умра като Жената, която инсценира смъртта си и натопи съпруга си, нали помните?

Не мога да го допусна.

* * *

Три часа по-късно, в един през нощта, на вратата ми се чука, лекичко, както чука Джеф. Обмислям дали да отворя, готова да се извиня за грубото си поведение преди. Той подръпва брадата си, забол поглед в изтривалката, после ме поглежда с кехлибарените си очи.

— Дороти ми каза, че си търсиш работа.

— Да. Май си търся.

— Тази вечер мога да ти предложа нещо. Петдесет долара.

На Ейми Елиът Дън не би й се наложило да излезе от бунгалото си за петдесет долара, обаче Лидия тире Нанси се нуждае от работа. Трябва да се съглася.

— Няколко часа, петдесет долара — свива рамене той. — На мен ми е все едно, но реших да ти предложа.

— Каква е работата?

— Риболов.

* * *

Сигурна бях, че Джеф кара пикап, обаче той всъщност ме отвежда до лъскав форд хеджбек, трогателна кола, каквато би карал току-що завършил колежанин с огромни планове и скромен бюджет, а не зрял мъж. Под лятната си рокля нося бански, както ме е инструктирал („Не половинки, а цял бански, та наистина да можеш да плуваш“, каза ми Джеф. Не бях го забелязвала близо до басейна, но той прекрасно знаеше какъв бански нося, което беше едновременно ласкателно и тревожно.)

Отваря прозорците, докато се движим по гористите възвишения, а прахът от чакъла покрива късата ми коса. Чувствам се като във видеоклип на кънтри песен: момичето с лятната рокля, показало се навън, за да улови вятъра на лятната нощ в Средните щати. Няма радио — дори прозорците се отварят ръчно. Джеф тананика от време на време.

Паркира встрани от ресторант, който стои на колове над езерото и е известен със своето барбекю и с огромните си чаши с алкохолни напитки с отвратителни имена: „Алигаторски сок“ и „Блиц костур“. Разбирам го от изхвърлените чаши, които се носят покрай бреговете на езерото, напукани и нашарени в неоновы цветове с логото на ресторанта: „Котешките сомове на Карл“. Верандата на заведението е над езерото — клиентите могат да си вземат шепи котешка храна от автоматите и да ги хвърлят на стотиците огромни есетри, които чакат долу.

— Какво точно ще правим, Джеф?

— Ти ги хващаш, аз ги убивам. — Излиза от колата и аз отивам с него до багажника, пълен с хладилни чанти. — Слагаме ги тук, върху леда, после ги препродаваме.

— Препродаваме ли ги? Че кой ще купува крадена риба?

Джеф ми се усмихва лениво като котарак.

— Имам си клиентела.

И тогава разбирам: той не е укротител на мечки, който свири на китара и обича мира. Той е най-обикновен крадец, който иска да вярва, че е нещо повече.

Изважда мрежа, кутия с котешка храна и лекьосана пластмасова кофа.

Нямам никакво намерение да участвам в тази незаконна рибна икономика, но съм донякъде заинтересувана. Колко жени могат да се похвалят, че са били част от контрабанден риболов? Навита съм. Откакто съм умряла, все съм навита. Всички неща, от които съм се страхувала или които не са ми харесвали, всички ограничения, които съм имала, са отпаднали. Способна съм почти на всичко. Призрак, който има тази свобода.

Спускаме се по склона, под верандата на ресторанта на Карл и отиваме към пристаните, които се блъскат шумно по вълните след една моторница. От тонколониите — Джими Бъфет^[1].

Джеф ми подава едно кепче.

— Трябва да сме бързи — скачаш във водата, загребваш с кепчето, хващаш рибата и после навеждаш кепчето към мен. Много ще е тежко и ще мърда, така че бъди готова. И да не вземеш да пициш.

— Няма да пиция. Обаче не искам да влизам във водата. Мога да го правя и от пристана.

— Трябва поне да си свалиш роклята, ще я съсипеш.

— Добре съм.

За момент добива раздражено изражение — той е шефът, аз съм наемникът, така че трябва да го слушам — но после се обръща скромно, сваля си ризата и ми подава кутия с котешка храна, без да се обръща изцяло към мен, сякаш се срамува. Навеждам отвора на консервата над водата и тутакси стотици лъскави гръбчета се понасят към мен, цяло стадо змиевидни тела, чиито опашки неистово прорязват повърхността на водата, после устите им са точно под мен,

рибите се тълпят една върху друга, за да налапат късчетата, а после като тренирани домашни любимци се обръщат към мен за още.

Загребвам с кепчето наред пасажа и сядам стабилно на пристана, за да имам опора, докато го вадя. Когато го издърпвам, то е пълно с половин дузина мустакати и хлъзгави котешки сомове, които неистово се мъчат да скочат обратно във водата, устите им се отварят и затварят между найлоновите квадратчета, а от колективното гърчене кепчето се клатушка нагоре-надолу.

— Вдигни го, вдигни го, момиче!

Пъхвам коляното си под дръжката на кепчето и го оставям да виси така, Джеф се пресяга, грабва една риба с две ръце, пъхнати в хавлиени ръкавици, за да стиска по-добре. Плъзга ръцете си към опашката, после замахва с рибата като с тояга и разбива главата ѝ отстрани в пристана. Плисва кръв. Една струя опръсква краката ми, твърдо парче месо се забива в косата ми. Джеф хвърля рибата в кофата и грабва следващата с плавността на конвейерна лента.

Работим, ръмжейки и пуфтейки половин час, четири пълни кепчета, докато ръцете ми омекват и хладилните чанти се напълват. Джеф взема празното ведро и го пълни с вода от езерото, излива го върху купчините вътрешности и оградените рибарници. Рибите в езерото поглъщат червата на загиналите си събратя. Пристанът е чист. Джеф излива още една кофа вода върху окървавените ни крака.

— Защо трябва да ги блъскаш така? — питам го.

— Не мога да понасям някой да страда — отговаря ми. — Едно бързо топване?

— Не, добре съм.

— Не и за моята кола. Ела, съвсем бързо топване. По теб има повече мръсотия, отколкото предполагаш.

Хукваме от пристана към скалистия бряг наблизо. Нагазвам във водата, Джеф тича с грамадни стъпки, от които се разлитат пръски, размахал ръце. Щом се отдалечава достатъчно, откопчавам колана с парите си и го увивам с лятната си рокля, но оставям всичко съвсем наблизо. Навеждам се, докато усещам топлата вода с бедрата си, с корема, с шията, а после притаявам дъх и се потапям цялата.

Плувам бързо и навътре, оставам под водата по-дълго, отколкото трябва, за да си напомня какво е да се удавиш — знам, че мога да го направя, ако се наложи — после излизам с едно-единствено

дисциплинирано поемане на дъх, виждам как Джеф бързо гребе към брега и се налага да плувам колкото може по-бързо, за да го изпреваря, да сложа колана си с парите и да изляза на скалите преди него.

[1] Американски певец и композитор, писател и бизнесмен, роден през 1946 г. — Б.ред. ↑

НИК ДЪН

Изчезнала от осем дни

Веднага след разговора си с Боби набирам номера на Хилари Ханди. Ако е лъжа, че съм убил Ейми, ако е лъжа, че Боби О'Хара я е изнасилил, защо да не е лъжа и че Хилари е преследвала Ейми?

Когато тя вдигна, аз избъбрих:

— Обажда се Ник Дън, съпругът на Ейми Елиът. Наистина трябва да говоря с вас.

— Защо?

— Много ми е нужна информация. За вашето...

— Не казвайте приятелство — долових гневната нотка в гласа ѝ.

— Не, няма. Просто исках да чуя вашата версия. Не се обаждам, понеже смятам, че имате нещо — каквото и да е — общо със съпругата ми, със сегашното положение. Обаче наистина бих искал да разбера какво се е случило. Истината. Защото мисля, че може би ще хвърлите светлина върху... модела на поведение на Ейми.

— Какъв модел на поведение?

— Заради който се случват лоши неща на хората, които я ядосат.

Тя дишаше тежко в слушалката.

— Преди два дни не бих разговаряла с вас — поде тя. — Но после, бях на питие с приятели, телевизорът работеше и обсъждаха факта, че Ейми е бременна. Всички, с които бях, толкова ви се ядосаха. Мразеха ви. И аз се замислих, че знам как се чувствате. Понеже тя не е мъртва, нали? Още я смятат за изчезнала, ако не греша. Не са намерили тяло?

— Точно така.

— Нека ви кажа нещо. За Ейми. И за гимназията. Какво се случи тогава. Почакайте малко. — Чувах анимационните филмчета някъде край нея — гумени гласчета и сладкозвучна музика, а после изведнъж спря. Чува се мрънкащи гласчета. — Вървете да гледате долу... И така, първи курс. Аз съм от Мемфис. Всички останали са от Източното крайбрежие, кълна се. Чувствах се странна, различна, разбирате ли? Всички момичета в академия „Уикшър“ все едно бяха отгледани на

едно място — дрехите им, езикът, прическите. Не че съм се чувствала като парий, просто бях... неуверена. Ейми вече беше момичето с главно „М“. Помня, че още първия ден всички я познаваха, всички говореха за нея. Тя беше Невероятната Ейми — бяхме чели тези книжки като малки, освен това беше превъзходна. Нали разбирате, тя беше...

— Да, знам.

— Така. Скоро Ейми започна да проявява интерес към мен, искаше да ме вземе под крилото си. Шегуваше се, че тя е Невероятната Ейми, а аз съм приятелката ѝ Сузи, дори започна да ми казва Сузи, а след нея — и всички останали. Нямах нищо против. Бях ѝ като слугинче: носех ѝ питие, ако беше жадна, перях ѝ дрехите, ако се нуждаеше от чисто бельо. Един момент.

Пак чух как косата ѝ се плъзга по слушалката. Мерибет беше донесла със себе си всички семейни албуми на Елиът, в случай че ни потрѣбват още снимки. Беше ми показала снимка на Ейми и на Хилари, опрели бузите си и широко усмихнати. Затова сега си представих Хилари, със същата руса коса като тази на жена ми, но с по-обикновено лице, с мътни лешникови очи.

— Джейсън, говоря по телефона, дай им сладолед, не е чак толкова трудно... Извинете. Децата не са на училище, а съпругът ми рядко се грижи за тях, затова е малко объркан и не знае какво да прави през десетте минути, докато говоря с вас. Извинете. Така... така... аз бях малката Сузи, играехме тази игра месеци наред — август, септември, октомври, беше страхотно. Като близко приятелство, бяхме заедно през цялото време. После се случиха едновременно няколко странни неща, които бях сигурна, че я притесниха.

— Какви?

— Един тип от мъжкото училище, с което бяхме побратимени, се запозна с нас на танците през есента, а на следващия ден се обади на мен, а не на Ейми. Сигурна съм, че той постъпи така, понеже Ейми всяваше страх, но все пак... А после, няколко дни по-късно, оповестиха оценките ни в средата на срока и се оказа, че моите са малко по-добри, 4,1 срещу нейното 4,0. Малко след това една от приятелките ни ме покани да прекарам Деня на благодарността със семейството ѝ. Мен, не Ейми. И в този случай съм сигурна, че беше заради... понеже Ейми плашеше хората. С нея не се общуваше лесно,

човек имаше чувството, че непрекъснато трябва да я впечатлява. Обаче аз усещах, че нещата се променяха по мъничко. Личеше си, че наистина се дразни, макар да не го признаваше.

Вместо това започна да ме кара да правя разни неща. Тогава не си давах сметка, но започна да ми устройва капани. Пита ме дали може да боядиса косата ми в същия цвят като своята, понеже моята била невзрачна и щяла да изглежда много по-добре по-светла. Започна да се оплаква от родителите си. Винаги се оплакваше от тях, но вече отиде твърде далеч: как я обичали само като представа, а не каквато била наистина, поради което искала да им го върне. Караше ме да се обаждам в дома ѝ и да казвам на родителите ѝ, че аз съм Невероятната Ейми. Отивахме с влак до Ню Йорк през някои уикенди, а тя ме принуждаваше да стоя пред къщата им — веднъж ме накара да изтичам към майка ѝ и да ѝ кажа, че ще премахна Невероятната Ейми, че ще стана нейната нова Ейми и други подобни глупости.

— И вие просто изпълнявахте?

— Бяха просто момичешки глупости. Преди да се появят мобилните телефони и киберпрестъпленията. Начин да убиваме времето. Непрекъснато правехме подобни пакости, глупави неща. Състезавахме се коя ще е по-дръзка и по-плашеща.

— И после?

— След това тя започна да се отдръпва. Стана студена. И аз си помислих, че вече не ме харесва. Момичетата в училище започнаха да ме гледат странно. Изключиха ме от кръга на готините. Дотук добре. Обаче един ден ме извикаха в кабинета на директора. Ейми претърпяла ужасна злополука — изкълчен глезен, фрактура на ръката, цялата била в синини. Паднала по дълго стълбище и твърдяла, че аз съм я бутнала. Един момент... Слизайте долу. Вървете долу. Вървете долуууу!... Извинете, ето ме пак. Не ви трябва деца.

— И така, Ейми твърдеше, че вие сте я бутнали.

— Да, понеже съм била луда. Била съм обсебена от нея и съм искала да бъда Сузи, а после това вече не ми било достатъчно и на всяка цена съм искала да стана Ейми. И разполагаше с всички доказателства, които самата тя ме накара да създам. Родителите ѝ ме бяха виждали да се навъртам край къщата. На теория аз заговорих майка ѝ. Косата ми беше боядисана руса, дрехите ми бяха като дрехите на Ейми — дрехи, които бяхме купили заедно, но не можех да го

докажа. Всичките ѝ приятелки се намесиха и обясниха как през последните месеци Ейми се страхувала от мен. Всякакви подобни глупости. Представиха ме като напълно откачена. Родителите ѝ извадиха ограничителна заповед срещу мен. Кълнях се, че не съм аз, но после се почувствах толкова нещастна, че бездруго исках да напусна училището. Затова дори не оспорихме изключването. Вече копнеех да се отскубна от нея. Бях уплашена, че това петнайсетгодишно момиче е способно да скрои такъв номер. Да измами приятелите си, родителите си, учителите.

— И всичко това заради някакво момче, оценките и поканата за Деня на благодарността?

— Около месец след като се върнах в Мемфис, получих писмо. Не беше подписано, а напечатано, но явно беше от Ейми. Беше списък на всичко, за което съм я подвела. Шантава история: „Забрави да ме изчакаш след часа по английски, два пъти. Забрави, че съм алергична към ягоди, два пъти“.

— Боже!

— Обаче според мен истинската причина изобщо не беше в онзи списък.

— И каква е истинската причина?

— Имам чувството, че Ейми искаше хората да вярват, че тя наистина е съвършена. А когато се сприятелихме, аз я опознах. Не беше съвършена. Нали разбирате? Беше блестяща, очарователна и всичко, обаче освен това беше властна, obsесивно-компулсивна, падаше си по драмите и послъгваше. Но аз нямах нищо против. Тя имаше. Освободи се от мен, понеже знаех, че не е съвършена. Това ме накара да се замисля... за вас.

— Защо?

— Приятелите виждат повечето свои недостатъци. Съпрузите виждат всички. Ако тя беше способна да накаже приятел само след няколко месеца, като се хвърли от стълбите, какво ли е способна да причини на мъжа, имал глупостта да се ожени за нея?

* * *

Затворих, когато едно от децата на Хилари вдигна дуплекса и запя приспивна песен. Веднага звъннах на Танър и му преразказах разговора си с Хилари и с Боби.

— Значи имаме два разказа, страхотно — каза Танър. — Наистина страхотно! — Обаче тонът му подсказваше, че не е страхотно. — Чувал ли си се с Анди?

Не бях.

— Един от хората ми я чака в блока — осведоми ме той. — Дискретно.

— Не знаех, че си довел свои хора.

— Всъщност онова, което трябва да направим, е да намерим Ейми — заяви той, пренебрегвайки думите ми. — Не мога да си представя, че момиче като нея може да остане скрито много дълго. Нещо да ти хрумва?

Непрекъснато си я представях в скъпарски хотел с тераса към океана, загърната в бяла хавлия, дебела като килим, пийва си прекрасно „Монтраше“, докато следи падението ми по интернет, по кабелните телевизии и по таблоидите. И се наслаждава на безкрайните репортажи и хвалебствия за Ейми Елиът Дън. Как присъства на собственото си погребение. Запитах се дали осъзнава достатъчно добре една истина — че е откраднала цяла страница от Марк Твен.

— Представям си я близо до океана — отговорих. После замълчах и се почувствах като евтин медиум. — Не, всъщност нищо не ми хрумва. Може да е буквално навсякъде. Съмнявам се, че ще я видим, освен ако сама не реши да се върне.

— Е, това не ми се струва вероятно — тихо и раздражено каза Танър. — Да опитаме да намерим Анди и да проверим какво става в главата ѝ. Не ни остава много място за действие.

* * *

После дойде време за вечеря, слънцето залезе и отново останах сам, в обитаваната си от привидения къща. Мислех за всички лъжи на Ейми и за това дали бременността е една от тях.

Ако беше лъжа, целта ѝ бе да ме унищожи.

Винаги бях смятал, че с Ейми ще имаме деца. Това беше една от причините да се ожения за нея, понеже си представях, че ще имаме деца. Помня първия път, когато си го представих, два месеца след като започнахме да излизаме: вървах от апартамента си на Кипс Бей към един любим малък парк на Ийст Ривър по път, който минаваше покрай огромната, сякаш построена от детски конструктор сграда на Обединените нации, над която се развяваха държавните флагове на най-различни държави. Това много би харесало на едно дете, помислих си. Толкова много цветове и напрегнатата игра да свържеш всяко знаме с конкретна държава. Ето Финландия, ето Нова Зеландия. Еднооката усмивка е на Мавритания. И после осъзнах, че нямам предвид някое дете, а нашето дете, моето и на Ейми. Нашето дете, излегнало се на пода със стара енциклопедия, точно както правех аз, само че то нямаше да е само, аз щях да лежа до него. Щях да му помагам да направи първите стъпки във вексилологията — звучи не толкова като наука за знамената, колкото като наука на раздражението, тоест отношението към мен на собствения ми баща. Но не и на моето към сина ми. Представях си и как Ейми се присъединява към нас на пода, ляга по корем, вдига крака във въздуха и посочва знамето на Република Палау — жълтата точка вляво от центъра на яркосин фон, което не се съмнявах, че ще ѝ бъде любимото.

Оттогава това момче стана реално (понякога беше момиченце, но в повечето случаи беше момче). Беше неизбежно. Изпитвах редовни и упорити бащински трепети. Месеци след сватбата преживях нещо странно пред шкафчето в банята, докато почиствах зъбите си с конец и си мислех: „Тя иска деца, нали? Трябваше да я попитам“. Разбира се, че трябваше да попитам. Когато поставих въпроса — заобиколно, смътно — Ейми отговори: разбира се, разбира се, някой ден, но всяка сутрин заставаше пред мивката и си изпиваше хапчето. В продължение на три години го правеше всеки ден, а аз кръжах около темата, но не успявах да изрека думите *искам да имаме бебе*.

След уволненията ни ми се стори, че би могло да се случи. Изведнъж Ейми вече разполагаше с времето, което преди изяждаше работата ѝ, и един ден на закуска тя вдигна поглед от препечената си филийка и каза: „Спрях хапчетата“. Просто така. Не ги пи пет месеца, но нищо не се случи, а скоро след като се преместихме в Мисури,

уговори час за преглед за двама ни, за да предприемем медицинска интервенция.

— Ще трябва да направиш своето — каза тя на път за Сейнт Луис. — Знаеш, че трябва да дадеш сперма.

— Знам. Защо го казваш така?

— Мислех, че ще си прекалено горд. Горд и стеснителен.

Аз наистина представлявах доста неприятна смесица от тези черти, но в клиниката добросъвестно влязох в странната стаичка за онанизъм: място, където стотици мъже бяха влизали с единствената цел да лъснат бастуна, да изпразнят пушката, да ръкоблудстват, да изжулят пръчката, да изцедят адамовия сок, да врътнат една бейрутка, да ударят яка чекия, да се отдадат на ръкопашна.

(Понякога прибягвам до хумора като самозащита.)

В стаята имаше покрит с мушама стол, телевизор и масичка с порно списания и кутия със салфетки. Списанията бяха от началото на деветдесетте, ако се съди по прическите на жените (и горе, и долу), и бяха умерена работа. (Друга хубава тема: Кой избира порно списанията в клиниките по фертилитет? Кой преценява какво ще помогне на мъжете да се изпразнят, без да е твърде унижително за всички жени извън стаичката: медицинските сестри, лекарките и обнадеждените напрегнати съпруги?)

Влизах в тази стаичка три пъти — обичат да се презапасяват — а Ейми не правеше нищо. Би трябвало да започне да пие хапчета, но не го направи, доста време. Тя трябваше да забременее, тя трябваше да предостави тялото си на бебето, затова няколко месеца не я притисках, а само държах под око шишенцето с хапчетата, за да видя дали намаляват. Най-накрая, след няколко бири през една зимна нощ се качих по стълбите към дома ни, свалих посипаните си със сняг дрехи, свих се до нея на леглото, заровил лице в рамото ѝ, вдъхнах мириса ѝ и затоплих върха на носа си в кожата ѝ. Прошепнах думите — хайде да го направим, Ейми, хайде да си направим бебе — и тя каза „не“. Очаквах нервност, предпазливост, тревога — *Ник, дали ще бъда добра майка?* — а получих едно кратко и остро „не“. Без никакви пробойни. Нищо драматично, никакви превземки, просто нещо, което бе престанало да я интересува. „Понеже разбрах, че всъщност аз ще върша всички трудни неща — обясни тя. — Смяната на пелените, прегледите при лекаря, дисциплината, а ти само ще се правиш на

добрия татко. Аз ще върша цялата работа, за да направя децата ни добри хора, а ти ще ми пречиш, обаче те ще обичат теб, а мен ще мразят.“

Отговорих на Ейми, че това не е вярно, но тя не ми повярва. Казах ѝ, че не просто искам дете, че се нуждая от дете. Трябваше да знам, че съм способен да обичам някого безусловно, че мога да накарам това мъничко същество да се чувства постоянно желано, независимо от обстоятелствата. Че мога да бъда различен баща, не като своя. Че мога да възпитам момче, което не прилича на мен.

Умолявах я. Тя остана непреклонна.

Месеци по-късно получих съобщение по пощата: клиниката щеше да изхвърли моя материал, ако не се свържем с тях. Оставих писмото върху масата в трапезарията — отворен укор. Три дни по-късно го видях в кофата. Тогава за последен път засегнахме темата.

Тогава вече тайно излизах с Анди от половин година, така че няхах право да се разстройвам. Обаче все пак ме заболя и не престанах да мечтая за нашето момченце, моето и на Ейми. Бях се привързал към него. Истината е, че двамата с нея щяхме да създадем прекрасно дете.

* * *

Марионетките ме гледаха с тревожните си черни очи. Надникнах от прозореца, видях, че новинарските бусове са си тръгнали, и излязох в топлата нощ. Време беше за разходка. Може някой самотен репортер от таблоид да ме следеше, но не давах и пет пари. Запътих се извън комплекса, после повървях четирийсет и пет минути покрай реката, после по магистралата, която минаваше през центъра на Картидж. Трийсет шумни и жежки минути — покрай автокъщи с примамливо изложени на показ пикапи, покрай заведения за бързо хранене и магазини за алкохол, магазини и бензиностанции — докато не стигнах до отклонението за центъра. Не срещнах никого, покрай мен в колите прелитаха само размазани силуети без лица.

Беше точно преди полунощ. Подминах „Бар“ и се изкуших да вляза, но навалицата ме спря. Сигурно сред хората дебнеше и някой репортер. Аз така бих направил. Обаче имах нужда да вляза в някой бар. Исках да бъда заобиколен с хора, да се забавлявам, да изпусна

парата. Повървах още петнайсет минути до другия край на централната част, до по-шумен бар с по-млада и буйна клиентела, където в тоалетните винаги имаше следи от повръщано в събота вечер. Сигурно на такива места ходеше компанията на Анди и кой знае, може да я бяха домъкнали със себе си. Хубаво щеше да е да извадя малко късмет и да я заваря там. А ако я нямаше, щях да пийна нещо.

Влязох възможно най-навътре в бара — Анди я нямаше. Лицето ми беше частично скрито под бейзболна шапка. Въпреки това на няколко пъти се сепвах, докато минавах покрай пианиците: глави, които рязко се завъртаха към мен, ококорено разпознаване. Този тип? Сериозно?

Средата на юли. Чудех се дали през октомври вече няма да съм станал толкова противен, че да се превърна в безвкусен костюм за Все светии: руса перука, книжка „Невероятната Ейми“ под мишница. Го ми каза, че няколко човека звънели да питат дали „Бар“ има рекламна фланелка, която се продава.

Седнах и си поръчах скоч от бармана — тип на моята възраст, който се вижда в мен твърде дълго, преди да реши дали да ми сервира. Накрая неохотно постави пред мен малка чаша и ноздрите му потръпнаха. Когато извадих портфейла си, той притеснено вдигна длан срещу мен:

— Не ти искам парите.

Въпреки това оставих сумата. Задник.

Когато опитах да привлека вниманието му за още едно питие, той се извърна, поклати глава и се наведе към жената, с която си бърбеше. След няколко секунди тя дискретно погледна към мен, уж се протягаше. Тъглчетата на устните ѝ провиснаха, когато кимна: „Това е той, Ник Дън“. Барманът не дойде повече при мен.

А не можеш да извикаш, не можеш да прибягнеш до сила: ей задник, ще ми донесеш ли проклетото питие или какво? Не можеш да се държиш като негодника, за когото те мислят. Просто трябва да седиш и да ги изтърпиш. Аз обаче не смятах да си ходя. Седях пред празната чаша и се преструвах, че размишлявам усилено. После извадих телефона си и наредих един пасианс, уж потънал в играта. Съпругата ми ме беше превърнала в мъж, който не може да си поръча питие в родния си град. Боже, колко я ненавиждах!

— Скоч ли беше?

Пред мен стоеше момиче на възрастта на Анди. Азиатка, с дълга до раменете черна коса, симпатична.

— Моля?

— Скоч ли пиехте?

— Да. Не мога да си поръчам...

Тя отиде в края на бара, навря се точно под носа на бармана с широка усмивка на лице — момиче, свикнало да забелязват присъствието му, после се върна със скоч в голяма чаша, като за мъж.

— Заповядайте — побутна ме и аз поех чашата. — Наздраве — вдигна тя прозрачно газирано питие. Чукнахме се. — Може ли да седна?

— Няма да остана дълго.

Огледах се, за да се уверя, че никой не ни снима с фотоапарат или с телефон.

— Е, добре — каза тя с небрежна усмивка. — Можех да се престоря, че не съм разбрала, че сте Ник Дън, но няма да ви обиждам. Между другото, стискам ви палци. Според мен адски кофти опирате пешкира.

— Благодаря. В момента не ми е лесно.

— Сериозно говоря. Нали сте чували в съда да говорят за влиянието на сериала „От местопрестъплението“ — всички съдебни заседатели са го гледали и са убедени, че науката може да докаже всичко.

— Аха.

— Е, според мен е налице и въздействието на документалните програми като „Дейтлайн“. Всички са ги гледали, а в тях винаги съпругът е убиецът, затова хората механично заключават, че той е лошият.

— Точно така е — съгласих се. — Благодаря ти. Точно така е. И Елън Абът...

— Майната й на Елън Абът — каза приятелката ми. — Тя е просто ходещо и дърдорещо, мразещо мъжете женско извращение на правосъдната система.

Момичето отново вдигна чашата си.

— Как се казвате? — попитах.

— Още един скоч?

— Прекрасно име.

* * *

Оказа се, че тя се казва Джули. Имаше кредитна карта и здрава глътка. (Още едно? Още едно?) Беше от Мускатайн, Айова (друг град на брега на Мисисипи), и се беше преместила в Ню Йорк след колежа, за да стане писателка (като мен). Била помощник-редактор в три различни списания — за булки, за работещи майки и за тийнейджърки — но и трите били закрити през последните години и сега тя работела в криминалния блог „Кой е извършителят“ и всъщност била в града (изкиска се), за да ме интервюира. Боже, как да не харесам ненаситната ѝ младежка дързост: *Просто ме изпратете там — големите телевизии може и да не се доберат до него, обаче аз ще успея!*

— Чаках ви пред дома ви заедно с всички останали, после пред къщата на сестра ви, а после реших, че искам да пийна. И вие влязохте. Твърде идеално. Твърде странно, не мислите ли? — На ушите си имаше малки златни халки, с които постоянно си играеше, прибрала косата зад ушите си.

— Трябва да тръгвам — казах. Думите ми бяха лепкави по краищата, започвах да ги заваялям.

— Така и не ми казахте защо сте тук — поде Джули. — Трябва да призная, че според мен се изисква голяма смелост да излезете навън сам, без приятел, без подкрепление. Обзалагам се, че сте привлекли доста гадни погледи.

Свих рамене — голяма работа.

— Хората преценяват всяка ваша постъпка, без изобщо да ви познават. Като онази снимка с мобилния телефон в парка. Сигурно сте постъпили точно като мен — просто сте искали да бъдете учтив. Обаче никой не се интересува от истинската история. Те искат само... пипнах те! Нали разбирате?

— До гуша ми дойде хората да ме преценяват според някакво клише.

Тя изви вежди, обещите ѝ потрепнаха.

Замислих се за Ейми, седнала в скапания си контролен щаб, където и да се намираше — как ме преценява от всевъзможни ъгли, как

дори от разстояние ми намира недостатъци. Можеше ли да забележи нещо, която да я накара да прекрати цялата тази лудост?

— Искам да кажа, хората мислят, че бракът ни е бил „разклатен“, но точно преди да изчезне, тя организира търсене на съкровище за мен.

Ейми би желала едно от двете: да си взема поука и да се измъча, понеже съм лошо момче, или да си взема поука и да я обичам както заслужава, да стана покорно, добро, разкаяно и безполово момченце.

— Прекрасното търсене на съкровища — усмихнах се. Джули поклати глава леко невярващо. — Съпругата ми винаги организира търсене на съкровища за годишнината ни. Една от следите води към специално място, където намирам другата, и така нататък. Ейми... — постарях се в очите ми да бликнат сълзи, готов да ги изтрия. Часовникът над вратата показваше 1 часа и 12 минути. — Преди да изчезне, тя беше скрила всички следи. За тази година.

— Преди да изчезне точно за годишнината ви.

— Само това ме крепи. Така се чувствам по-близо до нея.

Джули извади малка видеокамера.

— Позволете да ви интервюирам. На запис.

— Лоша идея.

— Ще поставя интервюто в контекст — каза Джули. — Точно от това имате нужда, Ник, кълна се. От контекст. Отчаяно се нуждаете от това. Хайде, само няколко думи.

— Твърде опасно е — поклатих глава.

— Просто повторете това, което казахте току-що. Сериозно ви казвам, Ник, аз съм пълна противоположност на Елън Абът. Неин антипод. Нужна съм ви. — Тя вдигна камерата и малката червена лампичка се впери в мен като око.

— Сериозно, изключете я.

— Помогнете на едно момиче в беда. Получа ли интервю от Ник Дън, кариерата ми е в кърпа вързана, а вие ще сте направили добрината си за тази година. Мооооля ви? Какво толкова, Ник, само една минутка. Кълна се, че ще ви представя в добра светлина.

Тя махна с ръка към съседното сепаре, където щяхме да бъдем скрити от зяпачите. Кимнах и двамата се преместихме, като малката червена лампичка не ме изпускаше нито за секунда.

— Какво искате да узнаете? — попитах.

— Разкажете ми за търсенето на съкровища. Звучи романтично. Странно и страхотно романтично.

Дръж историята под контрол, Ник. И заради публиката, и заради съпругата си. В момента, казах си, съм мъж, който обича съпругата си и иска да я намери. Аз съм мъж, който обича жена си, аз съм добрият. Трябва да бъдете на моя страна. Не съм съвършен, но жена ми е съвършена и отсега нататък ще бъда много-много покорен.

Можех да го направя по-лесно, отколкото да се преструвам на тъжен: както казах, аз действам открито. Въпреки това усетих как гърлото ми се стяга, когато се приготвих да изрека думите.

— Съпругата ми е най-готината жена, която познавам. Колко мъже могат да се похвалят с това? Ожених се за най-готиното момиче, което познавам.

Скапанакучкаскапанакучкаскапанакучка. Върни се, за да те убия.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от девет дни

Събудих се нервна, съсипана. Не бива да ме намерят тук, това си помислих — експлозия от думи като светкавица в съзнанието ми. Разследването не напредва достатъчно бързо, парите ми пък точно обратното — свършват бързо, а пеленгаторите на алчността на Джеф и Грета са щръкнали в готовност. И воня на риба. Има нещо у Джеф и онова наше надбягване до брега към увития в роклята ми колан с парите. Има и нещо в начина, по който Грета постоянно следи Шоуто на Елън Абът. Неспокойна съм. Или ме гони параноя? Звуча като Ейми от дневника: ще ме убие ли съпругът ми, или си въобразявам!? За пръв път наистина ми дожалява за нея.

Два пъти се обаждам на горещата линия, отворена за Ейми Дън, говоря с двама различни човека и давам различни сведения. Трудно ми е да преценя колко бързо ще се свържат с полицията — доброволците ми се сториха съвсем незаинтересувани. Отивам до библиотеката в мрачно настроение. Трябва просто да си събера нещата и да замина. Да почистя всичко с белина, да избърша отпечатъците от пръстите си отвсякъде, да изсмуча с прахосмукачката космите си. Да залича Ейми и да замина. Направя ли го, ще бъда в безопасност. Дори ако Грета и Джеф подозират коя съм, нищо не ме застрашава, докато не бъда физически заловена. Ейми Елиът Дън е като Йети — желана и митологична, а те двамата са озаркски мошеници, чийто несвързан разказ ще бъде тутакси отхвърлен като неблагоприятен. Ще замина още днес. Това решение вземам, докато влизам със сведена глава в студената и почти празна библиотека с трите незаети компютъра и влизам в Мрежата, за да проверя какво прави Ник напоследък. След бдението непрекъснато се въртят новини за него — едни и същи факти отново и отново, все по-шумно, но без никаква нова информация. Днес обаче има нещо различно. Написвам името на Ник в търсачката и блоговете направо полудяват, защото съпругът ми се е напил и е дал едно безумно интервю в някакъв бар на непознато момиче с малка портативна видеокамера. Боже, този глупак никога няма да се научи.

ПРИЗНАНИЕТО НА НИК ДЪН НА ВИДЕО!!! ПИЯНСКИТЕ ИЗЯВЛЕНИЯ НА НИК ДЪН!!!

Сърцето ми подскача толкова високо, че мъжецът ми затреперва. Съпругът ми отново се е прецакал. Видеоматериалът се зарежда и ето го Ник. Очите му са сънени, каквито стават, когато е пиян, клепачите му са натезжали, усмивката му е крива: той говори за мен и изглежда почти като човешко същество. Изглежда щастлив.

— Съпругата ми е най-готината жена, която познавам — казва. — Колко мъже могат да се похвалят с това? Ожених се за най-готиното момиче, което познавам.

Нещо трепва в корема ми. Не съм очаквала това. Едва не се усмихвам.

— Какво толкова ѝ е готиното? — пита момичето извън кадър. Гласът ѝ е писклив, по младежки ентузиазирани.

Ник се впуска да разказва за търсенето на съкровища — че ни било традиция, че аз винаги съм помнела смешните шеги, споделени само между нас двамата, че в момента търсенето на съкровища било единственото, което му останало от мен, затова трябвало да го довърши. Такава била мисията му.

— Днес сутринта стигнах до края — казва. Гласът му звучи прегракнало. Нали говори пред тълпата. Когато се прибере у дома, ще си направи гаргара с топла солена вода, както все го кара майка му. Ако аз си бях у дома, щеше да ме помоли да затопля малко вода и аз да му я приготвя, защото той никога не улучва нужното количество сол. — И осъзнах много неща. Знаете ли, тя е единственият човек на света, способен да ме изненада. Винаги знам какво ще кажат всички останали, понеже повтарят едно и също. Ние гледаме едни и същи телевизионни предавания, четем едни и същи неща, рециклираме всичко. Обаче Ейми... Тя е свършена сама по себе си. Има огромна власт над мен.

— Къде е тя сега според теб, Ник?

Съпругът ми свежда очи към брачната си халка и я завърта два пъти.

— Добре ли си, Ник?

— Честно ли? Не. Разочаровах жена си във всичко. Толкова много неща сбърках. Просто се надявам да не е прекалено късно. За мен. За нас.

— Ти си на края на силите си. В емоционално отношение.

Ник поглежда право в камерата.

— Искам съпругата си. Иска ми се да беше тук сега. — Поема си дълбоко въздух. — Не ме бива много да изразявам чувствата си, знам го. Но я обичам. Горещо се надявам да е добре. Трябва да е добре. За толкова много неща имам да ѝ се реванширам.

— За какво например?

Той се засмива — леко раздразнителен смях, който дори аз намирам за привлекателен. В по-добри времена го наричах „смях като от токшоу“: мимолетното свеждане на очите, почесването на ъгълчето на устната с палец, поемането на дъх през смях, до което всяка обаятелна филмова звезда прибягва непосредствено преди да разкаже някоя убийствена история.

— Не е ваша работа. — Усмива се. — Просто имам да ѝ се реванширам за много неща. Не бях съпругът, който трябваше да бъда. Преживяхме няколко трудни години и аз... просто не издържах. Престанах да се старая. Чувал съм да го повтарят хиляди пъти: ние просто престанахме да се стараем. Всеки знае, че това означава край на брака — така е по учебник. Аз обаче наистина спрях да се старая. Вината беше моя. Не бях мъжът, който трябваше да бъда.

Клепачите на Ник натежават, а дикцията му е толкова лоша, че носовият му изговор си проличава силно. Не просто си е пийнал — още едно питие, и ще се отреже напълно. Бузите му са порозовели от погълнатия алкохол. Връхчетата на пръстите ми пламват, припомняйки си колко топла ставаше кожата му след няколко питиета.

— Как бихте ѝ се реванширали? — Камерата се заклаща за кратко, докато момичето взема питието си.

— Как ще ѝ се реванширам. Най-напред ще я намеря и ще я доведа у дома. Главата си залагам. А после? Ще ѝ осигурявам всичко, от което се нуждае. Отсега нататък. Защото стигнах до края в търсенето на съкровища и паднах на колене. Смирих се. Съпругата ми за пръв път ми показва нещата толкова ясно. Никога не съм бил толкова сигурен какво трябва да сторя.

— Ако в момента можехте да говорите с Ейми, какво щяхте да й кажете?

— Обичам те. Ще те намеря. Ще...

Познавам репликата на Даниъл Дей Луис от филма „Последният мохикан“: „Остани жива. Аз ще те намеря“. Ник не може да не опорочи искреността с кратко вметване от филмов диалог. Усещам го как едва се задържа на ръба. Но се възпира.

— Ще те обичам завинаги, Ейми.

Колко прочувствено. Колко нетипично за съпруга ми.

* * *

Трима ужасно дебели планинци на скутери ме делят от сутрешното ми кафе. Задниците им са провиснали отстриани на седалките, но въпреки това трябва да се натъпчат с поредния „Ег Макмъфин“. Има точно трима човека пред мен в „Макдоналдс“

Всъщност пет пари не давам. Проявявам ведро любопитство въпреки промяната в плана. Видеозаписът вече е плъзнал по мрежата и реакциите са учудващо положителни. Предпазливо оптимистични: Може би в крайна сметка този тип не е убил жена си. Това е буквално повсеместният рефрен. Защото когато Ник зареже предпазливостта и даде воля на някакви чувства, всичко е налице. Който гледа това видео, никога не би заподозрял, че той се преструва. Не става дума за стоически аматьорски театър. Съпругът ми ме обича: или поне ме е обичал снощи. Докато аз съм правела разни кроежи за съдбата му в тясното си бунгало, вонящо на мокри хавлии, той ме е обичал. Не е достатъчно. Съзнавам го, разбира се. Не мога да променя плана си. Обаче ме кара да се замисля.

* * *

Когато спирам колата пред бунгалото си, заварвам Дороти да чука на вратата. Косата ѝ е мокра от пот и е зализана назад като на мошеник от Уолстрийт. Има навика да трие с пръст горната си устна и

после да облизва потта, затова, когато се обръща към мен, е засмукала показалеца си като маслен кочан.

— Ето я и кръшкачката — казва.

Закъсняла съм с наема на бунгалото. С два дни. Направо ми иде да прихна: да закъснея с наема.

— Много съжалявам, Дороти. След десет минути ще ти донеса парите.

— Ще почакам, ако не възразяваш.

— Не съм сигурна дали ще остана. Може да се наложи веднага да тръгна.

— Въпреки това ми дължиш за два дни. Осемдесет долара, ако обичаш.

Влизам в бунгалото и свалям изтънелия колан с парите. Преброих ги сутринта върху леглото си, бавничко отделях всяка банкнота като на възбуждащ финансов стриптийз и изненадващият финал беше, че кой знае как, вече са ми останали само седем хиляди двеста четирийсет и девет долара. Много е скъпо да си жив.

Когато отворям вратата и подавам парите на Дороти (останали са ми седем хиляди сто петдесет и девет долара), забелязвам Грета и Джеф на верандата на Грета, откъдето наблюдават паричната трансакция. Като че ли стоят на верандата само и само да могат да ме следят по-добре. И двамата ми махнат, здрасти миличка, и аз им махвам вяло в отговор. Затварям вратата и започвам да си събирам багажа. Странно е колко малко притежавам на този свят и колко много притежавах преди. Нямам бъркалка за яйца, нито супник. Имам чаршафи и кърпи, но нямам свястно одеяло. Имам и ножица, за да си подрязвам косата. Усмиввам се, понеже Ник нямаше ножица, когато заживяхме заедно. Нямахме ножица, нямаше ютия, нямаше телбод и си спомням, че го попитах как изобщо се смята за цивилизован човек, след като не притежава ножица, а той отговори, че не е цивилизован, естествено, вдигна ме на ръце, метна ме върху леглото и ми се нахвърли, а аз се засмях, понеже все още бях Готиното момиче. Засмях се, вместо да се замисля какво означава това.

Не бива да се жените за мъж, който няма хубава ножица. Така ви съветвам. Иначе ще се случат лоши неща.

Сгъвам и прибирам дрехите си в малка раничка — същите три комплекта дрехи, които купих и държах в подготвената за бягството

кола преди един месец, за да не ми се налага да вземам нещо от вкъщи. Хвърлям вътре четката си за зъби, гребена, лосиона и така нататък. Отнема ми съвсем малко време.

Слагам си гумени ръкавици и избърсвам всичко. Вдигам сифоните, за да проверя отдолу за косми. Съмнявам се, че Джеф и Грета знаят коя съм, но ако е така, не желая да оставям доказателство и не спирам да си повтарям: Така ти се пада, задето се отпусна, така ти се пада, задето не мислиш непрекъснато, непрекъснато. Заслужаваш да те заловят, щом постъпваш толкова глупаво. А ако има твои косми на рецепцията, тогава какво... ако има твои отпечатъци в колата на Джеф или в кухнята на Грета, тогава какво... Как изобщо ти хрумна, че можеш да престанеш да се тревожиш! Представям си как полицията претърсва всички бунгала, не намира нищо, а после като на филм се появява кадър в близък план на един мой мишокестеняв косъм, плавал по бетонното дъно на басейна, докато чака подходящия момент да меzakлейми.

После мислите ми се насочват в друга посока: разбира се, че никой няма да ме потърси тук. Единственото, с което разполага полицията, е твърдението на няколко местни планинци, че са видели Ейми Елиът Дън в комплекс от евтини порутени бунгала наред с пустошта. Дребни човечета, които искат да се почувстват по-значими, така ще решат полицаите.

Настойчиво почукване на вратата. Както чукат родителите, преди да отворят широко: аз командвам тук. Стоя наред с вратата и се питам дали да отворя. Чук-чук-чук. Вече разбирам защо толкова много филми на ужасите прибегват до този похват — загадъчното почукване на вратата. Защото то има тежестта на кошмар. Не знаеш какво има отвън, но знаеш, че ще отвориш. Човек си мисли, каквото си помислих аз: лошите никога не чукат. Здравсти, скъпа, знаем, че си у дома, отвори!

Свалям гумените си ръкавици, отварям вратата и разбира се, се изправям срещу Джеф и Грета в сумрака, а оранжевата светлина от паркинга хвърля сенки по лицата им.

— Здравей, хубавице, може ли да влезем? — пита Джеф.

— Тъкмо идвах при вас — казвам, мъчейки се да звуча забързана, притеснена. — Заминавам довечера или през нощта. Обадиха ми се от вкъщи и трябва да се прибера.

— В Луизиана или в Савана? — пита Грета. С Джеф са си говорили за мен.

— Луизи...

— Няма значение — прекъсва ме Джеф. — Пусни ни да влезем за секунда да се сбогуваме.

Пристъпва към мен и аз се чудя дали да закреця, или да затръшна вратата, но и двете няма да свършат работа. По-добре да се престоря, че всичко е наред, и да се надявам наистина да е така.

Грета затваря вратата и се обляга на нея, а Джеф отива в спалнята ми, после в кухничката и дърдори за времето. Отваря врати и шкафчета.

— Трябва да почистиш всичко, иначе Дороти ще ти задържи депозита — осведомява ме той. — Много е педантична. — Отваря хладилника и надниква в него и в камерата. — Не можеш да оставиш дори шише кетчуп. Това не го разбирам. Кетчупът не се разваля. — Отваря дрешника и повдига сгънатите там чаршафи от бунгалото, после ги разклаща. — Винаги, ама винаги разклащам чаршафите — осведомява ме той. — За да съм сигурен, че нещо не е останало между тях: чорап, бельо, каквото и да е.

Отворя чекмеджето на нощното ми шкафче, коленичи и се взира чак до дъното.

— Май си се справила добре — отбелязва, изправя се усмихнат и изтрива ръце в джинсите си. — Всичко си прибрала. — Оглежда ме от глава до пети и обратно: — Къде са, миличка?

— Кое?

— Парите ти — свива рамене той. — Не ме затруднявай. На нас двамата наистина ни трябва.

Зад мен Грета мълчи.

— Имам около двайсет долара.

— Лъжеш — срязва ме Джеф. — Плащаш за всичко в брой, дори наема. Когато играхме минигольф, плати в брой, а купчината пари, които криеш, изобщо не намалява. Така че дай ми ги, после изчезни и повече никога няма да се видим.

— Ще се обадя на полицията.

— Ами добре, обади се.

Джеф чака, скръстил ръце с палци върху мишниците.

— Очилата ти са фалшиви — отбелязва Грета. — Пробвах ги онзи ден на басейна, нямат диоптри.

Нищо не казвам, само я гледам и се надявам да се откаже. Двата ми се струват достатъчно неспокойни, за да променят намерението си внезапно, да кажат, че само ме поднасят, после тримата да се засмеем с ясното съзнание, че това не е вярно, но единодушно да се преструваме.

— И косата ти — корените вече прораснаха и са руси, много по-красиви са от този цвят като на хамстер, дете си избрала. А прическата ти е ужасна, между другото — казва Грета. — Ти се криеш. Не знам дали от мъж или от нещо друго, но няма да се обадиш на полицията. Така че просто ни дай парите.

— Джеф ли те накара? — питам я.

— Аз го накарах.

Тръгвам към вратата, която Грета е препречила.

— Пусни ме да изляза.

— Дай ни парите.

Посягам към бравата, а Грета замахва, избутва ме до стената с ръка върху лицето ми, а с другата вдига роклята ми и дръпва колана с парите.

— Недей, Грета, сериозно ти говоря. Престани!

Горещата ѝ потна длан е върху лицето и притиска носа ми, един от ноктите ѝ дращи окоето ми. После тя отново ме блъсва към стената, главата ми се удря, зъбите ми прехапват връхчето на езика. Цялата схватка е много безшумна.

Държа токата на колана си, но не виждам и не мога да се боря с Грета, окоето ми сълзи силно и след малко тя успява да изтръгне колана, издран от ноктите ми. Блъска ме отново, дръпва ципа и мушва пръсти вътре.

— Мили боже! — възкликва. — Ама тук има... — брои — ... повече от хиляда, две или три. Мили боже! Мамка му, момиче, банка ли си ограбила?

— Като нищо — обажда се Джеф. — Незаконно присвояване.

Ако беше на филм, на някой от филмите на Ник, щях да цапардосам Грета по носа, да я поваля окървавена и в несвяст на пода, после да фрасна със замах и Джеф, но истината е, че не умея да се бия, освен това те са двама и не си струва. Ще ги нападна, а те ще ме

стискат за китките, докато се съпротивлявам като дете, или здравата ще се ядосат и ще ме спукат от бой. Досега никой не ме е удрял. Страх ме е да не ме наранят.

— Нали щеше да звъниш в полицията? Хайде де, обади се — подканя ме Джеф.

— Майната ти — прошепвам.

— Съжалявам — казва Грета. — Отсега нататък да внимаваш повече, ясно? Не бива да си личи, че си момиче, което пътува самичко и се крие.

— Ще се оправяш — уверява ме Джеф и ме потупва по ръката на излизане.

Върху нощното шкафче имам две монети: от двайсет и пет и от десет цента. Всичките ми пари на този свят.

НИК ДЪН

Изчезнала от девет дни

Седях на леглото с лаптопа си и се наслаждавах на мненията онлайн за импровизираното ми интервю. Лявото ми око леко пулсира, малко съм махмурлия от евтиния скоч, но иначе съм доста доволен. Снощи метнах първата стръв, за да подмамя жена си да се върне. Съжалявам, ще ти се реванширам, отсега нататък ще правя каквото поискаш от мен, ще покажа на целия свят колко си специална за мен.

Защото, ако Ейми не се върне, ще съм прецакан. Детективът на Танър (жилав и спретнат тип, не алкохолизирано ченге, както си представях) досега не бе открил нищо — жена ми беше успяла да изчезне съвършено. Затова трябваше да я убедя да се върне при мен, да я отрупам с комплименти и да я накарам да капитулира.

Ако съдя по мненията в Мрежата, явно съм постъпил правилно, понеже отзивите са добри. Много добри:

Господин Лед се разтопи! ЗНАЕХ СИ, че е свестен човек. In vino veritas!

В крайна сметка може и да не я е убил.

В крайна сметка може и да не я е убил.

В крайна сметка може и да не я е убил.

И са престанали да ме наричат Ланс.

Пред вкъщи операторите и журналистите вече губят търпение, искат изявление от човека, който „в крайна сметка може и да не я е убил“. Буквално крещяха срещу спуснатите ми щори: Ей, Ник, излез, разкажи ни за Ейми. Ей, Ник, разкажи ни за търсенето на съкровища. За тях това е само ново покачване на рейтинга, но все пак е много по-добре от: Ник, ти ли уби жена си?

После изведнъж започнаха да скандират името на Го — много харесвах Го, на нея всичко ѝ е изписано на лицето, веднага разбираш кога е тъжна, сърдита, притеснена, слагаш един надпис под снимката,

и ето ти цяла история. „Марго, невинен ли е брат ви? Марго, кажете ни за...“ „Танър, невинен ли е клиентът ви? Танър...“

После звънецът звънна и аз отворих вратата, без да се показвам, защото още не се бях оправил — чорлавата ми коса и смачканите ми боксерки разказваха друга история. Снощи пред камерата бях очарователно подпийнал, съвсем мъничко, *in vino veritas*. Сега обаче изглеждах чисто и просто пиян. Затворих вратата и зачаках още две ласкави рецензии за изпълнението си.

— Никога, ама никога повече не прави така — поде Танър. — Какво ти става, Ник? Имам чувството, че трябва да ти сложа от онези детски каишки. Как може да си толкова глупав?

— Прочете ли коментарите онлайн? На хората адски им харесва. Успях да обърна общественото мнение, както ти ме посъветва.

— Това не се прави в неконтролирана среда — сръза ме адвокатът. — Ами ако тя работеше за Елън Абът? Ако беше започнала да ти задава по-трудни въпроси от „Какво би желал да кажеш на съпругата си, сладурче“? — изчурулика той по момичешки. Под изкуствения му тен лицето му беше почервенияло в радиоактивен колорит.

— Вслушах се в инстинктите си. Аз съм журналист, Танър, довери ми се, надушвам кога ме пързаят. Момичето наистина беше симпатично.

Той седна на канапето и вдигна крака на отоманката, която не можеше да се катурне самичка.

— Да, и жена ти е била такава някога — каза. — Анди също. Как ти е бузата?

Още ме болеше и ухапаното сякаш запулсира, когато той ми напомни за него. Обърнах се за помощ към Го.

— Не беше умен ход, Ник — каза тя, седнала срещу Танър. — Наистина си извадил голям късмет, че нещата се получиха добре, обаче можеше да стане обратното.

— Преигравате. Не може ли да се порадваме на една мъничка добра новина? Само трийсет секунди с добри новини за последните девет дни? Моля ви.

Танър демонстративно погледна часовника си и каза:

— Добре, говори.

Понечих да кажа нещо, но той изпъна показалец и изсумтя предупредително, както правят възрастните, когато децата ги прекъсват. Показалецът му бавно се спусна към часовника и спря върху циферблата.

— Трийсетте секунди изтекоха. Хареса ли ти? — Замълча, за да чуе дали ще кажа нещо — многозначителното мълчание на учител, който е попитал непокорен ученик: „Приключи ли с приказките?“.

— А сега трябва да поговорим. На такъв етап сме, че е изключително важно да улучим подходящия момент.

— Съгласен съм.

— Боже, благодаря ти — погледна ме той с извити вежди. — Искам скоро да съобщим на полицията какво си намерил в бараката. Докато масата отново те харесва.

„Масите“, поправих го мислено. Ейми ме беше научила на това.

— О, извинявай, „не отново“, а „най-сетне“. Репортерите вече откриха къде живее Го и аз се притеснявам, че крием твърде дълго бараката и съдържанието ѝ. А семейство Елиът...?

— Вече не можем да разчитаме на подкрепата на семейство Елиът — казах. — Изобщо.

Поредната пауза. Танър реши да не ми държи конско и дори да не пита какво се е случило.

— Значи трябва да минем в настъпление — заявих, понеже се чувствах недосегаем, гневен, готов.

— Ник, не допускай един хубав обрат да ти създаде усещане за неуязвимост — предупреди ме Го. Извади от чантата си допълнителен извор на сили и го пхна в ръката ми: — Избави се от махмурлука. Днес трябва да си във форма.

— Ще бъда във форма — уверих я. Глътнах хапчетата и се извърнах към Танър. — Какво ще правим? Хайде да начертаем план.

— Чудесно, ето какво. Много е необичайно, но аз съм си такъв. Утре вечер имаме интервю с Шарън Шийбър.

— Какво? Сигурно ли е?

Не можех да мечтая за нищо по-добро от Шарън Шийбър: тя беше най-рейтинговата (на възраст между 30 и 55 години) телевизионна (не само по кабеларките) новинарка (за да докажа, че съм способен да имам почтени отношения с човешко същество с вагина) в момента. Известно бе, че Шарън много рядко нагазва в

нечистите води на криминалната журналистика, но направеше ли го, действаше с безкомпромисна справедливост. Преди две години беше взела под коприненото си крило една млада майка, тикната в затвора, защото разтърсила бебето си толкова силно, че го убила. Шарън Шийбър представи в няколко поредни вечери правна и много прочувствена защита по случая. Сега жената отново си е у дома в Небраска, омъжена е повторно и очаква дете.

— Сигурно е. Тя се свърза с мен снощи, след като видеото ти стана адски популярно.

— Значи все пак видеото помогна — не се сдържах да отбележа.

— Видеото отвори интересна възможност: преди него беше ясно, че ти си извършителят. Сега има мъничка вероятност да не си. Не знам как така най-сетне изглеждаше искрен...

— Защото случилото се снощи има конкретна цел: връщането на Ейми — отбеляза Го. — Това беше ход в настъпление. А преди щеше да е само угодническа, неискрена и незаслужена емоция.

Усмихнах й се признателно.

— Е, не забравяй, че и в този случай имаме конкретна цел — каза Танър. — Ник, не се шегувам: подходът ми е изключително нестандартен. Повечето адвокати биха те принудили да си затваряш устата. Аз обаче искам да опитаме. Медиите са пренаситили правната среда. Заради интернет, фейсбук и Ютюб вече няма непредубедени съдебни заседатели. Няма табула раза. Осемдесет-деветдесет процента от всеки случай се решава още преди да влезе в съда. Така че защо да не се възползваме и да контролираме историята. Все пак е рисковано. Искам всяка дума, всеки жест, всяко сведение да е планирано предварително. Но същевременно трябва да си естествен, да те харесват, иначе ще има обратен ефект.

— О, фасулска работа! — възкликнах. — Сто процента отрепетирано, обаче абсолютно неподправено.

— Трябва много да внимаваш какво казваш и ще предупредим Шарън, че няма да отговаряш на определени въпроси. Тя въпреки това ще ги зададе, но ние ще те научим да казваш: За съжаление поради определени потенциално вредни действия на полицията, ангажирана със случая, не мога да отговоря на този въпрос както би ми се искало...

— Като говорещо кученце.

— Да, като говорещо кученце, което не иска да влезе в затвора. Искаме да се превърнеш в кауза за Шарън Шийбър, Ник, и имаме златна възможност. Много е нестандартно, но аз съм си такъв — повтори Танър. Репликата му харесваше, беше му като рефрен.

Замълча, набърчи чело и направи онзи жест, с който уж демонстрираше размисъл. Канеше се да добави нещо, което нямаше да ми допадне.

— Какво? — попитах.

— Трябва да кажеш на Шарън Шийбър за Анди, защото връзката ти ще излезе на бял свят, със сигурност ще се разчуе.

— Точно когато хората най-накрая започват да ме харесват. И ти искаш да разваля това?

— Довери ми се, Ник — знаеш ли колко случая съм водил? По един или друг начин винаги успявам. Това е начинът да контролираме нещата. Ще й разкажеш за Анди и ще се извиниш. Ама така, все едно животът ти зависи от това. Имал си връзка, ти си мъж, слаб и глупав мъж. Обаче ще се сдобриш с жена си. Обичаш я и ще й се реваншираш. Дадеш ли интервюто, Шарън ще го излъчи още на следващата вечер. Цялото му съдържание е под възбрана, така че няма да могат да използват връзката с Анди за реклама, могат само да използват думата „сензация“.

— Значи вече си им съобщил за Анди?

— Боже, не! Казах им: пригответе ми хубава сензация. Така че давам интервюто и разполагаме с двама и четири часа. Точно преди да се излъчи по телевизията, казваме на Бони и Гилпин за Анди и за това какво сме намерили в бараката. О, боже, току-що ви сглобихме цялата история: Ейми е жива и се опитва да натопи Ник! Тя е луда, ревнува и върти номер на Ник! Ама какво им става на хората!

— Тогава защо да не кажа на Шарън Шийбър, че Ейми се опитва да ме натопи?

— Първата причина е мантрата на всички гадости: тежест има не толкова престъплението, колкото укриването му. Ако си признаеш открито за Анди, ако помолиш за прошка, цялата страна ще ти прости и хората дори ще започнат да те съжаляват — американците обожават да гледат как прегрешилите поднасят извиненията си. Обаче не бива да разкриваш нищо, което ще представи жена ти в лоша светлина — на никого не му харесва неверен съпруг да обвинява жена си. Нека го

направи някой друг на следващия ден: Близки до полицията източници разкриват, че съпругата на Ник, която той се закле, че обича с цялото си сърце, се опитва да го натопи! Ето това е страхотна телевизия.

— А втората причина?

— Много е сложно да обясняваш замисъла на Ейми. Не може да се направи кратко и ясно. Значи е лоша телевизия.

— Гади ми се — признах му.

— Ник, това е... — поде Го.

— Знам, знам, трябва да го направя. Но само си представи, че се налага да разкриеш пред света най-голямата си тайна. Съзнавам, че трябва. И сигурно в крайна сметка ще проработи в наша полза. Това може би е единственият начин Ейми да се върне. Тя иска да се унижа публично...

— Да проявиш смирение — прекъсна ме Танър. — Иначе ще излезе, че се самосъжаляваш.

— ... и да ѝ се извиня публично — продължих. — Обаче ще бъде ужасно.

— Преди да излезем в публичното пространство, трябва откровено да те предупредя за нещо — каза Танър. — Рисквано е да разкажем на полицията цялата история — Ейми се опитва да натопи Ник. Повечето ченгета си набелязват заподозрян и не обичат да се отклоняват. Не са склонни да обмислят други варианти. Затова е опасно да им кажем — може да ни натирят с подигравки от участъка и да те арестуват, а така само ще издадем стратегията на защитата си и ще им дадем възможност да планират как да ни смажат на процеса.

— Чакай, това звучи наистина много зле, Танър — каза Го. — Адски нежелателно.

— Нека да довърша — каза той. — Първо, смятам, че си прав, Ник. По мое мнение Бони също не вярва, че си замесен, и би приела алтернативна теория. Тя се ползва с добра репутация на честно ченге. На ченге с добри инстинкти. Говорих с нея и останах с хубаво усещане. Според мен уликите я насочват към теб, но инстинктът ѝ подсказва, че нещо не е наред. И нещо още по-важно — ако стигнем до процес, аз бездруго не бих използвал в твоя защита опита на Ейми да те натопи.

— Как така?

— Както вече ти казах, твърде сложно е, съдебните заседатели няма да могат да проследят теорията ни. Ще постъпим в духа на О Джей, ще изложим простичка история: ченгетата са некомпетентни и на всяка цена искат да те пипнат, но имат само косвени улики и така нататък, дрън-дрън...

— Това „дрън-дрън“ адски ме успокои — подметнах.

— Съдебните заседатели ме обожават, Ник — усмихна се лъчезарно Танър. — Аз съм като тях.

— Ти си точно обратното на тях, Танър.

— Обърни го тогава: харесва им да мислят, че те са като мен.

* * *

Каквото и да правехме по-нататък, то се случваше пред храсталак от щракащи с апаратите си папараци, затова Го, Танър и аз излязохме от къщата наред светкавици и вихър от всякакви шумове („Не свеждай поглед — посъветва ме Танър, — не се усмихвай, но и не изглеждай смутен. Не бързай, просто си ходи, остави ги да те снимат и затвори вратата, преди да започнеш да ги ругаеш. После прави каквото си искаш.“) Бяхме тръгнали за Сейнт Луис, където щеше да се проведе интервюто, за да ме подготви Бетси, съпругата на Танър, бивша телевизионна водеща, впоследствие станала адвокат. Тя беше другата Болт от „Болт и Болт“.

Няколко новинарски микробуса ни последваха извън града, но когато Арката на мемориала на Джеферсън се показа на хоризонта, вече бях престанал да мисля за папараците.

Когато пристигнахме в хотелския апартамент на Танър, бях готов да ме инструктират, за да се представя превъзходно на интервюто. Отново ми се прииска да си имам собствена музикална тема: за кадрите как се подготвям за голямата битка. Кой е мисловният еквивалент на боксова круша?

Вратата отвори превъзходна, висока към метър и осемдесет чернокожа жена.

— Здравсти, Ник, аз съм Бетси Болт.

В моето съзнание Бетси Болт е умалително за бяло момиче, тип южняшка красавица.

— Не се притеснявай, всички се изненадват, когато се запознават с мен — засмя се Бетси, улови погледа ми и се ръкува с мен. — Танър и Бетси, звучи като от корицата на „Официалният гид за препи“, нали?

— „Официалният наръчник за препи“^[1] — поправи я Танър и я целуна по бузата.

— Виждате ли? Той наистина знае.

Введе ни в скъпия мезонет — голям хол, облян от слънце през високите от пода до тавана прозорци, и с две спални от двете страни. Танър заяви, че не може да отседне в „Дейс Ин“ в Картидж от уважение към родителите на Ейми, но с Го подозирахме, че всъщност не може да отседне в Картидж, тъй като най-близкият петзвезден хотел се намира в Сейнт Луис. Заговорихме се за семейството на Бетси, за колежа и кариерата ѝ (все страхотни, първокласни), поднесоха питиета за всички (сода и доматиен сок, към които Танър имаше подчертано предпочитание, както се бяхме убедили с Го; особеност, която според него му придаваше собствен облик, точно както си мислех аз за очилата си без диоптър в колежа). После с Го потънахме в кожения диван, Бетси седна срещу нас, извила настрани долепените си крака като наклонената черта на компютърната клавиатура. Красиво/ професионално. Танър крачеше зад нас и слушаше.

— Добре. И така, Ник, ще бъда честна, може ли?

— Да.

— Ти и телевизията. Представяш се ужасно, като изключим снощното ти изпълнение от бара за онзи блог.

— Има причина да се захвана с печатните медии — отговорих. — Видя ли камера, замръзвам.

— Вече го забелязах на пресконференцията — каза Бетси. — Приличаш на собственик на погребално бюро, толкова си скован.

— Алкохол? — предложих. — Снощи това ми свърши работа за онзи блог.

— Сега няма да помогне — отговори Бетси.

Зае се да наглася една видеокамера.

— Помислих си, че няма да е зле да направим малка тренировка. Аз ще бъда Шарън, ще задавам въпроси, каквито вероятно ще задава тя, а ти ще отговаряш както би отговарял на нея. Така ще видим колко далеч си от целта — отново се засмя тя. — Чакай малко.

Беше облечена със синя тясна рокля, а сега извади перлено колие от една възголяма кожена чанта. Униформата на Шарън Шийбър.

— Танър?

Съпругът ѝ закопча перлите и Бетси се усмихна широко.

— Ще се постарая да бъда максимално автентична. С изключение на акцента си от Джорджия. И фактът, че съм чернокожа.

— Пред себе си виждам единствено Шарън Шийбър — казах.

Бетси включи камерата, седна срещу мен, въздъхна, сведе поглед, после отново погледна нагоре.

— Ник, има много несъответствия по отношение на този случай — каза тя със звучния телевизионен глас на Шарън. — Най-напред би ли разказал на публиката за деня, в който изчезна съпругата ти.

— И така, Ник, в отговор ще говориш само за закуската по повод годишнината ви — прекъсна я Танър. — Понеже това вече е известно. Но без да се спираш на никаква хронология, не говориш какво е станало преди и след нея. Поставайш акцента само на прекрасната закуска, която сте си направили двамата. Хайде, давай.

— Добре — прокашлях се аз. Червената лампичка на камерата премигваше, Бетси си беше лепнала любопитно журналистическо изражение. — Ами, както знаете, беше петата годишнина от сватбата ни, затова Ейми стана рано да приготви палачинки...

Ръката на Бетси се стрелна напред и нещо парна бузата ми.

— Какво, по дяволите...? — попитах недоумяващо. В скута ми имаше едно твърдо бонбонче. Вдигнах го.

— Всеки път, когато се напрегнеш, всеки път, когато красивото ти лице се превърне в траурна маска, ще те замервам с бонбон — обясни Бетси, като че ли е нещо напълно разумно.

— И това трябва да ми помогне да не се напрегам, така ли?

— Върши работа — увери ме Танър. — Мен така ме научи. Но имах чувството, че ме замерва с камъни.

Двамата се спогледаха с усмивки, които казваха „ах, ти“. Вече ми се изясни: бяха от двойките, които неизменно се държат като водещи на сутрешно токшоу.

— Хайде отначало, но този път разкажи по-подробно за палачинките — подкани ме Бетси. — Кои са ти любимите, кои тя обича най-много и какво ти си правил онази сутрин за жена си, докато тя ти е приготвяла палачинки...

— Спях.

— Какъв подарък ѝ беше купил?

— Още нищо не бях купил.

— Мили боже! — отчаяно завъртя Бетси очи към съпруга си. —

В такъв случай адски, ама адски много трябва да похвалиш въпросните палачинки, ясно? И да разкажеш какъв подарък си се канел да ѝ купиш за празника. Понеже и през ум не ти е минавало да се прибереш у дома без подарък.

Започнахме отначало, аз описах традицията с палачинките, каквато всъщност нямаше, най-старателно разказах за прекрасните неща, които Ейми ми подаряваше (на това място още едно бонбонче ме улучи вдясно от носа и тутакси отпуснах челюсти), и как аз, глупакът („определено трябва да изиграеш ролята на нескопосания съпруг“, посъветва ме Бетси), още се мъчех да измисля какъв зашеметяващ подарък да ѝ взема.

— Ейми не харесваше скъпи или луксозни подаръци — подех и този път Танър ме замери с книжно топче.

— Какво?

— Минало време. Престани да говориш за жена си в минало време, по дяволите.

— Доколкото разбрах, със съпругата ти сте имали някои проблеми — продължи Бетси.

— Последните няколко години бяха трудни. И двамата останахме без работа.

— Да, това е добре! — провикна се Танър. — И двамата...

— И се преместихме тук, за да се погрижим за баща ми, който е болен от алцхаймер, и за покойната ми майка, която имаше рак, а отгоре на всичко здравата работех в бара.

— Добре, Ник, добре — похвали ме Танър.

— Постарай се да споменеш колко близък си бил с майка си — каза Бетси, макар на нея специално да не ѝ бях говорил за майка си. — Няма кой да се появи, за да опровергае тази история, нали? Няма да изникнат компрометиращи неща за милото мамче и милото синче, нали?

— Не, с майка ми бяхме много близки.

— Добре. Тогава я споменавай често. И кажи, че със сестра ти заедно държите бара — винаги споменавай сестра си, когато говориш

за бара. Ако имаш бар, значи си падаш по игричките, обаче ако го държиш заедно с обичната си близначка, значи си...

— Ирландец.

— Продължавай.

— И така се трупаше... — подех.

— Не — прекъсна ме Танър. — Звучи взривоопасно.

— И така, нещата малко се бяха объркали, но смятах да използвам петата ни годишнина, за да възродя връзката ни...

— Да укрепя връзката — провикна се Танър. — Възражда се нещо мъртво.

— Да укрепя връзката ни...

— И с какво се освежава картинката, когато чукаш двайсет и три годишна мадама? — попита Бетси.

Танър я замери с бонбонче.

— Излизаш от образа, Бетс.

— Извинявайте, момчета, обаче аз съм жена и тази история ми воня отдалеч. Да укрепя връзката ни! Моля ви се! Момичето още е било в картинката, когато Ейми е изчезнала. Жените ще те намразят, Ник, освен ако не поемеш вината. Бъди пряк, не увъртай. Можеш да добавиш: изгубихме работата си, преместихме се, родителите ми умираха. После аз сгафих. Здравата сгафих. Вече не знаех кой съм и го осъзнах едва когато изгубих Ейми. Трябва да признаеш, че си се държал като кретен и че всичко се е случило по твоя вина.

— Всъщност по принцип точно това се очаква от мъжете — отбелязах.

Бетси раздражено вдигна очи към тавана и каза:

— Трябва много да внимаваш с проявите на подобно отношение, Ник — предупреди ме тя.

* * *

Работихме до три през нощта. Три сутринта, поправи ме Бетси, после ме освободи.

— Вземи половин сънотворно — посъветва ме тя. — Ще те събудя в десет. Искам да се напиш, за да си мобилизиран, но не прекалено, че да изглеждаш отпочинал.

В деня на интервюто подготвихме репликите ми и оправяхме външността ми. Бетси се зае с дрехите ми, после Го подряза косъмчетата над ушите ми с ножичка, а Бетси се помъчи да ме убеди да си сложа грим, по-точно пудра, за да не ми лъщи лицето. Говорехме тихо, защото екипът на Шарън се настаняваше отвън — интервюто щеше да се проведе в хола на апартамента с изглед към Арката на Сейнт Луис. Портата към Запада. Не съм сигурен какво беше предназначението на тази забележителност, освен да послужи като най-общ символ за средната част на страната: ето къде се намирате.

— Трябва ти поне мъничко пудра, Ник — заяви Бетси най-накрая и се приближи към мен с пухчето. — Носът ти се поти, когато се притесниш.

Танър надзираваше целия процес като диригент. „Не много от тази страна, Го... Бетс, внимавай с пудрата, по-добре не прекалявай...“

— Трябваше да му сложим ботокс — каза тя. Явно ботоксът се бореше не само с бръчките, а и с изпотяването — някои от клиентите им получавали сериозни дози преди процес и съпрузите вече предлагаха да постъпят така и с мен. Предлагаха го предпазливо, внимателно. Ако се стигне до процес.

— Да, само това ми липсва — пресата да надуши, че съм си инжектирал ботокс, след като жена ми си отиде — отбелязах и веднага се поправих: — Изчезна.

Знаех, че Ейми не е мъртва, но също така знаех, че е възможно най-далеч от мен. За мен действително беше съпруга в минало време.

— Браво на теб, но следващия път се постарай изобщо да не го изричаш.

В пет следобед телефонът на Танър звънна и той погледна екранчето.

— Бони. — И остави гласовата поща да поеме разговора. — Ще ѝ се обадя после.

Не искаше никаква нова информация, разпит или клюки да ни принудят да променяме посланието си.

— Сигурен ли сте, че не трябва просто да видим какво иска? — попита Го.

— Иска да ме прецака още повече — казах. — Ние ще ѝ се обадим. След няколко часа. Да почака.

Всички се уверихме взаимно, че не си струва да се тревожим за обаждането. Стаята притихна за половин минута.

— Трябва да призная, че всъщност се вълнувам да се запозная с Шарън Шийбър — каза Го най-накрая. — Дама от класа. Не е като онази Кони Чънг.

Засмях се и точно това целеше сестра ми. Майка ми харесваше Шарън Шийбър и не можеше да понася Кони Чънг — така и не й прости, че е злепоставила майката на Нют Гингрич^[2] по телевизията — нещо свързано с факта, че Нют беше нарекъл Хилари Клинтън „кучка“. Не помня точно интервюто, но майка ми беше вбесена.

В шест следобед влязохме в стаята, където две кресла бяха поставени едно срещу друго на фона на Арката. Моментът беше идеално подбран, за да бъде осветена Арката, но залезът да не блести в стъклата. Продуцентка, чието име не запомних, затрака към нас върху опасно високите си токчета и ми обясни „какво да очаквам“. Възможно било въпросите да бъдат задавани няколко пъти, та интервюто да се получи възможно най-гладко и за да имаме хубави кадри с реакциите на Шарън. Не било разрешено да разговарям с адвокатата си, преди да отговоря. Можело да перифразирам отговор, но да не променям същността му. Ето вода, а сега да ти поставим микрофона.

Вече вървахме към стола, когато Бетси ме смушка по ръката. Сведох поглед и тя ми показа, че джобът ѝ е пълен с бонбончета.

— Да не забравиш... — размаха ми заканително пръст.

Внезапно вратата на апартамента се отвори рязко и влезе Шарън Шийбър — плавно и грациозно, все едно е родена от лебеди. Беше красива жена, която сигурно никога не е изглеждала момичешки. Жена, чийто нос вероятно никога не се поти. Имаше гъста тъмна коса и огромни кафяви очи, които можеха да изглеждат благи като на кошута, но и много зли.

— Това е Шарън! — прошепна развълнувано Го, имитирайки майка ни.

Шарън се извърна към нея и величествено кимна, после се приближи да ни поздрави.

— Аз съм Шарън — успя да се представи сърдечно тя. Извърна се към мен и тъкмо щеше да ме заговори, когато продуцентката се приближи, потропвайки с токчетата си, и прошепна нещо в ухото ѝ. Изчака реакцията на Шарън и ѝ прошепна още нещо.

— О! О, боже! — възкликна Шарън. А когато отново се обърна към мен, вече изобщо не се усмихваше.

[1] Популярна книга, издадена в САЩ през 80-те г. на ХХ в. „Препи“ (preppy) е субкултура, свързана със специфичен акцент, поведение, облекло и етикет. Асоциира се с традиционализъм, Източното крайбрежие, семейства от висшата класа, частни училища, кънтри клубове, балове за дебютантки и т.н. — Б.пр. ↑

[2] Американски политик от Републиканската партия. — Б.ред. ↑

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от десет дни

Случилото се снощи едва не ме тласна отново към мисълта за самоубийство. Цяла нощ дремах на шофьорското място в колата си в далечния край на паркинга пред грамаден комплекс от заведения за бързо хранене на брега на река Мисисипи, а топлият вятър носеше мирис на сол и на месо от животновъдна ферма. Колата ми се струваше все по-тясна с всеки изминал час — трябваше да се свия в ембрионална поза, за да се помъча да поспя. Всъщност така и не мигнах: вратата беше заключена, но все чаках някой да потропа на прозореца и знаех, че вдигна ли поглед, ще видя или кривите зъби на някой сладкодумен сериен убиец (нямаше ли да е ирония на съдбата наистина да ме убият?), или строго ченге, което ще настоява да му покажа документ за самоличност (щеше да е още по-лошо да ме намерят на паркинг като някаква скитница). Неоновите табели на ресторантите тук никога не гаснат и паркингът е осветен като футболно игрище — което пак ми навява мисли за самоубийство, за това, че затворниците, които може да посегнат на живота си, денонощно стоят на включени лампи, въобще — ужасна мисъл. Резервоарът ми е под минимума, което е още по-ужасна мисъл: мога да шофирам само около час в която и да е посока, затова трябва внимателно да избира накъде да тръгна. На юг е Арканзас, на север е Айова, на запад се връщам обратно в Озаркските планини. Или можех да поема ни изток, да пресека реката и да вляза в Илинойс. Накъдето и да тръгна, се натъквам на реката. Или тя ме следи, или аз — нея.

Обадих се. Не можах да издържа дори двайсет и четири часа без помощ, след като изгубих парите си (не ги изгубих, откраднах ми ги). Благодарение на родителите ми, които непрекъснато ме глезеха, не съм способна да живея без пари. Не съм виновна. Все едно отново да пуснеш на воля в Бутан снежен леопард, който си хранил от ръка. Затова избрах: да се обадя. Не искам да се самоубивам, не и след като Ник ще влезе в затвора. Вече съм напълно сигурна в това. Новата аз не иска да умира — много е палава. Новата ми същност се опитва да

овладее историята, някои от последните обрати ѝ харесват и иска да види какво предстои да се случи. Ник обича ли истински Ейми? Искрено ли е желанието му да се реваншира? Ще му прости ли светът? Ще бъде ли намерена Ейми? Не сменяйте канала!

Измивам се в тоалетната на „Макдоналдс“ — със зелен гел и влажни кърпички — и се преобличам с евтина лятна рокля. Време е да тръгвам. Всъщност изпитвам учудващо нетърпение. Животът в онази дупка започваше да ме измъчва: общата пералня, в чийто барабан винаги залепваше нечие бельо, което колебливо отлепвах с два пръста като с пинсети; неизменно и необяснимо мокрият ъгъл на килима в стаята ми; капещата чешма в банята.

Шофирам четирийсет минути на север до мястото на срещата — крайречно казино, което се казваше „Хорсшу Али“. Появява се изневиделица — мигаща неонова грамада посред рядка горичка. Пристигам вече на изпарения — клише, което досега не съм използвала — паркирам колата и оглеждам мястото: същинска миграция на старци, плъпнали като ранени насекоми с патерици и бастуни, помъкнали бутилки с кислород към ротативките. Сред групите старчоци сноват издокарани младежи, които са гледали прекалено много филми за Лас Вегас и нямат представа колко са жалки в опита си да имитират елегантността на бандата на Оушън с евтините си костюми насред горите в Мисури. Много биха искали да вечерят с пържола, но могат да си позволят единствено бюфет с мазни зеленчуци, които ще оставят тъмни петна по крачолите на панталоните им.

Влизам под светец билборд, който рекламира — само за две нощи — повторното събиране на някаква ду-уоп група от петдесетте години. Вътре казиното е тясно и безлично. Ротативките дрънчат и тракат с весели електронни мелодийки, абсолютно неподходящи за тъпите и навъсени лица на хората, които седят пред машините и пушат цигари над увисналите на шиите им кислородни маски. Пени след пени, след пени, след пени, дрън-дрън-дрън! Парите, които харчат, отиват за бедното общинско училище, в което учат отегчените им внуци. Пени след пени. Група провалени младежи ме подминават, клатушкайки се бавно — явно след ергенско парти, защото устните им още са влажни от шотовете. Дори не ме забелязват, пресипнали и светлокестеняви като Марк Хамил^[1]. Говорят за момичета: дайте ни

момичета... обаче освен мен другите струват пари. Младежите давят разочарованието си в алкохол и се стараят да не убият някой колега моторист на път за къщи.

Съгласно плана чакам в един страничен бар вляво от входа на казиното и наблюдавам как групата от застаряващи момчета свири пред голяма публика от белокози старци, които пляскат силно и ровят с разкривените си пръсти в купичките с безплатни фъстъци. Кльощавите певци с лъскави смокинги се въртят бавно и предпазливо на изкуствените си стави — танц на умиращите.

Отначало казиното ми се струваше добра идея — непосредствено до магистралата, пълно с пияници и възрастни хора, които не се славят с остро зрение. Сега обаче чувствам мястото пренаселено и ставам неспокойна, усещам камерите във всеки ъгъл, вратите, които могат тутакси да се затворят.

Тъкмо се каня да си вървя, когато той се доближава с бавна крачка.

— Ейми.

* * *

Обадих се на предания Деси да ми се притече на помощ (и да ми съдейства). Деси, с когото всъщност никога не съм губила връзка — независимо какво казвах на Ник и на родителите си — изобщо не ме притеснява. Винаги съм знаела, че някой ден ще ми потрърба. Добре е да имаш подръка поне един мъж, когото можеш да използваш за нещо. Деси е истински рицар на бял кон. Той обича жени в беда. През годините след „Уикшър“, когато си говорехме и аз го разпитвах за приятелката му в момента, което и да беше момичето, той отговаряше: „О, за съжаление не е много добре“. Аз обаче знам, че Деси обича това — хранителните разстройства, прирастеността към болкоуспокояващи, мъчителната депресия. Той е най-щастлив, когато бди край нечие болнично легло. Седнал отстрани с овесена каша, портокалов сок и нежно прегракнал гласец. Горкичката.

И ето го тук, ослепителен с белия си летен костюм. (Деси подменя гардероба си всеки месец — подходящото за юни не върши работа през юли. Винаги съм се възхищавала на дисциплината и

прецизността в облеклото на Колингс.) Изглежда добре. Аз не. Давам си болезнено ясна сметка за влажните си очила и за излишната тлъстинка в кръста.

— Ейми. — Той докосва бузата ми и ме придърпва в обятията си. Не в прегръдките, Деси не прегръща, по-скоро те обвива в нещо, предназначено специално за теб. — Миличка. Не можеш да си представиш. Това обаждане. Мислех, че ще полудея. Подозирах, че си измисляш! Мечтаех си да си жива и после ти се обади. Добре ли си?

— Вече съм добре — отговарям. — Сега се чувствам в безопасност. Беше ужасно.

После избухвам в сълзи, което не е съгласно плана, но изпитвам огромно облекчение, освен това плачът е напълно подходящ за момента и аз оставям сълзите да текат на воля. Стресът постепенно ме напуска: напрежението от осъществяването на плана, страхът да не ме хванат, загубата на парите, предателството, грубостта, дивашкото усещане, че за пръв път от години съм сама.

Изглеждам много хубава след двуминутен плач — ако е по-дълъг, носът ми потича и подпухвам, обаче до тази граница устните ми стават по-пухкави, очите ми — по-големи, бузите ми поруменяват. Броя, докато плача върху лененото рамо на Деси: едно, Мисисипи, две, Мисисипи... пак тази река — и овладявам сълзите след минута и четирийсет и осем.

— Изглеждаш много... различно — отбелязва Деси най-накрая. — Лицето ти е доста напълняло. И горката ти коса е... — Все пак се овладява. — Ейми, не съм предполагал, че ще изпитвам такава признателност. Разкажи ми какво се случи.

Поднасям му същинска готическа история за обсебеност и ярост, за типичната за Средния запад просташка жестокост, босонога бременност и животинско господство. За изнасилване, хапчета, алкохол и юмруци. За острите върхове на каубойски ботуши в ребрата, страх и предателства, родителска апатия, изолация и за последните показателни думи на Ник: „Никога няма да ме напуснеш. Ще те убия. Ще те намеря където и да си. Ти си моя“. Разказвам, че на всяка цена е трябвало да изчезна в името на собствената си безопасност и безопасността на нероденото си дете и че се нуждае от помощта на Деси. Моят спасител. Историята ми трябва да задоволи копнежа му по съсипани жени — в момента бях по-нещастна от всички. Преди време

в пансиона му разказах за нощните посещения на баща си в моята стая и как, облечена с розовата си нощничка с волани, съм впервала поглед в тавана, докато той приключи. Деси се влюби в мен след тази лъжа, знам, че и сега си представя как ме люби, как нежно и деликатно прониква в мен и гали косата ми. Знам, че си представя как тихо ще плача, докато му се отдавам.

— Не мога да се върна към предишния си живот, Деси. Ник ще ме убие. Никога няма да се чувствам в безопасност. Бебето няма да е в безопасност. Но не мога да допусна и той да влезе в затвора. Искан само да изчезна. Не си дадох сметка, че полицията ще заподозре него.

Поглеждам изискано към групата на сцената, където подобен на скелет седемдесетгодишен старчък пее за любов. Недалеч от нашата маса един тип с изпънат гръб и подстригани мустаци мята чашата си в кошчето за боклук до нас и бележи (научих тази дума от Ник). Искан ми се да бях избрала по-приятно място. Типът вече открито ме зяпа, наклонил глава на една страна и преувеличено озадачен. Ако беше герой от анимационно филмче, щеше да се почеше по главата и да издаде гумен звук, подобен на стържене. По някаква причина си казвам: прилича на ченге. И му обръщам гръб.

— За Ник не трябва да се безпокоиш — напътства ме Деси. — Остави това на мен, аз ще се погрижа — протяга той ръка, стар жест. Деси е пазителят на моите тревоги — ритуална игра, която играехме като малки. Аз се преструвам, че слагам нещо в ръката му, той го обхваща с пръсти и на мен наистина ми става по-добре. — Всъщност няма да се погрижа. Надявам се Ник да умре заради онова, което ти е сторил. В едно разумно общество точно така би станало.

— Е, ние сме безумно общество, затова трябва да продължа да се крия. Трябва да защита детето си. — Полагам длан върху корема си. — Мислиш ли, че е ужасно от моя страна?

Вече знам отговора.

— Не, разбира се, миличка. Правиш каквото си била принудена да сториш. Би било лудост да постъпиш другояче.

Не ме пита нищо за бременността. Знаех си, че няма да попита.

— Само ти знаеш — казвам му.

— Ще се погрижа за теб. Какво мога да направя?

Сепвам се престорено, дъвча устна, отмествам поглед, после отново поглеждам към Деси.

— Нуждая се от пари за известно време. Мислех да започна някаква работа, но...

— О, не, не, не го прави. Ти си навсякъде, Ейми — по всички новини, по списанията. Някой ще те познае. Дори с тази... — докосва той косата ми... — нова спортна прическа. Ти си красива жена, а красивите жени не изчезват лесно.

— За съжаление май си прав. Просто не искам да смятам, че се възползвам от теб. Нямах къде другаде да отида...

Келнерката, невзрачна брюнетка, маскирана като красива брюнетка, идва и оставя напитките ни на масата. Извърщам се от нея и установявам, че мустакатият любопитко е застанал до бара и ме наблюдава с полуусмивка. Не знам какво да правя. Предишната Ейми за нищо на света не би стъпила тук. Мисълта ми е помътена от диетичната кола и от собствената ми телесна миризма.

— Поръчах ти джин с тоник — казвам.

Той леко се смръщва.

— Какво? — питам, но вече знам.

— Това е пролетното ми питие. Сега пия „Джак Даниълс“ с джинджър ейл.

— Тогава ще ти поръчаме такъв коктейл, а аз ще изпия джина ти.

— Не, всичко е наред, не се тревожи.

Натрапникът отново се появява в периферното ми зрение.

— Този тип с мустаците... не ме ли зяпа?

Деси го стрелва с поглед и поклаща глава.

— Гледа... певците — произнася той думата двусмислено. — Нуждаеш се не само от малко пари. Цялото това хитруване ще ти омръзне. Да не можеш да погледнеш хората в очите. Да живееш сред... — той разпери ръце, за да обхване в жеста цялото казино — хора, с които, допускам, нямаш нищо общо. Да живееш под стандарта си.

— Това ме очаква през следващите десет години. Докато не остарее достатъчно, историята не се забрави и аз не се почувствам спокойна.

— Ха! Склонна си да го правиш цели десет години, така ли, Ейми?

— Шшшт, не произнасяй името ми!

— Кейти, Джени, Меган или каквото е там... Говориш безумия!

Келнерката се връща, Деси ѝ подава банкнота от двайсет долара и я отпраща. Тя си тръгва ухилена. Държи двайсетачката като чудо невиджано. Отпивам от питието си. Бебето няма да има нищо против.

— Според мен Ник няма да предяви обвинение, ако се върнеш.

— Моля?

— Дойде вкъщи. Мисля, че разбира вината си...

— Дошъл е при теб? Кога?

— Преди няколко дни. Преди да говоря с теб, слава богу.

През последната седмица Ник проявява към мен повече интерес, отколкото през последните няколко години. Винаги ми се е искало някой мъж да се сбие заради мен — в истинска кървава битка — така че това е добро начало: Ник да отиде да разпитва Деси.

— Какво каза? Как ти се стори?

— Като задник от висш порядък. Искаше да го лепне на мен. Разказа ми някаква откачена история как аз...

Винаги ми е харесвала лъжата как Деси се е опитал да се самоубие заради мен. Той наистина беше съсипан от раздялата ни, стана досаден и плашещ и постоянно висеше из кампуса с надеждата да го приема обратно. Като нищо би могъл да посегне на живота си.

— Какво каза Ник за мен?

— Изглежда съзнава, че вече не може да ти навреди, понеже светът е осведомен и загрижен за Ейми. Трябва да ти позволи да се върнеш жива и здрава, а ти можеш да се разведеш и да се ожениш за подходящия мъж. — Отпива от питието си. — Най-накрая.

— Не мога да се прибера у дома, Деси. Дори ако хората повярват на всичко за грубостите на Ник. Пак ще мразят мен — аз ги измамих. Ще бъда най-големият аутсайдер на света.

— Ще бъдеш моят аутсайдер и аз ще те обичам въпреки всичко и ще те пазя от всичко. Край на тревогите ти.

— Няма да можем да общуваме с никого.

— Ще напуснем страната, ако искаш. Ще живеем в Испания, Италия или където пожелаеш, ще ядем манго на слънце. Ще спим до късно, ще играем скрабъл, ще разлистваме книги безцелно и ще плуваме в океана.

— А когато умра, все още ще бъда нелепа бележка под линия, изрод. Не. Имам си гордост, Деси.

— Е, няма да допусна да живееш на паркинг за каравани. Няма. Ще дойдеш с мен и ще те настаним в къщичката край езерото. Там е много уединено. Ще ти нося продукти и всичко необходимо, по всяко време. Можеш да се криеш самичка, докато решим какво да правим.

Къщичката край езерото на Деси всъщност беше огромна, а да ми „носи продукти“ означаваше да ми стане любовник. Усецах нуждата, излъчваше я като телесна топлина. Гърчеше се неспокойно под костюма и адски му се искаше това да се случи. Деси беше колекционер: имаше четири коли, три къщи, множество дрешници с костюми и обувки. Щеше да му е приятно да знае, че съм на сигурно място, под стъклен похлупак. Върховната фантазия на белия рицар: измъква обруганата принцеса от окаяното ѝ положение и я поставя под своя закрила в златния замък, до който единствен той има достъп.

— Не мога да го направя. Ами ако полицията някак разбере и дойде да ме търси?

— Ейми, полицията те мисли за мъртва.

— Не, засега трябва да съм сама. Можеш ли само да ми дадеш малко пари?

— А ако откажа?

— Тогава ще разбера, че предложението ти за помощ не е било искрено. Че си като Ник и искаш само да ме контролираш, независимо по какъв начин.

Деси мълчеше и преглътна напитката си със стиснати челюсти.

— Това е чудовищно обвинение.

— Това е чудовищна постъпка.

— Не те контролирам, притеснявам се за теб. Поживей в къщата край езерото. Ако смяташ, че те притискам, ако се почувстваш неудобно, си тръгни. Най-лошото, което може да се случи, е да си починеш и да се отпуснеш няколко дни.

Мустакатият неочаквано се озовава на нашата маса с несигурна усмивка на лицето.

— Госпожо, дали имате някаква връзка със семейство Енлоу? — пита той.

— Не — отговарям и се извързвам.

— Извинете, но приличате на...

— Ние сме от Канада, а сега ни извинете — срязва го Деси, а типът завърта очи, промърморва „божичко“ и се отправя обратно към

бара. Но не спира да ме поглежда.

— Трябва да тръгваме — отбелязва Деси. — Ела в къщата на езерото, още сега мога да те заведа там. — Изправя се.

В къщата на Деси сигурно има превъзходна кухня, стаи, в които мога да се шляя и да танцувам като в „Звукът на музиката“ — сигурно са адски просторни. Най-вероятно има безжичен интернет и кабелна телевизия — за нуждите на командния ми център — и огромна вана, плюшени халати и легло, което не заплашва да се разпадне всеки момент.

Е, щях да имам и Деси, обаче той беше управляем.

Онзи тип на бара още ме зяпа, но вече не толкова добронамерено.

Навеждам се и нежно целувам Деси по устните. Май съм взела решение.

— Ти си прекрасен човек, съжалявам, че те поставям в такова положение.

— Аз искам да бъда в това положение, Ейми.

* * *

Докато излизаме и минаваме покрай един адски потискащ бар, където във всеки ъгъл бръмчат телевизори, виждам на екрана Пачаврата.

Пачаврата дава пресконференция.

С Деси спиране и вперваме поглед в един телевизор в ъгъла.

Анди изглежда дребничка и безвредна. Прилича на детегледачка, при това не на сексапилна детегледачка, а на момиче от квартала, което си играе с децата. Знам, че не е истинската Анди, защото съм я следила. В действителност тя носи прилепнали потници, които подчертават гърдите ѝ, и прилепнали джинси, а косата ѝ е дълга и чуплива. На живо изглежда като покана за чукане.

Сега е облечена с измачкана лятна рокля, косата ѝ е прибрана зад ушите и явно е плакала — личи по розовите торбички под очите. Изглежда изтощена, напрегната и всъщност е много красива. Похубава, отколкото смятах преди. Не съм я виждала толкова отблизо. Има лунички.

— О, мамка му! — възкликва една жена пред приятелката си с коса като евтино каберне.

— О, неее, наистина бях започнала да съчувствам на този тип! — отговаря приятелката.

— В хладилника ми има гадости, които са по-стари от това девойче. Ама че задник!

Анди застава зад микрофона и свежда поглед към листа с изявлението си, който трепери в ръката ѝ. Горната ѝ устна е влажна и лъщи на светлината на прожекторите. Изтрива потта с показалеца си.

— Хмм... Ето какво искам да кажа: имах връзка с Ник Дън от април 2011 година до 5 юли тази година, когато съпругата му Ейми Дън изчезна. Ник ми беше преподавател в колежа в Картидж, сбlijихме се и започнахме връзка.

Млъква и се прокашля. Тъмнокоса жена зад нея, не много по-възрастна от мен, ѝ дава вода, която Анди изпива бързо, а чашата трепери в ръката ѝ.

— Много се срамувам, че имах връзка с женен мъж. Това противоречи на моите ценности. Наистина бях убедена, че съм влюбена... — разплаква се тя и гласът ѝ потрепва — ... в Ник Дън и че той е влюбен в мен. Той ми каза, че връзката със съпругата му е приключила и двамата скоро ще се разведат. Не знаех, че Ейми Дън е бременна. Ще сътруднича на полицията в разследването относно изчезването на Ейми Дън и ще направя всичко по силите си да помогна.

Гласчето ѝ е тънко, детинско. Тя вдига поглед към камерите отпред, видимо се стряска и отново свежда очи. Две ябълки почервеняват на кръглите ѝ бузи.

— Аз... аз... — разридава се тя и майка ѝ — жената сигурно е майка ѝ, имат еднакви твърде големи очи — слага ръка върху рамото ѝ Анди продължава да чете: — Много съжалявам и се срамувам от стореното. Искам да се извиня на семейството на Ейми за болката, която им причиних. Съдействам на полицията в разследването... О, това вече го казах.

Анди се усмихва стеснително, а представителите на пресата се смеят насърчаващо.

— Горкичката! — възкликва червенокоската.

Тя е малка уличница и не заслужава състрадание. Не мога да повярвам, че някой съжалява Анди. Буквално отказвам да го повярвам.

— Аз съм студентка на двацет и три години — продължава тя. — Моля ви само за малко уединение, за да преодолея този труден момент.

— Късмет — промърморвам, докато Анди отстъпва назад, някакъв полицай отказва да отговаря на въпроси и всички се отдръпват от камерите. Улавям се, че съм се наклонила наляво, сякаш за да ги последвам.

— Горкичкото агънце — съжалява я по-възрастната жена. — Изглеждаше ужасена.

— Май в крайна сметка той го е направил.

— Бил е с нея повече от година.

— Боклук!

Деси ме побутва и се ококорва въпросително: знаеше ли за връзката? Добре ли си? Вероятно изражението ми е бясно — горкото агънце, как пък не! — но се преструвам, че е заради изневярата. Кимам и се усмихвам неохотно. Добре съм. Точно преди да си тръгнем, виждам родителите си, хванати за ръце както винаги, пристъпват заедно към микрофона. Майка ми, изглежда, се е подстригала. Трябва ли да се подразня, че наред драмата около моето изчезване тя се е погрижила за външния си вид? Когато някой умре и роднините му продължат напред, винаги казват: еди-кой си би искал така. Аз не искам.

Майка ми заговаря:

— Нашето изявление е кратко и след него няма да отговаряме на въпроси. Първо, искам да ви благодаря за огромната подкрепа за семейството ни. Явно светът обича Ейми не по-малко от нас. Ейми, липсват ни сърдечният ти глас и веселостта ти, бързият ти ум и доброто ти сърце. Ти наистина си невероятна. Ще те върнем обратно в семейството. Сигурна съм. И второ, до тази сутрин не знаехме, че зет ни Ник Дън е имал извънбрачна връзка. Още от самото начало на този кошмар той не беше толкова разтревожен, ангажиран и загрижен, колкото би трябвало. Отдавахме го на шока, но сега, в светлината на новите разкрития, не смятаме така. Ето защо оттеглихме подкрепата си за Ник. Той не беше искрен пред полицията, не беше искрен и с нас. Разследването продължава и ние се надяваме Ейми да се върне при

нас. Историята ѝ трябва да продължи. Светът е готов за следващата глава.

Амин, казва някой.

[1] Американски актьор, известен с ролята на Люк Скайуокър от филмовата трилогия „Междузвездни войни“. — Б.ред. ↑

НИК ДЪН

Изчезнала от десет дни

Представлението приключи и родителите на Ейми се скриха от поглед. Продуцентката на Шарън изключи телевизора с върха на обувката си. Всички в стаята бяха вперили поглед в мен и чакаха обяснение — госта на празненството, който току-що се е изсрал на пода. Шарън ми се усмихна твърде лъчезарно — гневна усмивка, която изопна ботокса ѝ и лицето ѝ се набръчка не където трябва.

— Е? — попита тя със спокойния си звучен глас. — Какво беше това, по дяволите?

— Това беше сензацията — намеси се Танър. — Ник беше и все още е готов да разкрие действията си и да ги обсъжда. Съжалявам, че ни изпревариха, но в известен смисъл така е по-добре за теб, Шарън. Ти ще получиш първата реакция на Ник.

— Дано да имаш интересни неща за разказване, Ник — каза тя и се отдалечи високомерно, подмятайки неясно на кого: — Сложете му микрофон и да започваме.

* * *

Оказа се, че Шарън Шийбър направо се влюби в мен. В Ню Йорк бях чувал слухове, че тя е изневерила на съпруга си и после се е върнала при него, но това беше история, която се разпространяваше само сред журналистическите среди под сурдинка. Случилото се бе отпреди десет години, но сигурно желанието за прошка още тлееше у нея. И наистина. Шарън грееше, глезеше ме, ласкаеше ме и ме предизвикваше. Цупеше сочните си лъскави устни насреща ми невероятно искрено — подпряла брадичка върху кокалестата си ръка — и ми задаваше трудни въпроси, а този път аз им отговорях добре. Не съм лъжец от невероятния калибър на Ейми, но ме бива, когато се налага. Имах вид на мъж, който е обичал жена си, който се срамува от изневярата си и е готов да се поправи. Предната нощ, неспокоен и в

плен на безсънието, бях гледал онлайн как през 1995 година в Шоуто на Джей Лено Хю Грант се извинява пред цялата страна, че някаква проститутка му е правила свирка. Заекваше, сучеше и се гърчеше, като че ли кожата му е с два размера по-тясна, но не се извиняваше: „Мисля, че човек знае какво е редно и какво е нередно в живота, а това беше нередно. Направих нещо нередно... това е“. Мамка му, този тип си го биваше — изглеждаше притеснен, неспокоен и толкова дълбоко разтърсен, че ти идваше да го хванеш за ръка и да му кажеш: Приятел, не е бог знае какво, не се тормози. Точно този ефект целях и аз. Толкова пъти гледах клипчето, че за малко да придобия британски акцент.

Аз бях самата неискреност: съпругът, за когото Ейми винаги бе твърдяла, че не умее да се извинява, най-накрая го стори — и то с думи и емоции, които бе заел от един актьор.

Но се получи.

— Шарън, направих нещо лошо, нещо непростимо. Не мога да намеря извинение. Унизих се — не съм допускал, че мога да изневеря. И което е по-важно, нараних съпругата си, нараних семейството ѝ и нараних младата жена, с която имах връзка. Постъпката ми е непростима, нямам извинение и единственото ми желание е Ейми да си дойде у дома, за да ѝ се реванширам до края на живота и да се отнасям с нея така, както заслужава.

О, определено ще се отнасям с нея както заслужава.

— Но знаеш ли какво, Шарън, не съм убил Ейми. Никога не бих я наранил. Мисля, че случващото се сега е нещо, което мислено наричам (засмивам се) ефекта на Елън Абът. Злепоставяща и безотговорна журналистика. Свикнали сме да ни поднасят тези убийства на жени, пакетирани като развлечение, а това е отвратително. Кой е виновен в тези предавания? Винаги съпругът. Затова според мен зрителите, и в известен смисъл дори полицията, се оказват принудени да вярват, че случаят неизменно е такъв. Още от самото начало всички допуснаха, че съм убил съпругата си — заради историите, които им натякват отново и отново, а това беше неправилно, беше морално погрешно. Не съм убил съпругата си. Искам тя да си дойде у дома.

Знаех, че Шарън ще се възползва от възможността да обрисова Елън Абът като състезателка за сензационно висок рейтинг. Познавах величествената Шарън с двайсетгодишен журналистически опит и с

нейните интервюта с Арафаг, Саркози и Обама и знаех, че самата мисъл за Елън Абът я оскърбява. Аз съм (бях) журналист, знам как стоят нещата, затова когато изрекох тези думи — ефектът на Елън Абът — забелязах как устата на Шарън потрепна, как веждите ѝ съвсем лекичко се извиха, как цялото ѝ изражение се проясни. Видиш ли това изражение, разбираш — улучил си право в целта.

В края на интервюто тя пое и двете ми ръце в своите — хладни и малко мазолести, бях чел, че е запалена по голфа — и ми пожела всичко най-хубаво.

— Ще те държа под око, приятел — обеща, после целуна Го по бузата и се отдалечи с апломб. Гърбът на роклята ѝ се оказа бойно поле на безопасни игли, които придържаха материята да не се смъква.

— Справи се чудесно, мамка му — оповести Го и се запъти към вратата. — Беше съвсем различен от преди. Владееше положението, но без да си наперен. Дори челюстта ти не беше толкова... скапандурска.

— Магнах вдлъбнатината на брадичката си.

— Да, почти.

След интервюто с Шарън Шийбър дадох още три интервюта — за две кабеларки и за една национална мрежа. Интервюто с Шийбър щеше да се излъчи на следващия ден, а после щяха да тръгнат останалите материали — домино от извинения и угризения. Поемах нещата в свои ръце. Вече нямаше да се примирявам да бъда евентуално виновният съпруг или емоционално студеният съпруг или безсърдечният съпруг неверник. Мен ме познаваха всички, много мъже (и жени) бяха като мен: аз изневерявах, чувствах се гадно и бях готов на всичко необходимо, за да оправя нещата, защото бях истински мъж.

* * *

— В прилична форма сме — оповести Танър, докато се прибирахме малко преди полунощ. — Това с Анди... няма да е толкова ужасно, колкото можеше да бъде, благодарение на интервюто с Шарън. Просто от сега нататък трябва да сме с една крачка напред.

Го ми звънна и аз вдигнах. Гласът ѝ беше писклив и тънък.

— Ченгетата са тук със заповед за обиск на бараката... Влезли са и в къщата на татко. Те са... Страх ме е...

Го беше в кухнята и пушеше, когато пристигнахме, а съдейки по препълнения кичозен пепелник от 70-те, явно бе подкарала втория пакет. Тромаво хлапе без рамене, с къса подстрижка и полицейска униформа седеше до нея на едно от високите столчета.

— Това е Тейлър — представи го тя. — Отраснал е в Тенеси, има кон, който се казва Кастърд...

— Кастър — поправи я Тейлър.

— Кастър. И е алергичен към фъстъци. Не конят. Тейлър. А освен това си е сцепил устната. Същото се случва и с бейзболните играчи, обаче Тейлър не е сигурен как се е случило при него. — Го си дръпна от цигарата и очите ѝ се насълзиха. — Тук е от доста време.

Тейлър се помъчи да ме изгледа сурово, но в крайна сметка забодде поглед в лъснатите си обувки. Бони се показва през плъзгащата се врата в задната част на къщата.

— Голям ден, момчета — оповести тя. — Ще ми се да си беше направил труда да ни кажеш, че имаш гадже, Ник. Щеше да ни спестиш доста време.

— С радост ще обсъдим това и съдържанието на бараката — и за двете възнамерявахме да ви съобщим — каза Танър. — Честно казано, ако бяхте проявили любезността да ни предупредите за Анди, щяхме да спестим доста болка. Но вие се нуждаехте от пресконференцията, трябваше ви публичността. Отвратително, да изправите момичето пред всички.

— Добре — сръза го Бони. — И така, бараката.

Бони ни обърна гръб и ни поведе към бараката през оредялата в края на лятото трева. От косата ѝ като булчински воал се ветрееше една паяжина. Махна нетърпеливо, когато видя, че не я следвам.

— Хайде, няма да те ухапя — подкани ме.

Бараката беше осветена с няколко портативни лампи, които ѝ придаваха още по-зловещ вид.

— Кога си идвал тук за последен път, Ник?

— Съвсем наскоро, понеже тук ме доведе търсенето на съкровища, организирано от жена ми. Но тези вещи не са мои, затова нищо не съм пипал.

— Дватамата с клиента ми имаме сензационна нова теория — поде Танър, но се овладя. Фалшивата му телевизионна дикция беше толкова ужасна и неуместна, че всички се сепнахме.

— Сензационна значи? Колко вълнуващо! — каза Бони.

— Всъщност се канехме да ви информираме...

— Наистина ли? Много подходящ момент. Останете тук, ако обичате.

Вратата висеше на пантите си и отстрани се поклащаше строшеният катинар. Гилпин беше вътре и описваше предметите.

— Това ли са стиковете за голф, с които не играеш? — попита той и побутна лъскавите метални пръчки.

— Нищо вътре не е мое, нито съм го сложил тук.

— Интересно, понеже всички вещи отговарят на покупките с кредитните карти, които също не са твои — рязко отбеляза Бони. — Тук е като, как се казва... мъжка бърлога. Мъжка бърлога, която още се изгражда, само съпругата да се разкара завинаги. Хубави хобита си имаш, Ник. — Тя извади три големи кашона и ги стовари пред краката ми.

— Какво е това?

Отвори ги с връхчетата на пръстите си отвратно, нищо че носеше ръкавици. Вътре имаше стотици дивидита с порно, с всякаква плът по обложките.

— Признавам, Ник — изкиска се Гилпин, — мъжът наистина си има нужди...

— Мъжете много държат на зрителните усещания — така казваше бившият ми съпруг, когато го спипах — отбеляза Бони.

— Може и да държат на зрителните усещания, но Ник, дори аз се изчервих от тези неща — призна Гилпин. — И малко ми се доповръща от някои, а пък не съм от гнусливите.

Той разпери няколко дивидита като грозно тесте карти. Повечето заглавия говореха за насилие: „Брутално и анално“, „Брутални свирки“, „Унижени курви“, „Садистична пачавра“, „Групово изнасилване на пачаври“ и поредица от осемнайсет серии, озаглавена „Размажи кучката“, а на всяка обложка имаше жени, които се гърчат от болка, докато ухилени похотливо мъже пъхат в тях най-различни предмети.

Извърнах се.

— О, сега пък се смущава! — ухили се Гилпин.

* * *

Срещнахме се половин час по-късно в полицейския участък.

Гилпин ни посрещна на стълбите на полицията с кока-кола в ръка — късна вечеря. Когато се обърна и ни поведе, забелязах потния му гръб. Слънцето отдавна беше залязло, но въздухът още беше влажен. Гилпин размаха ръце, ризата се отлепи и веднага отново се залепи за кожата му.

— Още е горещо — оплака се той. — Утре се очаква още по-голяма жега.

Бони ни чакаше в заседателната зала, същата като първата нощ. Нощта на изчезването. Беше сплела на френска плитка тънката си коса и я бе вдигнала на тила си доста предизвикателно, освен това си беше сложила червило. Изведнъж се запитах дали няма среща. Среднощна среща.

— Имаш ли деца? — попитах изненадващо, докато си дърпах един стол.

Тя се сепна от въпроса и изпъна пръст:

— Едно.

Не каза име, възраст или каквото и да е друго. Беше настроена делово. Опита да ни принуди да започнем първи.

— Най-напред вие — каза Танър. — Кажете ни с какво разполагате, а ние ще ви обясним защо е безполезно.

— Не се съмнявам — отговори Бони. — Добре.

Включи диктофона и направи нужното въведение.

— Ник, вие твърдите, че никога не сте купували вещите в бараката, собственост на сестра ви.

— Точно така.

— Отпечатъците ви са по почти всички вещи в бараката.

— Моля? Това е лъжа! Не съм докосвал нищо, нищичко вътре! С изключение на бележката от Ейми и подаръка ми за годишнината, който тя е оставила вътре.

— И който донесохме днес тук — поясни Танър.

— Отпечатъците ви са по порното, стиковете за голф, кутиите на часовниците и дори по телевизора.

И тогава си дадох сметка с какво удоволствие е осъществила всичко това Ейми: моят дълбок и самодоволен сън (с който се фуках пред нея и твърдах, че ако е по-спокойна и лежерна като мен, безсънието ѝ ще изчезне) се обърна против мен. Представях си всичко: Ейми е на колене, топлото ми хъркане гали бузите ѝ, докато тя притиска един от пръстите ми тук, друг — там, и то месеци наред. Можела е дори да ме дрогира, без да се усетя. Помня как се взираше в мен една сутрин, като се събудих със залепнали от съня устни, и каза:

— Знаеш ли, спиш като прокълнат. Или като дрогиран.

Бил съм и двете, но не съм го знаел.

— Искате ли да обясните отпечатъците? — попита Гилпин.

— Разкажете ни и останалото — подкани го Танър.

Бони остави малък кожен класьор с три халки върху масата пред нас, овъглен по ръбовете.

— Това познато ли ви е?

Свих рамене и поклатих глава.

— Дневникът на съпругата ви.

— А, не, Ейми не си водеше дневник.

— Всъщност си е водела, Ник. Около седем години — осведоми ме Бони.

— Добре.

Предстоеше да се случи нещо лошо. Жена ми отново се правеше на умна.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от десет дни

Откарваме моята кола по щатските пътища към Илинойс, към един ужасен квартал в някакво смотано крайречно градче, отделяме половин час, за да я избършем отвътре, а после оставяме ключовете на таблото. Наречете го кръговрат на живота: арканзаското семейство, което я караше преди това, беше доста потайно, Ейми от Озаркските планини беше видимо съмнителна, да се надяваме, че някой дрипльо от Илинойс също ще се порадва малко на колата.

После се връщаме обратно в Мисури през планинските възвишения, докато най-сетне между дърветата не се показва блещукащото езеро Ханафан. Семейството на Деси е от Сейнт Луис, затова на него му се иска да смята, че районът е стар колкото Източното крайбрежие, обаче греша. Езерото Ханафан не е кръстено на политик от деветнайсети век, нито на герой от Гражданската война. Това е частно езеро, издълбано машинно през 2002 година от нефтен предприемач на име Майк Ханафан, който, както се оказва, имал и второ занимание — изхвърлял незаконно опасни отпадъци. Смутената общност отчаяно се мъчи да намери ново име за езерото. Не се съмнявам, че „езеро Колингс“ вече е пуснато в обращение.

Затова въпреки добре планираното езеро, по което неколцина избрани жители имат правото да ветроходстват, но не и да карат моторна лодка, и построената с вкус величествена къща на Деси — швейцарски замък в американски мащаби, аз все още не съм очарована. Това му е проблемът на Деси. Независимо дали си от Мисури, или не, не се преструвай, че езерото Колингс е езерото Комо.

Той се обляга на ягуара си и отправя поглед към къщата, за да ме принуди и аз да ѝ се възхитя.

— Построихме я по модела на прекрасното малко шале^[1], в което с майка ми отседнахме на Бринцзее — осведомява ме той. — Липсва ни само планината.

Доста сериозна липса, казвам си, но вместо това полагам длан върху ръката му и казвам:

— Да я видим отвътре, сигурно е приказно.

Той ме „развежда“ и се смее на двусмислицата. Огромна кухня — цялата от гранит и хром — хол с камини за нея и за него, който преминава в открито пространство (така наречената от жителите на Средния запад веранда) с изглед към горите и езерото. Сутеренна зала за игри с билиард, дартс, съраунд музикална уредба, мокър бар и собствено открито пространство (така наречената от жителите на Средния запад втора веранда). До залата за забавления има сауна, а до нея е винарната. Горе има пет спални, а втората по големина Деси предоставя на мен.

— Пребоядисах я — казва ми. — Знам, че обичаш пепеляворозово.

Вече не обичам пепеляворозово, обичах в гимназията.

— Прекрасен си, Деси, благодаря ти — казвам прочувствено. Открай време ми е трудно да благодаря. И често изобщо не го правя: хората правят каквото трябва и после чакат да ги засипеш с благодарности — като продавачи на сладоледено кисело мляко, които са сложили стиропорена чашка за бакшишите.

Деси обаче приема признателността ми като котарак, когото си почесал — почти извива гръб от удоволствие. Засега жестът си струва.

Оставям чантата си в своята стая, опитвайки се така да покажа, че се оттеглям за вечерта — трябва да проверя как хората реагират на изповедта на Анди и дали Ник е арестуван — но явно още не съм приключила с благодарностите. Деси се е постарал да му бъда вечно задължена. Усмивва се, за да ми покаже, че предстои изненада, хваща ме за ръка (трябва да ти покажа още нещо) и ме повежда надолу (наистина се надявам да ти хареса), към коридора до кухнята (много труд е вложен, но си струваше).

— Наистина се надявам да ти хареса — повтаря Деси и отваря вратата със замах.

Стъклена стая, оранжерия. Вътре растат лалета, стотици лалета във всякакви цветове. В езерната къща на Деси през юли цъфтят лалета. В своя собствена оранжерия за едно много специално момиче.

— Знам, че лалетата са любимите ти цветя, но сезонът им е твърде кратък — казва Деси. — Затова построих оранжерията за теб. Тук цъфтят целогодишно.

Обхваща кръста ми с ръка и ме повежда към лалетата, за да им се насладя изцяло.

— Лалета по всяко време на годината — повтарям и се постарavam очите ми да заблестят. Лалетата бяха любимите ми цветя в гимназията. Те бяха любими на всички, герберите от началото на деветдесетте. Сега харесвам орхидеи, които в основни линии са точно противоположното на лалетата.

— Ник би ли се сетил някога да ти построи нещо подобно? — прошепва Деси в ухото ми, докато лалетата се полюшват под механичната струя вода отгоре.

— Ник дори не помни, че харесвам лалета — давам аз правилния отговор.

Жестът е мил, дори повече от мил. Имам си собствена оранжерия като в приказките. Но въпреки това неочаквано нервите ми се обтягат: обадих се на Деси само преди двайсет и четири часа, а лалетата не са засадени току-що и в спалнята не мирише на прясна боя. Започвам да се чудя: за по-честите му писма през последните години, за печалния тон на някои от тях... Колко ли дълго е чакал да ме доведе тук? И колко смята, че ще остана? Достатъчно, за да се наслаждавам на цъфналите лалета всеки ден през годината.

— Божичко, Деси, като във вълшебна приказка е!

— Твоята приказка — уверява ме той. — Искam да видиш какъв може да бъде животът.

Разбира се, в приказките винаги има злато. Чакам да ми даде пачка банкноти, тъничка кредитна карта или нещо полезно. Разходката ни се завърта обратно през всички стаи, за да ахкам и охкам на подробности, които съм пропуснала предния път, и накрая се връщам в спалнята си, обзаведена със сатен и коприна, розов плюш и бял памук, бонбонена стая на бонбонено момиченце.

Той чака. Аз гукам, ахкам и охкам и най-накрая го питам малко стеснително:

— Деси, ще имаш ли възможност да ми оставиш малко пари?

Той се преструва на изненадан:

— Нали не ти трябва в момента? Вече няма да плащаш наем, къщата е заредена с храна. Ще ти донеса нови дрехи. Не че не ми харесва евтиният ти шик...

— Мисля, че ще се чувствам по-комфортно с малко пари в брой. В случай на нещо непредвидено. Ако се наложи бързо да замина оттук.

Той отваря портфейла си и изважда две банкноти по двайсет долара, които нежно притиска към дланта ми.

— Заповядай — казва любезно.

В този миг се питам дали не съм допуснала огромна грешка.

[1] Малка алпийска вила в швейцарски стил. — Б.ред. ↑

НИК ДЪН

Изчезнала от единайсет дни

Не биваше да се репча толкова. Какъвто и да беше този дневник, той щеше да ме съсипе. Вече си представях корицата на един истински криминален роман: черно-бялата снимка от сватбата ни, кървавочервения фон и обложката: „Включително 16 страници с непубликувани снимки и дневника на Ейми Елиът Дън — глас от гроба...“! Стори ми се необичайно и дори сладко — лятното четиво на Ейми, онези долнопробни кримки, които намирах на разни места из къщата. Мислех си, че така просто се отпуска, почива си с несериозно четиво.

Но не, тя ги е изучавала.

Гилпин си дръпна стол, обкрачи го с лице към облегалката и се наведе към мен, скръстил ръце — филмовата му поза на ченге. Беше два през нощта и аз го усещах мъчително.

— Разкажи ни за болестта на жена си през последните няколко месеца — каза той.

— Каква болест? Ейми не е боледувала. Е, веднъж годишно може и да настине...

Бони взе книгата и отгърна на една отбелязана страница:

— Миналия месец си приготвил питиета за себе си и за Ейми и двамата сте седнали на задната веранда. Тя пише тук, че питиетата били ужасно сладки и описва нещо, което според нея е алергична реакция: „Сърцето ми заби лудо, езикът ми беше обложен и залепна за устата ми. Краката ми омекнаха и Ник ми помогна да се кача по стълбите“. — Бони слага пръст, за да отбележи мястото, докъдето е стигнала, и вдига глава, като че ли е възможно да не съм внимавал. — Когато Ейми се събужда на следващата сутрин: „Главата ме болеше и усещах корема си мазен, но най-лошото беше, че ноктите ми бяха посинели, а когато се погледнах в огледалото — устните ми също“.

— Нищо подобно не се е случвало — заявих пренебрежително. — Нищичко. — Бони ми допадаше, не очаквах това от нея.

— Това почеркът на жена ти ли е? — попита полицайката, наклони книгата към мен, и аз видях стегнатия и назъбен като кривата на графика почерк на Ейми.

— Да, така мисля.

— Графологът ни също.

Бони изрече думите с известна гордост и аз се досетих: това е първият случай на тези двамата, който изисква намесата на външни експерти и ги задължава да се свържат с професионалисти, занимаващи се с екзотични неща като анализ на почерци.

— Знаеш ли какво още научихме, Ник, когато показахме този текст на медицинския си експерт?

— Отравяне.

Двамата се стъписаха за миг, понеже не очакваха да им дам тази информация.

— Да, Ник, благодаря ти: отравяне с антифриз — уточни Бони.

— Като по учебник. Имала е късмет, че не е умряла.

— Не е умряла, защото никога не се е случвало — заявих. — Както сама каза, като по учебник — написано е след проучване в интернет.

Бони се намръщи, но не захапа въдицата.

— Дневникът не те описва в добра светлина, Ник — продължи тя и плъзна пръст по плитката си. — Насилие — бутнал си я. Стрес — бил си много избухлив. Сексуални отношения на границата на изнасилването. Накрая тя ужасно се е страхувала от теб. Болезнено е да го чете човек. И относно пистолета, който е обмисляла да си купи — твърди, че се е страхувала от теб. Ето последното написано в дневника: „Този мъж ще ме убие. Този мъж ще ме убие“. Собствените й думи.

Гърлото ми се стегна. Имах чувството, че ще повърна. Най-вече от страх, но и от прилив на гняв. Скапана кучка, скапана кучка, боклук, боклук, боклук.

— Е, много умна и удобна бележка за край — отбелязах.

Танър сложи длан върху ръката ми, за да ме накара да замълча.

— Съдейки по вида ти в момента, май ти се иска да я убиеш — отбеляза Бони.

— От самото начало ни лъжеш, Ник — обади се Гилпин. — Каза, че онази сутрин си бил на плажа. Всички, с които разговаряхме,

твърдят, че ти мразиш да ходиш на плажа. Твърдиш, че не знаеш нищо за покупките с онези кредитни карти с надвишен лимит. А сега се натъкнахме на барака, пълна точно с тези вещи — и твоите отпечатъци по тях. Разбираме, че жена ти е претърпяла нещо, което, изглежда, е било отравяне с антифриз, броени седмици преди да изчезне. Хайде стига!

Гилпин замълча, за да подсили ефекта от думите си.

— Ще отбележите ли още нещо? — попита Танър.

— Можем да докажем, че си бил в Ханибал, където се появи чантата на жена ти само няколко дни по-късно — отбеляза Бони.

— Съсед ви е чул да спорите предишната вечер. Нежелана от теб бременност. Бар, направен с парите на жена ти, който остава за нея, ако се разведете. И разбира се, разбира се — тайна любовница повече от година.

— Половината от изредените неща са измислица. Искам да кажа...

— Все още можем да ти помогнем, Ник — прекъсна ме Бони. — Но арестуваме ли те, край...

— Къде намерихте дневника? В къщата на бащата на Ник ли? — попита Танър.

— Да — отговори Бони.

Танър ми кимна: ето това не сме успели да открием.

— Анонимно обаждане ли ви накара да отидете там днес? — попита Танър.

Ченгетата не отговориха.

— Може ли да попитам къде в къщата го намерихте? — попитах.

— В печката. Не е изгорял. Когато си го хвърлил, е паднал върху подпалките и ги е угасил, затова са обгорели само краищата — отбеляза Гилпин. — Голям късмет за нас.

— Не е късмет, целта е била да го намерите — заявих.

Бони си позволи ъгълчето на устата ѝ да се разтегли в усмивка. Облегна се назад и зачака като звезда от реклама на студен чай. Танър отново ми кимна — давай.

— Жена ми е жива и се опитва да ме натопи за убийство — казах, стиснах ръце и изпънах гръб в старанието си да добия възможно най-благонадежден вид. Трябваше ми лула, очила, които можех бързо

да свалям за по-силен ефект, и няколко енциклопедии отстрани на масата. Виеше ми се свят. Не се смей!

— Моля? — намръщи се Бони.

— Ейми е жива, добре е и се опитва да ме натопи за убийство.

Двамата се спогледаха приведени над масата: можете ли да повярвате?

— Защо ще го прави? — попита Гилпин и разтърка очи.

— Защото ме мрази. Очевидно. Бях лош съпруг.

Бони сведе поглед към пода и въздъхна:

— В това отношение ще се съглася с теб.

В същото време Гилпин възкликна:

— О, за бога!

— Тя луда ли е, Ник? — попита Бони и се наведе напред. — Това, за което ни говориш, е откачено. Чуваш ли ме? Нужни са колко... шест месеца или може би година, за да се подготви всичко. Трябва тя да те мрази и да иска да ти навреди — ама много сериозно, окончателно, ужасяващо — цяла година! Имаш ли представа колко е трудно да мразиш толкова дълго?

— Тя е способна. Ейми е способна на това. Наистина ме мрази толкова.

— А защо просто да не се разведе с жалката ти персона? — сръза ме Бони.

— Това не удовлетворява... чувството ѝ за справедливост.

— Боже, Ник, не ти ли омръзна всичко това? — попита Гилпин. — Жена ти го е написала собственоръчно: „Този мъж ще ме убие“.

Някога някой ги беше посъветвал да използват често името на заподозрения, защото така той ще се почувства удобно познат. Същото важи за продажбите.

— Ходил ли си наскоро в къщата на баща си, Ник? — попита Бони.

— Да, знам, задействах алармата на... четиринайсети юли, после вие сте намерили дневника, след като сте получили обаждането кога... на петнайсети? Точно както с посещението ми в Ханибал и намерената чанта. Това е търсенето на съкровища — подхвърлих, съзнавайки колко невероятно звучи. Помъчих се да преодоля нов прилив на себененавист: жена ми ме беше измамила два пъти. Не само ме накара да повярвам, че все още ме обича, но в действителност ме принуди сам

да се улича. Лошо момиче. За малко да прихна. Мили боже, адски я мразех, но как да не се възхитиш на кучката!

— Ейми го е сложила там — казах. — И ми е написала насочваща следа, за да може като пълен кретен да отида в къщата на баща си и да се улича.

— С клиента ми носим насочващите писма — съобщи Танър. — Като проява на добра воля.

Извадих следите от търсенето на съкровища и любовните писма на Ейми и ги разперих пред ченгетата, все едно правя номер с карти. Поизпотих се, докато те ги четяха. Адски ми се искаше полицаите да вдигнат поглед и да заявят, че вече всичко им е ясно.

— Добре. Твърдиш, че Ейми те е ненавиждала толкова силно, че месеци наред е кроила как да те натопи за убийство, така ли? — попита Бони тихо и сдържано с тона на разочарован родител.

— Да.

— Това не ми прилича много на сърдита жена, Ник — отбеляза тя. — Ейми влага цялото си старание да ти се извини, да предложи да започнете отначало, да ти покаже колко те обича: ти си блестящ, ти си умен.

— О, по дяволите!

— Ето, Ник, поредната ти невероятно странна реакция за невинен човек — отбеляза Бони. — Четем милите писма на съпругата ти, може би последните й думи, а ти всъщност се ядосваш. Още помня първата нощ: Ейми беше изчезнала, ти дойде тук, държахме те в тази стая четирийсет и пет минути, а ти изглеждаше... отегчен. Наблюдавахме те, а ти заспа.

— Това няма нищо общо — поде Танър.

— Опитвах се да запазя спокойствие.

— Наистина изглеждаше много спокоен — увери ме Бони. — През цялото време се държиш... неуместно. Без никаква проява на чувства, лекомислено.

— Просто съм такъв, не разбирате ли, студен. Каквото и да ми струва. Ейми го знае... Непрекъснато се оплакваше, че не проявявам достатъчно съпричастност, че се затварям в себе си, че не умея да се справям с трудните чувства — печал, вина. Знаела е, че ще изглеждам адски виновен... било е част от плана й. Не се тревожа за жена си,

защото съм сигурен, че е жива! Мили боже! Говорете с Хилари Ханди! Говорете с Боби О'Хара. Аз се свързах с тях. Те ще ви кажат каква е.

— Говорихме с тях — осведоми ме Гилпин.

— И?

— Хилари Ханди е правила два опита за самоубийство в гимназията. Боби О'Хара два пъти е влизал в рехабилитационна клиника.

— Вероятно заради Ейми.

— Или защото и двамата са много неуравновесени и изтерзани от вина човешки същества — каза Бони. — Да се върнем на търсенето на съкровища.

— Целта на тези мили писъмца е да притъпят бдителността ми за известно време... — Усещах, че гласът ми секва. — Искала е да бъде сигурна, че ще отида на тези места, за да имате данни за присъствието ми навсякъде, където е подхвърлила фалшиви улики. Сериозно ви говоря — тази жена е драматизирала историята на собственото си убийство и се е наслаждавала на всяка проклета секунда.

Гилбърт преднамерено монотонно прочете на глас втората насочваща следа:

— Ти ме отвеждаш на онова място, разказваш ми за момчешките си приключения, облечен с оръфани джинси и шапка с козирка. Да си откраднем целувка... сякаш току-що сме се венчали.

— И твърдиш, че това е написано, за да те накара да отидеш в Ханибал, така ли? — попита Бони.

Кимнах.

— Никъде не се споменава Ханибал — отбеляза тя. — Дори не се наемква за града.

— Шапката с козирка, това е стара шега помежду ни за...

— О, ваша шега! — възкликна Гилпин.

— Ами следващата следа за малката кафява къща? — попита Бони.

— Става дума за къщата на баща ми.

Лицето на Бони отново стана строго. Обърна се към Танър и завъртя отчаяно очи: това ли ми поднасяш?

— И това е наша шега. Не разбирате ли? Знаела е, че в крайна сметка ще разгадае всичко, искала е да го направя! Знаела е, че ще ви

покажа писмата, и е направила следите колкото може по-неясни, за да не мога нищо да докажа.

— На мен ми се струва, че ти просто си измисляш тези ваши шеги — отбеляза Бони. — Просто така ти е удобно: ние разбрахме, че си ходил в Ханибал, и изведнъж се оказва, че тази следа означава това — тайничко Ейми ти казва: върви в Ханибал!

— Вижте последния подарък — обади се Танър и сложи кутията на масата. — Не е толкова трудно да се изтълкува намекът. Куклите Пънч и Джуди. Сигурно знаете, че Пънч е убил Джуди и бебето ѝ. Клиентът ми го е установил. На всяка цена държахме да го знаете.

Бони дръпна кутията, сложи си ръкавици и извади куклите.

— Тежки — отбеляза. — Масивни.

Огледа дантелата от роклята на жената, костюма на шут на мъжа. Вдигна мъжката кукла и опипа дървената дръжка с вдлъбнатините за пръстите.

Застина, хванала мъжката кукла в ръка.

После обърна женската и полата ѝ се смъкна.

— Тази няма дръжка. Имала ли е преди?

— Откъде да знам?

— Дебела и тежка дръжка с вдлъбнатини за здрав захват? — срязва ме тя. — Дръжка, която прилича на бухалка, по дяволите?

Впери поглед в мен и аз разбрах какво си мисли. Ти си играч. Ти си социопат. Ти си убиец.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от единайсет дни

Тази вечер ще излъчват прехваленото интервю на Ник с Шарън Шийбър. Ще го гледам на бутилка хубаво вино след гореща вана и ще го запиша, за да си водя бележки за лъжите му. Искам да запиша всяко преувеличаване, полуистина, измислица и нагла лъжа, които ще изрече, за да развихря цялата си ярост срещу него. Нещата ми се изплъзват след онова интервю в блога — само едно пиянско и случайно интервю! — а не мога да го допусна. Няма да се размекна. Не съм глупачка. Но въпреки това ми се иска да чуя какво ще каже той за Анди след нейното изявление. Неговата версия.

Искам да гледам сама, но Деси цял ден се върти край мен, изниква във всяка стая, в която се оттегля, като внезапно лошо време, неизбежен. Не мога да му кажа да си върви, защото къщата е негова. Вече опитам, не върши работа. Отговаря, че иска да повери тръбите в мазето или да надникне в хладилника, за да види какви продукти трябва да купи.

Така ще продължава, казвам си. Такъв ще бъде животът ти. Той ще се появява когато си поиска и ще стои колкото си поиска, ще се мотае и ще настоява да си бърбите, после ще седне, ще накара и мен да седна, ще отвори бутилка вино и ще трябва да се храним заедно, а аз няма да мога да го предотвратя.

— Наистина съм изтощена — казвам му.

— Порадвай още мъничко своя благодетел — отговаря ми Деси и плъзва пръст по ръба на панталона си.

Знае, че довечера ще излъчват интервюто на Ник, затова излиза и се връща с всичките ми любими неща за ядене — сирене манчего, шоколадови трюфели и бутилка сансер, и с извити вежди измъква от торбата дори пакет царевичен чипс с чили, който много обичах, когато бях Другата Ейми. Налива вино: договорили сме се да не продължаваме лъжата с бебето, и двамата знаем за помятанята в семейството ми и колко ми е трудно да говоря за това.

— Интересно ми е да чуя как ще се оправдае тази свиня — казва Деси, който рядко употребява ругатни като „тъпак“ или „боклук“. Вместо това казва „свиня“, което от неговата уста звучи дори по-противно.

Час по-късно сме изяли леката вечеря, която е сготвил, и прием виното, което е донесъл. Дал ми е парченце сирене и си е разделил с мен един трюфел. Отпусна ми точно десет парченца чипс и скри пакета. Изчака ме да ги изям и вдигна купата. Не харесва миризмата, оскърбявала го, така казва, но всъщност не харесва теглото ми. Сега седим един до друг на дивана, завити с леко одеяло, понеже е надул климатика и макар да е юли, в стаята е като през октомври. Мисля, че го направи, за да има повод да напали огън и двамата да се сгушим под одеялото, защото си е фантазирал някакви октомврийски неща за нас. Дори ми е купил подарък — меланжирано виолетово поло, което, както забелязвам, е в тон и с одеялото, и с тъмнозеления пуловер на Деси.

— Знаеш ли, открай време жалки мъже тормозят велики жени, които представляват заплаха за тяхната мъжественост — казва той. — Имат толкова неустойчива психика, трябва да властват...

Аз обаче си мисля за друг вид контрол. Мисля си как архитектът Франк Лойд Райт е създавал моделите на роклите на съпругата си, за да бъдат допълнение към къщите, в които са живеели (по-точно — роклите на съпругите си), и си казвам, че е голяма рядкост някой мъж да не се опитва да доминира над жена дори под формата на грижи за нея: ето ти пуловер да не ти е студено, миличка, а сега го облечи, понеже така си го представям.

Ник поне не постъпваше така. Ник ме оставяше да правя каквото си искам.

Иска ми се Деси просто да стои мирно и да мълчи. Той е неспокоен и нервен, като че ли съперникът му е в стаята при нас.

— Шшшт — казвам, когато красивото ми лице се появява на екрана, после снимките следват една след друга като падащи листа, колаж от най-различни Ейми.

— Тя беше момичето, което всяко друго момиче мечтаеше да бъде — казва гласът на Шарън зад кадър. — Красива, умна, вдъхновяваща и много богата.

— Той беше мъжът, на когото мнозина се възхищаваха...

— Не и той... — промърмори Деси.

— ... красив, забавен, умен и очарователен. Но на пети юли съвършеният им свят се срути, когато Ейми Елиът Дън изчезна точно в деня на петата годишнина от сватбата им.

Още обобщения на историята. Мои снимки на Ник и Анди. Стандартни снимки на тест за бременност и неплатени сметки. Наистина съм се справила прекрасно. Все едно да нарисуваш стенопис, а после да направиш крачка назад и да си кажеш: идеално.

— А сега ексклузивно, Ник Дън слага край на мълчанието си и ще ни разкаже не само за изчезването на жена си, но и за своята изневяра, за всички слухове.

Изпитвам неочакван прилив на топлина към Ник, защото е сложил любимата ми вратовръзка, която аз му купих и която той намира за твърде ярка. Тя е пауново пурпурна и прави очите му почти виолетови. През последния месец самодоволното му коремче се е стопило — няма го, изчезнала е и заоблеността на лицето, брадичката му не е толкова вдлъбната. Косата му е подкъсена, не подстригана — представям си как Го я кълца, преди той да застане пред камерата. Заема мястото на мама, суети се край него, изтрива с влажен от слюнка пръст някакво местенце на брадичката му. Сложил е моята връзка, а когато вдига ръка и прави някакъв жест, виждам, че е сложил и моя часовник, който му подарих за трийсет и третия рожден ден: класическия „Макс Хецъл Спейсвю“. Досега не го слагаше, понеже не бил в неговия стил, макар че е напълно в негов стил.

— Много е спретнат за мъж, който смята, че съпругата му е изчезнала — злобно отбелязва Деси. — Добре че не си е направил маникюр.

— Ник никога не си прави маникюр — казвам и поглеждам към полираните нокти на Деси.

— Да минем направо на въпроса, Ник — казва Шарън. — Имаш ли нещо общо с изчезването на жена си?

— Не. Не. Абсолютно не, сто процента не — отговаря Ник и тренирано я гледа в очите. — Но нека да кажа, Шарън, че все пак не съм невинен, не съм безукорен, не съм добър съпруг. Ако не се тревожех толкова за Ейми, бих казал, че в известен смисъл е добре, че тя изчезна...

— Извинявай, Ник, но мнозина трудно биха повярвали на думите ти, при положение че съпругата ти е изчезнала.

— Това е най-ужасното и нетърпимо чувство на света и аз повече от всичко искам тя да се върне. Казвам само, че случилото се ми отвори очите по жесток начин. Ужасно е да си помислиш, че си толкова лош човек, та е нужно нещо такова, за да те измъкне от омагьосания кръг на себичността ти и да те накара да осъзнаеш, че си бил най-щастливото копеле на света. Искам да кажа... тази жена ми беше равностойна, всъщност ме превъзхождаше във всичко, а аз допуснах собствената ми неувереност — заради уволнението ми, заради неспособността си да издържам семейството, заради факта че остарявам, по дяволите... да засенчи всичко останало.

— О, я стига... — казва Деси, но аз му шъткам да замълчи. За Ник публичното признание, че не е свестен тип, е равносилно на малка смърт, и то не в смисъла на *petite mort*^[1].

— Освен това, Шарън, нека да кажа нещо. Нека да го кажа направо: аз ѝ изневерих. Унижих съпругата си. Не исках да бъда мъжът, в когото съм се превърнал, но вместо да работя върху себе си, предпочетох лесното решение. Изневерих ѝ с млада жена, която почти не ме познаваше. Затова пред нея можех да се преструвам на голямата работа. Можех да се преструвам, че съм такъв, какъвто исках да бъда — умен, уверен и успял, защото тази млада жена не ме познаваше. Това момиче не ме беше виждало да плача посред нощ, скрил лице с хавлиена кърпа в банята, защото съм изгубил работата си. Тя не познаваше всичките ми недостатъци и слаби места. Бях глупак, който смяташе, че ако не е съвършен, съпругата му няма да го обича. Искях да бъда нейният герой и когато ме уволниха, изгубих самоуважението си. Вече не можех да бъда този герой. Шарън, умея да различавам доброто от злото и прекрасно съзнавам, че това, което направих, е лошо.

— Какво би казал на съпругата си, ако тя е някъде там и може да те види и чуе тази вечер?

— Бих ѝ казал: Ейми, обичам те. Ти си най-прекрасната жена, която познавам. Ти си повече, отколкото заслужавам, и ако се върнеш, ще ти се реванширам до края на живота си. Ще намерим начин да оставим целия този ужас зад гърба си и аз ще бъда най-добрият мъж за теб на света. Моля те, върни се у дома при мен, Ейми.

После само за миг Ник постави възглавничката на показалеца си във вдлъбнатината на брадичката си — наш стар таен знак от времето, когато се заклехме да не се лъжем един друг: тази рокля наистина е хубава, статията ти действително струваше. Вече съм абсолютно, стопроцентово искрен — ще успея да си те върна и няма повече да ти въртя номера.

Деси се навежда пред мен, за да ми закрие екрана, и се пресяга за виното.

— Още вино, скъпа?

— Шшшт.

Слага предаването на пауза.

— Ейми, ти си добра жена и знам, че откликваш на... молби. Но всичко, което той казва, са лъжи.

Ник казва точно каквото искам да чуя. Най-накрая.

Деси се завърта, застава с лице към мен и изцяло закрива екрана.

— Ник изнася представление. Искан да се представи като свестен разкажал се тип. И признавам, че се справя блестящо. Но това не е истина — дори не спомена, че ти е посягал, че те е насилвал. Ти не осъзнаваш какво влияние има над теб този мъж... сигурно е нещо като стокхолмски синдром.

— Знаем — отговарям. Знаем точно какво трябва да кажа на Деси. — Имаш право. Безусловно. Отдавна не съм се чувствала толкова защитена, Деси, но все още съм... Гледам го... и се боря с това усещане, но той ме е наранявал... с години.

— Може би не трябва да гледаме повече — казва Деси, отмята косата ми, привежда се към мен.

— Не, остави го — отговарям. — Трябва да се справя с това. С твоя помощ. С теб ще успея.

Пъхвам ръка в неговата. А сега млъквай, мамка му.

„Искам само Ейми да се върне, за да мога до края на живота си да ѝ се реванширам, да се отнасям с нея така, както заслужава.“

Ник ми прощава — аз те прецаках, ти ме прецака, хайде да се сдобрим. Ами ако това послание е вярно? Ник иска да се върна. Ник иска да се върна, за да се отнася с мен както подобава. За да се отнася с мен до края на живота си по този начин. Звучи прекрасно. Трябва да се върнем в Ню Йорк. Откакто изчезнах, продажбите на „Невероятната Ейми“ са космически — три поколения читатели си спомниха колко ме

обичат. Моите алчни, безотговорни и глупави родители най-накрая могат да ми върнат парите от попечителския фонд. С лихвите.

Защото аз искам да се върна към предишния си живот. Към предишния си живот, предишните си пари и моя нийоркски Ник. Да я обичам и почитам, Ник. Може би вече си научил урока си. Може би ще станеш какъвто беше преди. Защото аз си мечтаех — затворена в онова бунгало в планината, затворена в огромната къща на Деси, много си мечтаех, и все за Ник от онези най-първи дни. Очаквах, че ще си представям как изнасилват Ник в затвора, но не, поне напоследък. Мисля за първите ни дни заедно, когато лежахме един до друг, гола плът върху изгладен памук, и той просто ме гледаше, плъзгаше пръст по челюстта ми, от брадичката към ухото и аз се гърчех цялата, лекичко ме гъделичкаше по мекичкото на ухото, после по извивките на мидата, плъзгаше се към косата ми и хващаше един кичур, както когато се целунахме за пръв път, изтегляше пръсти чак до края му и подръпваше два пъти лекичко, все едно биеше камбанка. После казваше: „Ти си по-хубава от всяка книжка с разкази, ти си по-хубава от всичко, което може да се измисли“.

Ник ме приземи. Ник не беше като Деси, който ми купуваше нещата, които исках (лалета, вино), за да ме накара да направя нещата, които той иска (да го обичам). Ник искаше само да съм щастлива и това беше нещо много чисто. Вероятно погрешно съм го изтъкувала като леност. *Искам само да си щастлива, Ейми*. Колко пъти ми го е повтарял, а аз съм си мислела, че означава: *Искам само да си щастлива, Ейми*, защото това ще ми струва по-малко усилия. Може би съм била несправедлива. Е, не несправедлива, но объркана. Никой от хората, които съм обичала, не се е държал така. Откъде можех да знам?

Наистина е вярно. Наложил се да стигнем до това ужасно положение, за да го осъзнаем. Двамата с Ник си подхождаме. Аз съм малко повече, а той е малко по-малко. Аз съм бодлив храст, прораснал благодарение на прекалено голямото внимание на родителите ми, а той е мъж с милион рани, нанесени от баща му, идеални за моите тръни.

Трябва да се прибера у дома при него.

[1] Букв. „малка смърт“ (фр.). Фразеологизъм със значение „оргазъм“. — Б.пр. ↑

НИК ДЪН

Изчезнала от четиринайсет дни

Събудих се на канапето на сестра си с ужасен махмурлук и желание да убия жена си. Случваше ми се доста често след разпита в полицията относно дневника. Представям си как намирам Ейми в някой спа курорт на западното крайбрежие да пие сок от ананас, излегнала се на дивана, напълно безгрижна под синьото безоблачно небе, и аз, мръсен и вмирисан от пътуването от другия край на страната, заставам пред нея, скривам слънцето, докато тя най-сетне вдига поглед, и после ръцете ми стисват съвършеното ѝ гърло с гласните му струни и всичките му кухини, усещам пулса ѝ — отначало напрегнато, после все по-бавно, докато двамата се гледаме в очите, най-сетне постигнали някакво разбирателство.

Ще ме арестуват. Ако не днес, утре, ако не утре, вдругиден. Полицията ще изчака достатъчно, за да провери теорията ни, че Ейми е жива, но всъщност ще съберат всички доказателства, ще се уверят, че са стабилни, и ще ме арестуват. Бях си втълпил, че щом са ме пуснали да си тръгна от участъка, това е добър знак, но Танър ме скастри:

— Без труп трудно могат да отправят обвинение. Те просто се стараят да бъдат прецизни и изчерпателни. През следващите дни свърши каквото имаш за вършене, защото когато те арестуват, ще ни се струпа много работа.

Танър забрани на ченгетата да се свързват повече с мен, затова след излъчването на интервюто с Шарън Шийбър Бони се обадила на него.

— Ник е дал това интервю, след като намери вещите в бараката, но въпреки това се превъзнасяше колко много я обича, така ли? — попитала тя.

— Интервюто беше, след като е намерил вещите в бараката, но преди да си даде сметка какво означават те — отговорил Танър.

— Значи на практика идеята ви е хрумнала, докато сте се прибирали към вкъщи.

— На практика ни хрумна, докато се прибирахме към вкъщи — отговорил Танър.

— Аха — отронила Бони и затворила.

„Боже, как мразя всичките «аха» на тази жена“, каза ми Танър.

Той така и не се извини, че е оплел конците, че е подценил Ейми. Не му се сърдя: и аз бях направил същото.

* * *

Пред прозореца чувам шумотевницата от снимачните екипи — хората се поздравяват с добро утро, все едно пристигат на смяна в завода. Фотоапаратите щракат като неуморни скакалци, докато снимат пред къщата на Го. Някой им е пуснал новината за мъжката бърлога в бараката на сестра ми и за предстоящия ми арест. Никой от двамата ни не дръзваше дори да отмести пердето.

Го влезе в стаята по фланелени боксерки и фланелката си от гимназията с емблемата на „Бътхоул Сърфърс“. Тракаше на лаптопа си.

— Всички отново те мразят — оповести.

— Непостоянни тъпаци.

— Снощи някой е изпял за бараката, за чантата на Ейми и за дневника. И сега всички тръбят: Ник е лъжец, Ник е убиец, Ник е лъжец и убиец. Шарън Шийбър преди малко е дала изявление, че е шокирана и разочарована от обратата по случая. А, да, освен това всички са разбрали и за порното — „Убий кучките“.

— „Размажи кучките“.

— О, извинявай! „Размажи кучките“. Така че Ник е лъжец, убиец и сексуален извратеняк. Елън Абът направо ще побеснее. Тя е върл противник на порното.

— Разбира се. И не се съмнявам, че Ейми прекрасно го е знаела.

— Ник, това е лошо! — заяви Го с тон „отвори си очите“.

— Го, няма значение какво си мислят хората, не бива да го забравяме — казах. — Важно е само какво си мисли в момента Ейми. Дали тя е омекнала към мен.

— Ник, наистина ли смяташ, че след като толкова силно те е ненавиждала, тя... отново ще се влюби в теб?

— Да, Го, така мисля. Ейми не е човек, който умее да усеща простотиите. Ако ѝ кажеш, че е красива, тя го приема за чиста монета. Ако ѝ кажеш, че е умна, тя не го приема за ласкателство, а като нещо, което ѝ се полага. Затова наистина мисля, че тя до голяма степен е убедена, че ако схвана недостатъците си, несъмнено отново ще се влюбя в нея. Защото нима е възможно да не се влюбя, за бога?

— Ами ако се окаже, че е започнала да надушва простотиите?

— Познаваш Ейми, тя обича да печели. Ядосва се не толкова че съм ѝ изневерил, колкото че съм предпочел друга жена пред нея. Искане да се върна при нея, само и само да докаже, че е победител. Не си ли съгласна? Трудно би устояла, като види как я умолявам да се върне при мен, за да я боготворя, както си му е редът. Не си ли съгласна?

— Идеята не е лоша — каза Го така, както пожелавах на някого късмет на лотарията.

— Ей, ако ти хрумва нещо по-добро, заповядай.

Напоследък така се сопваме един на друг. Преди не го правехме. След като полицаите намериха бараката, въртяха Го на шиш точно както предрече Танър. Не я оневиниха официално. Очаквах онази вечер, като се прибере, да бъде бясна и да ругае, но тя само ми се усмихна засрамено и се изсули покрай мен в стаята си в къщата, която беше ипотекирала повторно, за да покрием хонорара на Танър.

Бях застрашил сестра си финансово и правно заради скапаните си решения. Създалото се положение предизвикваше негодуванието на Го, а мен ме караше да се чувствам виновен — смъртоносна комбинация за двама души, затворени в ограничено пространство.

Опитах да подхвана друга тема:

— Мислех си да звънна на Анди, след като вече...

— Да, гениален ход, Ник. За да може тя да се върне при Елън Абът...

— Не е ходила при Елън Абът. Просто даде пресконференция, която Елън Абът раздуха. Тя не е лоша, Го.

— Даде пресконференцията, защото ти е бясна. Донякъде ми се ще да беше продължил да я чукаш.

— Браво.

— Какво изобщо ще ѝ кажеш?

— Че съжалявам.

— Съжалявах и още как — измърмори сестра ми.

— Не ми е приятно, че всичко свърши така.

— При последната ви среща тя те ухапа — напомни ми свръхтърпеливо Го, сякаш учеше малко детенце да диша. — Съмнявам се, че двамата има какво още да си кажете. Ти си главният заподозрян в разследване за убийство. Лишил си се от правото на спокойна раздяла. За бога, Ник!

Започваше да ни писва един от друг, а никога не бях допуснал, че е възможно да се случи. Не беше просто стрес, дължеше се по-скоро на опасността, която бях сервирал на Го. Онези десет секунди преди няколко вечери, когато отворих вратата на бараката и очаквах Го както винаги да ми прочете мислите, но вместо това тя реши, че съм убил жена си — не можах да го преглътна, тя също. Хванах я, че ме наблюдава със същата овладяна студенина, с която гледаше баща ни: поредния скапан мъж, който само заема място. Не се съмнявам, че понякога я възприемах през проклетия поглед на баща си: поредната красива жена, която ме презира.

Въздъгнах, станах и стиснах ръката ѝ, тя ми отвърна със същото.

— Мисля, че трябва да си вървя — казах и усетих как ми се гади. — Не издържам повече. Не издържам да чакам ареста.

Преди тя да успее да ме спре, аз отворих вратата, камерите започнаха да щракат и репортерите се запровикваха: „Ник, ти ли уби жена си? Ей, Марго, ти ли помогна на брат си да укрие уликите?“

— Проклети негодници — ядно процеди Го. Имаше и неколцина протестиращи с плакати. Една жена с твърда руса коса и тъмни очила размаха лозунг „АРЕСТУВАЙТЕ НИК ДЪН! Къде е ЕЙМИ?“. Виковете се засилиха, станаха неистови. „Марго, убиец ли е брат ти?“ „Ник ли е убил жена си и нероденото си дете?“ „Марго, ти заподозряна ли си?“ „Ник ли е убил съпругата си?“ „Ник ли е убил бебето си?“

Стоях и се мъчех да не отстъпвам, отказвах да се върна обратно в къщата. Изведнъж Го застана на прага зад мен и завъртя крана близо до стълбите. Пусна водата по маркуча — мощна и постоянна струя — и го насочи към операторите, протестиращите и красивите журналистки с техните телевизионни костюмчета. Напръска ги като животни.

Шмугнах се в колата и подкарах, като ги заряхах вир-вода на моравата пред къщата на Го, която се кискаше пронизително.

* * *

Цели десет минути ми трябваша да стигна с колата от алеята до гаража си, пълзейки бавно-бавно и разделяйки гневния океан от човешки същества — пред дома ми имаше най-малко двайсет протестиращи плюс снимачните екипи. Съседката ми Джан Тевърър беше една от тях. Погледите ни се срещнаха и тя вдигна към мен плаката си: КЪДЕ Е ЕЙМИ, НИК?

Най-накрая бях вътре и вратата на гаража се затваряше с бръмчене. Стоях насред горещото бетонно помещение и дишах.

Вече навсякъде се чувствах като в затвор — вратите се отваряха и затваряха, отваряха и затваряха, а аз никъде не се чувствах в безопасност.

* * *

До края на деня си представях как убивам Ейми. Само за това си мислех: да намеря начин да ѝ видя сметката. Представях си как размазвам свръхангажирания мозък на Ейми. Трябваше да ѝ дам да разбере: може и да съм дремал през последните години, но сега бях буден и още как. Отново бях действен като през първите години от брака ни.

Исках да предприема нещо, да предизвикам събитие, но нищо не можеше да се направи. Късно вечерта всички снимачни екипи вече си бяха отишли, но не можех да рискувам да изляза от къщата. Искаше ми се да се поразходя. Закрачих вътре. Бях напрегнат до опасен предел.

Анди ме беше прекарала, Мерибет се обърна срещу мен, Го изгуби сериозна част от вярата си в мен. Бони ми постави капан. Ейми ме съсипа. Най-накрая си налях питие. Отпих голяма глътка, стиснах здраво чашата и я запокитих към стената. Гледах как стъклото избухва като фойерверки, чух силния трясък, усетих мириса на бърбън. Ярост за всичките пет сетива. Проклети кучки.

Цял живот се старях да бъда свестен човек, мъж, който уважава и обича жените, мъж без комплекси. А ето ме сега, озлобен към

близначката си, към тъща си, към любовницата си. Представях си как разбивам черепа на жена си.

На вратата се почука — силно и ядосано тропане, което отекна в цялото ми изтормозено съзнание.

Отворих вратата широко и посрещнах яростта с ярост.

Беше баща ми, стоеше на прага на дома ми като страховит призрак, призован от моята омраза. Дишаше тежко и се потеше. Ръкавът на ризата му беше скъсан, косата му чорлава, но очите му бяха възвърнали присъщата си тъмна бдителност, която го правеше зловецъ разумен.

— Тя тук ли е? — остро попита той.

— Кой, татко, кого търсиш?

— Знаеш кого. — Избута ме, мина покрай мен и започна да обикаля стаите, оставяйки кални следи, стиснал юмруци, изместил тежестта на тялото си силно напред, поради което трябваше да се движи, за да не падне. На панталоните му забелязах зелено петно, явно беше минал през нечия градина.

— Малката кучка онази малка кучка — не спираше да мърмори той.

Последвах го и се опитах да го успокоя:

— Седни, татко, ще ти донеса чаша вода, татко...

Той отваряше килерите, трополеше по стълбите, преобръщаше къщата ми с главата надолу. Стиснах ръце в юмруци. Разбира се, че ще се появи копелето, и само ще влоши нещата още повече.

— Татко! По дяволите, татко!

Не исках да го докосвам, страхувах се да го ударя.

Препречих му пътя към стълбите за горния етаж. Думите му се изляха в злостен поток:

— Кажи й, кажи на грозната малка кучка, че това не е краят. Тя не е по-добра от мен, така й кажи. Не е прекалено добра за мен. Тя няма да има думата. Тази грозна кучка ще трябва да се научи...

Кълна се, че за миг видях бяла празнота, само за секунда, миг на пълна и смайваща яснота. Престанах да се мъча да заглуша гласа на баща си и го оставих да пулсира в ушите ми. Не бях такъв човек: не мразех всички жени и не се страхувах от тях. Аз ненавиждах една-единствена жена. Ако презирах само Ейми и насочвах цялата си ярост и бяс към единствената жена, която ги заслужаваше, това не ме

превръщаше в баща ми. Това просто ме правеше човек със здрав разум.

Малката кучка малката кучка малката кучка.

Никога не бях ненавиждал баща си толкова силно, както в момента, защото думите му истински ми харесваха.

Скапана кучка скапана кучка.

Стиснах силно ръката му и го поведох към колата. Затръшнах вратата. Той продължи да повтаря заклинанието си чак до „Камфърт Хил“. Спрях пред клиниката на входа за линейките, отидох от неговата страна, отворих вратата със замах, издърпах го навън за ръката, после го вкарах вътре и го оставих в коридора.

Обърнах се и си тръгнах към вкъщи.

* * *

Скапана кучка скапана кучка.

Не можех да направя нищо друго, освен да се моля. Моята проклета съпруга ме беше оставила с пръст в уста, принуден да я умолявам да се върне у дома. В пресата, по интернет, по телевизията — можех само да се надявам жена ми да ме види, играех ролята на добрия съпруг, изричах думите, които тя искаше да изрека: пълна капитулация. Ти си права, аз греша. Винаги. Върни се у дома при мен (скапана кучка). Ела си у дома, за да те убия.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от двадесет и шест дни

Деси е тук отново. Идва вече почти всеки ден, обикаля къщата превзето усмихнат, застава в кухнята така, че залязващото слънце да освети профила му и да ми даде възможност да му се възхитя, води ме за ръка в стаята с лалетата, за да му благодаря отново, напомня ми, че съм в безопасност и съм обичана. Твърди, че съм в безопасност и съм обичана, макар да не смята да ме пусне да си тръгна, а от това не се чувствам в безопасност и обичана. Не ми оставя ключове за колата. Нито ключове за къщата, нито кодът на алармената система. Буквално съм затворник — портата е висока четири метра и половина, а в къщата няма стълби (проверих). Сигурно бих могла да замъкна мебели до стената, да ги натрупам и да се покатеря, за да се прехвърля от другата страна, а оттам да избягам, пълзейки или накуцвайки, но не е там работата. Важното е, че съм негова скъпа и любима гостенка, която би трябвало да може да си тръгне, когато си поиска. Повдигам въпроса след седмици.

— А ако се наложи да си тръгна веднага?

— Може би трябва и аз да се пренеса тук — възразява той. — Така ще съм при теб през цялото време и ти ще си в безопасност, така че ако нещо се случи, да заминем заедно.

— А ако майка ти заподозре нещо, дойде тук и види, че ме криеш? Би било ужасно.

Майка му. Ще умра, ако майка му дойде тук, понеже тя веднага ще ме издаде. Тази жена ме презира заради онзи случай в гимназията — беше толкова отдавна, а тя още ми има зъб. Раздрах си лицето и казах на Деси, че ме е нападнала (беше толкова обсебваща с него и толкова студена към мен, че наистина би могла). Двамата не си говориха един месец. Явно вече се бяха сдобрили.

— Жаклин не знае кода — казва той. — Това е моята къща на езерото. — Замълчава и се преструва, че мисли. — Наистина трябва да се пренеса тук. Не е добре за теб да оставаш толкова дълго сама.

Но аз всъщност не съм сама, не чак толкова. Само за две седмици вече си имаме режим. Определя го Деси — моят елегантен тъмничар, моят разглезен ухажор. Той идва малко след пладнe и винаги донася уханието на някакъв скъп обяд, който е изгълтал заедно с Жаклин в ресторант с бели покривки. И мен щеше да ме води по такива места, ако се бяхме преместили в Гърция. (Това е другата възможност, която непрекъснато ми предлага: да се преместим в Гърция. По някаква причина смята, че никога няма да ме разпознаят в малкото рибарско селце, където многократно е ходил през лятото и където си представя как двамата с него ще прием вино и ще се любим лениво по залез, след като сме се натъпкали с октопод.) Мирише на обяда си, когато влиза. Сигурно си слага гъши пастет зад ушите (както майка му винаги излъчва смътен мирис на вагина — храна и секс, вонята на семейство Колингс. Не е лоша стратегия).

Той влиза и от миризмата устата ми се пълни със слюнка. Носи ми нещо вкусно за хапване, но не толкова вкусно, каквото е ял той: иска да отслабна, винаги е предпочитал кльоцави жени. Затова ми носи прекрасна карамбола, остър артишок и бодлив морски рак — все неща, които искат сложна подготовка, а накрая не остава почти нищо за ядене. Почти съм възвърнала нормалното си тегло и косата ми расте. Прибирам я назад с лента за коса, която той ми донесе, отново я бях боядисала руса с боята, която пак той ми донесе.

— Мисля, че ще се почувстваш по-добре, когато отново заприличаш на себе си, миличка — казва ми Деси. Да, всичко е за да се чувствам по-добре, а не понеже той иска да изглеждам точно както преди. Ейми, около 1991 година.

Обядвам, а той се навърта край мен и очаква комплименти. (Дано никога отново не ми се налага да казвам „благодаря ти“. Не помня Ник някога да ми е давал възможност — да ме е принуждавал — да му благодаря.) Приключвам с обяда, а Деси разчиства доколкото може. Ние двамата не сме свикнали да почистваме подире си и къщата добива обитаван вид — петна по плотовете, прах по рамките на прозорците.

Следобед Деси си играе с мен: с косата ми, с кожата ми, с дрехите ми, със съзнанието ми.

— Погледни се — казва и прибира косата ми зад ушите, както му харесва, разкопчава ризата ми мъничко и я разтваря на шията, за да

вижда цепката между гърдите ми. Пъхва пръста си там, във вдлъбнатинката, запълва я. Отвратително е. — Как Ник е могъл да те нарани, да те обича, а после да ти изневери?

Непрекъснато повтаря тези неща и с думите си ме наранява.

— Няма ли да е прекрасно просто да забравим за Ник, за ужасните пет години и да продължим напред? Ти имаш шанса да започнеш на чисто, с подходящия мъж. Колко жени могат да се похвалят с това?

Искам да започна на чисто с подходящия мъж. С новия Ник.

— Ако си тръгнеш отгук и не знам къде си, ще трябва да отида в полицията — предупреждава ме той. — Няма да имам избор, ще трябва да се уверя, че си в безопасност, че Ник не... те държи някъде против волята ти. Че не те насилва.

Заплаха, замаскирана като загриженост.

Поглеждам го с нескрита ненавист. Понякога усещам как кожата ми пламва от отвращение и от усилието да прикривам това отвращение. Бях забравила за него. За манипулациите, за мъркащото упорство, за деликатния тормоз. Мъж, който намира вината за еротична. И ако нещата не станат, както си ги представя, задвижва малките си механизми и налага наказанието. Ник поне е достатъчно мъж, че да си пъхне члена в нещо. Деси само бърника с меките си пръсти, докато му дам каквото иска.

Мислех, че мога да го контролирам, но не мога. Имам чувството, че ще се случи нещо лошо.

НИК ДЪН

Изчезнала от трийсет и три дни

Дните бяха разтеглени и безкрайни, а после се блъснаха в стена. Една августовска сутрин излязох да пазарувам, а когато се върнах, заварих в дневната Танър, Бони и Гилпин. На масата в найлонов плик за улики видях дълъг прът с вдлъбнатини за пръстите.

— Намерихме това на няма и осемстотин метра надолу по реката от дома ти още при първото търсене — каза Бони. — Тогава не ни се стори важно. Просто някакъв плавей, обаче пазим всичко, което намираме. След като ни показа марионетките Пънч и Джули... всичко си дойде по местата. Затова изследвахме пръта за ДНК.

— И? — попитах глухо.

Бони се изправи и ме погледна право в очите. Звучеше тъжно:

— Въпреки престоя във водата открихме кръв на Ейми. Случаят официално вече е убийство. И ние смятаме, че това е оръжието на престъплението.

— Стига, Ронда!

— Време е, Ник — каза тя. — Време е.

Започваше следващата част.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Изчезнала от четирийсет дни

Намерих стара връв и празна бутилка от вино и ги използвам за проекта си. И малко вермут. Готова съм.

Дисциплина. Нужна е дисциплина и концентрация. Готова съм за задачата.

Нагласям се както най-много ме харесва Деси — като нежно цвете. Косата ми се спуска на вълни и е парфюмирана. Кожата ми е изсветляла, след като от един месец живея все вътре. Нямам почти никакъв грим: съвсем малко очна линия, лека спирала, розови бузи и прозрачен гланц. Нося розова прилепнала рокля, която той ми купи. Без сутиен. Без бикини. Без обувки, нищо че е хладно. Запалвам огън, парфюмирах въздуха и когато той пристига следобед неканен, аз го посрещам с удоволствие. Обвивам го с ръце и заравям лице в шията му. Потривам бузата си в неговата. През последните две седмици се държа много мило с него, но това прилепване е ново.

— Какво има, миличка? — пита той учуден и толкова доволен, че се засрамвам.

— Снощи сънувах ужасен кошмар — прошепвам. — За Ник. Събудих се и единственото ми желание беше ти да си тук. А на сутринта... Цял ден копнея за теб.

— Мога да съм тук винаги, ако искаш.

— Искам — казвам и извързвам лице към него, за да ме целуне. Целувката му ме отвращава — просто ме гризе колебливо като риба. Така Деси изразява уважението си към тази насилена и нещастна жена. Отново ме гризка със студените си устни, а на мен ми се иска това просто да свърши, да приключи, затова го придърпвам към себе си разтварям устните му с език. Искам да го ухапя или да го одера.

Той се дръпва.

— Ейми, преживяла си много. Твърде скоро е. Не искам да бързаш толкова, ако не го желаеш. Ако не си сигурна.

Знам, че ще трябва да докосне гърдите ми, че ще трябва да проникне в мен, и просто искам всичко да приключи. Едва се сдържам

да не го одера, и то бавно.

— Сигурна съм — уверявам го. — Мисля, че съм сигурна още от шестнайсетгодишна. Просто се страхувах.

Това не означава нищо, но знам, че ще го възбуди.

Отново го целувам, после го питам дали ще ме отведе в спалнята ни.

В спалнята той бавно ме съблича и целува всички части на тялото ми, които нямат нищо общо със секса — рамото, ухото — а аз деликатно го насочвам далеч от китките и глезените си. Просто ме изучай, за бога. Само след десет минути най-накрая грабвам ръката му и я пъхвам между краката си.

— Сигурна ли си? — пита той, дръпва се от мен зачервен и с паднал на челото му кичур коса като в училище. Все едно сме в стаята ми в общежитието, толкова е напреднал Деси.

— Да, скъпи — отговарям и скромно посягам към члена му.

След още десет минути той най-сетне е между краката ми, помпа нежно и бавно, бавно — люби ме. Спира за целувки и за ласки, докато най-накрая не го стисвам за задника и не го притискам към себе си. „Чукай ме — прошепвам, — чукай ме силно.“

Той спира.

— Не е нужно да бъде така, Ейми. Аз не съм Ник.

Напълно вярно.

— Знам, скъпи, просто искам... да ме изпълниш. Чувствам се толкова празна.

Това му въздейства. Мръщя се над рамото му, докато той прави още няколко тласъка и свършва, а аз го разбирам твърде късно — о, това ли означава този жалък звук! — издавам няколко престорени „ах“ и „ох“, тихо котешко мъркане, и се опитвам дори да пусна някоя сълза, понеже знам, че в представите му плача първия път.

— Скъпа, ти плачеш — забелязва, докато се измъква от мен. Целува сълзата ми.

— Просто съм щастлива — отговарям. Защото така отговарят такива жени.

Обявявам, че съм приготвила мартини — Деси обича упадъчното следобедно питие — а когато посяга да си облече ризата, за да донесе питиетата, настоявам да остане в леглото.

— Сега искам аз да направя нещо за теб — казвам.

Отивам в кухнята, вземам две големи чаши за мартини, сипвам в своята джин и пускам една маслинка. В неговата слагам три маслинки, джин, вермут и последните си пет сънотворни, стрити на прах.

Занасям мартинитата, започва едно гушкане и лигавене, а аз отпивам от питието си междувременно. Напрегната съм, трябва да се отпусна.

— Не ти ли харесва мартинито ми? — питам го, понеже отпива едва-едва. — Винаги съм си представяла, че съм твоя съпруга и ти приготвям мартини. Знам, че е глупаво.

Нацупвам се.

— О, скъпа, изобщо не е глупаво. Просто не бързам, наслаждавам се. Обаче... ако така ще се почувстваш по-добре... — И изгълтва всичко наведнъж.

Замаян е, победоносен. Членът му е отпуснат след завоеванието. В основни линии е като всички мъже. Скоро заспива и захърква.

И аз мога да започна.

ТРЕТА ЧАСТ
МОМЧЕТО СИ ВРЪЩА МОМИЧЕТО
(ИЛИ ОБРАТНО)

НИК ДЪН

Изчезнала от четирийсет дни

Пуснаха ме под гаранция в очакване на процеса. Обработиха ме и ме освободиха — формално влизане и излизане от затвора. Изслушването за гаранцията, снемането на отпечатъците и снимките, въртенето, тътрezenето и обискирането — всичко това ме накара да се почувствам като животно, като продукт, като нещо, създадено на конвейерна лента. Създаваха Ник Дън убиеца. След три месеца щеше да започне процесът ми (моят процес: думата все още заплашваше да ме срине напълно, да ме превърне в ненормалник с пронизителен кикот). Би трябвало да се чувствам привилегирован, задето ме пуснаха под гаранция — кротувах си дори когато стана ясно, че ще ме арестуват, затова прецениха, че няма опасност да избягам. Мисля, че Бони също бе казала добра дума за мен. Затова ще остана у дома през няколкото месеца, преди да ме отведат в затвора и щатът да ме умъртви.

Да, провървя ми, адски ми провървя.

Беше средата на август, което не спираше да ме озадачава: все още е лято, мислех си. Как е възможно да се случат толкова много неща, а дори да не е дошла есента? Беше безмилостно горещо. Време за риза, така го описваше мама, както винаги загрижена повече за удобството на децата си, отколкото за действителните температури. Време за риза, яке, палто, пухенка — годината според връхната дреха. За мен тази година щеше да е за белезници, после за съдебна зала, после евентуално за затворнически гащеризон. Или пък за траурен костюм, понеже всъщност не възнамерявах да ходя в затвора. Щях да се самоубия преди това.

Танър разполагаше с екип от петима детективи, които се опитваха да намерят Ейми, но досега нищо. Все едно да ловиш вода с решето. Всеки ден в продължение на три седмици изпълнявах противната си роля: записах видеопослание за Ейми и го поставах в блога на младата Джули (тя поне остана лоялна). На тези записи обличах дрехи, които Ейми ми беше купила, решех косата си, както на

нея ѝ харесваше, и се опитвах да отгатна какви мисли се въртят в главата ѝ. Гневът ми към Ейми беше като нагорещена жичка.

Новинарските екипи продължаваха да се паркират на моравата ми почти всяка сутрин. Бяхме като съперници в дуел — стояхме на разстояние месеци наред, измервахме се с поглед през ничията земя и помежду ни се възцари някакво извратено братство. Имаше един тип с глас на бияч от анимационен филм, към когото се привързах, макар да не знаех как изглежда. Излизаше с момиче, което много, ама много харесваше. Всяка сутрин гласът му отекваше през прозорците ми, докато анализирах срещите си с нея, но явно всичко се развиваше прекрасно. Исках да разбера как ще завърши историята.

Приключих със следобедния запис за Ейми. Носех зелената риза, която тя харесваше как ми стои, и разказвах историята на запознанството ни на онова парти в Бруклин, за ужасната си първа реплика, само една маслинка, която ме засрамваше всеки път, когато Ейми я споменаваше. Разказах как сме излезли от задушния апартамент на мразовития студ, хванати за ръце, за целувката с вкус на захар. Беше една от малкото истории, които разказвахме еднакво. Избъбрих всичко в ритъма на приспивна приказка: успокоително, познато, повтарящо се. И винаги завършвах с: „Прибери се у дома при мен, Ейми“.

Изключих камерата и се облегнах на дивана (винаги правех записа, седнал на дивана под нейния отворителен часовник с кукувичката, защото знаех, че ако не ѝ покажа часовника, тя ще се чуди дали най-сетне не съм го изхвърлил, щеше да повярва, че е така, и тогава каквито и думи да излизаха от устата ми, тихо щеше да възразява: „... обаче той е изхвърлил часовника ми с кукувичката“). Всъщност кукувицата скоро щеше да изскочи, пружината започваше да се навива над главата ми — звук, от който челюстите ми неизбежно се стягаха, когато новинарските екипи отвън нададоха силен и колективен рев като от океански вълни. Отпред имаше някого. Чух крясъка на гларусите и гласовете на няколко новинарски водещи.

Нещо не е наред, помислих си.

Звънецът на входната врата звънна три пъти подред: Ник-ник! Ник-ник! Ник-ник!

Не се поколебах. През последния месец бях престанал да се колебаю: нека ме връхлита каквото и да е.

Отворих вратата.

Беше жена ми.

Върнала се беше.

Ейми Елиът Дън стоеше босонога на прага, облечена с тънка розова рокля, прилепнала към тялото ѝ, все едно е мокра. Глезените ѝ имаха тъмновиолетови пръстени. От едната ѝ отпусната китка висеше въже. Косата ѝ беше къса, неравна по краищата, все едно е била немарливо подстригана с ножица. Лицето ѝ беше насинено, устните — подути. Опита да каже нещо, отвори уста — веднъж, два пъти — безмълвно, като изхвърлена на брега русалка.

— Ник! — проплака най-накрая — воят ѝ отекна в празната къща — и се строполи в прегръдките ми.

Идеше ми да я убия.

Ако бяхме сами, ръцете ми сигурно щяха да обхванат шията ѝ, пръстите ми щяха да намерят най-съвършените вдлъбнатинки в плътта ѝ. Да усетят силния ѝ пулс... Обаче не бяхме сами, намирахме се пред камерите и репортерите знаеха коя е тази странна жена и се разбуждаха за живот точно като кукувичката в часовника — няколко щраквания, няколко въпроса, после лавина от шумове и светлина. Камерите ни осветяваха, репортерите ни обграждаха с микрофоните си, всички повтаряха името на Ейми, крещяха, буквално крещяха. Затова направих каквото трябваше. Притиснах я до себе си и също изкрещях името ѝ:

— Ейми! Мили боже! Мили боже! Скъпа! — зарових лице в шията ѝ, ръцете ми я обгърнаха силно и оставих камерите да снимат петнайсетина секунди, после прошепнах в ухото ѝ: — Проклета кучка! — Погалих косата ѝ, обгърнах лицето ѝ с любящите си ръце и я дръпнах вътре.

* * *

Пред вратата звучеше бисът на нещо като рок концерт: Ейми! Ейми! Ейми! Някой хвърли шепа камъчета по стъклото. Ейми! Ейми! Ейми!

Жена ми прие всичко в реда на нещата и махна презрително към врявата навън. Обърна се към мен с изтощена, но победоносна усмивка

— усмивката на жертвата на изнасилване, на оцелялата от нападение, на знойната мадама от стар телевизионен филм, усмивката, когато негодникът най-сетне е получил заслуженото възмездие и ние разбираме, че главната героиня ще може да продължи живота си. Стоп кадър.

Посочих към въжетата, накълцаната коса, засъхналата кръв.

— Е, каква е историята, съпруго моя?

— Върнах се — проплака тя. — Успях да си дойда при теб. — Понечи да ме прегърне. Аз се дръпнах.

— Каква е историята, Ейми?

— Деси — прошепна тя с трепереща долна устна. — Деси Колингс ме отвлече. Сутринта на нашата годишнина. Звънецът звънна и аз си помислих... не знам, че може би са цветя от теб.

Потръпнах. Разбира се, че ще измисли поредната гадост: аз почти никога не ѝ изпрацах цветя, а баща ѝ изпращаше цветя на майка ѝ всяка седмица, откакто се бяха оженили. Това са 2288 букета срещу 4.

— Цветя... или нещо — продължи тя. — Затова отворих, без да се замислям. Деси с онова негово изражение. Решително. Сякаш през цялото време се е готвел. А аз стисках дръжката на куклата Джуди. Намери ли марионетките? — усмихна ми се през сълзи. Изглеждаше толкова сладка.

— О, намерих всичко, което си оставила за мен, Ейми.

— Току-що бях намерила дръжката на куклата Джуди — беше паднала, без да забележа — затова я държах, когато отворих вратата. Опитах да го ударя, сборичкахме се и той ме удари силно. Силно. Следващото, което си спомням...

— Натопи ме за убийство и изчезна.

— Всичко мога да ти обясня, Ник.

Взрях се в нея за дълго. Видях ни под горещото слънце, проснати на пясъчния плаж с преплетени крака, видях семейните вечери в къщата на родителите ѝ, когато Ранд все ми доливаше и ме потупваше по рамото, видях ни излегнали се на килима в тесния ми апартамент в Ню Йорк, говорим си и се взираме в ленивия вентилатор на тавана, видях и майката на детето си, и невероятния живот, който планирах за нас някога. Преживях един миг, който трая колкото два удара на

сърцето ми, едно, две, после неистово ми се прииска тя да казва истината.

— Всъщност се съмнявам, че можеш да обясниш всичко — казах. — Но адски ще ми е приятно да те гледам как се мъчиш.

— Изпитай ме.

Тя се опита да хване ръката ми, а аз я отблъснах. Отдръпнах се от нея, поех си дъх и после се обърнах с лице. Човек винаги трябва да е с лице към съпругата ми.

— Хайде, Ник, изпитай ме.

— Разбира се. Защо всяка следа от търсенето на съкровища беше скрита на място, където съм имал... отношения с Анди?

Тя въздъхна и забодя поглед в пода. Глезените ѝ бяха разранени.

— Дори не знаех за Анди, докато не разбрах от телевизията... докато бях завързана за леглото на Деси, скрита в къщата му край езерото.

— Значи е... съвпадение?

— Тези места бяха важни за нас — каза тя. Една сълза се плъзна по лицето ѝ. — Твоят кабинет, където се възроди страстта ти към журналистиката.

Изсумтях.

— Ханибал, където най-сетне разбрах колко много означава за теб този район. Къщата на баща ти — да се изправиш пред човека, който толкова силно те е наранил. Къщата на майка ти, където сега живее Го, двете жени, които са те превърнали в толкова свестен човек. Но... не се учудвам, че ти се е приискало да споделиш тези места с някого... — наведе глава тя, — в когото си се влюбил. Винаги ти е харесвало да повтаряш.

— Добре, защо на всяко от тези места имаше дребни следи, които ме уличаваха в убийството ти? Бикини, чантата ти, дневникът ти. Обясни ми дневника, Ейми, с всички лъжи в него.

Тя само се усмихна и поклати глава, сякаш ѝ е мъчно за мен.

— Всичко мога да обясня — каза.

Вгледах се в мокрото от сълзи лице и после сведох очи към кръвта.

— Ейми, къде е Деси?

Тя отново поклати гласа с тъжна усмивка.

Запътих се да звънна в полицията, но почукването на вратата ми
показа, че ченгетата вече са тук.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Нощта на завръщането

Спермата на Деси все още е в мен след последния път, когато ме изнасили, затова медицинският преглед минава добре. Следите от въжета по китките ми, наранената ми вагина, синините ми — тялото, което им предоставих, са като по учебник. По-възрастен лекар с влажен дъх и дебели пръсти осъществява мануалния преглед — стърже и хрипти, а детектив Ронда Бони държи ръката ми. Все едно са ме стиснали студените нокти на птица. Изобщо не ми въздейства утешително. Веднъж, когато си мисли, че не я гледам, тя дори се усмихва. Адски се радва, че в крайна сметка Ник не е лошият. Да, всички жени в Америка могат да въздъхнат облекчено.

Изпратиха полицаи в дома на Деси, където го намериха гол и изтощен, със слисано изражение, все още с няколко мои кичура коса между пръстите и в подгизнало от кръв легло. Ножът, който използвах за него и за моите въжета, ще бъде наблизо на пода, където го хвърлих, когато тръгнах боса, без да взема нищо от къщата освен ключовете — за колата, за портата, качих се, цялата омазана с кръвта му, в неговия ретро „Ягуар“ и се върнах като избягал домашен любимец обратно у дома при съпруга си. Бях се превърнала в животно — не мислех за нищо друго, освен да се върна при Ник.

Възрастният лекар ми съобщава добрата новина, че не ми е нанесена трайна вреда и няма нужда от кюртаж — пометнала съм много рано. Бони продължава да стиска ръката ми и да мърмори: „Мили боже, преживели сте ужасно много, но бихте ли могли да отговорите на няколко въпроса?“. Светкавично мина от съболезнованията към деловите задачи. Според мен грозните жени обикновено са или прекалено почителни, или невероятно груби.

Вие сте Невероятната Ейми и сте оцелели след жестоко отвлечане и многократно изнасилване. Убили сте насилника си и сте се върнали при съпруга си, за когото сте разбрали, че ви изневерява. Вие:

а) поставяте себе си на първо място и настоявате да ви дадат малко време да се съвземете;

б) държите се още малко, за да помогнете на полицията;

в) решавате на кого да дадете интервю най-напред — все пак не е зле нещо хубаво да излезе от цялото изпитание, например договор за книга.

Отговор Б. Невероятната Ейми винаги поставя другите на първо място.

Позволиха ми да се измия в една частна стая в болницата, преоблякох се с дрехи, които Ник ми донесе от вкъщи — джинси с гънки от прекомерно дългото стоене сгънати и красива блуза, която мирише на прах. Двете с Бони пътуваме мълчаливо от болницата към полицейския участък. Немощно питам за родителите си.

— Чакат ви в участъка — казва Бони. — Плакаха, когато им съобщих. От радост. Абсолютна радост и облекчение. Ще ги оставим да ви напрегръщат, преди да ви засипем с въпросите си, не се тревожете.

Камерите вече са в участъка. Паркингът изглежда някак обнадежден и прекомерно осветен като стадион. Няма подземен паркинг, затова се налага да спрем отпред, а обезумялата тълпа тръгва да ни обгражда: виждам устните и слюнката, докато всички крещят въпросите си, чувам пукането на светкавиците. Хората от тълпата се бутат и дърпат, поместват се няколко сантиметра вдясно, после вляво, докато всички се мъчат да ме достигнат.

— Не мога — казвам на Бони. Мъжка длан се залепва в прозореца на колата, докато фотографът се мъчи да запази равновесие. Стисвам студената ѝ ръка. — Идва ми в повече.

Тя ме потупва и чака. Всички полицаи в сградата слизат по стълбите и се подреждат в редица от двете ми страни, удържат пресата, правят ми почетна стража, а двете с Ронда минаваме между тях, хванати за ръце като новобрачна хомо двойка, и се втурваме към родителите ми, които чакат на входа, докато всички ни снимат как се вкопчваме един в друг, майка ми шепне сладкотомимомичесладкотомимомиче, а баща ми хълца толкова силно, че едва не се задавя.

* * *

После отново ме дръпват, като че не са ме дърпали достатъчно. Оставят ме в една тясна стаичка с удобни, но евтини офисни столове, в чиято тапицерия като че ли винаги има набита малко храна. В ъгъла мига камера, няма прозорци. Не е каквото съм си представяла. Не се чувствам в безопасност в това помещение. Заобиколена съм от Бони, партньора ѝ Гилпин и двама федерални агенти от Сейнт Луис, които почти не говорят. Дават ми вода, после Бони започва:

Въпрос: Добре, Ейми, най-напред трябва да ви благодарим съвсем искрено, че се съгласихте да разговаряте с нас след всичко, което сте преживели. В такива случаи е много важно да запишем всичко, докато споменът е още свеж. Не можете да си представите колко е важно. Когато жертвата вече е в безопасност, споменът избледнява много бързо, ще се изненадате — паметта ти прави услуга и потиска подробностите. Затова е добре да поговорим сега. Ако запишем всички подробности сега, ще приключим случая и двамата с Ник ще се върнете към живота си.

Отговор: Това определено би ми харесало.

В.: Вие го заслужавате. Ако сте готова да започваме, ще тръгнем от хронологията. Кога се появи Деси на прага? Помните ли?

О.: Около десет сутринта. Малко след десет, понеже помня, че чух семейство Тевърър да отиват към колата си за църква.

В.: Какво се случи, когато отворихте вратата?

О.: Веднага усетих, че нещо не е наред. Първо, Деси цял живот ми пишеше писма. Обаче с годините манията му като че ли отслабна. Изглежда започна да се възприема само като стар приятел и понеже полицията не беше в състояние да предприеме нищо по въпроса, аз се примирих. Не съм имала усещането, че действително иска да ми навреди, макар наистина да не ми беше приятно да съм чак толкова близо до него. Географски. Мисля, че в крайна сметка това го е подтикнало. Мисълта, че съм толкова близо. Влезе в къщата ми... беше потен и малко нервен, но изглеждаше решителен. Тъкмо бях опаковала горе подаръка за Ник с първата следа и се канех да си изгледам роклята. Изпуснах роклята на пода, после забелязах дървената дръжка на куклата Джуди под покривката на леглото — а вече бях скрила

подаръците. Грабнах я, държах и ножица, която трябваше да върна долу, и така отворих вратата.

В.: Много добра памет.

О.: Благодаря.

В.: Значи държахте ножица и дръжката на Джуди, когато слязохте долу. Защо и двете?

О.: Кой знае? Не разсъждавах, просто отидох да отворя вратата. Аз... по някаква причини си помислих, че може да са цветя, а не исках доставчикът да си тръгне, понеже у дома няма кой да подпише, че ги е получил.

В.: Какво стана после?

О.: Деси закрачи из къщата зачервен и не на себе си, и каза: „Какво ще правиш на годишнината си?“. Това ме уплаши — че знае датата на годишнината ми, че изглежда ядосан по този повод, а после тревогата му изригна, той ме стисна за китките, изви ръцете ми зад гъба, ножицата изхвъркна и аз се опитах да се вкопча в първото нещо пред погледа си.

В.: После?

О.: Ритнах го и се измъкнах за секунда, изтичах в кухнята, сборичкахме се и той ме удари веднъж с дървената дръжка на Джуди, аз политнах и той ме удари още два-три пъти. Помня, че за секунда нищо не виждах, всичко ми беше размазано, главата ми пулсираше и се помъчих да взема дръжката, но той прободе ръката ми с джобното ножче, което носеше. Още имам белег, нали виждате?

В.: Да, беше отбелязано по време на медицинския преглед. Имате късмет, че раната е само повърхностна.

О.: Не я усещам повърхностна, повярвайте ми.

В.: Значи той ви намушка. Ъгълът е...

О.: Не съм сигурна под какъв ъгъл се намирах, нито дали го направи нарочно, нито дали случайно не съм се натъкнала на острието — изгубих равновесие. Помня, че дървената дръжка падна на пода и аз погледнах надолу и видях кръвта от прободната рана да се стича на локва край пръчката... Струва ми се, че тогава съм припаднала.

В.: Имате късмет, че не са останали трайни контузии на местата, където ви е ударил.

О.: Мисля, че не нарани кожата. Но наистина ме зашемети.

В.: Къде бяхте, когато се свестихте?

О.: Свестих се с вързани ръце и крака в дневната у дома.

В.: Изпищяхте ли, опитахте ли да привлечете вниманието на съседите?

О.: Бях уплашена до смърт. Буквално до смърт. Не ме ли чухте? Мъж, който ме преследваше маниакално от десетилетия, ме преби, прониза ме с нож, върза ме. Мъж, който преди време опита да се самоубие в спалнята ми в общежитието.

В.: Добре, добре, Ейми, извинете, не исках да прозвучи, все едно ви обвинявам, просто трябва да схванем цялата картинка, за да приключим с разследването и да продължите живота си. Искате ли още вода, кафе или нещо друго?

О.: Нещо топло ще ми дойде добре. Студено ми е.

В.: Няма проблем. Ще ѝ донесете ли кафе? Какво стана после?

О.: Мисля, че първоначалният му план е бил да ме усмири и после да ме отвлече, като направи така, че да изглежда сякаш съм избягала, понеже щом се свестих, той току-що бе избърсал кръвта в кухнята и беше изправил масичката с античните орнаменти, която бе паднала, докато тичах към кухнята. Дръжката на куклата също я нямаше — сигурно я е хвърлил в реката. Ножът вероятно също е някъде там. Само че времето го притискаше и според мен се е случило следното: видял е неразборията в дневната, зачудил се е колко ли време ще му трябва да я оправи, затова е решил да зареже всичко така. Да личи, че там се е случило нещо лошо. Отворил е входната врата и е съборил няколко неща в дневната. Катурнал е отоманката. Затова местопрестъплението е изглеждало странно — наполовина е истина, наполовина е инсценирано.

В.: Опитвал се е да натопи Ник, така ли?

О.: Не конкретно Ник, не мисля. Според мен тогава изобщо не му е пукало — просто е решил, че ще му е по-лесно да се възползва от обстановката, отколкото да отделя време да оправи всичко. Аз се съпротивлявах по-ожесточено, отколкото е очаквал. Дадох доста сериозен отпор.

В.: Не се съмнявам. Деси не е оставил никакви отпечатъци...

О.: Носеше гумени ръкавици. Отначало не забелязах, понеже винаги криеше ръцете си в джобовете.

В.: Значи Деси е оставил уличаващи следи на всички основни спирки от търсенето на съкровища: в кабинета на Ник, в Ханибал, в

къщата на баща му, в бараката на Го?

О.: Не разбирам какво имате предвид.

В.: В кабинета на Ник имаше бикини — не вашият размер.

О.: Сигурно са на момичето, с което той... излизаше.

В.: И нейни не са.

О.: Не мога да ви помогна с това. Може да не се е виждал само с едно момиче.

В.: Намерихме дневника ви в къщата на баща му. Частично изгорен във фурната.

О.: Прочетохте ли дневника? Ужасен е. Сигурна съм, че Ник е искал да се отърве от него — не го виня, след като толкова бързо сте заподозрели него.

В.: Защо ще ходи в къщата на баща си, за да го изгори?

О.: Не би могъл да го направи у дома, понеже е местопрестъпление, кой знае кога ще се върнете и ще намерите нещо в пепелта. В къщата на баща си той контролира нещата и е донякъде скрит. Всъщност Ник често ходеше там. За да остава сам. Обича да остава сам. Сигурна съм, че за него това не е странно. Всъщност смятам, че е умен ход, като се има предвид, че вие, както казах, на практика сте го взели на мушка.

В.: Дневникът е много, много тревожен. В него има обвинения в насилие, там са страховете ви, че Ник не иска бебето, че Ник иска да ви убие.

О.: Наистина ми се иска този дневник да беше изгорял. (Пауза.) Ще бъде откровена: в дневника са описани сблъсъците между мен и Ник през последните години. Там не е нарисувана най-хубавата картина на брака ни, нито най-хубавият портрет на Ник, но признавам, че съм писала в дневника само когато съм била изключително щастлива, или изключително нещастна и съм търсела отдушник... А в такива случаи ставам твърде драматична и започвам да си съчинявам разни неща. Голяма част от написаното е грозната истина — той наистина ме блъсна веднъж и не искаше бебето... и имаше проблеми с парите. Но да се страхувам от него? Да, не ми е лесно да го призная, но тук малко преигравам. Според мен проблемът се дължи на факта, че няколко пъти съм била преследвана — този проблем ме съпътства цял живот, все някой се вманиачава по мен — затова ставам малко

параноична. Оказа се, че страховете ми са основателни — просто е трябвало да бъдат насочени към Деси, а не към горкия ми съпруг.

В.: В дневника пише за един нощен запой, където, изглежда, показвате всички симптоми на отравяне с антифриз — като по учебник е.

О.: (Продължително мълчание.) Е, това е странно. Не знам какво искате да кажа по въпроса.

В.: Добре, да се върнем на търсенето на съкровището. Вие ли скрихте куклите Пънч и Джуди в бараката?

О.: Да.

В.: Голяма част от уликите ни са свързани с дълговете на Ник, със скъпи покупки с кредитни карти и всички открити вещи в бараката. Какво си помислихте, когато отворихте вратата и видяхте всички онези предмети?

О.: Ами това е имотът на Го, а двете с нея не сме много близки, така че просто реших да не си вра нося в чуждите работи. Всъщност не разгледах какво има там. Помня, че си помислих, че вероятно това са част от нещата й от Ню Йорк. А когато чух по новините — Деси ме караше да гледам всичко — че покупките отговарят на кредитните карти на Ник, а аз... знаех, че Ник има проблеми с парите, обичаше да харчи. Мисля, че просто му е било неудобно. Импулсивни покупки, които не е можел да върне, затова ги е скрил от мен, докато не продаде вещите онлайн.

В.: Куклите Пънч и Джуди са доста зловещ подарък за годишнина от сватба, не мислите ли?

О.: Знам, знам! Вече знам. Не помнех цялата история на Пънч и Джуди. Виждах в тях само съпруг, съпруга и бебе, освен това бяха дървени, а аз бях бременна. Потърсих в интернет и попаднах на репликата на Пънч: „Така се прави!“. И реших, че е сладко — не знаех какво означава.

В.: Значи Деси ви е вързал? А как ви отнесе до колата?

О.: Вкара колата в гаража, затвори вратата, замъкна ме вътре, хвърли ме в багажника, запуши ми устата и после потегли.

В.: И вие продължавахте да не викате?

О.: Съжалявам, съжалявам, страхливка съм. Абсолютна страхливка. Ако знаех, че ще ме изнасилва всяка нощ през следващия месец, а после ще се пъхва в леглото до мен с мартини и хапче за сън,

за да не го буди хлипането ми, че полицията ще го разпита, но пак няма да се досети и ще бездейства, може би щях да крещя. Да, сигурно щях. Абсолютно сте прави.

В.: Не, не, постъпили сте правилно. Може ли да донесете салфетки на госпожа Дън? И къде е кафето... Благодаря. Добре, къде отидохте после, Ейми?

О.: Тръгнахме към Сейнт Луис и помня, че пътьом той хвърли чантата ми — май се е оказало в Ханибал. Това беше другото нещо, което той инсценира, за да изглежда като мръсна игра.

В.: Много интересно, в този случай има много странни съвпадения. Например че Деси е изхвърлил чантата ви точно в Ханибал, където сте насочили и Ник да отиде — така ние на свой ред помислихме, че Ник е изхвърлил чантата там. Или че сте решили да скриете подаръка точно там, където Ник е скрил купените вещи с тайните кредитни карти.

О.: Наистина ли? Трябва да ви кажа, че на мен тези неща не ми звучат като съвпадение. Според мен няколко ченгета са се вкопчили в представата, че съпругът ми е виновен, и сега, когато се върнах жива, е съвсем ясно, че виновникът не е той, а те ще изглеждат като пълни глупаци, затова се мъчат да си покрият задниците. Вместо просто да поемете отговорност за факта, че ако този случай беше останал в ужасно некомпетентните ви ръце, Ник щеше да получи смъртна присъда, а аз щях да съм прикована към едно легло и изнасилвана всекидневно, докато умра.

В.: Извинете, това е...

О.: Спасих се, спасих Ник и така спасих и жалките ви задници.

В.: Доводът ви е изключително основателен, Ейми. Съжалявам, ние бяхме толкова... Отделихме толкова много време на този случай, искахме да изясним всяка подробност, която сме пропуснали, затова няма да повтаряме грешките си. Но вие сте абсолютно права, пропускаме главното, а то е: вие сте героиня. Безусловно сте героиня.

О.: Благодаря ви. Оценявам, че го казвате.

НИК ДЪН

Нощта на завръщането

Отидох в участъка да взема жена си и пресата ме посрещна като рок звезда. Като носител на „Оскар“, победител в президентските избори и първия човек, стъпил на Луната — всичко в едно. Едва се съдържах да не вдигна над главата си ключените си длани в универсалния знак за победа. Да, сега всички ми се правите на приятели, казах си.

Влязох наред сцена, която ми заприлича на объркало се парти — няколко бутилки шампанско върху бюрото, а край тях малки картонени чаши. Потупване по гърбовете и наздрависи, после още наздрависи за мен, като че ли същите тези хора не бяха моите обвинители предния ден. Трябваше обаче да играя играта. Да си дам гърба да ме потупват. О, да, вече бяхме приятелчета.

Важното е, че Ейми е в безопасност. Упражнявах репликата отново и отново. Трябваше да изглеждам като загрижен и изпълнен с облекчение съпруг, докато не разбере как ще се развият нещата. Докато не се уверя, че полицията не е разобличила всичките й противни и преплетени като паяжина лъжи. Докато не я арестуват — дотам бях готов да стигна, докато не я арестуват, и после щях да усетя как мозъкът ми едновременно се раздува и свива — собствените ми вариации в стил Хичкок — и щях да си кажа: съпругата ми е убила човек.

— Пронизала го е — каза младият полицай, прикрепен като семейна свръзка. (Надявах се повече с никого и по никакъв повод да не се свързвам.) Беше същото хлапе, което се оплакваше у Го от коня си, от скъсания си лабрум и от алергията си към фъстъци. — Пронизала го точно през югуларната вена. При такава рана кръвта ти изтича за около шейсет секунди.

Шейсет секунди са достатъчно време, за да разбереш, че умираш. Представях си Деси как посяга към Ейми, как стисва с ръка шията си, как усеща собствената си кръв да струи между пръстите с всеки удар на сърцето, как се плаши все повече и повече, а

пулсирането се ускорява... и после се забавя и той осъзнава, че забавянето е още по-лошо. И през цялото време Ейми стои достатъчно далече, наблюдава го с осъдителния си и презрителен поглед на ученичка по биология пред окървавен зародиш на прасе. Все още с ножа в ръка.

— Накълцала го с огромен касапски нож — нареждаше хлапето. — Онзи тип си седял до нея в леглото, режел ѝ парченца месо и я хранел. — Това май го отвращаваше повече от намушкването. — Един ден ножът паднал от чинията и той изобщо не забелязал...

— Как ще използва ножа, ако вече е била вързана? — попитах.

Хлапето ме погледна, все едно съм се пошегувал мръснишки с майка му.

— Не знам, господин Дън, сигурен съм, че в момента уточняват подробностите. Важното е, че жена ви е в безопасност.

Ура. Хлапето ми открадна репликата.

Забелязах Ранд и Мерибет през отворената врата на стаята, където бяхме дали първата си пресконференция преди шест седмици. Бяха се облегли един на друг, както винаги, Ранд целуваше темето на Мерибет, а тя се гушеше в него. Обзе ме толкова силно възмущение, че едва не ги замерих с нещо. Вие двамата обожавате се задници сте създали онова чудовище в другия край на коридора и сте го пуснали на воля в света: радвайте се, съвършеното чудовище! А някой да ги наказва за стореното? Не, никой не поставя под съмнение техните личности, те не са изпитали нищо друго освен прилив на обич и на подкрепа, сега и Ейми ще им бъде върната и всички ще я обичат още повече.

Преди жена ми беше ненаситен социопат. А какво щеше да стане сега?

Пристъпвай предпазливо, Ник, пристъпвай много предпазливо.

Ранд ме забеляза и ми махна да отида при тях, където ме накара да се здрависам с неколцина специални репортери, на които беше обещана аудиенция. Мерибет се държеше хладно: за нея все още бях мъжът, изневерил на дъщеря ѝ. Кимна ми кратко и се извърна.

Ранд се приведе към мен и аз усетих ментовия дъх на дъвката му:

— Казвам ти, Ник, за нас е толкова облекчение, че тя се върна. Дължим ти извинение, огромно извинение. Ще оставим Ейми да реши

какво да направи с брака ви, но аз искам поне да ти се извиня, че стигнахме толкова далече. Трябва да разбереш...

— Да, всичко разбирам.

И преди Ранд да продължи да се извинява, Танър и Бетси пристигнаха заедно като от корица на „Вог“ — изгладени панталони, светли ризи и лъскави златни часовници и пръстени. Танър се наведе към ухото ми и прошепна: „Нека да видя къде се намираме“, после влетя Го, следвана от младото полицайче. Очите ѝ бяха притеснени, въпросите също: „Какво означава това? Какво се е случило с Деси? Тя просто цъфна пред вратата? Какво означава това? Добре ли си? Сега какво?“.

Странно сборище от хора — не точно семейна среща, не точно като в болнична чакалня, празнично, но и тревожно, като салонна игра, чиито правила никой не знае.

А междувременно двамата репортери, които семейство Елиът бяха допуснали във вътрешното светилище, ме обстрелваха с въпроси. Как се чувствам сега, когато Ейми се е върнала? Колко ли прекрасно е усещането? „Ник, изпитвате ли облекчение от завръщането на Ейми?“

Изпитвам огромно облекчение и съм много щастлив, повтарях тъпото си твърдение за пред медиите, когато вратите се отвориха и влезе Жаклин Колингс: устните ѝ бяха като тънък червен белег, лицето ѝ беше набраздено от сълзи.

— Къде е тя? — попита ме. — Лъжливата малка кучка. Къде е? Убила е сина ми. Моя син. — Разплака се, а репортерите направиха няколко снимки.

— Как приемате обвиненията към сина си в отвличане и изнасилване? — попита един от тях напрегнато.

— Как ги приемам ли? — срязва го тя. — Вие сериозно ли говорите? Хората наистина ли отговарят на такива въпроси? Това противно бездушно момиче манипулира сина ми през целия му живот — запишете си го — тя го манипулира, лъга и накрая го уби, а сега, след смъртта му, продължава да го използва...

— Госпожо Колингс, ние сме родителите на Ейми — поде Мерибет. Понечи да докосне Жаклин по рамото, но тя я отблъсна. — Съжалявам за болката ви.

— Но не и за загубата ми. — Жаклин се извисяваше с цяла глава над Мерибет и я измерваше с гневен поглед. — Не и за загубата ми —

повтори тя.

— Съжалявам за... всичко — каза Мерибет, а после до нея застана Ранд, с една глава по-висок от Жаклин.

— Какво ще предприемете вие двамата за дъщеря си? — попита Жаклин. Обърна се към младия полицаи, който се стараеше да удържа позицията си. — Какво се предприема по отношение на Ейми? Защото тя лъже, като твърди, че синът ми я е отвлякъл. Лъже. Тя го е убила, докато е спял, а изглежда никой не приема това сериозно.

— Всичко се приема много, много сериозно, госпожо — отговори хлапето.

— Ще направите ли изявление, госпожо Колингс? — попита репортерът.

— Ето го изявлението ми: Ейми Елиът Дън уби сина ми. Не е било самозащита. Тя го е убила.

— Имате ли доказателство?

Разбира се, че нямаше.

Статията на репортера описваше съпружеското ми изтощение („бледото му лице говореше за много ноци, прекарани в страх“) и за облекчението на семейство Елиът („родителите се притискаха един към друг в очакване дъщеря им официално да се завърне при тях“). Обсъждаше некомпетентността на полицаите („случаят беше предубеден, изпълнен с погрешни ходове, които стигат до задънена улица, а полицията упорито се бе вкопчила в неправилния извършител“). И накрая статията пренебрежително щеше да отреже Жаклин Колингс само с един ред: „След неловка среща с родителите на Елиът огорчената Жаклин Колингс беше изведена от стаята, твърдейки, че синът ѝ е невинен“.

Жаклин наистина беше изведена от стаята и отведена в друга, където щяха да запишат показанията ѝ и да я държат настрани от много по-сензационната история: победоносното завръщане на Невероятната Ейми.

Когато ни върнаха Ейми, всичко отново започна. Снимките и сълзите, прегръдките и смехът, всичко, което хората искаха да видят и да узнаят: „Какво е усещането, Ейми?“, „Какво е усещането да избягате от похитителя си и да се върнете при съпруга си?“, „Ник, как се чувствате сега, когато съпругата ви отново е при вас и вие пак сте свободен?“.

Аз мълчах почти през цялото време. Обмислях своите въпроси, същите въпроси, над които размишлявах от години, зловещия рефрен на брака ни: Какво мислиш, Ейми? Как се чувстваш? Коя си ти? Какво си причинихме един на друг? Какво ще правим?

* * *

Беше благосклонен и царствен жест от страна на Ейми да се върне у дома с мен, в брачното ни ложе, при неверния си съпруг. Всички бяха на това мнение. Медиите ни следваха, като че ли бяхме кралска сватбена процесия, докато двамата прекосявахме улиците на Картидж под неоновите светлини покрай заведенията за бързо хранене на път за дома си край реката. Каква изисканост притежаваше Ейми, каква дързост. Като принцеса от приказките. Аз, разбира се, бях невзрачният подлизурко, съпругът, който до края на дните си щеше да навежда глава и да угодничи. Докато не я арестуват. Ако изобщо някога я арестуват.

Фактът, че изобщо я пуснаха, беше тревожен. Не просто тревожен, пълен шок. Видях ги как излизат от стаята, където я разпитваха пет часа, и как я пускат: двамата агенти от ФБР с тревожно къса коса и безизразни лица, Гилпин, който сякаш току-що беше погълнал най-прекрасната пържола в живота си, и Бони, единствената със стиснати устни и леко смръщено лице. Погледна ме, докато минаваше покрай мен, изви вежди и отмина.

А после, твърде бързо, двамата с Ейми се озовахме у дома, сами в дневната. Блийкър ни гледаше с лъскавите си очички. Зад завесите ни още светеха телевизионните камери и стаята беше окъпана в пищно оранжево сияние. Изглеждахме като осветени от свещи, романтични. Ейми беше абсолютно красива. Мразех я. Страхувах се от нея.

— Не можем да спим в една къща — казах.

— Искам да остана тук, с теб. — Тя взе ръката ми. — Искам да бъда със съпруга си. Искам да ти дам шанса да бъдеш съпругът, който искаш да бъдеш. Прощавам ти.

— Ти прощаваш на мен? Ейми, защо се върна? Заради онова, което казах в интервютата ли? Заради видеозаписите ли?

— Нали това искаше? Нали това беше целта на онези записи? Бяха идеални — припомниха ми какво имахме, колко специално беше всичко.

— Казах онова, което ти искаше да чуеш.

— Знам — прекрасно ме познаваш! — грейна Ейми. Блийкър започна да описва осморки между краката ѝ. Тя го взе и го погали. Той замърка оглушително. — Помисли си, Ник, ние се познаваме. По-добре от всеки друг на света.

Вярно беше, и аз имах това усещане през последния месец, когато не желяех на Ейми нищо лошо. Врълхлиташе ме в неочаквани моменти — посред нощ, когато ставах до тоалетната или седях на масата в кухнята и ядях препечена филийка, изпитвах леко възхищение и дори нещо повече, нежност към жена си, някъде дълбоко в себе си, някъде отвътре. Тази жена ме познаваше до мозъка на костите — знаеше точно какво искам да прочета в онези бележки, успяваше да ме подмами обратно към себе си, дори да предскаже погрешните ми ходове. Познаваше ме по-добре от всеки друг на света. През цялото време мислех, че сме двама непознати, а се оказа, че се познаваме интуитивно до мозъка на костите.

Беше посвоему романтично. Катастрофално романтично.

— Не можем просто да продължим, откъдето спряхме, Ейми.

— Не, не оттам. Сега сме тук. Сега ме обичаш и повече никога няма да сбъркаш.

— Ти си луда, наистина си луда, ако смяташ, че ще остана. Ти си убила човек — заявих. Обърнах ѝ гръб и си я представих с нож в ръка и със стиснати устни, понеже не ѝ се подчинявам. Да, човек винаги трябва да е с лице към съпругата ми.

— За да избягам от него.

— Убила си Деси, понеже си съчинила нова история, за да се върнеш и отново да станеш любимата Ейми, без да поемаш вината за стореното. Не схващаш ли иронията, Ейми? Нали винаги си мразела това у мен — че не се изправам пред последиците от действията си? Е, сега последиците ме връхлетяха здравата. Ами ти? Ти си убила човек, който, допускам, те е обичал и ти е помагал, а сега искаш да заема мястото му, да те обичам и да ти помагам... Не мога. Не мога да го направя. Няма да го направя.

— Ник, мисля, че информацията ти не е вярна — каза тя. — Не се учудвам при толкова слухове, които са плъзнали. Но вече трябва да забравим всичко, ако искаме да вървим напред. А ние ще вървим напред. Цяла Америка иска да продължим напред. В момента светът се нуждае от тази история. От нас. Деси е злосторникът. Никой не иска злосторниците. Искат хора като теб, Ник. Единственият начин отново да бъдеш обичан е да останеш с мен. Единственият начин.

— Разкажи ми какво се случи, Ейми. Деси от самото начало ли ти помагаше?

Това я вбеси: не се нуждаеше от помощта на никой мъж, макар да беше ясно, че се нуждае от помощ.

— Не, разбира се — сряза ме тя.

— Каж ми. Какво толкова, разкажи ми всичко, понеже двамата с теб не можем да продължим с тази съчинена история. Ще се боря с теб за всичко. Знам, че си обмислила всяка подробност. Не се опитвам да те подведа, полицията може да го направи — изморих се да те надхитрявам, не го мога. Просто искам да разбера какво се случи. Бях на крачка от смъртната присъда, Ейми. Ти се върна и ме спаси и аз съм ти благодарен — чуваш ли ме? Благодаря ти, да не кажеш после, че не съм го казал. Но трябва да знам. Знаеш го.

— Съблечи се — нареди ми тя.

* * *

Искаше да се увери, че не нося подслушвател. Съблякох се пред нея, свалих всичко, после тя плъзна ръка по гърдите и по брадичката ми, по гърба ми. Опипа задника ми, пъхна ръка между краката ми, обхвана тестисите ми и стисна отпуснатия ми член, задържа го в ръка, за да види дали няма да се случи нещо. Нищо не стана.

— Чист си — установи. Беше опит за шега, за остроумие, реплика от филм, на която и двамата бихме се засмели. Не отговорих и тя продължи: — Винаги ми е харесвало да те гледам гол. Правеше ме щастлива.

— Нищо не те прави щастлива. Вече може ли да се облека?

— Не искам да се тревожа за скрити жици в подгъва или в маншетите. Освен това трябва да отидем в банята и да пуснем водата.

В случай че си сложил подслушватели в къщата.

— Много филми си гледала.

— Ха! Не съм допускала, че ще го кажеш.

Застанахме във ваната и пуснахме душа. Водата опръска голия ми гръб и намокри предницата на ризата на Ейми. Тя се съблече — ликуващ стриптийз — и хвърли дрехите си върху стената на душкабината усмихната и весела, каквато беше, когато се запознахме — готова съм на всичко! — после се извърна към мен и аз зачаках да заметне коса край раменете си, както правеше, когато флиртуваше с мен, но косата ѝ беше прекалено къса.

— Сега сме квит — каза. — Не беше учтиво само аз да съм с дрехи.

— Мисля, че етикетът отдавна не важи за нас, Ейми.

Гледай я в очите, не я докосвай, не ѝ позволявай да те докосва.

Тя пристъпи към мен, положи длан върху гърдите ми и остави водата да се стича между нейните гърди. Близна капчица от душа от горната си устна и се усмихна. Мразеше пръските на душа. Не обичаше да си мокри лицето, не ѝ харесваше как водата обстрелва плътта ѝ. Знаех го, понеже бях женен за нея, много пъти я опипвах и я тормозех под душа, но тя винаги отказваше. (Знам, че изглежда секси, Ник, но всъщност не е, правят го само по филмите.) Сега тя правеше точно обратното, преструваше се, като че не я познавах. Отдръпнах се.

— Разкажи ми всичко, Ейми. Но най-напред — имаше ли изобщо бебе?

* * *

Бebetо беше лъжа. За мен това беше най-отчайващата подробност. Съпругата ми беше плашеща и отблъскваща като убийца, но най-непоносима беше лъжата с bebeto. Бebetо беше лъжа, страхът ѝ от кръвта беше лъжа — през последната година почти всичко, свързано с жена ми, беше лъжа.

— Как натопи Деси? — попитах.

— Намерих някаква връв в мазето му. С касапския нож я разрязах на четири.

— Оставил ти е нож?

— Бяхме приятели. Забравяш.

Имаше право. Мислех за историята, която беше разказала на полицията — че Деси я е държал като пленница. Наистина бях забравил. Тя умееше да разказва.

— Когато Деси го нямаше, затагах връзките около глезените и китките си, за да оставят белези. — Показа ми отвратителните белези по китките си, като гривни. — Всеки ден пъхах в тялото си гърлото на винена бутилка, за да може вагината ми да изглежда... както трябва. За жертва на насилие. После вчера най-накрая му позволих да правим секс, за да има в тялото ми негова сперма, и накрая сложих сънотворни в мартинито му.

— Оставил ти е сънотворно?

Тя въздъхна — не следях нишката.

— Да, да, бяхте приятели.

— После... — Показа с жест как е прерязала югуларната му вена.

— Лесна работа, а?

— Трябва само да решиш да го направиш и после го правиш — обясни ми тя. — Дисциплина. Изпълняваш решението. Така е и с всичко останало. Никога не си го разбирал.

Усещах, че настроението ѝ се разваля — не ѝ се възхищавах достатъчно.

— Разкажи ми още — настоях. — Разкажи ми за деня, когато замина.

* * *

След час водата изстина и Ейми сложи край на разговора.

— Трябва да признаеш, че е направо блестящо — каза.

Аз само се вирах в нея.

— Е, би трябвало поне малко да се възхищаваш — настоя тя.

— Колко време кървя Деси, преди умре?

— Време е да си лягаме — отсече тя. — Можем да поговорим утре, ако искаш. В момента се нуждаем от сън. Заедно. Според мен е важно. За финал. Всъщност точно обратното на финал.

— Ейми, ще остана тази вечер, защото не ми се занимава с всички въпроси на медиите, ако не остана. Но ще спя долу.

— Ник, все още мога да ти причиня много лоши неща, не забравяй.

— Ха! По-лоши, отколкото вече ми причини?

По лицето ѝ се изписа изненада.

— О, определено.

— Наистина се съмнявам, Ейми.

Запътих се към вратата.

— Опит за убийство — обади се тя.

Спрях.

— Такъв беше първоначалният ми план — да бъда горката болна съпруга, която получава чести кризи, внезапни пристъпи на болест, а после се оказва, че коктейлите, които съпругът ѝ приготвя...

— Като в дневника.

— Обаче реших, че опит за убийство не стига. Трябваше да е нещо по-голямо. Въпреки това не можех да си избия от главата мисълта за отравянето. Харесваше ми идеята да се постарая за убийството. Първо да опиташ по страхливия начин. Затова се заех и доведох нещата докрай.

— И очакваш да ти повярвам?

— Толкова често повръщах, шокиращо. Една невинна и уплашена съпруга би запазила малко от повърнатото за всеки случай. Човек не може да я вини, че е малко параноична — усмихна се доволно Ейми. — Винаги имам резервен план за резервния план.

— Наистина си се тровила.

— Ник, моля те, шокиран ли си? Аз се убих!

— Трябва да пийна — заявих и излязох, преди да успее да каже нещо.

Налях си скоч и седнах на дивана в дневната. Зад завесите прожекторите на камерите все още осветяваха двора. Скоро щеше да съмне. Развиделяването ми се струваше потискащо — нова сутрин, после още една...

Танър вдигна след първото позвъняване.

— Тя го е убила. Убила е Деси, защото в основни линии... я е дразнел, опитвал да ѝ се налага и тя осъзнала, че може да го убие и

така да се върне към стария си живот, като го обвини за всичко. Тя го е убила, Танър, току-що ми разказа. Призна си.

— Надали си успял да... запишеш нещо по някакъв начин? С мобилен телефон или...

— Бяхме голи под душа и тя шептеше.

— Дори не искам да питам — каза той. — Вие двамата сте най-големите откачалки, които познавам, а аз съм специалист по откачалките.

— Какво става с полицията?

Той въздъхна.

— Успяла е да заблуди всички. Историята ѝ е налудничавата, но не по-налудничавата от нашата. Ейми се възползва от най-благонадеждната максима на социопата.

— Коя е тя?

— Колкото по-голяма е лъжата, толкова е по-достоверна.

— Стига, Танър, трябва да има нещо.

Отидох до стълбите, за да се уверя, че Ейми не е наблизо. Шепнехме, но все пак. Трябваше да внимавам.

— Засега трябва да се придържаме към правилата, Ник, понеже те е поставила в много лоша позиция: твърди, че всичко в дневника е истина. Че вещите в бараката са твои. Че ти си ги купил с кредитните карти и още се срамуваш да го признаеш. Погледни го така — тя е едно глезено богато момиче, откъде ще знае как да се сдобие с тайни кредитни карти на името на съпруга си? И, мили боже, онази порнография!

— Каза ми, че не е имало бебе, че е използвала урината на Ноел Хоторн.

— Защо не каза — това е голямо! Ще натиснем Ноел Хоторн.

— Ноел не е знаела.

Чух дълбока въздишка от другата страна. Той дори не си направи труда да попита как.

— Е, ще продължим да мислим и ще продължим да търсим — каза. — Все нещо ще изникне.

— Не мога да остана в тази къща с това чудо. Сега ме заплашва с...

— Опит за убийство... антифризът. Да, чух, че и това изведнъж изникна.

— Не могат да ме арестуват за това, нали? Тя твърди, че още пази някъде повръщаното. Улики. Но могат ли наистина...

— Хайде засега да не пресилваме нещата, Ник, а? Просто се дръж добре. Ужасно ми е неприятно да ти го кажа, наистина ужасно, но това е най-добрият правен съвет, който мога да ти дам — дръж се добре.

— Да се държа добре ли? Това ли ме съветваш? Звездният ми адвокат — дръж се добре. Майната ти.

Затворих вбесен.

Ще я убия, казах си. Ще убия проклетата кучка.

Потопах се в мрачното мечтание, на което се отдавах през последните няколко години, когато Ейми ме караше да се чувствам крайно незначителен: мечтаех да я цапардосам с чук, да ѝ строша главата, докато престане да говори, докато престане да ме обстрелва с онези думи: посредствен, скучен, незадоволителен, невзрачен. В основни линии — нищожество. Мислено размахвах ли, размахвах чука, докато тя не заприличаше на счупена играчка и най-накрая не млъкнеше. Но после това не се оказваше достатъчно, затова я съживявах и отново започвах да я убивам: стисках шията ѝ с пръсти — тя открай време държеше на интимността — и стисках, стисках, докато пулсът ѝ...

— Ник?

Обърнах се — Ейми стоеше на най-долното стъпало по нощница, наклонила глава на една страна.

— Дръж се добре, Ник.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Нощта на завръщането

Той се обръща и се стряска, като ме вижда да стоя там. Изглежда уплашен. Това е полезно. Понеже аз няма да го пусна. Той може и да си мисли, че лъже, когато е говорил всички онези хубави неща, за да ме подмами у дома, но аз знам, че не е така. Знам, че Ник не умее да лъже така. Знам, че тогава е говорил истината. Защото не може да си бил толкова влюбен, колкото бяхме ние, и това чувство да не нахлуе до мозъка на костите ти. Любов като нашата може да изпадне в ремисия, но винаги чака да се завърне. Като най-приятния рак на света.

Не ви се вярва? Какво ще кажете за това, че той излъга. Нищо от онова, което каза, не беше истина. Майната му тогава, справи се прекрасно, понеже аз го искам точно такъв. Този мъж, на когото се преструваше — жените обожават такива мъже. Аз обожавам. Такъв искам да е съпругът ми. В това се бях прицелила. Това заслужавам.

Така че той може да избира дали да ме обича истински като някога, или да го заставя да се подчини и да го превърна в мъжа, за когото се ожених. До гуша ми дойде да се разправам с глупостите му.

— Дръж се добре — казвам.

Има вид на дете, на ядосано дете. Дори свива юмруци.

— Не, Ейми.

— Мога да те съсипя, Ник.

— Вече ме съсипа, Ейми. — Виждам как гневът го завладява, как потреперва. — Защо изобщо искаш да си с мен, за бога? Аз съм досаден, невзрачен, безинтересен. Не съм ти равен. Непрекъснато ми го повтаряш през последните години.

— Само защото престана да се стараеш — казвам му. — Беше съвършен отначало, а после престана да се стараеш. Защо го направи?

— Престанах да те обичам.

— Защо?

— И ти престана да ме обичаш. Ние сме откачена, отровна и извратена лента на Мьобиус, Ейми. Не бяхме себе си, когато се влюбихме, а после — изненада! — оказахме се отрова. Допълваме се

по най-грозния и най-противен начин. Ти всъщност не обичаш мен, Ейми. Дори не ме харесваш. Разведи се с мен. Разведи се с мен и нека да се опитаме да бъдем щастливи.

— Няма да се разведа с теб, Ник. Няма. И се кълна, че ако се опиташ да ме напуснеш, ще посветя живота си на това да направя твоя живот ужасен. Знаеш, че съм способна на това.

Той zakрачи като животно в клетка.

— Помисли си колко сме вредни един за друг, Ейми. Двете най-нещастни човешки същества на света, които не могат да се откопчат едно от друго. Змия, която яде опашката си. Ще се разведа с теб, ако ти не се разведеш с мен.

— Нима?

— Ще се разведа с теб. Но всъщност ти трябва да се разведеш с мен. Защото вече знам какво си мислиш, Ейми: че историята не е хубава. Невероятната Ейми най-накрая убива своя обезумял насилнически похитител и се връща у дома... за скучен старомоден развод. Не го намираш за победоносно.

То не е победоносно.

— Погледни на нещата така обаче. Историята ти не е някаква сълзлива история за оцеляване от около 1994 година. Ти си силна, жизнена и независима жена, Ейми. Убила си похитителя си... и после си продължила да разчистваш край себе си. Освободила си се от идиотския си съпруг. Жените ще те приветстват. Не си уплашено момиченце. Ти си силна и безмилостна жена. Помисли си. Знаеш, че съм прав — епохата на прошката отмина. Това вече е старомодно. Помисли си за всички жени — съпругите на политиците, актрисите — за всяка жена в общественото внимание, която е била измамена. Не го търпят дълго. — *Няма да остана до него, ще се разведа с копелето.*

Залива ме омраза към него, задето продължаваше да се опитва да се измъкне от брака ни, макар да му казах вече три пъти, че не може. Още си въобразява, че има власт.

— И ако не се разведа с теб, ти ще се разведеш с мен, така ли? — питам го.

— Не искам да съм женен за жена като теб. Искам да се ожения за нормален човек.

Гадно лайно.

— Разбирам. Искаш отново да станеш предишния скапаняк и мухльо. Искаш просто да се махнеш? Не! Няма да бъдеш скучният тип от Средния запад, който се чифтосва със скучната и безлична съседка. Това вече го опита, забрави ли, скъпи? Дори да искаш, не можеш да го направиш сега. Всички ще те знаят като неверника, изоставил своята отвлечена и изнасилена съпруга. Да не мислиш, че някоя сваятна жена ще те погледне? Ще ти обръщат внимание само някакви...

— Откачалки? Смахнати кучки? — сочи той към мен, разсича въздуха.

— Не ме наричай така.

— Смахната кучка?

Много е лесно да ме отпише така. Много би му се искало да може да ме отреже толкова лесно.

— Има си причина за всяко нещо, което правя, Ник — казвам. — Всяко мое действие изисква планировка, прецизност и дисциплина.

— Ти си красива, себична, манипулативна и дисциплинирана смахната кучка...

— Ти си мъж — отговарям. — Ти си обикновен, мързелив, досаден и страхлив мъж, който се бои от жените. Без мен винаги ще бъдеш това, винаги. Само че аз те превърнах в нещо. С мен беше най-доброто, което някога ще бъдеш. И го знаеш. Единственият път през живота си, когато си се харесвал, е докато се преструваше на човека, когото аз бих харесала. Без мен ще станеш като баща си.

— Не го казвай, Ейми.

Свива юмруци.

— Да не мислиш, че не е бил наранен от жена точно като теб? — питам го покровителствено, все едно е кученце. — Въобразяваш си, че не е заслужавал нищо по-добро, точно както и ти? Наистина ли мислиш, че майка ти е била първият му избор? Защо според теб те мразеше толкова?

Той тръгва към мен.

— Млъкни, Ейми.

— Помисли, Ник, знаеш, че съм права: дори да си намериш сваятно и обикновено момиче, ще си мислиш за мен всеки ден. Каж ми, че няма да е така.

— Няма.

— Колко бързо забрави посредствената малка Анди, която преди си мислеше, че обичаш? — питам го състрадателно. Дори издавам напред долната си устна. — Една любовна бележка, скъпи? Постигнах го с една любовна бележка, нали? Или с две? Две бележки, в които се кълна, че те обичам и че те искам обратно, че в крайна сметка те мисля за страхотен — и това ти беше достатъчно, нали? Ти си ОСТРОУМЕН, ти си ТОПЪЛ, ти си БЛЕСТЯЩ. Толкова си жалък. Да не си въобразяваш, че отново ще станеш нормален мъж? Ще си намериш добро момиче, но ще продължаваш да си мислиш за мен и ще бъдеш толкова недоволен от нормалния си живот с обикновената си съпруга и с двете си невзрачни деца. Ще си мислиш за мен, ще гледаш жена си и ще си казваш: тъпа кучка.

— Млъквай, Ейми, сериозно ти говоря.

— Същият си като баща си. В крайна сметка всички се оказваме кучки, така ли, Ник? Тъпа кучка, смахната кучка.

Той ме стисва за ръцете и ме разтърсва силно.

— Аз съм кучката, която те прави по-добър, Ник.

Тогава той млъква. С всички сили удържа ръцете си отстрани на тялото. Очите му се насълзяват. Целият трепери.

— Аз съм кучката, която те прави мъж.

После ръцете му стисват гърлото ми.

НИК ДЪН

Нощта на завръщането

Пулсът ѝ най-сетне тупти под пръстите ми, както съм си представял. Стискам още по-силно и я повалям на земята. Тя издава влажни, давещи се звуци и драска китките ми. И двамата коленичим като за молитва един срещу друг за десетина секунди.

Скапана откачена кучка.

На пода капва сълза.

Манипулативна убийца.

Светлите сини очи на Ейми са вперени в моите, не мигват.

После някъде от дъното на съзнанието ми една странна мисъл се появява с пиянско полюшване, излиза напред и ме заслепява: ако убия Ейми, какъв ще стана аз?

Пред погледа ми просветва ярка светкавица. Пускам жена си, все едно е нагорещено желязо.

Стовари се на земята, задави се, закашля се. Когато накрая възстанови дишането си, то беше накъсано и със странен почти еротичен писък накрая.

Какъв ще стана аз тогава? Въпросът не беше укорителен. Не че отговорът беше лицемерно набожното: Тогава и ти ще станеш убиец, Ник. Ще бъдеш не по-добър от Ейми. Ще бъдеш такъв, за какъвто всички те мислеха. Не. Въпросът беше плашещо буквален и сантиментален: Какъв щях да бъда без Ейми, на която да реагирам? Понеже тя имаше право: като мъж бях най-впечатляващ, докато я обичах; а после — докато я мразех. Познавах Ейми от седем години, но не можех да живея без нея. Тя имаше право: не можех да се върна към посредствения живот. Знаех го още преди тя да каже и дума. Вече си се представях с обикновена жена — със симпатичната мила съседка — и се виждах как разказвам на тази жена историята на Ейми, докъде беше стигнала тя, за да ме накаже и да се върне при мен, и вече си представях как това симпатично и посредствено момиче казва нещо като: „Ооооо, мили боже!“, и знаех, че част от мен ще я гледа и ще си мисли: „Ти никога не си убивала заради мен. Ти никога не си ме

натопявала. Дори нямаш представа как да направиш онова, което направи Ейми. Никога не би могла да ме обичаш толкова“. Глезеното мамино детенце в мен нямаше да намери покой с нормална жена и много скоро вече нищо нямаше да е нормално, тя нямаше да ме задоволява и тогава гласът на баща ми — проклета кучка — щеше да се надигне и да поеме нещата.

Ейми имаше право.

Така че за мен, изглежда, нямаше добър финал.

Ейми е отровна, но въпреки това не мога да си представя света без нея. Кой ще бъда, когато Ейми я няма? Нищо друго не ме интересува колкото нея. Но трябва да я поставя под контрол. Ейми в затвора — ето това е хубав финал за нея. Напъхана в килия, където не може да ми се натрапва постоянно, но където аз ще мога да я посещавам от време на време. Или поне да си я представям. Пулс, моят пулс, някъде там.

Аз трябваше да я напъхам там. Моя е отговорността. Точно както тя си приписва заслугата, че е извлякла най-доброто у мен, аз трябва да поема отговорността, че съм допринесъл лудостта да разцъфне в нея. Милиони са мъжете, които биха обичали и почитали Ейми и които биха ѝ се подчинявали, при това смятайки себе си за късметлии. Самоуверени, сигурни, истински мъже, които не биха я принуждавали да се преструва, че е нещо различно от своята истинска съвършена природа на строга, взискателна, блестяща, креативна, очарователна, ненаситна мегаломанка.

Мъже, способни да бъдат послушни.

Мъже, способни да овладяват лудостта ѝ.

Историята на Ейми можеше да се развие по милион други начини, но тя срещна мен и се случиха лоши неща.

Така че от мен зависи да я спра.

Не да я убия, а да я спра.

Да я прибера в една от нейните кутии.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Пет дни след завръщането

Да, вече знам със сигурност, че трябва да внимавам повече с Ник. Не е толкова кротък като преди. У него има някакво електричество, нещо се е включило. Харесва ми. Но трябва да взема предпазни мерки.

Нужна ми е още една огромна предпазна мярка.

Ще отнеме известно време да я приложа. Обаче съм го правила преди, вече съм планирала. Междувременно ще се погрижим да възстановим връзката си. Ще започнем с фасадата. Ще имаме щастлив брак, ако ще това да го убие.

— Ще трябва отново да опиташ да ме обичаш — казвам му. На сутринта, след като едва не ме уби. Новинарските екипи бяха навън. Мъж с глас на тенор разказваше, че ходи с някакво момиче от три месеца и че го завел в „Хаустънс“, колко романтично. С Ник се престорихме, че не чуваме.

— Прощавам ти за снощи — казвам. — И двамата бяхме под огромен стрес. Но сега ще трябва отново да се постараяш.

— Знам.

— Нещата трябва да се променят.

— Знам.

Всъщност не знае. Но ще разбере.

Родителите ми ни посещават всеки ден — Ранд, Мерибет и Ник ме отрупват с внимание. С възглавници. Всички ми предлагат възглавници: всички действат под масовата психоза, че изнасилванията и помятането завинаги са ме направили деликатна и многострадална. Че костите ми са станали трошливи — че трябва нежно да ме носят в дланта си, иначе ще се счупя. Затова вдигам крака на прословутата отоманка и пристъпвам внимателно по пода на кухнята, където преди време изтече кръвта ми. Всички трябва добре да се грижат за мен.

Но ми е странно напрегнато да гледам Ник с други хора. Той като че ли всеки момент ще се изпусне — сякаш в дробовете му напират

думи за мен, обвинителни думи. Съзнавам, че се нуждая от Ник. Наистина се нуждая от него да потвърди историята ми. Да престане да отрича и да признае, че е бил той: кредитните карти, стоките в бараката, увеличаването на застраховката. Иначе несигурността завинаги ще остане в мен. Имам само няколко слаби места и те все са хора. Полицията, ФБР продължават да ровят в историята ми. Сигурна съм, че на Бони адски ще ѝ хареса да ме арестува. Обаче те толкова здраво се оплетоха преди, направиха се на такива глупаци, че не могат да ме пипнат, освен ако нямат доказателства. А те нямат. Имат Ник, който продължава да се кълне, че не е направил нещата, които аз се кълна, че е направил, а това не е много, обаче е повече, отколкото ми се иска.

Подготвена съм дори какво ще правя, ако евентуално приятелчетата ми от планината, Джеф и Грета, се появят и потърсят заслуги или пари. Вече съм казала на полицията: Деси не ме закара направо в къщата си. Няколко дни ме държа вързана и със запушена уста — мисля, че бяха няколко дни — в стая в някакъв мотел. Или пък апартамент? Не съм сигурна, всичко ми е като мътилка. Освен това бях уплашена и натъпкана със сънотворни. Ако Грета и Джеф покажат низките си смотани физиономии и някак убедят ченгетата да отидат да претърсят убежището ми, където ще намерят мои отпечатащи или коса, е тогава част от загадката ще бъде разрешена. А останалото ще бъде просто техни лъжи.

Така че Ник наистина е единственият проблем и аз скоро ще го върна на своя страна. Постъпих умно, не оставих никакви следи. Полицията може и да не ми повярва изцяло, но нищо няма да предприеме. Знам го от сприхавия тон на Бони — отсега нататък тя няма да може да се отърси от раздражението си, а колкото повече се дразни, толкова по-малко внимание ще ѝ обръщат хората. Бездруго все повтаря безумната си версия за някакъв откачен замисъл. Всички я смятат за параноичка.

* * *

Да, разследването приключва. Обаче Невероятната Ейми изобщо не е приключила. Издателят на родителите ми сконфузен ги е помолил

за още една книжка от поредицата и те са се договорили за хубавичка тлъста сума. Отново окупират моето съзнание и печелят пари за себе си. Днес сутринта си заминаха от Картидж. Твърдят, че било важно двамата с Ник да останем малко самички, за да заздравеят раните ни. Но аз знам истината. Искат да се залавят за работа. Казаха ми, че опитвали да напипат „верния тон“. Тонът, който казва: дъщеря ни беше отвлечена и многократно изнасилвана от едно чудовище, което накрая намушкала с нож... но това за нас е просто начин да спечелим малко пари.

Пет пари не давам дали ще успеят да възстановят жалката си империйка, защото всеки ден някой ми се обажда с предложение да разкажа своята история. Моята история — моята, моята, моята. Просто трябва да избира най-добрата оферта и да започна да пиша. Просто Ник трябва да е на същата вълна, та и двамата да сме на едно мнение за финала на историята. Щастлив край.

Знам, че в момента той не ме обича, но ще ме обикне. Трябва да вярвам в това. Преструвай се, докато успееш, нали така казват. Засега се държи като предишния Ник, аз се държа като предишната Ейми. От времето, когато бяхме щастливи. Когато не се познавахме толкова добре като сега. Вчера стоях на задната веранда и наблюдавах как слънцето изгрява над реката, обгърнала тялото си с ръце на лекия септемврийски хлад, а когато се обърнах, Ник ме изучаваше с поглед от прозореца на кухнята и въпросително вдигна към мен чаша кафе: искаш ли? Кимнах и след малко той застана до мен, въздухът миришеше на влажни листа, двамата пиехме кафе заедно, съзерцавахме водата и отново се чувствахме нормално и добре. Той още не иска да спи с мен. Ляга си долу в стаята за гости и заключва вратата. Но някой ден ще го победя, ще го хвана неподготвен, няма да има сили да се бори и ще дойде в леглото с мен. А посред нощ ще се обърна с лице към него и ще се притисна към тялото му. Ще се вкопча в него като виеща се лиана, докато не нахлуя във всяка негова част и не я направя своя.

НИК ДЪН

Шестнайсет дни след завръщането

Ейми си въобразява, че контролира нещата, но много греши. Или по-скоро — много ще сгреши.

Бони, Го и аз действаме съвместно. Ченгетата, ФБР — никой друг вече не се интересува от мен. Вчера обаче Бони най-неочаквано ми се обади. Дори не се представи, когато вдигнах, а започна като стар приятел: „Да те изведе на кафе?“. Взех Го и отидохме да се видим с нея в сладкарницата за палачинки, седнали до редиците с конфитюри: червени, сини, кехлибарени, розови, преструващи се на естествени природни цветове. Бони поръча вафли с боровинки и ги заля с електриковосин сироп.

Тя вече беше в сепарето, когато пристигнахме, стана и се усмихна колебливо. Пресата страшно я мачкаше. Поколебахме се дали да се ръкуваме, или да се прегърнем неловко. Накрая Бони просто кимна.

Първото, което ми каза, беше:

— Имам една дъщеря. На тринайсет години. Казва се Миа. Кръстена е на Миа Хам. Роди се в деня, когато спечелихме Световната купа. Затова се казва така.

Извих вежди — колко интересно, разказвай още.

— Ти ме попита един ден, а аз не ти отговорих... държах се грубо. Бях сигурна, че си невинен, а после... всичко сочеше, че не си, и аз се ядосах. Че съм се заблудила. Затова изобщо не исках да споменавам името на дъщеря си пред теб.

Тя отхапа от вафлата си и я поля с още сироп.

— Казва се Миа.

— Ами благодаря ти — казах.

— Не, това са... глупости. — Тя въздъхна силно нагоре и бретонът ѝ се размърда. — Искам да кажа: знаех, че Ейми те е натопила. Знаем, че е убила Деси Колингс. Сигурна съм. Просто не мога да го докажа.

— Какво правят всички останали, докато ти работиш по случая?
— попита Го.

— Няма случай. Те продължиха напред. Гилпин съвсем го изостави. На мен ми наредиха от високо: затвори това дело. Приключи го. Националните медии ни представиха като невероятни наивници и глупаци. Безсилна съм, ако не ми дадеш нещо, Ник. Имаш ли нещо?

— Всичко, което имаш и ти — свих рамене. — Тя ми призна обаче...

— Признала ти е? По дяволите, Ник, ще ти сложим подслушвател.

— Няма да стане. Няма да стане. Тя предвижда всичко. Идеално познава полицейския подход. Тя проучва всичко, Ронда.

Бони си сипа още сироп — вафлите ѝ плуваха в лепкаво синьо море. Боднах яйцето си с вилицата и завъртях, размазах слънцето.

— Подлудяваш ме, когато ме наричаш Ронда.

— Проучва, госпожо детектив Бони.

Тя отново духна нагоре — ядосаната въздишка, от която бретонът ѝ мърдаше. Отхапа от палачинката.

— Сега бездруго не бих могла да взема подслушвател.

— Хайде стига, все нещо трябва да може да се направи — обади се Го. — Ник, защо стоиш в тази къща, по дяволите, ако не можеш да се докопаш до нещо?

— Нужно е време. Трябва отново да спечеля доверието ѝ. Да започне отново да ми доверява разни неща, когато не сме чисто голи...

Бони разтри очи и се обърна към Го:

— Да питам ли изобщо?

— Винаги говорят чисто голи под душа и водата тече. Не може ли да подслушвате някак и душа? — попита Го.

— Тя ми шепти в ухото под струята — поясних.

— Наистина проучва всичко — съгласи се Бони. — Ама наистина. Претърсих колата, с която се появи, ягуара на Деси. Накарах ги да претърсят багажника, където според нея я е държал, когато я отвлякъл. Допусках, че няма да намерим нищо и ще я уличим в лъжа. Търкаляла се е в багажника, Ник. Кучетата надушиха миризмата ѝ. И намерихме три дълги руси косъма. Дълги руси косъма. Нейни — отпреди да се подстриже. Как го е направила...

— Предвижда. Сигурна съм, че ги е държала в пликче, в случай че се наложи да ги остави някъде, за да ме уличи.

— Мили боже, представяш ли си тази жена да ти е майка? Никога няма да можеш да я излъжеш, винаги ще е няколко крачки пред теб.

— Бони, а представяш ли си да я имаш за съпруга?

— Ще се огъне — увери ме Бони. — На даден етап ще се огъне.

— Няма — казах. — Не може ли просто да се изправим пред голямото жури? Моята дума срещу нейната.

— Можеше да се получи, ако ти беше по-благонадежден — отговори Бони. — А твоята благонадеждност се дължи на Ейми. Тя лично те реабилитира. И пак тя може да промени това. Ако разгласи историята с антифриза...

— Трябва да намеря къде държи повърнатото — казах. — Ако се отърва от него и разобличим още нейни лъжи...

— Трябва да прегледаме дневника — намеси се Го. — Писала е седем години! Не може да няма несъответствия.

— Помолихме Ранд и Мерибет да го прегледат и да ни кажат дали нещо им прави впечатление — осведоми ни Бони. — Досещате се как го приеха. Мерибет щеше да ми избоде очите.

— Ами Жаклин Колингс, Боби О'Хара или Хилари Ханди? — попита Го. — Те всички познават истинската Ейми. Би трябвало от там да излезе нещо.

— Не е достатъчно — поклати глава Бони. — Те не са толкова благонадеждни като Ейми. Дължи се на общественото мнение, но в момента точно от това се интересува най-много полицията — от общественото мнение.

Имаше право. Жаклин Колингс се бе появила в няколко предавания по кабеларките, твърдеше, че синът ѝ е невинен. Винаги започваше уверено, но майчината обич работеше против нея: скоро всички я възприемаха като скърбяща жена, която иска да вярва само най-хубави неща за сина си, и колкото повече я съжаляваха водещите, толкова по-остра и озлобена ставаше тя и губеше симпатиите на хората. Бързо я отписаха. Боби О'Хара и Хилари Ханди ми се обадиха бесни, че Ейми е останала ненаказана, и бяха твърдо решени да разкажат историята ѝ, обаче никой не искаше да слуша някакви двама бивши. Имайте търпение, уверявах ги, работим по въпроса. Аз,

Хилари, Боби и Жаклин рано или късно щяхме да постигнем своето. Внушавах си, че го вярвам.

— Ами ако използваме поне Анди? — попитах. — Ако я накараме да свидетелства, че там, където Ейми е скрила следите, са все места, където двамата с нея сме правили секс? Анди е благонадеждна, хората ѝ вярват.

След завръщането на Ейми Анди отново беше станала предишното ведро същество. Знам го само от случайните снимки по таблоидите. От тях научих, че излиза с някакво момче на нейната възраст, симпатичен младеж с чорлава коса и неизменно висящи на шията му слушалки. Най-хубавото заглавие: „Любовта открива Анди Харди!“ — игра на думи с филм от 1938 година с Мики Руни, която малцина могат да уловят. Изпратих ѝ есемес: „Съжалявам. За всичко“. Не ми отговори. Браво на нея. Казвам го искрено.

— Съвпадение — сви рамене Бони. — Странно съвпадение, но... не е достатъчно впечатляващо, за да продължим напред. Не и в тази обстановка. Трябва да измъкнеш нещо полезно от жена си, Ник. Ти си единственият ни шанс.

Го тръсна кафето си върху масата.

— Не мога да повярвам, че водим този разговор — каза тя. — Ник, не искам да продължаваш да живееш в тази къща. Ти не си ченге под прикритие. Не е твоя работа. Живееш с убийца! Махни се, по дяволите! Съжалявам, но на кого му пука, че тя е убила Деси? Не искам да убие теб. Някой ден току-виж си загорил сиренето ѝ на скарата, а после телефонът ми ще звънне и ще ми съобщят, че си паднал от покрива или нещо подобно. Махни се оттам.

— Не мога. Още не. Тя никога няма да ме пусне, твърде много ѝ харесва тази игра.

— Тогава престани да я играеш.

* * *

Не мога. Адски съм задобрял. Ще остана близо до нея, докато успея да я поваля. Единствен съм в състояние да го направя. Някой ден ще сбърка и ще ми каже нещо полезно. Преди няколко дни се върнах в спалнята ни. Не правим секс, дори не се докосваме, но сме съпрузи в

брачното им ложе, което засега ѝ е достатъчно. Галя я по косата. Хващам кичур между палеца и показалеца си, плъзвам пръсти до края и подръпвам, все едно разклащам звънче. И на двамата ни харесва. Което е проблем.

И двамата се преструваме на влюбени и правим неща, които обичахме да правим, когато наистина бяхме влюбени. И понякога наистина е почти като любов, понеже ние безукорно следваме стъпките. Възраждаме дремецките в мускулите спомени от началото на любовната ни връзка. Когато забравям — а понякога наистина забравям за малко коя е съпругата ми — дори ми е приятно да съм с нея. По-точно с нея, каквато се преструва, че е. Истината е, че жена ми е убийца, която понякога наистина е забавна. Да ви дам ли пример? Една вечер поръчах омар от Мейн и тя се престори, че ме гони с него, а аз се престорих, че се крия, а после и двамата едновременно пуснахме една шега на Ани Хол и беше толкова съвършено, както би трябвало да бъде, че се наложи да изляза от стаята за малко. Сърцето ми туптеше в ушите. Трябваше да си повторя мантрата си:

Ейми е убила човек, ще убие и теб, ако не внимаваш.

Жена ми, забавната красива убийца, ще ми навреди, ако предизвикам недоволството ѝ. Неспкоен съм в собствения си дом: правя си сандвич сред бял ден в кухнята, облизвам фъстъченото масло от ножа, обръщам се, виждам я в стаята — влязла е с тихите си котешки стъпчици — и се стряскам. Аз, мъжът, който забравяше толкова много подробности преди, сега си припомням разговорите, за да се уверя, че не съм я засегнал, че не съм наранил чувствата ѝ. Записвам си всичко за начина, по който тя прекарва деня си, за това какво обича и не обича, в случай че ме разпитва. Страхотен съпруг съм, понеже адски ме е страх, че тя ще ме убие.

Никога не сме говорили за това, понеже се преструваме на влюбени и аз се преструвам, че не ме е страх от нея. Обаче тя между другото споменава:

— Знаеш ли, Ник, може да спиш в леглото с мен, наистина да спиш. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти. Случилото се преди с Деси е изолиран инцидент. Затвори очи и заспивай.

Аз обаче знам, че никога вече няма да заспя. Не мога да затворя очи до нея. Все едно да спиш с паяк.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Седем седмици след завръщането

Никой не ме е арестувал. Полицията престана да разпитва. Чувствам се в безопасност. Не след дълго ще се почувствам в още по-голяма безопасност.

Ето колко добре се чувствам: вчера слязох долу за закуска и бурканът с повърнатото ми стоеше върху кухненския плот празен. Ник — дребният крадец — беше изхвърлил този мой малък коз. Примигнах и изхвърлих буркана.

Вече почти няма значение.

Случват се хубави неща.

Сключих добра сделка: вече официално контролирам историята ни. Чувствам се прелестно символично. Нима всеки брак не е такъв? Продължителна игра на *той каза, тя каза...* Е, тя говори в момента и светът я слуша, а той трябва да се усмихва и да се съгласява. Ще го опиша такъв, какъвто искам да бъде: романтичен и грижовен, и много, много разкаян — за кредитните карти, за покупките и за бараката. Ако не успея да го накарам да признае гласно, ще го напиша в книгата си. А после той ще дойде с мен на обиколката за представянето ѝ и ще се усмихва, усмихва...

Ще озаглавя книгата „Невероятно“. Ще предизвикам огромно учудване, смайване. Мисля, че това обобщава историята ми.

НИК ДЪН

Осем седмици след завръщането

Намерих повръщаното. Беше го скрила в един буркан в дъното на фризера, в кутия с кълнове. Кутията беше цялата заскрежена, сигурно е там от три месеца. Знам, че това е шегата ѝ със самата нея — Ник няма да яде зеленчуци, Ник никога не чисти хладилника, Ник никога няма да потърси там.

Обаче Ник го направи.

Оказва се, че Ник умее да чисти хладилника и дори знае как да го размразява: излях цялата гадория в канала и оставих буркана, за да го види.

Тя го хвърли в боклука. Не обели нито дума.

Нещо не е наред. Не знам какво е, но нещо изобщо не е наред.

* * *

Животът ми заприличва на епилог. Танър е поел нов случай — певец от Нашвил открил, че жена му изневерява, на следващия ден тялото ѝ било намерено в контейнер за смет близо до дома им, а до него — чук с неговите отпечатъци. Танър използва мен като защитна стратегия. „Знам, че положението изглежда зле, но същото важеше и за Ник Дън, а знаете какво се оказа.“ Едва ли не го усещам как ми намига през обектива на камерата. От време на време ми изпраща по някой есемес: „Добре ли си?“ или „Нещо?“.

Не, нищо.

Бони и Го тайно се срещат в кафенето с палачинките, където пресявахме мръсния пясък от историята на Ейми, опитвайки се да намерим нещо полезно. Прегледахме дневника — по възможно най-старомодния начин. Хвацахме се дори за най-дребни подробности като: „Тук споменава за Дарфур, това беше ли изобщо на дневен ред през 2010?“. (Да, намерихме изрезка от вестник от 2006 година, в която Джордж Клуни го обсъжда.) Или собствената ми най-голяма глупост:

„Ейми се шегува в написаното през 2008 година за това, че е убила някакъв скитник, обаче имам усещането, че шегите с мъртвите скитници не бяха на мода преди 2009-а“. На което Бони отговори само: „Подай ми сиропа, изрод такъв“.

Хората се отдръпнаха, продължиха да си живеят живота. Бони остана, Го остана.

* * *

И тогава се случи нещо. Баща ми най-сетне умря. През нощта, в съня си. Някаква жена го нахранила за последен път с лъжичка в устата, седяла на леглото му до последния му дъх, измила го, след като издъхнал, и ми се обади да ми съобщи новината.

— Беше добър човек — каза тя апатично и със съвсем леко доловимо състрадание.

— Не, не беше — отговорих и тя се засмя така, все едно не го беше правила от месец.

Мислех, че ще се почувствам по-добре, когато този човек изчезне от земята, но всъщност в гърдите ми зейна огромна и плашеща празнина. През целия си живот се бях сравнявал с баща си, а сега него го нямаше и ми беше останала само Ейми. След скромната, прашна и самотна служба не останах у Го, а се прибрах с Ейми и я притиснах към себе си. Точно така, прибрах се у дома с жена си.

Трябва да се махна от тази къща, казах си. Трябва да приключа с Ейми веднъж завинаги. Да изгоря всички мостове, за да не мога повече да се върна.

Кой ще бъда без теб?

Трябваше да разбера. Трябваше да разкажа историята си. Беше съвсем ясно.

* * *

На следващата сутрин, докато Ейми беше в кабинета и тракаше по клавишите, аз свалих лаптопа си долу и се взрях в сияйната бяла страница.

Започнах първата страница от собствената си книга.

„Аз съм неверен, слабохарактерен и уплашен от жените
страхливец и съм героят на тази история. Понеже жената, на която
изневерих — съпругата ми Ейми Дън — е социопат и убийца.“

Да, това бих го прочел.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Девет седмици след завръщането

Ник още се преструва пред мен. Преструваме се, че сме заедно, че сме щастливи и безгрижни и влюбени. Обаче го чувам как нощем трака на компютъра си. Пише. Пише своята версия, сигурна съм. Знам го, личи по трескавия порой на думите, по клавишите, които трака-тракат като насекоми. Опитвам се да вляза, докато спи. (Макар че сега той спи като мен, неспокойно и нервно; и аз спя като него.) Обаче си е взел поука, вече знае, че не е любимият Ники, който не може да сбърка — вече не използва рождената си дата, нито рождената дата на майка си, нито рождения ден на Блийкър. Не мога да вляза в компютъра му.

Обаче го чувам как печата бързо и неспирно, и си го представям надвесен над клавиатурата, с щръкнали рамене, стиснал език между зъбите си, и знам, че съм имала право да се защитя. Да взема предпазните мерки.

Понеже той не пише любовна история.

НИК ДЪН

Четиринайсет седмици след завръщането

Не се изнесох. Исках всичко това да бъде изненада за жена ми, която никога не се изненадва. Исках да склуча договор за книгата и после да ѝ дам ръкописа на излизане. За да усети сковаващия ужас, когато знаеш, че светът всеки момент ще се наклони и ще излее върху ти цялата си помия, а ти нищо не можеш да направиш. Не, тя може никога да не отиде в затвора и винаги ще бъде нейната дума срещу моята, обаче доводите ми са убедителни. Историята ми има емоционален отзвук, макар и да няма правен.

Така че нека всеки избере на чия страна да застане. На страната на Ник или на страната на Ейми. Нека да стане още по-голяма игра — какво ми пука. Да продадем малко фланелки.

* * *

Краката не ме държаха, когато отидох да съобщя на Ейми. Вече не бях част от историята ѝ.

Показах ѝ ръкописа, заглавието му: „Психарката“. Наша си шега. И двамата обичаме нашите си шеги. Очаквах да ми издере бузите, да ми скъса дрехите, да ме ухапе.

— О! Прекрасно улучваш момента — каза тя бодро и ме удостои с широка усмивка. — Да ти покажа ли нещо?

* * *

Накарах я да го направи отново, пред мен. Да се изпишка на лентата, докато клекнал на пода на банята, наблюдавах струята на урината ѝ да мокри лентичката, която стана бременно синя.

После я заведох до колата и отидохме в лекарския кабинет, където гледах как ѝ взимат кръв — понеже всъщност тя не се страхува

от кръвта — и чакахме два часа да излязат резултатите.

Ейми беше бременна.

— Ясно е, че не е мое — казах.

— О, твое е — усмихна ми се тя и опита да се гушне в мен. — Поздравления, татенце!

— Ейми... — подех, понеже беше вярно, не бях докосвал жена си след завръщането ѝ. И тогава проумях: кутията със салфетките, пластмасовият стол, телевизорът и порното, и моята сперма в някой фризер. Бях оставил онова предупреждение, че ще унищожат материала, на масата, за да предизвикам вината ѝ, а после то изчезна, понеже жена ми както винаги беше предприела действия — не да се освободи от спермата, а да я запази. За всеки случай.

Усетих огромен балон от радост — не можах да се сдържа — а после радостта се превърна в металически ужас.

— Трябва да предприема някои неща за сигурността си, Ник — каза тя. — Понеже, трябва да призная, почти невъзможно е човек да ти има доверие. Като начало, очевидно е, че ще трябва да изтриеш книгата си. И за да приключим завинаги с този въпрос, ще ни трябват клетвени показания — да се закълнеш, че ти си купил вещите в бараката, че ти си ги скрил там и че ако някога си подозирал, че се опитвам да те натопя, сега вече ме обичаш, аз те обичам и всичко е наред.

— А ако откажа?

Тя сложи ръка на корема си и се намръщи.

— Мисля, че ще е ужасно.

Години наред се борехме кой ще получи контрол над брака ни, над любовната ни история, над житейската ни история. И тя ме надигра по всички показатели. Аз създадох ръкопис, а тя създаде живот.

Можех да се боря за попечителство, но знаех, че ще загубя. Битката щеше да хареса на Ейми — един бог знае какво беше приготвила вече. Щом приключеше, нямаше дори да бъда татко за уикендите. Щях да общувам с детето си в някаква стая под погледа на надзорник, който пие кафе наблизо и ме наблюдава. Или пък нямаше да е дори това: внезапно щях да се окажа обвинен в насилие и тормоз и може би никога нямаше да видя детето си, щях да знам, че го държат далеч от мен и че майка му шепне лъжи в малкото розово ушенце.

— Между другото, момче е — каза тя.

В крайна сметка се оказах затворник. Ейми ме държеше в ръцете си завинаги и докато иска, понеже трябваше да спася сина си, трябваше да опитам да отключа, разглобя и отстраня всичко, което правеше тя. Буквално щях да пожертвам живота си за своето дете и щях да го направя с радост. Щях да възпитам сина си като добър човек.

Изтрих историята си.

* * *

Бони вдигна след първото позвъняване.

— При палачинките? След двацет минути? — попита тя.

— Не.

Осведомих Ронда, че ще ставам баща и затова не мога да участвам повече в разследването — че всъщност смятам да оттегля показанията си относно недоверието към съпругата си, която ме е натопила, и че освен това съм готов да призная участието в историята с кредитните карти.

Отреща ми отговори дълга пауза.

— Аха — каза Бони. — Аха.

Представях си я как прокарва ръка през рядката си коса, как дъвче вътрешността на бузата си.

— Грижи се за себе си, Ник — каза тя най-накрая. — Грижи се добре и за малкото същество. — После се засмя. — За Ейми не давам пет пари.

После отидох в къщата на Го, за да ѝ съобщя лично. Опитах се да го представя като радостна новина. Бебе, не може да се разстройваш за едно бебе. Положението може да не ти харесва, но не можеш да мразиш бебето.

Имах чувството, че Го ще ме цапардоса. Застана толкова близо, че усещах дъха ѝ. Бодна ме с показалец.

— Просто си търсиш извинение да останеш — прошепна тя. — Вие двамата сте зависими един от друг. Заедно ще избухнете, ясно? Ще се взривите. Наистина ли смяташ, че можеш да правиш това през следващите, колко, да кажем осемнайсет години? Не мислиш ли, че тя ще те убие?

— Не и докато съм мъжът, за когото се е омъжила. Известно време не бях, но мога да бъда.

— А не се ли страхуваш, че ти ще я убиеш? В татко ли искаш да се превърнеш?

— Не разбираш ли, Го? Това е гаранцията, че няма да се превърна в татко. Трябва да бъда най-добрият съпруг и баща на света.

Тогава Го избухна в сълзи — за пръв плачеше, откакто бяхме деца. Седна на пода, все едно краката не я държаха. Аз седнах до нея и опрях глава до нейната. Тя най-сетне овладя и последното си ридание и ме погледна.

— Ник, помниш ли, когато ти казах, че дори ако... пак ще те обичам? Че ще те обичам, независимо какво следва след това ако?

— Да.

— Е, още те обичам. Но сърцето ми се къса. — Тя издаде ужасно ридание, детинско ридание. — Не биваше да става така.

— Странен обрат — признах, мъчейки се да представя нещата лековато.

— Тя няма да ни раздели, нали?

— Не — отговорих. — Не забравяй, че и тя се преструва на подобър човек, отколкото е.

* * *

Да, аз най-сетне съм достоен партньор на Ейми. На следващата сутрин се събудих до нея и се вгледах в тила ѝ. Помъчих се да отгатна мислите ѝ. Поне този път не се чувствах така, все едно гледам към слънцето. Издигнах се до нивото на лудост на жена си. Понеже усещам, че тя отново ме променя: бях страхливо момче, после мъж, добър и лош — а сега най-накрая съм героят. Мога да живея с тази история. По дяволите, на този етап не мога да си представя своята история без Ейми. Аз съм нейният съперник, тя е моят антагонист.

Ние сме една продължителна и страховита кулминация.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ ДЪН

Девет месеца, три седмици и два дни след завръщането

Казват, че любовта е безусловна. Такова е правилото, всички го твърдят. Но ако любовта няма граници, няма условия, защо всички винаги се стараят да постъпват правилно? Ако знам, че ще бъде обичана въпреки всичко, къде е предизвикателството? Ясно е обаче, че за никого от нас не е така. Което ме убеждава колко грешат всички останали, че в любовта би трябвало да има условия. Любовта би трябвало да изисква и двамата родители постоянно да бъдат в най-добрата си форма. Безусловната любов е недисциплинирана любов, а както всички видяхме, недисциплинираната любов е катастрофална.

Може да прочетете още мои размишления за любовта в „Невероятно“. Излиза скоро!

Но преди това: майчинството. Терминът ми е утре. През последните девет месеца Ник маже корема ми с кокосово масло, припка за кисели краставички и прави всякакви неща, които се очаква да правят добрите татковци. Глези ме. Учи се да ме обича по моите условия. Ще бъдем най-щастливото семейство на света. Наистина мисля, че най-накрая сме поели по пътя към щастието. Най-сетне разбрах за какво става дума.

На крачка сме да се превърнем в най-хубавото, най-блестящото семейство на света.

Просто трябва да издържим. Ник все още не е съвършен. Тази сутрин, докато ме галеше по косата и ме питаше какво още може да направи, му казах:

— Божичко, Ник, защо се държиш толкова прекрасно с мен?

Би трябвало да отговори: „Понеже го заслужаваш. Обичам те“.

А той каза:

— Понеже ми е мъчно за теб.

— Защо?

— Понеже трябва всяка сутрин да ставаш и да бъдеш себе си.

* * *

Наистина ми се иска да не го беше казвал. Не спирам да си мисля за думите му. Не мога да спра.

* * *

Нямам какво повече да добавя. Просто исках да се уверя, че ще имам последната дума. Мисля, че съм го заслужила.

Издание:

Автор: Джилиан Флин

Заглавие: Не казвай сбогом

Преводач: Надежда Розова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателство ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: Експертпринт ЕООД

Излязла от печат: 11.2012 г.

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-398-233-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9443>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.